

မြပုလဲသွယ်

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အ ချစ် က ဖန် ဆင်း သည်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၁၂၄၁/၂၀၀၃ (၉)

မျက်နှာပိုးခွင့်ပြုချက် ၁၁၃၈/၂၀၀၃ (၉)

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာ

အုပ်စု ၅၀၀

အပုံးပန်းချီ

သိန်းရွှေကြည်၊ Sun

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မိုးကေခိုင် (ချိုတေးသံစာပေ)

ပုလဲမြို့၊ ၃၊ ရွှေနံသာကျေးရွာ၊

မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်စိန် (ကျောက်စိမ်းအောင်ဆက်)

၁၇၁၊ ၃၃ လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်။

အပုံးပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်စိန် (ကျောက်စိမ်းအောင်ဆက်)

၁၇၁၊ ၃၃ လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်။

စာနံနံ၊ ၁၀၀ ကျပ်

လွန်ပူတာ

Dream City

အချစ်ကဖန်ဆင်းသည်

မြပုလဲသွယ်

သိန်းမင်းစာပေ

ဒီတနေ့ရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုပျိုကွဲရေး

ဒီအရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုပျိုကွဲရေး

ဒီအရေး

အချစ်အကြွအကတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒီအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အသုံးပြုဝိဇ္ဇာများအား ဆန့်ကျင်ကြ
- နိုင်ငံတော် စာပေပြိုင်ပွဲအောင်ဆုရသူနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ထွက်ဆီသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်စက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ
- ပြည်တွင်းပြည်ပအထွက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ

နိုင်ငံရေး ဦးစည်ချက် (၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ကွက်အချင်းသားများနှင့် တရားဥပဒေစိုးရိမ်ရေး
- အမျိုးသားပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံသားညီရဲစည်းမှု အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဦးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးစည်ချက် (၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- လူမှုကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပြုပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးစည်ချက် (၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာမိတ္တပြင်ပေးရေး
- အမျိုးသား စာတတ်ရက်ခြင်းမရှိစေရန် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက် ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်တတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာသင်မြင်ပေးရေး

သိန်းမင်းစာပေ

စာရေးသူ၏ စိတ်ကူးမှသာဖြစ်သည်
 အမှားအယွင်းနှင့် တိုက်ဆိုင်မှုရှိက ချစ်လွတ်ပါ

သိန်းမင်းစာပေ

အခန်း (၁)

“ဟိတ်”

“ကြည့်ထား... ကြည့်ထား၊ အဖြူလေးမိုက်တယ် ကွာ”
ကျောင်းသားတစ်ယောက်၏ စကားသံကြောင့် အား
လုံး၏ အကြည့်တွေက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မိန်းကလေးအုပ်စု ရှိရာကို
မြိုင်တူရောက်သွားကြသည်။

“ဟင်”

မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် စိုင်းခမ်းမဏ် မျက်ခုံး
ထူကြီးတွေ တွန့်ကုတ်သွားသည်။
မြတ်လေးညိုပါလား...!

သိန်းမင်းစာပေ

• အဖြူလေးဆိုသည်မှာ အခြားသူမဟုတ်။ သူတို့ ရပ်ကွက်ထဲက ရွှေမင်းသမီး မာနခဲ မြတ်လေးညို ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေသည့် အတွက် သူ ထူးပြီးမအံ့သြတော့ပါ။ အားလုံးထဲ မှာ လမ်းကြီးတစ်စင်းလို ထင်းထင်းရှင်းရှင်းနှင့် ဝင်းဝင်းစက် စက် လှရက်နိုင်လွန်းသူကိုသာ စူးစိုက်ကြည့် ငေးနေမိသည်။

လှသလောက်၊ ချောသလောက်၊ မာနကြီးလွန်းသူမို့ သူမကို စိုင်းခမ်းမော် သိပါသည်။ သိရုံမက ခြံချင်းကပ်နေကြသူများမို့ မြတ်လေးညို၏ လှုပ်ရှား သွားလာမှုများကိုပါ နေ့စဉ် မြင်တွေ့ နေရသူ ဖြစ်ပါသည်။ မြတ်လေးညိုတို့ ရပ်ကွက်ထဲကို စိုင်းခမ်းမော် ပြောင်းလာသည်မှာ သိပ်မကြာ သေးပါ။ ရောက်စကတည်းက မြတ်လေးညို၏ အလှသတင်းကို ကြားပြီးသား ဖြစ်ပါသည်။

ရုပ်ချောသလောက် မာနကြီးတာ၊ ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမှ အရေးမစိုက်တာ အားလုံးဖြစ်သည်။ မြတ်လေးညိုက တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်သဖြင့် မိဘတွေက တုန်နေအောင် ချစ်ကြသည်။ မိသားစုအားလုံး ဖြူဖြူမြင့်မြင့် ချောချောလှလှ တွေ ဖြစ်သဖြင့် မြလေးညိုကလည်း မှန်နေအောင် ချောပါ သည်။

သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ရယ်မော စကားဆိုနေရာမှ လူတစ်ယောက်က မြတ်လေးညိုကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေ သလို စိတ်ထဲမှာ ခံစားလာရသဖြင့် သူမ စိတ်ထင်ရာသို့ ဖျတ်ခနဲ

လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“အို”

မယင်မှတ်ဘဲ သူမကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီး ကြည့်ငေးနေသည့် လူတစ်ယောက်နှင့် မျက်လုံးချင်း အမှတ်မထင် ဆုံစည်းလိုက်ရသည့်အတွက် မြတ်လေးညို မျက်ခုံးလေး တွန့်ကျဲ သွားသည်။

သူပါလား...

စိုင်းခမ်းမော် ဆိုသည့်လူ...

မကြာသေးခင်ကမှ မြတ်လေးညိုတို့ အိမ်ဘေးကို သူတို့ မိသားစု ပြောင်းလာကြသည်။ အိမ်တက်ပွဲကို ဒက်ဒီနှင့် မာနီ သွားသော်လည်း မြတ်လေးညို လိုက်မသွားပါ။ သူတို့မိသားစုနှင့် မရင်းနှီးသော်လည်း အိမ်မှာတော့ မာနီတို့ပြောပြ၍ သူ့အမည်ကို သိနေသည့်။

စိုင်းခမ်းမော် ဆိုသည့်လူ...

သူက မြတ်လေးညို၏ မျက်နှာလှလှလေးကို ရယ် မပြုံး ခပ်တည်တည် ခူးစိုက် ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်ရာ မျက်လုံးချင်း ဆုံသော်လည်း အကြည့်လွှဲ မသွားခြင်းကြောင့် မြတ်လေးညို ကပ်မျက်နှာနီနီလေးဖြင့် အကြည့်လွှဲလိုက်ရသည်။ သို့သော် ရိုးရိုးတော့ဖြင့် မဟုတ်ပါ။

ပြုံးရယ်နေသော မျက်နှာလှလှလေး တည်တင်း အေး

စက် သွားသလို မျက်ဝန်းအကြည့်တွေကအစ မာန်မာန တွေနှင့် စူးလက် တောက်သွားလျက် စိုင်းခမ်းမဏ်ကို မတူမတန် သလို အချိုးလေးဖြင့် သူတို့ရှေ့မှ ကြွကြွရွရွလေး လျှောက် သွားလိုက် ပြီဖြစ်သည်။

“တောက်... သွား”

စိုင်းခမ်းမဏ် ရင်ထဲမှာ မြတ်လေးညီဆိုသည့် မာန မင်းသမီးလေး လုပ်ချသွားပုံကြောင့် ရင်ထဲမှာ မခံချိမခံသာ ဖြစ်သွား သည်။ ဒါကလည်း အခုမှမဟုတ်။ သူမနှင့်တွေ့တိုင်း ဖြစ်ရသော ရင်ထဲက ခံစားချက်ဖြစ်သည်။ စိုင်းခမ်းမဏ်ကို တွေ့တိုင်း သူမက ထိုကဲ့သို့ အချိုးမျိုးလေးတွေ ချိုးခဲ့သည်မှာ အကြိမ်ပေါင်း မနည်းတော့ပါ။

သူကလွဲရင် ကျန်သည့်သူများအပေါ်မှာ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် သာရှိနေသလောက် စိုင်းခမ်းမဏ်၏ မျက်နှာချောချောကို တွေ့လိုက်သည်နှင့် မြတ်လေးညီ၏ မျက်နှာလှလှလေးပေါ်ရှိ အမူအရာများက ယူပစ်သလို ပြောင်းလွဲ သွားတတ်သည် ကို စိုင်းခမ်းမဏ် ကိုယ်တိုင် မကြာခဏ ကြုံတွေ့နေရသည့် အတွက် စိတ်ထဲမှာ ခိုးလို့ခွဲလွဲနှင့် တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။

သူမနှင့် စိုင်းခမ်းမဏ်ကြားမှာ ဘာတွေ အမှားအယွင်း ရှိနေသလဲဆိုတာ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မစဉ်းစားတတ်တော့ပါ။ အစတုန်းက သူ စိတ်အထင်မှားနေလို့များလားဟု ထင်ခဲ့ သေး

သည်။ နောက်တော့ သူထင်သလိုမဟုတ်။ သူမအသွင် လှလှလေးက သူ့ကိုတွေ့တိုင်း ပြောင်းလဲ သွားတတ်ခြင်းကြောင့် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ စိုင်းခမ်းမဏ်မှာ နေရင်းထိုင်ရင် မြတ်လေးညီ၏ ပုံစံလေးကြောင့် ရင်ထဲမှာ အခံရခက်ခက်ကြီး ဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။

စိုင်းခမ်းမဏ် ဆိုတာကလည်း မာနမင်းသားပါ။

ဘယ်သူနှင့်မရော၊ သီးသီးသန့်သန့် နေတတ်ရုံမက ငွေကြေးချမ်းသာ ကြွယ်ဝလွန်းသော မိဘနှစ်ပါးမှ ပေါက်ဖွားလာသော တစ်ဦးတည်းသောသားပီပီ သမီးရှင်များ၏ အရေးပေးခြင်း ခံရသလို အပျိုစင်လေးများ အားလုံးအတွက် စိတ်ကူးယဉ်စရာ အိပ်မက်မင်းသားတစ်ပါး ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း မြတ်လေးညီနှင့် စတွေ့ကတည်းက သူ့မှာ သူမအပြုအမူလေးများကို အသည်းယားစွာ ခံနေရသည်မှာ အခုချိန်ထိဖြစ်သည်။

မြတ်လေးညီ သိပ်လှတာကို ဝန်ခံပါသည်။

သူမအနားမှာ ခုနစ်ပြည်ထောင်မင်းသားတွေ အပါအဝင် တော်မှာ ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသော ရွှေမင်းသမီးလေးဖြစ်သလို စိုင်းခမ်းမဏ် ဆိုတာကလည်း အမျိုမလှလှလေးများ၏ စိတ်ကူးယဉ်ထဲက မင်းသားတစ်ပါးမို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မာနကိုယ်စီနှင့် ဂရုမစိုက် အလေးမထားသလို ဆီတည်တည် ခပ်တင်းတင်း အေးစက်စွာ တင်းမာခဲ့ကြသည်။

မြတ်လေးညိုဆိုသည် သိပ်လှသည်။ ရွှေမင်းသမီး လေးက စိုင်းခမ်းမဏ်ကို လုံးဝစိတ် မဝင်စား အရေးမစိုက်ခဲ့ သလို စိုင်းခမ်းမဏ် ကိုယ်တိုင်ကလည်း သိပ်လှသည် မြတ်လေး ညိုကို မသိသလို နေခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ရွှေမင်းသမီး လေးနှင့် ရွှေမင်းသားလေးတို့၏ မာနလွန်ဆွဲပွဲလေး တစ်ခု ဖြစ်သွားမှန်းမသိ ဖြစ်ခဲ့သည်။

အခုလည်း စိုင်းခမ်းမဏ်ကို မြတ်လေးညို လုပ်သွား ပုံကြောင့် ရင်ထဲမှာ မခံချိမခံသာကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရမယ့် ထို အပြုအမူမလေးကို ဂရုမစိုက် အလေးမထားသလို နေလိုက်ပါ သည်။

“ကိုယ် ပြန်တော့မယ်ကွာ”

သုဇာယ်ချင်းများကို သူ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“နေပါဦးကွ... အလှအပလေးတွေကို မခံစားတော့ ဘူးလား”

“အဟွန်း... မင်းတို့ခံစားပါကွာ၊ အိမ်မှာ အလုပ် ကိုစွန့်ခွာသေးလို့ပါ”

“ကဲ... အားလုံးပဲ သွားပြီ”

စိုင်းခမ်းမဏ် သူငယ်ချင်းတွေ အုပ်စုထဲက ခွဲထွက်ပြီး ကားရပ်ထားရာသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။ မားမတ်ခန့်ထည်သည် စတိုင်လ်၊ ခြောက်ပေန်းပါး အရပ်အမောင်း၊ အဆီပိုမရှိ ကျစ်

လျစ်ထွားကျိုင်းသည့် ခန္ဓာကိုယ်၊ အဘေးဖြူဖြူ မျက်ခုံးထူထူ၊ ခူးရှတောက်ပသည့် မျက်ဝန်းအစုံ၊ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ တင်းတင်း စေ့နေသည့် နှုတ်ခမ်းအစုံက ခိုင်မာသော မေးရိုးကျနှင့် လိုက် ဖက်ခန့်ညားလျက်၊ ယောက်ျားပီသစွာ ခန့်ညားချောမောနေ သည်။ ပါးနှင့် မေးရိုးတစ်လျှောက် စိမ်းမြမြအရောင်သမ်းလျက် တစ်မျိုးကြည့်ကောင်းနေပါသည်။ ခြုံ၍ဆိုရသော် ယောက်ျား အများစုထဲမှာ ဘယ်သူနဲ့မှမတူအောင် ထူးထူးခြားခြား ခန့်ညား ပေါ်လွင်နေသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

စိုင်းခမ်းမဏ် သူ့ကားလေးကို နေရာမှ ညင်သာစွာ မောင်းထွက်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် နောက်ဆုံးမော် အကွရာနံပါတ်နှင့် ကားလှလှလေး တစ်စီးက စိုင်းခမ်းမဏ် ကားကို ဖြတ်ကျော်သွားသဖြင့် ဘာရယ်မဟုတ် တစ်ချက်လှမ်း ကြည့်လိုက်သည်။

ကားမောင်းသွားသူက ရွှေမင်းသမီး မြတ်လေးညို ဖြစ်နေသည်အတွက် စိုင်းခမ်းမဏ် မျက်ခုံးထူကြီး တွန့်သွားသည်။ မြတ်လေးညိုမှာ မည်သည့်အဖော်မှမပါ။ သူမတစ် ယောက်တည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို လုံးဝစိတ်မဝင်စား၊ သူမကား လေးကိုသာ အာရုံ စိုက်မောင်းနှင်သွားသည်။

စိုင်းခမ်းမဏ် သူ့ကားကို မြတ်လေးညိုကားနောက်က လိုက်ခဲ့သည်။ မလိုက်လိုက်လည်းမဖြစ်၊ သူမနှင့် စိုင်းခမ်းမဏ်

ဆိုတာ တစ်လမ်းတည်းနေကြသူများဖြစ်နေရုံမက အိမ်ချင်းကပ်နေကြသူတွေ။ ဒီတော့ အိမ်အပြန်ခရီးကလည်း အတူတူဖြစ်နေသည်။

“ဟိ... ဟိ”

နောက်ပါးမှ ကားဟွန်းသံကြောင့် မြတ်လေးညို့ ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ် ကားကိုမောင်းနေရာမှနောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့်လမ်းတောင်းနေသည့်ကားကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

မြတ်လေးညို့ မျက်လုံးလေး ပင့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

ဟိုလူ... စိုင်းခမ်းမဏ် ဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ပါလား။

မြတ်လေးညို့ နှုတ်ခမ်းလေး တင်းတင်းစေ့သွားသည်။ တခြားသူကားဆိုရင် နေရာဖယ်ပေးပြီး ကျော်တက်ခွင့် ပြုလိုက်မှာ ဖြစ်သော်လည်း စိုင်းခမ်းမဏ်ကိုယ်တိုင် မောင်းလာသည့်ကားမို့ တမင်လမ်းဖယ် မပေးဘဲ ကားကိုပို၍ အရှိန်မြှင့်ပြီး မောင်းပစ်လိုက်သည်။

မြတ်လေးညို့ ဘဝမှာ ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမှအလျှော့ပေး၊ အရှုံးပေးသော ထုံးစံမရှိပါ။ စိုင်းခမ်းမဏ် ဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကိုတော့ မြတ်လေးညို့ ပို၍အရှုံးမပေးနိုင်။ သူ့ရှေ့မှာ မြတ်လေးညို့ ဆိုတာ ပထမနေရာမှာ အမြဲတမ်းရှိနေရမည်။

“ဟိ... ဟိ”

နောက်က ကားဟွန်းသံကို အဆက်မပြတ်တီးနေ သည့်မြတ်လေးညို့ မကြားသလို သူမကား၏သာ ဂရုစိုက် မောင်းနေလိုက်သည်။ စိုင်းခမ်းမဏ် မျက်ခုံးထူကြီး တွန့်တွေး သွားသည်။ ရွှေမင်းသမီး၏ ကားက သူ့ကားကို ကျော်တက်ခွင့် လုံးဝမပေးဘဲ သူ့ကားရှေ့မှ တစ်ချိပ်ချိပ် ပြေးနေတာကို ကြည့်ပြီး သူမလုပ်နေပုံကို အသည်းယားနေမိသည်။

တစ်ပြိုင်နက်ထဲမှာပင် သူဦးနှောက်ထဲသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ဝင်ရောက်လာသည့် အတွေးကြောင့် ထာဝရတည်တင်းနေတတ်သော စိုင်းခမ်းမဏ်၏ မျက်နှာချောချောမှာ ပြုံးလွန့်လွန့် ဖြစ်သွားသည်။

“အဟွန်း”

မြတ်လေးညို့ ကလေးဆန်ဆန် အပြုမူလေးများကို သူ့နားလည်လိုက်ပါသည်။ တခြားမဟုတ်ပါ။ စိုင်းခမ်းမဏ် ကားမှန်းသိ၍ သူမထံ တမင်လမ်းဖယ်မပေးဘဲ သူ့ကားကို ကျော်ထက် မသွားနိုင်အောင် ရှေ့က ပိတ်မောင်း နေခြင်း ဆိုတာတို့ပါ။ စိုင်းခမ်းမဏ် ကားက သူမကို ကျော်သွားရင်ပဲ သူမမှာ အရှုံးတစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်ရတော့မလိုလို မှတ်ထင်နေပုံ ရပါသည်။

ခက်လည်းခက်သည့် မရွှေ့ချောလေးပင်။

အခု သူမလုပ်နေပုံလေးတွေက ကလေးဆန်ဆန် ဝိုလ်ကျနိုင်လိုချင်နေသည့် ပုံစံလေး ဖြစ်နေပြီး စိုင်းခမ်းမဏ်ကို တမင်

ရန်စနေသလို ဖြစ်နေတာကို သူမကိုယ်သူမ စဉ်းစား ကြည့်မိရဲ့လား မသိပါ။

စိုင်းခမ်းမက် ဆိုသည့်သူက တခြားမိန်းကလေးပေါင်းများစွာအတွက် စိတ်ကူးယဉ်ချင်စရာ အိပ်မက်မင်းသား ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်သော်လည်း မြတ်လေးညိုဆိုသည့် မိန်းမချော၊ မိန်းမလှလေး အတွက်တော့ စိုင်းခမ်းမက်ဆိုတာ ရန်သူပမာ ဖြစ်နေရခြင်းကို သူ အံ့ဩရခြင်းနှင့်အတူ အများစု မိန်းကလေးတွေနှင့် လုံးဝမတူသော သူမ၏ အပြုအမူလေးများက သူအတွက် တစ်မျိုးလေး ထူးခြားနေရုံမက ရင်ထဲမှာ ခံစားချက်တစ်မျိုးဖြင့် သစ်ဆန်းနေပြန်သည်။

စိုင်းခမ်းမက် ဘဝမှာ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ရင်ထဲအသည်းထဲက လှိုက်လှဲသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြင့် မချစ်မိသေးပါ။ သို့သော် သူ့အနားမှာ ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုးဖြင့် မိန်းမလှလေးတွေ ရှိနေတတ်သည်။ ချစ်သူမဟုတ်သော်လည်း သူငယ်ချင်းမက၊ ချစ်သူမကျ အပျော်သက်သက် တွဲသွားတွဲလာရင်း သူ့ကားပေါ်မှာ မိန်းကလေးတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရှိနေတတ်သည့်အတွက် အများက အားကျခြင်းခံရသလို တချို့က နှာခေါင်းရှုံ့ကြပါသည်။

ဒါကို စိုင်းခမ်းမက်တစ်ယောက် မသိပါ။

မြတ်လေးညိုတို့လို တည်ငြိမ်အေးဆေးသော မိန်း

ကလေးများ အတွက် စိုင်းခမ်းမက်ကို လူရှုပ်လူပွေဟု မြင်ကြသည်မှာ သိပ်တော့မဆန်းပါ။ ထိုသို့သော လူမျိုးနှင့် ခြံချင်းကပ်နေရသည့် အဖြစ်ကိုပင် မုန်းမိပါသေးသည်။

သူက မြတ်လေးညိုကြည့်၍ မျက်ဝန်းချင်းဆုံမိတိုင်း လူရှုပ်လူပွေဟု မြင်နေသော စိုင်းခမ်းမက်ကို မြတ်လေးညိုက တင်းမာခက်ထန်စွာ တုံ့ပြန်တတ်သည့် သဘောကိုလည်း သူနားမလည်နိုင်သည့်အတိုင်း သူမ အပြုအမူလေးများအတွက် ခင်ထဲမှာ မခံချိမခံသာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သူမနှင့် စိုင်းခမ်းမက်ကြားမှာ ဘာပြဿနာမှ မရှိခဲ့ဖူးသော်လည်း အခုပုံစံက ပြဿနာရှိခဲ့ဖူးတာထက်ပင် စို်၍ ဆိုးရွားနေသယောင်ဖြစ်ကာ သူ့ကိုတွေ့တိုင်း အချိုးလေး တစ်မျိုး ပြောင်းလွဲတတ်သော မာနခဲ ရွှေမင်းသမီးကြောင့် သူ့မှာ အခံရခက်ခက်နှင့်ပင် မျက်လုံးကြီးကို တွန့်ကုတ်ထား လိုက်သည်။

မြတ်လေးညိုကားလေးက သူမခြံကျယ်ကြီးထဲကို ညင်သာစွာ ချိုးကွေ့ဝင်သွားမှ စိုင်းခမ်းမက်လည်း သူမတို့ခြံကို ခြတ်ကျော်ကာ တစ်ဖက်က သူတို့ခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲကို ချိုးဝင်လိုက်ပါသည်။ ကားပေါ်မှဆင်းသည်နှင့် သူ့အခန်းရှိရာသို့ ဘောက်လျှောက် တက်ခဲ့ပြီး နှိပ်ရာပေါ်သို့ ကိုယ်ကိုပစ်လွှဲလိုက်သည်။

မျက်နှာကြက်ဖြူဖြူမှာ မြတ်လေးညို၏ ပုံရိပ်လှလှလေး

ပေါ်လာသည်။ နာမည်ကသာ မြတ်လေးညို လူကတော့ နည်းနည်းမှမညိုဘဲ ရွှေအဆင်းလို ဝင်းဝါနေရုံမက စိမ်းမြ သော အကြောလေး တွေကိုပင် မြင်တွေ့ရသည့် အလှပိုင်ရှင် မို့ မြတ်လေးညိုလို့ မှည့်ခေါ်မည့်အစား မြတ်လေးဝါလို့ ခေါ် သင့်သူဖြစ်သည်။

အရပ် ငါးပေလေးလက်မခန့်ရှိပြီး ဘဲဥပုံမျက်နှာကျ လှလှလေးမှာ ဆံပင်နက်နက်လေးတွေ ကျောလယ်ခန့် မရောက် တရောက်မှာ ကပိုကရို ဝဲကျနေပြီး ဇင်ဇော်တောင် မျက်လုံး၊ ရှုန်းလှသော မျက်ဝန်းပြာပြာကြီးတစ်စုံ၊ နှာတံ စင်းစင်းလေး အောက်မှာ နှုတ်ခမ်းထူထူအမ်းအမ်းလေးက နီရဲစိုစို လျက် မြင်ရသူ ကိုလူပျိုတို့၏ အသည်းနှလုံးကို ရှင်ခုန်သံ မြန်ဆန်အောင် ဆွဲဆောင် ညှို့ငင်နိုင်ဆုံး ဖြစ်သည်။

မြတ်လေးညို... မြတ်လေးညို

မင်းလေးအလှည့် အနိုင်ယူလို့ရတုန်းတော့ လုပ်ထား ဦးပေါ့ဗျာ... ကိုယ့်အလှည့်ကျရင်သာ အပြုံးမပျက် ခံနိုင်ရည် ရှိပါစေလို့ ကိုယ့်ပြောလိုက်ချင်ပါရဲ့ဗျာ... သူမအပြုအမူ လေးများကို အသည်းယားစွာ မှတ်သားထားရင်း စိုင်းခမ်းမက် စိတ်ထဲက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ရေချိုး ခန်းထဲသို့ ဝင်ပြီး ရေချိုးလိုက်သည်။ သူ့အတွေးအာရုံထဲမှာ မြတ်လေးညို အကြောင်းတွေသာ ရှိနေခြင်းကို စိုင်းခမ်းမက် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်

သတိမထားမိ။ ရေချိုးအဝတ်လဲပြီး မှန်-ရှေ့မှာရပ်ပြီး ခေါင်းဖြိုး နေတုန်း ဖုန်းသံမြည်လာသဖြင့် နားထောင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“စိုင်းလား... ပီတိပါ”

“ပြော... တို့ဘာကူညီရမလဲ”

“ကြည့်စမ်း... စိုင်းဗိုက်ထဲမှာ ပုဏ္ဏားလေးရှိနေတယ် ထင်တယ်၊ ပီတိ အသစ်ဖွင့်ထားတဲ့ စူပါမားကက်ကို သွားချင် လို့ အဲဒါ စိုင်းနဲ့အတူ သွားချင်လို့ကွာ... ပီတိသူငယ်ချင်း ဇင်ဇင်လေ စိုင်းသိတယ်မဟုတ်လား... သူတို့အသစ်ဖွင့်တဲ့ ဆိုင်လေ စိုင်းသိလား”

“အင်း... ကိုယ် သိပ်မသိဘူး”

စိုင်းခမ်းမက် တကယ်မသိပါ။

တစ်နေ့တစ်နေ့ လာလိုက်သည့်ဖုန်းတွေ မနည်းသလို အခုလို ကိုယ့်ကို သူတို့က သိနေကြပြီး ကိုယ်ကမသိသော ကိစ္စလေးတွေ အဖြစ်လေးတွေလည်း ရှိပါသေးသည်။

“ဟုတ်မှာပါ... စိုင်းက စင်ပေါ်ကလူဆိုတော့ လူ တိုင်းကို ဘယ်လိုလုပ် သိနေနိုင်မှာလဲ... စိုင်း ပီတိကို လိုက်ပို့မှာလားဟင်... ပီတိစောင့်နေမယ်နော်”

“ဘယ်အချိန်လဲ”

“အင်း... ညနေငါးနာရီလောက်”

“ကိုယ်သွားစရာ မရှိရင် လာခဲ့မယ်”

“ဟင်”

“စိုင်းမလာရင် ပီတိက ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

ဖုန်းထဲက လှမ်းမမြင်ရပေမယ့် ပီတိနုတ်ခမ်းလေး စုနေမှာကို သိနေပါသည်။

“ပီတိမှာ ကားရှိနေသားပဲ... ကိုယ့်ဘာသာမောင်းသွားလိုက်ပေါ့”

“မလိုချင်ဘူးကွာ... မလိုချင်ဘူး”

“စိုင်းမှာ တခြားကိစ္စတွေရှိနေရင် ဖျက်ပစ်လိုက်... ပီတိကတော့ စိုင်းနဲ့မှ ဇင်ဇင်တို့ဆီကို သွားချင်တာ သိလား”

“ဒါဖြင့် ခဏနေဦး... ကိုယ့်မှာ ထူးထူးခြားခြား ဘာကိစ္စတွေ ရှိသလဲဆိုတာ ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“ဒါဆို... မြန်မြန်ကြည့်၊ ပီတိကတော့ စိုင်းမပါရင် လုံးဝမသွားဘူး”

အလိုမကျဖြစ်နေသော ပီတိအသံလေးကို နားထောင်ရင်း စိုင်းခမ်းမဏ် ဆံပင်တွေကို လက်ဖြင့် ထိုးဖွလိုက်သည်။

“ကဲ... ဒါဆို ပီတိ အလှဆုံး ပြင်ထားလို့ရပြီ”

“ဟေး”

“ဒါမှ စိုင်းကွ... ဒါပဲနော် စိုင်းစောစောလာခဲ့ရမယ်”

“ဒါဖြင့်... အခုလာခဲ့ရမှာလား”

စိုင်းခမ်းမဏ် စကားကြောင့် ပီတိကျေနပ်လိုက်လှဲစွာ ရယ်ချလိုက်ခြင်းကြောင့် သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ အလိုလိုပြုံးသွားမိ သည်။ ပီတိဆိုတာ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကလေးတစ်ယောက်လို ပွင့်လင်းလွတ်လပ်စွာ စိတ်ထဲမှာရှိသည့်အတိုင်း ချပြောတတ် တာလေးတွေ တ ဘာဟန်ဆောင်မှုမှ မပါသဖြင့် စိုင်းခမ်းမဏ် သဘောကျမိပါသည်။

“စိုင်း လာမယ်ဆိုရင် ပီတိမငြင်းပါဘူးနော်၊ ထမင်းအတူတူ စားခွင့်ရလို့ ပိုတောင်ပျော်ရဦးမှာပါ”

“ဒါပဲနော်... ငါးနာရီထက် နောက်မကျစေနဲ့နော်... သိလား”

“အိုကေ”

“ဘိုင့်ဘိုင့်”

“ဘိုင့်”

ပီတိ ဖုန်းချသွားသည်။

စိုင်းခမ်းမဏ် နာရီကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အချိန်တွေ အများကြီးပိုနေသေးသဖြင့် ဘာလုပ်ရရင်ကောင်း

မလဲဟု တွေးရင်း အမှတ်မထင်ဘဲ သူ့အကြည့်တွေက တစ်ဖက်ခြံကို ရောက်သွားသည်။

“မြတ်လေးညှိပါလား”

စိုင်းခမ်းမဏ် သူ့ကိုယ်သူ သတိမထားမိခင်မှာပင် မြတ်

လေးညိုကို အနီးကပ်ဆုံး မြင်တွေ့နိုင်သည့် ပြုတင်းပေါက် နားကို ရောက်မှန်းမသိ ရောက်သွားပြီဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်ခြံက ဝင်းကျယ် ကြီးထဲမှာ နို့နှစ်ရောင် ဂါဝန်ရှည် လေးဖြင့် မြတ်လေးညို၊ တစ်ယောက် ချစ်စရာ အမွှေးစုတ်ဖွား ခွေးလေးကို ဘောလုံး ပစ်ပေါက်ပြပြီး ဆော့ကစားနေသည်မှာ တကယ့်ကလေး ပေါက်စ လေး တစ်ယောက်လို လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ လှပလွန်း နေသည်။

“ဟေး... ကစ်ကစ်”

“ဘောလုံးကို ယူခဲ့လေ”

“ဟော... လိမ္မာတယ်... လိမ္မာတယ်”

“ရော... ကစ်ကစ်အတွက်ဆု”

မြတ်လေးညိုကတော့ စိုင်းခမ်းမဏ်တစ်ယောက် သူမကို အပေါ်ထပ်ရှိ သူ့အခန်းက ငေးကြည့်နေတာကိုမသိ။ ခွေးကလေး ကစ်ကစ် ပါးစပ်ထဲကို မုန့်တစ်ခု ထည့်ကျွေးနေပါသည်။

“တို့... တို့... တို့”

ထိုမြင်ကွင်းလှလှလေးကို စိုင်းခမ်းမဏ် ငေးကြည့်နေ တုန်း ဖုန်းသံမြည်လာသဖြင့် သူ့နားထောင်လိုက်ပေမယ့် မျက်ဝန်း အကြည့်တွေကတော့ မြတ်လေးညိုထံမှ မခွာနိုင်ဘဲ ထိုမြင်ကွင်း လှလှကိုသာ အမှတ်မဲ့ ငေးကြည့်ရင်း ဖုန်းထူးလိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“မဏ်လား... ကေခိုင်ပါ။ ကေခိုင်မွေးနေ့ဘတ်သ်

ဒေးပါတီ ဖိတ်စာဖတ်ပြီးပြီလား”

တစ်ဖက်မှ ကေခိုင်အမေးကြောင့် စိုင်းခမ်းမဏ် မျက်ခုံး ထူများ ဆတ်ခနဲပင့်သွားသည်။ မွေးနေ့ဖိတ်စာဆိုပါ လား၊ သူမသိ သလို ဖတ်လည်းမဖတ်ဖြစ်သေးပါ။ စားပွဲပေါ်ကို အကြည့်ရောက် သွားမှ အဖြူရောင်ဖိတ်စာ ကတ်လှလှလေး တစ်ခုထဲ အကြည့် ရောက်သွားသည်။

“မဏ်”

“ဟင်”

“ကေခိုင်မွေးနေ့ကို လာမှာလား”

“လာမှာပေါ့ဗျာ... ကေခိုင်အတွက်မွေးနေ့လက် ဆောင် ဘာပေးရရင်ကောင်းမလဲလို့ စဉ်းစားနေတာ”

“အမှတ်တရဖြစ်ရင် ပြီးတာပါပဲ... အရေးကြီး တာက ကေခိုင်မွေးနေ့ပွဲကို မဏ်လာဖြစ်အောင် လာခဲ့ဖို့ပါနော်”

“ကိုယ်... ကြိုးစားမယ်လေ၊ မလာဖြစ်ရင်တောင် မွေးနေ့လက်ဆောင် ပို့ပေးပါမယ်”

မွေးနေ့ဖိတ်စာကတ်ကလေးကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း ဖြေ လိုက်စဉ်မှာပင်၊ မြလေးညို၏ ဘောလုံးလေးက သူ၏ ခြံစည်းရိုး ခလွယ်ပေါက် တံခါးနားကို ရောက်လာသည်။

“မွေးနေ့လက်ဆောင် မလိုဘူးကွာ... မဏ်လာရင် ခံတာပြီ”

၂၂

မြပုလဲသွယ်

စိုင်းခမ်းမဏ် မျက်ခုံးထူကြီး ဆတ်ခနဲ ပင့်သွားသည်။
“ဘာလဲမဏ်”

“ကိုယ်လာခဲ့မယ်ကွာ... အခု ကိစ္စလေးရှိလို့ ဖုန်းချ
လိုက်မယ်နော်၊ ခဏနေမှ ကိုယ်ပြန်ဆက်မယ် ဟုတ်လား”

မလွယ်ပေါက်တံခါးနားမှာ စိုင်းခမ်းမဏ်၏ အချစ်တော်
ခွေးကြီး ရန်လုံရှိနေသည်။ ခွေးကလေး ခြံစည်းရိုးနား ရောက်
သွားသည်နှင့်...။*

“ဝေါင်း”

“ဝေါင်း”

“ကွို... ကွို... ကွို”

ကျယ်လောင်သော ခွေးဟောင်းသံတွေ ဆူညံသွား သဖြင့်
မြတ်လေးညို၏ ခွေးကလေးကစ်ကစ်မှာ ကြောက်လန့် တကြား
အော်ဟစ်နေ၍ မြတ်လေးညို သူမခွေးလေးရှိရာသို့ အပြေးရောက်
သွားပြီး သူမခွေးလေးကို တောက်ယူပွေ့ချီလိုက် တာကို မြင်လိုက်
ရသည်။

စိုင်းခမ်းမဏ် ကေခိုင်ကို ဖုန်းပြောနေရာမှ မထင်မှတ်
သော မြင်ကွင်းကြောင့် ကေခိုင်ကို သူမမွေးနေ့ကို လာမည့်
အကြောင်း ပြောဆိုနှုတ်ဆက်ကာ ဖုန်းကို ကုမန်းကတန်း ချပြီး
ဆူညံစွာ ဟောင်နေသော ရန်လုံရှိရာကို ပြေးဆင်းခဲ့သည်။

မြတ်လေးညိုမှာ ကစ်ကစ်ကို ရင်ခွင်မှာ ပွေ့ဖက်ထား

သိန်းမင်းစာပေ

ရင်း တစ်ဖက်ခြံက အကောင်ကြီးသလောက် အရပ်ဆုံးလှသော
ခွေးဘီလူးကြီးကို ကြည့်မရစွာ အနားက ခဲပေါက်စလေးတွေကို
ရှာတာ ဆူညံစွာ သူမကို ရန်လိုနေသော ခွေးကြီးကို ပစ်ပေါက်
လိုက်သည်။

“ကဲဟယ်”

“ဝေါင်း... ဝေါင်း”

“ဟေး... အဲဒါဘာလုပ်တာလဲ”

အသံနှင့်အတူ တစ်ဖက်ခြံမှ စိုင်းခမ်းမဏ်ဆိုသည့် လူကို
တွေ့လိုက်ရသဖြင့် လှပသော မြတ်လေးညို၏ မျက်နှာ လေးမှာ
ပို၍ တင်းမာသွားသည်။ စိုင်းခမ်းမဏ်ကိုယ်တိုင် မြတ် လေးညိုနှင့်
သူ့ခွေးကြီး ရန်လုံတို့ ဖြစ်ပျက်ပုံအလုံးစုံကို သိထား ပြီးဖြစ်
သော်လည်း သူ့အချစ်တော်ခွေးကြီးကို ခဲဖြင့် ပစ်ပေါက် နေသော
ခရွေချောကို အချိန်မီ လှမ်းတားမြစ်လိုက်သည်။

“ရှင်... မမြင်ဘူးလား”

မြတ်လေးညို၏ ချို့လွှင့်သံယာသော အသံလေးကို
စိုင်းခမ်းမဏ် ပထမဦးဆုံး ကြားဖူးခြင်းဖြစ်သလို အနီးတပ်ဆုံး
အနေအထားဖြင့် မြင်တွေ့နေရသော သူမမျက်နှာလှလှလေးကို
သူစူးစိုက် ကြည့်လိုက်သည်။ သူမကလည်း သူ့ခွေးကြီးကို ခဲနှင့်
ပစ်သေးသည်။ ပြီးတော့ သူမလာပဲ စိုင်းခမ်းမဏ်ကို ရန်စွာနေ
သဖြင့် သူမမျက်ခုံးကြီးတွန့်သွားသည်။

သိန်းမင်းစာပေ

“မြင်သားပဲ... မင်း ကိုယ့်ခွေးကို ခဲနဲ့ပစ်တာ ဘာ သဘောလဲ”

“ဘာသဘောရမလဲ... ရှင့်ခွေးက ကျွန်မခွေးလေး ကို ရန်လိုနေတာ မမြင်ဘူးလား”

“ကိုယ့်ခွေးက သူ့ဘာသာသူနေတာ... မင်းခွေးက အရင်ရန်လာစတာ”

“ဘာရှင့်”

“ဘာပြောတယ်... အရပ်ဆိုးဆိုးခွေးကြီး မွေးထား ပြီး စကားပြောတာ ဆင်ခြင်ပြောပါ။ ရှင့်ခွေးလို ခွေးဘီလူးကိုကျွန်မရဲ့ ချစ်စရာခွေးလေးက ဘာကိစ္စ ရန်စရာမလဲ”

ဒေါသဖြင့် ရန်စွာနေသော မြတ်လေးညိုကို စိုင်းခမ်းမဏ် ငေးခနဲ ကြည့်မိသွားသည်။ ရွန်းလဲသော မျက်ဝန်းပြာ ကြီးများ၊ နှာတံစင်းစင်းလေး အောက်မှာ နီမြန်းထူအမ်းသည့် နှုတ်ခမ်းရဲရဲ လေးက မည်သည့်ဆေးမှမကူဘဲ သဘာဝအတိုင်း သွေးရောင် လွှမ်းနေ၏။ ဝင်းဝါစိမ်းဖန့်သော နုညက်အိစက် နေသည့် အသားအရည်က မည်သည့်အစက်အပြောက်မှ မရှိဘဲ လှပစွာ ဝင်းမွတ်လျက် မြင်ရသူကို အသက်ရှူမှားစေသည်။

အနီးကပ်ကြည့်လေ သိပ်လှလေ။

ဘာဖြစ်လို့များ စိုင်းခမ်းမဏ်ကို သူမနှင့် မတူမတန် သလို ပြုမူပြောဆိုဆက်ဆံနေရတာလဲ။ စိုင်းခမ်းမဏ် အဖြေ

ဇွာ၍ မရသော်လည်း ဝင်းဝင်းစက်စက်လှရက်နိုင်လွန်းသည့် မြတ်လေးညို မျက်နှာလှလှလေးကို အနီးကပ်မြင်တွေ့ခွင့်ရ ချိန်မှာတော့ ရင်ထဲမှာ အမျိုးအမည် ခွဲခြားရခက်သော ဝေဒနာ တစ်ခု လျင်မြန်ညင်သာစွာ ဖြတ်သန်းစီးဆင်းသွားတာကို ခံစား လိုက်ရသည်။

“ပြောနိုင်ပါ့မလားကွ... မင်းခွေးက ရန်စနေလို့ ကိုယ့် ခွေးက ဟောင်နေတာပေါ့”

စိုင်းခမ်းမဏ် သိသိကြီးနှင့် သူမကို တမင်ရန်စချင်၍ ပြောလိုက်သည်နှင့် မြတ်လေးညိုမော့ စွေ့စွေ့ခုန်သွားသည်။

“အို... ကျွန်မခွေးက ရန်မစဘူး... ရှင့်ခွေးကိုက အလကားနေရင်း ရန်လိုနေတာရှင် သိရဲ့လား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ နောက်တစ်ခါ ကျုပ်ခွေးကို ခဲနဲ့ ပစ်တာမျိုး လုံးဝ မလုပ်ပါနဲ့ ကိုယ်မကြိုက်ဘူး”

“မကြိုက်ရင် ရှင့်ခွေး ရှင့်ထိန်းပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မကတော့ ကျွန်မခွေးကို ထိရင်ခဲနဲ့ ပစ်မှာပဲ”

မြတ်လေးညိုကလည်း ဆတ်ဆတ်ထိ မခံဘဲ ပြန်ပြော လိုက်သည်။ နဂိုကတည်းက စိုင်းခမ်းမဏ်ဆိုသည့် လူကို ကြည့်လို့ မရသည့်အထဲ သူ့ခွေးကြီး ခဲသေးသေးနှင့် ခြောက် လှန့်သည့် ဆင်္ဘောမျိုး လှမ်းပစ်မိတာကို ယောက်ကျားကြီး တန်ဖဲ ပြန်ရန်စွာ နေသောကြောင့် ပို၍ကြည့်မရအောင် ဖြစ်ရသည်။

“နေစမ်းပါဦး မင်းခွေးကို ကိုယ့်ခွေးက ထိလို့လား။ ခွေးပဲ သူ့ဘာသာ ဟောင်ချင်ဟောင်မှာပေါ့”

“ကျွန်မကလည်း ရှင့်ခွေးဟောင်ရင် ပစ်မှာပဲ”

“ဝေါင်း... ဝေါင်း”

“ကွီ... ကွီ”

နှစ်ယောက်သား ရန်ဖြစ် စကားများ နေတုန်း စိုင်းခမ်းမက် ခွေးကြီးက ဟောင်လိုက်သဖြင့် မြတ်လေးညီ ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်သည်အထိ လန့်ဖျပ်သွားသလို သူမ ရင်ခွင်အတွင်းမှ ခွေးကလေး ကပ်ကပ်ခမျာလည်း ကြောက်လွန်း သဖြင့် ကိုယ်လေး ဆတ်ဆတ်တုန်ကာ တခွီးခွီး အော်ဟစ် နေသောကြောင့် ခွေးလေးကို ပွေ့ငိုက်ထားရင်း အနီးအနားက ပန်းအိုးကွဲစ သုံးလေးခုကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး သူ့သခင် နားမှာ ရပ်နေသည့် ခွေးကြီးကို လှမ်းပစ်လိုက်သည်။

“ကဲဟယ်”

“ဝေါင်း... ဝေါင်း”

“ဟာ... ဟိတ်”

“မလုပ်နဲ့လေ”

“လုပ်မယ်... လုပ်မယ်”

“ကဲ... ကဲ”

ပန်းအိုးကွဲစ တွေနှင့် လှမ်းပစ်သောကြောင့် ခွေးက

ဟောင်သလို ပန်းအိုးကွဲစတချို့က စိုင်းခမ်းမက်ကို လာမှန် သဖြင့် စိုင်းခမ်းမက် အော်ဟစ်တားမြစ်သံကို ကြားရက်နှင့် သူမဂရု မစိုက်။ မုန်းမုန်းနှင့် စကားကို ခွကွကျ ပြောခံရခြင်း ကို မကျေ နပ်သဖြင့် တဝေါင်းဝေါင်း ဆူညံနေသည့် ခွေးကိုရော ခွေးသခင် ကိုပါ ခဲနှင့် ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

ခွေးနှစ်ကောင်၏ အော်သံ ဆူဆူညံညံနှင့် မြတ်လေးညီ တစ်ယောက် တစ်ဖက်ခြံမှ သူငယ်လေးနှင့် ဖြစ်ပျက်နေသည့် ရန်ပွဲကို တွေ့မြင်လိုက်ရသော မြတ်လေးညီ ၏ မိခင် ဒေါ်သဇင် မှာ သမီးဖြစ်သူအနားသို့ အပြေးလေး ရောက်ရှိလာရပါသည်။

“မင်း လွန်မယ်နော်၊ နောက်မှ ကိုယ့်အဆိုးမဆိုနဲ့”

“အံ့မယ်၊ ရှင်က ဘာလုပ်ချင်သေးလို့လဲ”

“ကဲဟယ်”

“ဟဲ့ ... အို သမီးမလုပ်နဲ့”

“ဒေါက်”

“အား”

ဒေါ်သဇင် စကားလေး မဆုံးလိုက်ရပါ။

မြတ်လေးညီ လက်ချက်ဖြင့် စိုင်းခမ်းမက်၏ နဖူးကို ပန်းအိုးစ အချွန်တစ်ခုနှင့် ထိမှန်ကာ သွေးများ ပြာခနဲ စီးကျ လာသဖြင့် သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး လန့်ဖျပ်ကာ မျက်လုံးပြူး တုန်ကြသည်။

“မာမိ... သွေး... သွေးတွေ”

“အို... သားရေ သိပ်များသွားလားကွယ်၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ အန်တီ အခုပဲ လာခဲ့မယ်နော်”

“သမီး မြတ်လေး”

“လာ... လာ သမီးပါလိုက်ခဲ့”

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း မြတ်လေး မလိုက်ဘူး မာမိ၊

မာမိပဲ သွားပါ”

“အို... အို ဒါက ဘယ်ကိုတုန်း၊ ဒီကလေးနဲ့တော့ ခက်နေပါပြီ”

မာမိအသံကို ကြားသော်လည်း မြတ်လေးညို့ နောက်ကို တစ်ချက်မှ လှည့်မကြည့်ဘဲ ခွေးကလေး ကပ်ကပ်ကို ရင်ခွင်မှာ တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ပြီး အိမ်ဘက်သို့ တအား ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ မျက်လုံးထဲမှာတော့ ဖြာခနဲ ကျလာသည့် နီရဲသော သွေးစက်တို့ကို မြင်ယောင်ကာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့် နေမိသည်။ တစ်ဖက်ခြံမှ ဆူဆူညံညံအသံများကို ကြားလိုက် ရသဖြင့် အခုလောက်ဆို သူတို့သား နဖူးကွဲသွားတာ သူမ လက်ချက်ဆိုတာ သိလောက်ပြီ ထင်ပါသည်။ အခန်းစီး လိုက်ကာ နောက်ကွယ်မှ တစ်ဖက်ခြံကို မြတ်လေးညို့ အသာ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

“အို”

မျက်နှာကို လက်ဖြင့် ဖိအုပ်ထားသော စိုင်းခမ်းမက်ကို

မြတ်လေးညို့ မာမိနှင့် သူ့အမေနှစ်ယောက် ကြားမှာ လိုက်ပါသွားတာကို တွေ့လိုက် ရသည်။ စိုင်းခမ်းမက်၏ အပြာနုနု ချပ်အင်္ကျီ လက်တိုလေးမှာ သွေးစက်တို့ စွန်းပေနေတာကို မြင်ရတော့ မြတ်လေးညို့ ရင်ထဲ မကောင်းဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

မတတ်နိုင်။

ထိုသို့ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့သလို ရည်လည်း မရည်ရွယ်ခဲ့ပါ။ မြတ်လေးညို့ သူ့ကို ပစ်ပေါက်တာ ပန်းအိုးကွဲသေးသေးလေး ဖြစ်သော်လည်း အခန့်မသင့်ဖြစ်ပြီး အစွန်းနှင့် ခိုက်မိပြီး အခုလို သွေးထွက်သံယိုဖြစ်ရခြင်းမို့ သွေးမြင်ရင် ကြောက်တတ်သည့်အတိုင်း နေရာမှ ပြေးထွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မာမိကတော့ မြတ်လေးညို့ကိုယ်စား သူတို့မိသားစု ကို ဘာတွေ တောင်းပန်နေမည်မသိပါ။ ပြောင်းလာတာ သိပ်မကြာသေးသဖြင့် သူတို့မိသားစုနှင့် မြတ်လေးညို့တို့ မိသားစု သိပ်ပြီး ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခြင်း မရှိကြသေးပါ။ အိမ်တက်ပွဲနေ့ တုန်းက လောက်သာ ဒယ်ဒီနှင့် မာမိသွားခဲ့ကြပြီး ကျန်သည့် အချိန်များမှာတော့ တွေ့သည့်အချိန်မှာ နှုတ်ဆက်စကား ပြောကြရုံ၊ အိမ်နီးနားချင်း ဖြစ်ကြသည်ဆိုတာက လွဲ၍ သူကလည်း သူ့အလုပ်နှင့် သူ့ရုပ်နေသလို ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်အလုပ်နှင့် ကိုယ်မအားလပ်နိုင်ကြသူ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ခင်ခင်ရယ်၊ သမီးခွဲအားပဲ”

ကိုလည်း သားကျေနပ်တဲ့အထိ လာပြီးတောင်းပန် ခိုင်းမှာပါ။ သွေးထွက်တာကို သမီးက မကြည့်ရဲလို့ လိုက်မလာတာပါ။ သမီးလေး တစ်ယောက်တည်း ဆိုပြီး မိသားစုအားလုံးက အလိုလိုက် လွန်းတော့ မိသားစုကို ဆိုးချင်သလို အပြင်ကိုလည်း ဆိုးချင်တယ်။

“အခုပဲကြည့်၊ သားကို သူလုပ်လိုက်တာ နဖူးကွဲရပြီ ကွယ်၊ အပြန်ကျရင် သခင် သမီးကိုလည်း ဆုံးမပါဦးမယ်”

“ရပါတယ် သခင်ရယ်၊ သမီးလေးကိုချည်း အပြစ်တင် နေလို့မဖြစ်ပါဘူးကွယ်၊ သားကလည်း တစ်ဦးတည်းသော သားဆိုတော့ သူ့ဆိုးတာလေးတွေလည်း ရှိမှာပါ။ ဒါကြောင့် သမီးက မခံချင်ဖြစ်ပြီး အခုလို ဖြစ်ရတာ နေမှာပါ ခင်ရယ်”

“ဆိုးတာလည်း ဆိုးတာပေါ့ ခင်ရယ်၊ သမီးလေးက ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဖြစ်ရတာဆိုတော့ သမီးလွန်တာပေါ့ ကွယ်”

ဒေါ်သခင် သမီးဖြစ်သူအတွက် စိုင်းခမ်းမက် သားအမိကို တောင်းပန်စကား တွင်တွင်ဆိုရင်း ဆရာဝန်လုံးဝ အခေါ်မခံဘဲ သူ့ကိုယ်တိုင် နဖူးက ဒဏ်ရာကို ဆေးသေတ္တာ လေးနှင့် သန့်ရှင်း ဆေးထည့်နေခြင်းကို အားနာမဆုံး ဖြစ်နေ သည်။ ထို့အတူ ဒေါ်ခင်ခင်ကလည်း ဒေါ်သခင်ကို အပြိုင် အားနာစကား ဆိုနေကြသည်။

စိုင်းခမ်းမက်ကတော့ မြတ်လေးညီ၏ မျက်နှာလှလှကို မြင်ယောင်လျက် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ ပိတ်ထား

လိုက်ပါသည်။ နဖူးမှ ရရှိသွားသော ဒဏ်ရာထက် နှလုံး သားမှ ရရှိသော ဒဏ်ရာက ပိုပြီး ပြင်းထန်နက်ရှိုင်းတာကို အမေ နှစ်ယောက် မသိသော်လည်း စိုင်းခမ်းမက်၏ နှလုံးသားက ခံစားသိရှိလိုက်ရပါပြီ။

“အို... သားကိုယ်တိုင် ဒဏ်ရာမှာ ဆေးထည့်ပြီး သွားပြီကိုး”

“ဆရာဝန်ခေါ်ဆိုတာလည်း မရဘူး သခင်ရေ၊ ခင်ခင် သားကလည်း သူဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်ရမှ၊ သူကလည်း တံခွတ်ထိုးသမား သခင်ရေ”

“သိတဲ့အတိုင်းပဲ တစ်ဦးတည်းသော သားသမီးတွေ ဆိုတော့ မိဘတွေက အလိုလိုက်ထားတော့ သူတို့ ကလည်း ဒါဆိုဒါမှ ပြောရဆိုရသိပ်ခက်တဲ့ ကလေးတွေပါ”

“ပေး... ပေး၊ သားအနာကို မာမီ ပတ်တီး စည်းဆေးမယ်”

ဒေါ်သခင်ကို လှည့်ပြောရင်း ဒေါ်ခင်ခင် ခေါင်းမာသွသော သားချော၏သဘောကို သိထားသူပီပီ ခေါင်းပတ် တီးကို သူမကိုယ်တိုင် စည်းနှောင် ပေးလိုက်သည်။

“မဖြစ်ပါဘူး ခင်ခင်ရယ်၊ သမီးကို ခေါ်လာပြီး သားကို တောင်းပန်ခိုင်းမှာပါ၊ တော်ကြာ ဒီထက်ပိုဆိုးလာရင် ခက်မယ်”

“ခင်သဘောကတော့ သမီးလေးကို ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပဲ

သဇင်ရေ၊ သားသဘောကတော့ ခင်လည်း မသိဘူး”

မာမိစကားကြောင့် စိုင်းခမ်းမက် ဦးခေါင်းထဲမှာ အကြံတစ်ခု လက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် ထိုအကြံအတွက် ရင်ထဲမှာ ကျိတ်ပြီး ကျေနပ်သွားသည်။

“အန်တီ ကူညီနိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို တစ်ခု ကူညီပါဗျာ”

“ပြော... သား၊ အန်တီ ဘာကူညီရမလဲ”

“မြတ်လေးညိုကို ကျွန်တော့်ဆီ လာပြီးတောင်းပန်ခိုင်းမယ်အစား ကျွန်တော့်ဒဏ်ရာ မပျောက်မချင်း သူ့ကိုယ်တိုင် အနာကို ဆေးထည့်ပေးဖို့ သဘောတူပေးဖို့ပါ”

“သူ့ကြောင့်ရတဲ့ ဒဏ်ရာပဲကွယ်၊ သားပြောသလို ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ အန်တီသဘောတူပါတယ်၊ ဒါမှလည်း နောက်ကို စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ရဲတော့မှာ”

“ခင်ရေ... သဇင်ပြန်တော့မယ်၊ မနက်ဖြန်မှ သဇင်ကိုယ်တိုင် သမီးကို ခေါ်လာခဲ့မယ်”

“ကောင်းပြီ သဇင်ရေ”

“သား... အန်တီသွားမယ်နော်”

“ဟုတ်တဲ့ ခင်ဗျာ”

ဒေါ်ခင်ခင်က ဒေါ်သဇင်ကို မလွယ်ပေါက် တံခါးအနားထိ အတူ လိုက်ပို့ရင်း သားအကြောင်း၊ သမီးအကြောင်း

ပြောဆို လာကြသည်။ စိုင်းခမ်းမက် အပေါ်ထပ်မှ တစ်ဖက်ထိတ်ကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မြတ်လေးညိုဆိုသည့် ရွှေမင်းသမီးကို အချိန်အယောင်မှပင် မမြင်ရ။ သူ့ကို စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်ပြီး ဘယ်နေရာမှာ သွားပန်းနေသလဲ မသိပါ။ မြတ်လေးညို မင်းလေး မနက်ဖြန် စာပိုပြီး ကိုယ်မျက်စိရှေ့ကို ရောက်လာစေရမယ်။ နှုတ်ခမ်းကို ဘွဲ့ပြီး ကျေနပ်စွာ ပြန်လိုက်သည်။ နောက်အိပ်ရာပေါ် ပစ်လွှဲကာ ချက်စိကို မှိတ်လိုက်သည်။

နဖူးက ဒဏ်ရာလေးက တဆစ်ဆစ်နာနေသလို နှစ်ဖက်စာပန်တစ်ခု သိပ်ခနဲ လွှတ်ခပ်သွားသည်။

မြတ်လေးညို မင်းလေးကို ကိုယ်ချစ်မိတယ်ကွယ်။

“သမီး မလုပ်နိုင်ဘူး မာမီ၊ သမီးက ဆရာဝန်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အနာကို ဆေးထည့်ပေးဖို့ ဆရာဝန်ကို သမီး ဖုန်းဆက်ပေးလိုက်မယ်”

“ဪကွယ် အိဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ သူတို့ မှာလည်း မိသားစုဆရာဝန် ရှိတာပေါ့၊ အခုတောင် ခင်ခင်က သူ့သား ဒဏ်ရာအတွက် ဆရာဝန် ခေါ်ခိုင်းနေတာ မောင်စိုင်းက လုံးဝမခေါ်ဘဲ သူ့ကိုယ်တိုင် ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်နေလို့ ပြောမရတာနဲ့ ခင်ခင်ကိုယ်တိုင် သူ့သားကို ဝင်ပြီး ပတ်တီးစည်းပေးရတဲ့ အထိပဲ”

အခန်း (၂)

“ရှင်”

“မာမီ ဘာပြောလိုက်တယ်၊ သမီးက သူ့ဒဏ်ရာကို မပျောက်မချင်း ဆေးထည့်ပေးရမယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဟာ”

မြတ်လေးညို့ ရင်ထဲမှာ မခံချင်စိတ်ဖြင့် ဗျက်နာ လှလှလေး တင်းမာမှုနဲ့တုတ်သွားသည်။ ဒါ မြတ်လေးညို့ကို တမင်သက်သက် လူပါးဝတာပဲဆိုတာ မာမီမသိပေမယ့် မြတ်လေးညို့ကတော့ ကောင်းစွာ သိနေပါသည်။

“အဲဒါနဲ့ သမီးနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ မာမီရဲ့”

“ဘယ်နှယ့်မဆိုင်ရမှာလဲ၊ သမီးကြောင့် မောင်စိုင်း ခမျာ ဒဏ်ရာရခဲ့ရတာ သူ့ကျေနပ်အောင် တောင်းဆိုတာကို မာမီတို့ ဘက်က လိုက်လျောရမှာပေါ့”

“ဟင် လူက တောင်းဆိုတာဟုတ်လား မာမီ”

မြတ်လေးညို့ အံ့သြမယ့်နိုင်စွာ ပြန်မေးလိုက်ရင်း ရင်ထဲမှာ ဒေါသလေးတွေ ဖြစ်လာသည်။

“မြတ်လေး မလုပ်နိုင်ဘူး မာမီ”

“မာမီ သမီးလေးက လိမ္မာပါတယ်ကွယ်၊ ကိုယ်ကလွန်တာ ဆိုတော့လည်း တစ်ဖက်သား ကျေနပ်အောင် လုပ်ပေး လိုက်ပါ၊ ဒါတောင် သူတို့မို့လို့နော်၊ မောင်စိုင်းနေရာမှာ သမီး ဖြစ်ကြည့်

ပါလား။ ဒီလောက်နဲ့ တစ်ဖက်ကို အလွယ်နဲ့ ကျေအေး ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်မှာလား။”

ခွင့်လွှတ်မပေးနိုင်ပါ။

မြတ်လေးညို့၏ အသားကို မပြောနှင့် စကားနှင့်ပင် နာကျင် စေသူရှိလာပါက သူမ ခံစားရတာထက် အဆပေါင်း များစွာ နာကျင်အောင် လက်တံ့ပြန်ရမှ ကျေနပ်သူ ဖြစ်ပါ သည်။

သမီးဖြစ်သူ၏ စိတ်ကို ဒေါသရင် သိထား သလို မောင်စိုင်း ကိုယ်တိုင် ဆရာဝန် လုံးဝမခေါ်ဘဲ သမီးကို ဆေးထည့်ဖို့ တောင်းဆိုလာတဲ့ဟာ တမင်သက်သက်သမီး ဖြစ်သူကို ပညာပေးချင်လို့ဆိုတာ ဒေါသရင် သဘောပေါက် ခဲ့ပါသည်။

ထို့အတွက် စိုင်းခမ်းမက်ကိုလည်း ဒေါသရင် အပြစ်မတင်ပါ။ သမီးဖြစ်သူ မြတ်လေးညို့က သိပ်လှသလောက် အနေအထိုင် တည်ကြည်သူ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း စိတ်မဝင်စား၊ အခုချိန်ထိ ချစ်သူရည်းစားမရှိ၊ သီးသီးသန့်သန့်လေး နေထိုင် တတ်ပုံကြောင့် အများအမြင်မှာ မာန်မာန ကြီးသူလေးဟု အထင် ခံရသော်လည်း တကယ် စိတ်ရင်းလေး ကတော့ ကလေး တစ်ယောက်လို့ ဖြူစင်ရိုးသားသူလေး ဖြစ်သည်။

သို့ပါသော်လည်း သူမ ဖြစ်ချင်တာကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် တံခွတ်ထိုး လုပ်တတ်သော ခေါင်းမာသည့် အကျင့်ဆိုးလေး ကြောင့် မိဘများမှာ သမီးအချောအလှလေးအတွက် ရင်မော

ပင့်သက်ပြာရသည်။ အခုတော့ သမီးဖြစ်သူနှင့် အပြိုင် မာန်မာန ကြီးသလို တံခွတ်ထိုး ဆန်တာချင်း၊ ခေါင်းမာတာချင်း တူညီရုံ မျှမက ရုပ်ရည်ချောမော လှပတာချင်း တူညီသလို စည်းစိမ် ချမ်းသာ ကြွယ်ဝတာချင်း အားလုံး တူညီသူ တစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေပြီ။

ဘယ်သူကမှ ဘယ်သူ့ကို အနှုံးမပေးချင်ကြသူတွေချင်း တွေ့နေကြသည်။

“ဒါပေမယ့် သူက မြတ်လေးကို တမင် ချိုးနေတာ မာမိရဲ့၊ မြတ်လေး မသွားဘူး”

နှုတ်ခမ်းလေးတစုစု မျက်နှာလှလှလေးညိုညိုနှင့် မကျေမချမ်းဖြင့် မြတ်လေးညို့ ဆိုလိုက်ပါသည်။

“မသွားလို့မဖြစ်ဘူးနော်၊ မာမိက ခင်ခင်ရွှေမှာ ကတိလေးခဲ့ပြီးပြီ၊ မာမိမျက်နှာပျက်အောင် မလုပ်ပါနဲ့၊ မာမိကိုယ်တိုင် သမီးကို မနက်ဖြန်ကျရင် စိုင်းခမ်းမက်အိမ်ကို လိုက်ပို့ပေးမယ်”

ပြောပြီး မာမိက မြတ်လေးညို့ အနားက ထွက်သွားလိုက်ပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် နှုတ်ခမ်းလေးကို တင်းတင်းစေ့စွာ စိုင်းခမ်းမက် ဆိုသည့် လူကို စိတ်ဆိုးဒေါသတွေနှင့် ထူပူ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သူ့ကို မြတ်လေးညို့ လုံးဝကြည့်လို့ မရတာကို သိရန်နှင့် ချေမှုေ့မှောက်ကို ရောက်ရဦးမည်။ အစတည်းက ကြည့်မရ

ရသည်အထိ အခုတော့ ပို၍ပင် မုန်းတီးမိသည်။

နေ့နှင့်ဦးပေါ့ စိုင်းခမ်းမက်ရယ်၊ မြတ်လေးညို့ အကြောင်း သိအောင် လုပ်ပြရဦးမှာပေါ့။

မနက်ဖြန် သူ့ကို ဘယ်လိုခွဲကွဲပေးရမလဲဟု စဉ်းစား ရင်း တစ်ညလုံး အကြံတွေ ယူတ်နေမိသည်။

“ဟော သင်္ဃေတို့ လာကြပြီလား”

“ဟုတ်တယ်ခင်ဧရ၊ သားခက်ရာကို ဆေးထည့်ပေးဖို့ ဟောဒီမှာ သင်္ဃေသမီးကို ခေါ်လာခဲ့ပြီ”

“အို ကြည့်စမ်းပါဦးကွယ်၊ သင်္ဃေသမီးလေးက ချော လိုက်လှလိုက်တာ အဝေးက တစ်ခါနှစ်ခါလား မြင်ဖူးလိုက် တယ်၊ တစ်ခါမှ အခုလို နီးနီးကပ်ကပ် မတွေ့ဖူးဘူး”

“သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲကွယ်၊ သင်္ဃေက သမီးချော လေးရထားတာ သိပ်ကံကောင်းတာပဲကွယ်၊ ခင်ဆိုင်ရင်လေ သား တစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက်လိုချင်တာ ဘုရားက မပေးတော့ မရလိုက်ဘူးကွယ်”

အိမ်ထဲကို လှမ်းဝင်ဝင်ချင်း စိုင်းခမ်းမက် မာမိက မြတ်လေးညို့ တို့သားအမိကို လှိုက်လှဲ ဖော်ရွေစွာ စာရင်းတန်း လေးနှုတ်ဆက် စကားဆိုရင်း မြတ်လေးညို့၏ လက်ကလေးကို မလွှတ်တမ်း ဆွဲကာ အံ့ဩ ချီးမွမ်းစကား ဆိုနေပုံကြောင့် မြတ်လေးညို့ မှာ အနေရခက်ခက်နှင့်ပင် သမီးချင်း ထပ်နေ

အောင် ပါးစပ်ဖျားကမချ။ သူမ မျက်လုံးလှလှလေးကို ချစ်ခင် မြတ်နိုးသော မျက်လုံးများဖြင့် တစ်မိမိစုံ ကြည့်နေသော စိုင်းခမ်းမက် မာမိကြောင့် မျက်နှာလှလှလေး နီမြန်းလျက် နှုတ်အမ်းအမ်းလေး ဖြစ်နေမိသည်။

“လာ သမီးလေး သမီးကိုကို သူ့အခန်းထဲမှာ ရှိတယ်၊ အန်တီလိုက်ဖို့ပေးမယ်၊ သင်္ဃေရော လာလေ”

“မေမေကြီး”

“ဪ အစမ်း၊ ဘာလဲ”

“ဘာကြီး ဖုန်းလာလို့ လာခေါ်တာပါ”

သားအမိနှစ်ယောက် စိုင်းခမ်းမက်မာမိနောက် လိုက် ညှဉ်ဟန် ပြင်လိုက်စဉ်မှာ မြတ်လေးညို့တို့အိမ်မှ အိမ်ဖော်လေး အမ်းလိုက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

“အေး... အေး လာပြီ ခင်ဧရ သင်္ဃေ ခဏပြန်လိုက်ဦး မယ်၊ သမီးကိုပဲ ခေါ်သွားလိုက်တော့နော်”

“ခင်က သမီးကို အပိုင် ခေါ်ထားလိုက်မှာနော် သင်္ဃေ”

“အို”

“အဲဒါကတော့ သမီးသဘောပဲ ခင်ဧရ က သွားပြီ နော်”

မာမိက စိုင်းခမ်းမက် မာမိ၏ စကားကို အပြုံးလှလှ နှင့် တုံ့ပြန်စကားဆိုရင်း အိမ်ဖော်ကောင်မလေး နောက်ကို

အပြေးလိုက်ပါ သွားပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် မြတ်လေးညိုမှာသာ စိုင်းခမ်းမဏ် မာမိ၏ စကားကြောင့် ဝါးတွေ ထူပူလျက် ရှက်ရွံ့ အနေရခက်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“လာ သမီးလေး”

ဒေါ်ခင်ခင်က မြတ်လေးညို၏ လက်ကလေးကို ယုယစွာ တွဲပြီး အပေါ်ထပ်က သူ့သားအခန်းကို ခေါ်သွား သောကြောင့် မြတ်လေးညိုမှာ မဝံ့မရဲ ရှက်လန့်စိတ်ဖြင့် အတူ လိုက်ပါခဲ့ရ သော်လည်း စိတ်ထဲကတော့ စိုင်းခမ်းမဏ်ဆိုသူကို ရိုက်ကုတ် ဖဲ့ပစ်ချင်နေပါသည်။

ဒေါ်ခင်ခင်ကတော့ သိပ်လှသည့် မြတ်လေးညိုကို မြင်ကတည်းက သားဖြစ်သူကို နားလည်လိုက်ပြီးသား ဖြစ်ပါ သည်။ ဆရာဝန် ခေါ်ပါဆိုတာ လုံးဝအခေါ်မခံဘဲ မြတ်လေးညို ကိုယ်တိုင် ခြံစုယုယတာကို အလိုရှိနေခြင်း၏ အကြောင်းအရင်း မှန်ကို လှမ်းမြင်တွေ့လိုက်ပါသည်။

သား၏ နှလုံးသားထဲမှာ သိပ်လှသည့် သမီးလေး မြတ်လေးညို ရှိနေခဲ့ပြီဆိုတာ မပြောဘဲနှင့် သိနေခဲ့သည်။ သား၏စိတ်ကို ဒေါ်ခင်ခင် အသိဆုံး။ သားက လူတစ်မျိုးလေး။ သူ့အခန်းကို လူစိမ်း သူစိမ်း ဝင်တာလုံးဝမကြိုက်သလို၊ အခု အသက်အရွယ်အထိ သူ့အခန်းထဲကို မည်သည့်သူစိမ်း မိန်းက လေးကိုမျှ မဝင်စေခဲ့ပါ။

သူ့အိပ်ခန်းထဲကို အိမ်ဖော်တွေ လုံးဝမဝင်ရ။ လျှော်ရ မည့်အဝတ်တွေကို အမြင်ကို ထုတ်ထားပေးပြီး အိမ်ခန်းကို သူကိုယ်တိုင် ရှင်းလင်းသည်။ ပြီးတော့ သူ့စိတ်ကူးထဲကအတိုင်း သူ့အခန်းကို သူ့ဘာသာ စိတ်ကြိုက် ပြင်ဆင်ထားသည်။ သူ့ပစ္စည်းတွေကို တခြားတစ်ယောက်တိုင်တာကို လုံးဝ မကြိုက်သူ။

အခုတော့ ထူးထူးခြားခြား မြတ်လေးညိုလာရင် သူ့ အခန်းထဲကို လွှတ်ပေးဖို့ အလေ့လိုပဲသူ့ကို ကြိုတင်မှာထား ခဲ့သည့် အတွက် ဒေါ်ခင်ခင်မှာ သားဖြစ်သူကို အံ့သြခဲ့ရသည်။ တစ်ဖက် ခြံမှာ သိပ်လှသည့် သမီးလေးတစ်ယောက်ရှိနေတာ သိပေမယ့် ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ် ဂရုမစိုက်မိခဲ့ပါ။

အခုမှ မြတ်လေးညို၏အလှကို အံ့သြခိုးမွမ်းရခြင်းနှင့် အတူ နှစ်သက်သဘောကျခဲ့ရသည်။ သားဖြစ်သူနှင့် မြတ်လေးညို ကို ချက်ချင်း သဘောတူကြည်ဖြူနှစ်လိုမိသည် အထိ မြတ်လေးညို ၏ ပုံစံလေးက မိန်းမချင်းကိုပင် ချစ်ခင် လာအောင် ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိနေသူလေး ဖြစ်ပါသည်။ သား ဖြစ်သူ၏ ရင်ထဲတွင်မူ ဆိုဖွယ်ရာရှိမည် မထင်ပါ။

“လာ သမီးလေး၊ အခန်းထဲမှာ သားရှိတယ်”

စိုင်းခမ်းမဏ် အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ထားခြင်းကြောင့် ဒေါ်ခင်ခင် တစ်ယောက် မြတ်လေးညို၏ လက်ကလေးကိုဆွဲကာ သားဖြစ်သူ၏ အခန်းထဲကို လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

“သားရေ”

“ဒီမှာ သမီးလေးလာတယ်၊ သမီးကို စိတ်ညစ်အောင် မဆိုးရဘူးနော်”

မာမိအသံကြောင့် စိုင်းခမ်းမက် မြတ်လေးညို၏ မျက်နှာ လှလှလေးကို မရယ်မပြုံး ခပ်တည်တည်လေး စိုက်ကြည့်လိုက်မိ သလို မြတ်လေးညိုကလည်း ဝါညစ်တင်း ခက်ထန်သော မျက်နှာ လှလှလေးဖြင့် စိုင်းခမ်းမက်၏ မျက်နှာ ချောချောကို ဒေါသတို့ဖြင့် စူးရှလင်းလက်နေသော မျက်လုံး အစုံဖြင့် လှမ်းအကြည့်... လမ်းခုလတ်မှာ အကြည့်နှစ်ခု အားပြင်းစွာ ဆုံစည်းမိကြသည်။

မြတ်လေးညိုရင်ထဲ အယ်လိုဘယ်ပုံ ခံစားသွားရမည် မသိသော်လည်း စိုင်းခမ်းမက် နှလုံးသားထဲမှာတော့ နွေးခုန် ဖိုလှုပ်သွားကာ တစ်ခါမှမခံစားဖူးသော ခံစားချက်တစ်မျိုးဖြင့် နှလုံးသားတွေ့ရှိန်းခနဲ ပူနွေးလို့က်ဖြာသွားခဲ့သည်။

“သမီးလေး... ဒီမှာခဏတိုင်နော်၊ အန်တီကိုယ်တိုင် သမီးအတွက် စားစရာတစ်ခုခု စီစဉ်လိုက်ဦးမယ်”

“အို... နေပါစေ အန်တီ၊ မြတ်လေး ဘာမှမစား တော့ပါဘူး”

“မဟုတ်တာကွယ် ခဏလေးပါ”

“အန်တီ”

မြတ်လေးညို လှမ်းခေါ်ပေမယ့် စိုင်းခမ်းမက်မာမိက

အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားပြီမို့ အခန်းထဲမှာ မြတ်လေးညိုနှင့် သူ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ထိုင်ပါ”

“မထိုင်ဘူး”

စိုင်းခမ်းမက် စကားကို မြတ်လေးညို ခပ်ငြိတ်ငြိတ် အလေး တုံ့ပြန်လိုက်ပုံကြောင့် သူ့နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ တင်းတင်း စေ့သွားရသလို သူမ မျက်နှာလှလှလေးကို စိုက်ကြည့်လိုက် သည်။

“ဒါဖြင့် မင်းက ဒီလို ဘာလုပ်ဖို့ လာတာလဲ”

“ရှင် မနေ့က မာမိကို ဘာပြောလိုက်လဲ”

“ကျုပ် ဒဏ်ရာမပျောက်မချင်း မင်းကို ဆေးတည့် ပေးဖို့ ပြောလိုက်ဗာယ်၊ အဲဒီအတွက် မင်းလာတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်”

“ရှင် ဘာအချိုး ချိုးတာလဲ”

မြတ်လေးညို မခံမရပ်နိုင်စွာ ရန်တွေ့လိုက်သည့် စကား တို့ သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာမှ မခံစားရသလို သူ့ရှေ့မှာ တွေ့တွေ့ခုန် ဒေါပူနေသော မြတ်လေးညို၏ အနီးကပ်အလှအပ တွေ့ကြားမှာ စိုင်းခမ်းမက်၏ နှလုံးသားတွေ ထူးဆန်းစွာ ညွှတ်နူး ပျော်ဝင် လျက် ရှိသည်။

ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လို့မှန်းမသိပါ။

သိပ်လှသည့် သူမကို ဒေါသမဖြစ်ဖြစ်အောင် စချင်

နေမိသည်။

မြတ်လေးညို သူ့ကို စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်နေပုံလေးကို သူ့ရင်ထဲမှာ နှစ်သက်မြတ်နိုး နေမိသည့်အဖြစ်ကို သူမ ကတော့ သိမည်မထင်ပါ။

“ကျုပ် ဘာအချိုး ချိုးတယ်ထင်လဲ”

“ရှင်ကိုယ်ရှင် သိမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် သိတယ်”

“ဟင် ရှင်”

စိုင်းခမ်းမက်က ကိုယ့်အဓိပ္ပါယ်နှင့် ကိုယ်ပြောလိုက်သော် လည်း မြတ်လေးညိုမှာ သူမကို အခွဲတိုက်ပြော သည်အထင်နဲ့ ဒေါသလေးများ ထွက်ပြီးရင်း ထွက်နေမိသည်။

“ဒီမှာ ကျွန်မက ဆရာဝန်မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ဒဏ်ရာ ကိုလည်း ဆေးထည့်ပေးနိုင်ဘူး”

“ဆေးထည့်ပေးနိုင်ဘဲ ဘာလို့ မင်းက ကျုပ်ရှေ့ ရောက်နေရတာလဲ”

“ရှင်ဆီကို လာချင်လို့များ ဗွတ်မနေနဲ့ မာမီ ငွေခေါ် လို့ လိုက်ခဲ့ရတာ ရှင်သိရဲ့လား”

“အဲဒီတော့ ကျုပ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ရှင်ဘာသာ ရှင်လဲသေလိုက်ပေါ့”

မာနမင်းသမီး သူ့ကြောင့်ဘယ်လောက် အခဲရခက်

နေသလဲဆိုတာ ဒေါသဖြင့် တင်းမာခက်ထန်နေသော မျက်နှာ လှလှလေးကို မြင်ရုံနှင့် သိနေပါသည်။ ဒါဝေမယ့် စိုင်းခမ်းမက် ဆိုတာလည်း တခြားသူတွေလိုမဟုတ်။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်ကို ဖြစ်ရမယ့် ကျေနပ်နိုင်သည့်သူဆိုတော့လည်း ခက်သည်။

“ဒီမှာ... ရှင် ကျွန်မနဲ့ အခဲလိုက်ခဲ့ပါ”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ဆေးခန်းကိုရှင်၊ ဆေးခန်းကို”

“ဆေးခန်းကို”

“ဟုတ်တယ်”

“ဆေးခန်းကို၊ ကျုပ်က ဘာသွားလုပ်ရမှာလဲ”

သိရဲ့သားနှင့် တမင်ပြန်မေးနေပုံကြောင့် မြတ်လေးညို မှာ ဒေါသဖြစ်ပြီးရင်း ဖြစ်နေရသည်။

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ရှင်အနာကို ဆေးထည့်ရမှာပေါ့”

“မလိုဘူး”

“ဘာရှင်”

“ဆရာဝန် မလိုဘူးလို့ပြောတာ၊ ကျုပ်တို့ ဒဏ်ရာ အောင် လုပ်တာမင်းပဲ၊ ဒီတော့ ကျုပ်ဒဏ်ရာမပျောက်မချင်း ဆေးကုရမှာ မင်းတာဝန်ပဲ၊ မင်းကိုယ်တိုင်ကုပေါ့”

“မကုနိုင်ဘူးရှင်၊ ကျွန်မ ဆရာဝန်မဟုတ်ဘူးလို့ ဘယ် ခေါ်ပြောရမလဲ”

“ဘယ်နှစ်ခါမှ မပြောနဲ့၊ ကျုပ်အနာကို ဘယ်လို သန့်ရှင်းရမယ်၊ ဆေးထည့်ရမယ်၊ ပတ်တီး စည်းတာကအစ အားလုံး ကျစ်ပြောပြသလိုလုပ်”

“အိုး... ဘာလို့လုပ်ရမှာလဲ၊ ဒါ့ရှင် ကျွန်မကို တမင်သက်သက် လူပါးဝတာ၊ ကျွန်မ မလုပ်နိုင်ဘူး”

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းမလုပ်နိုင်ဘူးဆိုရင် မင်းမာမိကို ပြန်ပြောလိုက်ရဲ့ပဲ”

“ဟင် ရှင်”

မြတ်လေးညို မျက်လုံးလေးပြူးပြီး ဒေါသနှင့် မခံချင်စိတ်ကြောင့် မျက်နှာလှလှလေးမှာ ဖြူလိုက်နီလိုက်နှင့် နှုတ်ခမ်းလေး တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်အထိ စိတ်ဆိုးသွားသည်အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး စိုင်းခမ်းမက် ရင်ထဲမှာ ကျိတ်ပြီး ကျေနပ်ပျော်ရွှင်သွားသည်။

သူမ အလိုဆန္ဒက စိုင်းခမ်းမက်ဆိုသည့် သူ့မျက်နှာကို ပင် မမြင်မတွေ့လိုသူ။ သူကတော့ သူမနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်၊ မြတ်လေးညိုဆိုသည့် သူမ မျက်နှာလှလှလေးကို တွေ့ချင် မြင်ချင်နေသလို သူ့ကို ဒေါသဖြင့် ရန်စွာနေပုံလေးကို မြတ်နိုး နှစ်သက်စွာ ကြားလိုသူ။

စိုင်းခမ်းမက်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို အံ့သြခြင်းနှင့်အတူ သူမကို ချစ်မိပြီဆိုသည့်အသိမှ ရင်တသိမ့်သိမ့်ခံစားနေရသည်။

အထူးသဖြင့် မြတ်လေးညို သူ့ကို စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်နေပုံ လေးကို က သူ့နှလုံးသားမှ အချစ်စိတ်တို့ကို လေးနက်မြင်းပြ စွာ ဖြစ်ပေါ်ခံစားစေနိုင်စွမ်းသည့် အဖြစ်ကို သူသာ အသိဆုံး ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ သူမစိတ်ကလေးကို သူနားလည် ပါသည်။ မာနမင်းဆင်းကို ချစ်မြတ်နိုး မိပြီဖြစ်သော်လည်း အခြားသူ တွေ ချဉ်းကပ်သလို သူမကို အလျှော့ပေးအလိုလိုက်ပြီး သူမ အကြိုက်ကို လိုက်လျော ပေးရုံနှင့် သူမထံမှ အချစ်ကို မရနိုင် မှန်းတခြားသူတွေ သဘောမပေါက်ပေမယ့် သူကတော့ ကောင်းစွာ သဘောပေါက်ထားပါသည်။

ထို့ကြောင့် သူမ သူ့ကို ဒေါသဖြစ်စိတ်ဆိုးနေမှန်း သိရက်နှင့် အလျှော့ပေးဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါ။

“ဟဲ ဟဲ ဘယ်လိုလဲ၊ ကျုပ်ကို ဆေးထည့်မပေးဘူးဆို ပြန်နိုင်ပြီ၊ ဒါပေမယ့် မိဘစကားကို နားမထောင်တဲ့သားသမီးအဖြစ် မင်းကို ကျွပ်သတ်မှတ်လိုက်ပြီ”

“အိုး”

သူပြောတာ မှန်နေသဖြင့် မြတ်လေးညိုမှာ ခံပြင်းဒေါသနှင့်အတူ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိဖြစ်သွားသည်။ အခု ချိန်မှာ သူပြောသလို မလုပ်ပြန်ရင်လည်း မြတ်လေးညိုက မိဘစကားကို နားမထောင်သူဖြစ်သွားမှာ သေချာသလို သူ ပြောသလို လုပ်ရပြန်ရင်လည်း မြတ်လေးညို သူ လူပါးဝသမျှ အဖွဲ့

ပေးရတော့မလို ဖြစ်နေသည်။

“ကြာတယ်ကွာ၊ မင်းဘာလုပ်မှာလဲ၊ မြန်မြန်ပြော”

“ကဲ... ပေး... ပေး”

မထူးတော့ပြီမို့ မြတ်လေးညိုမှာ ဆောင်အောင်ပြီး ဆိုလိုက်ရပါသည်။ စိုင်းခမ်းမက်မှာ ချစ်ရသူ၏ အပြုအမူလေးကို မြတ်နိုး အသည်းယားသွားမိသော်လည်း အပြင်မှာတော့ တစ်ချက်ပင် မပြုံးမရယ်ဘဲ ခပ်တည်တည်မျက်နှာနှင့်

“ဘာကို ကျုပ်က ပေးရမှာလဲ”

“အိုး... ထည့်ရမယ့်ဆေးနဲ့ ပတ်တီးကို ပြောတာပေါ့ရှင်”

“မင်းဘေးက စားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှာ ဆေးသေတ္တာ အဖြူလေး ရှိတယ်၊ အဲဒီအထဲမှာ ပစ္စည်းတွေအားလုံးပဲ”

မကျေမနပ်နှင့် အနားမှာရှိနေသည့် စားပွဲအံ့ဆွဲလေးထဲက ဆေးသေတ္တာအဖြူလေးကို ထုတ်ယူလိုက်ရသည်။ သေတ္တာလေးထဲမှာ သူပြောသည့်အတိုင်း ဆေးပစ္စည်းအပြည့် အစုံရှိနေတာကို တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် ခေါင်းမှာ ပတ်တီး အဖွေးသားနှင့် ဆိုဖာပေါ်မှာ အခန့်သားထိုင်နေသည့် စိုင်းခမ်းမက်မျက်နှာ ချောချောကို မျက်လုံးလေးစွေပြီး မကျေမနပ်တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သူက မြတ်လေးညို လှုပ်ရှားဆဲမျက် ရွန်းလှဲစူးရသော

မျက်ဝန်းများဖြင့် လိုက်ကြည့်နေခြင်းကြောင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြသည် အခိုက် မြတ်လေးညိုရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်ကာ ဖိနှိပ် မုန်းတီးသွားမိသည်။

“ဆေးထည့်မယ်”

“ထည့်ပေါ့”

ဆေးသေတ္တာလေးကို ဆွဲပြီး မြတ်လေးညို သူ့အနားဘို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

“ပြော ဘယ်ဆေးထည့်ပေးရမှာလဲ”

“နေဦး ကျုပ်ခေါင်းက ပတ်တီးကို အရင်ဖြေဦး”

“အိုး... အဲဒါတော့ ကိုယ့်ဘာသာလုပ်ပေါ့ရှင်မှာထက်ပါ တာပဲ၊ ကျွန်မ လုပ်မပေးနိုင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဒီအတိုင်း နေဦးပေါ့”

“ဘာရှင်”

“ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ လက်ပါပေမယ့် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လုပ်နိုင်ဘူး၊ မင်းကိုယ်တိုင် လုပ်ပေးရင်ပေး မဝေးရင် ဒီအတိုင်း နေရဲ့ပဲ”

ပြောပြီး ဆိုဖာနောက်မှိပေါ် ခေါင်းကို လှန်ချပြီး ကိုယ်ကို လှေ့လှေ့ မှီထိုင်လိုက်ပုံကြောင့် မြတ်လေးညို ရင်ထဲမှ ဆီသမားကို မနည်းချုပ်တည်း မျှိုသိပ်နေရသည်။

ဟွန်း... ဒင်း လုပ်နိုင်တုန်း လုပ်ထားဦးပေါ့။

မြတ်လေးညို့ အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိစေရမယ်။ အဲလေး
ကြိတ်ပြီး သူ့ခေါင်းက ပတ်တီးတွေကို မြတ်လေးညို့ စတင်
ခွာယူလိုက်သည်။

“ဟော သမီးလေးက သားကို ဆေးထည့်ပေးနေ ပြီလား”
“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီမှာ သမီးလေးအတွက် အန်တီကိုယ်တိုင် ဖုတ်ထား
တဲ့ ပူတင်းနဲ့ ကော်ဖီသောက်ဦး၊ သားအတွက်ရော အများကြီး
ပိုဖျော်ခဲ့တယ်”

“ခုကွရှာလို့ အန်တီရယ်”

“ရပါတယ် သမီးရယ်၊ သားကို သမီးလေးတို့ဖ်တို့ဖ်
ဆေးလာထည့်ပေးလို့ အန်တီက ပြန်အားနာနေတာပါကွယ်
သားက ဆိုးတယ်ကွယ်”

“ရပါတယ်အန်တီ၊ မြတ်လေးအာပြစ်လည်း ပါပါတယ်”

စူပပ်တင်းမာနေသော မျက်နှာလှလှလေးမှာ တခဏ
အတွင်း ယူပစ်လိုက်သလို မြောင်းလွဲပြီး ပြုံးချိုနူးညံ့သွားလျက်
မာမိုကို အလိုက်သင့် စကားဆိုနေသူလေး၏ အပြောင်းအလဲ
များကို ကြည့်ပြီး စိုင်းခမ်းမက် ကျိတ်ပြီး အသည်းယား နေ
သည်။

မာမိုကတော့ စိုင်းခမ်းမက်တို့ အဖြစ်အပျက်များကို လုံးဝ
မသိသူပီပီ သိပ်လှသည့် မြတ်လေးညို့နှင့် ချောမော ခန့်ညားသည့်

သားဖြစ်သူတို့ကို အပြုံးဖြင့် ကြည့်ကာ ကျေနပ် နေရာပါသည်။

“သားကိုကလည်း ဆိုးပါတယ်ကွယ်၊ သူက သိပ်စ
အိုင်တာ၊ သူများ မခံချင်အောင်ပြောတော့ အခုလိုဖြစ်ကုန်တာ
ဆိုကွယ်၊ အဟင်း... ဟင်း... ဟင်း”

“အန်တီကြီး အောက်မှာ ဧည့်သည်ရောက်နေပါတယ်”

“ဪ... အေး... အခုပဲ ဆင်းလာမယ်လို့ ပြောလိုက်”

အိမ်ဖော်မလေး ရောက်လာပြီး ပြောလိုက်သဖြင့်
မြတ်လေးညို့တို့ စကားဝိုင်းလေး ရပ်တန့်သွားသည်။

“သမီးလေး အေးအေးဆေးဆေးပေါ့နော်၊ အန်တီ

ဧည့်သည်လာလို့ အောက်ခဏဆင်းလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သားရေ”

“ဈာ မာမို”

“မာမိုကိုယ်စား သမီးလေးကို ဧည့်ခံထားလိုက်ပါဦး
ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်ခင်ခင် အောက်ထပ် ပြန်ဆင်းသွားသည်နှင့်
မြတ်လေးညို့၏ မျက်နှာလေး ချက်ချင်း တင်းမာအေးစက်
သွားကာ အနားက အရက်ပျံ့ပလင်းကို ကောက်ယူပြီး သူ့အနား
ထဲသို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပွတ်လိမ်းပစ်လိုက်သည်။

“အား”

“နာတယ်ကွ၊ မင်းဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“အိုး... ဘာလို့ လက်ကို လာကိုင်ရတာလဲ”

“လွတ်ပါ”

အနာကို တမင်မနာ နာအောင် ဆောင့်အောင့် ပစ်လိုက်တာမို့ နာကျင်မှုဖြင့် စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း ဝေဒနာကြောင့် သူ့ကို မြတ်လေးညို့ တမင် ပညာပြနေပြီမှန်း သိလိုက်ခြင်း ကြောင့် ဆေးထည့်နေသည့် သူမလက်ကလေးကို သူ့လက်များနှင့် ဖမ်းယူ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“မင်း ကျုပ်ကို တမင်လုပ်တာ မဟုတ်လား”

“ကျွန်မ ဒီလိုပဲ လုပ်တတ်တယ်”

“ဒါ အနာကွ၊ ဖြည်းဖြည်းသက်သာလုပ်မှပေါ့”

“မကျေနပ် ဆေးခန်းလိုက်ပို့ရဲ့ပဲ”

“မင်းကွာ”

“ကဲ... ပြော၊ ဘယ်ဆေးထည့်ရမှာလဲ”

“အဖြူဘူး”

ဒဏ်ရာက သိပ်ပြီး မကြီးသော်လည်း ပန်းအိုးကဲ့သို့ ထိုးခွဲလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည့် ဒဏ်ရာက လုံးဝပျောက်သွားခဲ့မည်ဆိုလျှင်တောင်မှ အနာနေရာမှာ အမာရွတ် ထင်ကျန် နိုင်သည့် အနေအထားမျိုး ဖြစ်နေသည်အတွက် ရွှေမင်းသား

သူ့အတွက် ဒေါသဖြစ်ချင်စရာဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

သို့သော်လည်း မြတ်လေးညို့ လက်ချက်ဖြင့် သူ့ဒဏ်ရာ သွားတာကို လုံးဝ ဝမ်းမနည်းဘဲ ကျိတ်ပြီး ဝမ်းသာနေမိသည်။ ဒါမှ မြတ်လေးညို့ဆိုတာ ဘယ်လို မိန်းကလေးမျိုးလဲ ဆိုတာ သိသွားတာပေါ့ဟု တွေးပြီး ကျေနပ်နေသည်။

ဆေးထည့်ပေးပြီး ပတ်တီးစည်းပေးရန် ကြိုးစားသည်။ စည်းလို့မရ။ ကျွမ်းကျင်သော အလုပ်မဟုတ်သဖြင့် သူ့ခေါင်း ဘယ်လိုချည်နှောင် ရမှန်းမသိ။

“ဒီမှာ”

“ကျုပ်နာမည် စိုင်းခမ်းမက်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“စကားပြောရင် ဒီမှာ... ဒီမှာနဲ့ မပြောနဲ့၊ နာမည် သေး၊ နာမည်ခေါ်”

သူ့စကားကြောင့် သူမ နှုတ်ခမ်းကလေးကို သူ မမြင်အောင် မှဲ့လိုက်သည်။

“ရှင်နာမည်ကို မခေါ်ချင်လို့ မခေါ်တာသိလား၊ ခေါင်း ပတ်တီးစည်းပေးမယ်၊ အစပိုင်းကို ရှင်လက်နဲ့ ဖိကိုင် ပေးထား”

“မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဒီလောက်ကလေးမှ မလုပ်တတ်

လားကွ”

“မလုပ်တတ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ”
 “ဘာမှမဖြစ်ဘူး”
 “ဟွန်း”

သူမ ပြောသလို ဗတ်တီးစလေးကို သူ့လက်နှင့် ဖိထားပေးလိုက်ပါသည်။ သင်းပျံ့မွှေးကြိုင်သော ကိုယ်သင်း ရနံ့ ဖျော့ဖျော့လေးနှင့်အတူ ဖြူဖွေးနူးညံ့သော ဖယောင်းသွယ် လက်ကလေးများ၏ လှုပ်ရှား ထိတွေ့မှုက စိုင်းခမ်းမဏ်၏ ဦးခေါင်းပေါ်မှ ညင်သာရွရွ ဖြစ်ထွန်းနေသည်။

“မြတ်လေးညီ”

“အိုး... ဘာကိစ္စ ကျွန်မနာမည်ကို ခဏခဏ ခေါ်နေရတာလဲ”

“မင်းကရော ကြားရဲ့နဲ့ ဘာလို့ မထူးတာလဲ”

“မထူးချင်လို့ပေါ့”

“ကျုပ်ကလည်း မထူးမချင်း ခေါ်ရမှပဲ”

မြတ်လေးညီမှာ ဒေါသဖြင့် နှုတ်ခမ်းလေးကို သွားဖြင့်ဖိကိုက်လိုက်မိသည်။ စိတ်ထဲကတော့ သူမကို ဒေါသမဖြစ် ဖြစ်အောင် ခွဲစကားတွေ ပြောနေသူကို အမှုန့်ကျိတ်ပစ် ချင်နေသည်။

“မြတ်လေးညီ”

“ဘာလဲ... ဘာလဲ”

မကျေမနပ်နှင့် ဆောင့်အောင့်ထူးလိုက်သည်။

“ကျုပ်နဖူးပေါ်က ဒဏ်ရာကို တွေ့တယ် မဟုတ်လား”

“တွေ့သားပဲ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“သိပ်ဖြစ်တာပေါ့ကွ၊ ကျုပ် ဒီအသက်အရွယ်ရောက်တာတဲ့အထိ ကျုပ်အသားကို ဘယ်သူမှ ဒဏ်ရာ အနာတရ ဖြစ်အောင် မလုပ်ရဲဘူး၊ မင်းကတော့ လုပ်ခဲ့ပြီ၊ အဲဒီအတွက် ကျုပ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

“ရှင့်ဘာသာ ဘာဆုံးဖြတ် ဆုံးဖြတ်၊ ကျွန်မ ဂရုမစိုက်ဘူး”

မြတ်လေးညီ သူ့ကို အပြတ်ပြောပစ်လိုက်သည်။

မြတ်လေးညီကို ဒီလိုခြိမ်းခြောက်စကားတွေ လာပြောလို့မရ။ ယောက်ျားနှင့် မိန်းမဆိုပြီး ပြောတိုင်း ကြောက်နေမယ့် မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်။

“မင်း ဂရုမစိုက်လည်း ကျုပ်ကတော့ မင်းကို ပြောရအပဲ၊ နောင်တစ်ခါ ကျုပ်ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် လုပ်တဲ့ အလုပ်မျိုးကို ရှောင်ပါ”

“အဲမာ ပြောတတ်လိုက်တာ၊ ရှင်ကိုယ်တိုင် ကျွန်မကို ဒေါသမဖြစ်ဖြစ်အောင် ပြောဆိုပြုမူနေတာတွေ ကျတော့ ထည့်ပြောတော့ဘူးလား”

“ကျုပ်က ပါးစပ်နဲ့ပြောတာ၊ မင်းလို လက်က ပါတာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“သိချင်ရင် စမ်းကြည့်လေ”

တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်မိကြသည်။ ဒေါသဖြင့် စူးရှခက်ထန် နေသည့်မြတ်လေးညီ၏ ရှုန်းလှဝေရီသော အကြည့်တစ်မျိုးကြောင့် ကြာရှည် ရင်မဆိုင်လိုစွာ ချက်ချင်း အကြည့်လွှဲလိုက်သည်။

ထို့နောက် ပစ္စည်းတွေကို သေတ္တာလေးထဲ ပြန်ထည့်ပြီး အံ့ဆွဲလေးထဲ သိမ်းထားလိုက်သည်။

“ပြန်မယ်”

“နေဦး”

“ဘာလဲ”

“ဒီမှာ မင်းအတွက် မာမိကိုယ်တိုင် ဖျော်ပေးတဲ့ ကော်ဖီနဲ့ မုန့်စားသွားဦး”

“ကျွန်မ မစားဘူး၊ ရှင်ပဲစားလိုက်”

ပြောပြောဆိုဆို စိုင်းခမ်းမက်အခန်းထဲက သူမ ထွက်သွားသဖြင့် သူမနောက်ကို သူလိုက်ခဲ့သည်။

“ကျုပ် လိုက်ပို့မယ်”

“မပို့နဲ့”

“ပို့မယ်”

“ဟင်း... ရှင်ဘယ်လိုလဲ၊ ကျွန်မက မလိုက်နဲ့ဆိုရင်

မလိုက်နဲ့ပေါ့ရှင်”

“မင်းက မလိုက်နဲ့ဆိုလို့ ကျုပ်ကလိုက်ရမှား၊ ကျုပ်က သူများ အမိန့်ပေးတာကို နားမထောင်တတ်ဘူး”

မြတ်လေးညီ ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့။

ခြောက်ပေကျော်သော သူ့အရပ်ကြီးကို မော့ကြည့်ပြီး ပြောနေရသော သူမအဖြစ်ကို မနှစ်သက်သလို သူက သူမ မျက်နှာလှလှလေးကို ကလေးတစ်ယောက်လို ငုံ့တကြည့်ကြည့်နှင့် စကားပြောနေရသည့် အခြေအနေကြောင့် စိတ်ထဲမှာ နိုးလိုးခုလုကြီး ဖြစ်ကာ အံ့လေးကို စေ့အုံ့တံပြီး နေရာမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

သူမနောက်မှ စိုင်းခမ်းမက်ဆိုသည့်လူက သူ့အရပ် ကြီးတလန်ကလားနှင့် မြတ်လေးညီအပါးမှ မားမတ် ခန့်ထည်စွာ အတူလိုက်ပါလာသည့်အတွက် အခဲရခက်ခက်နှင့် ဒေါသလေးများ ဖြစ်နေရသည်။

“ဟော... သမီးလေး ပြန်တော့လော့”

“ဟုတ်ကဲ့... အန်တီ”

“သား သူ့ကို လိုက်ပို့မလို့ မာမိ”

“ဪ... အေး”

“သမီးလေး နောက်လည်း အန်တီတို့အိမ်ကို လာလည်ဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခွင့်ပြုပါဦး အန်တီ”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

ညော်သည်နှင့် စကားပြောရင်း ဒေါ်ခင်ခင်မှာ သားဖြစ်သူနှင့် မြတ်လေးညီတို့၏ လိုက်ဖက်တင့်တယ်လွန်းသည့် နုနယ်လှပသော ချစ်စရာစုံတွဲလှလှလေးကို မျက်ဝန်းထဲမှာ စွဲထင်နေပါသည်။ မြတ်လေးညီနောက်ကို ကောက်ကောက် ပါအောင် လိုက်ပါသွားသည့် သားချော၏ အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ ဒေါ်ခင်ခင် စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီး ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

“ရှင် နေခဲ့”

မလွယ်ပေါက်နား ရောက်တော့မည်မို့ မြတ်လေးညီ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ပါသော်လည်း စိုင်းခမ်းမက်က သူမပြောနေသည့် စကားကို မကြားသလို အတူ ဆက်လိုက်လာခြင်းကြောင့် ဒေါသကို မျှိုသိပ်ပြီး မလွယ်ပေါက်တံခါးမှ သူမခြံထဲကို ပြေးဝင်ခဲ့သည်။

ကြာရင် ဒီလူလုပ်ပုံနှင့် လူသတ်မှုတောင် ဖြစ်နိုင်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ ဘာဖြစ်နေလည်း မသိပါ။ နောက်ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ခြံစပ်မှ ပန်းပင်တွေကို စိတ်ဝင်စား သလို ငုံ့ကြည့်နေပုံကြောင့် သူမ မမြင်နိုင်မှန်းသိရန်နှင့် မျက်စောင်းကြီးတစ်ချက်ကို ဆောင့်အောင့် ထိုးမစ်လိုက်မိ ပါတော့သည်။

သိန်းမင်းစာပေ

အခန်း (၃)

“ဟော သမီးပြန်လာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမီ”

“မာမီလည်း အခုပဲလိုက်လာတော့မလို့ သမီး အန်တီ နွယ်ဆီက ဖုန်းလာလို့ ပြောနေရတာနဲ့ ကြာသွားတာ”

“ဟယ် အန်တီနွယ်ဆီက ဖုန်းလာတယ်၊ ဟုတ်လား မာမီ၊ ဘာတဲ့လဲဟင်”

သားအမိနှစ်ယောက် ညော်ခန်းမှာ ဆုံမိကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အန်တီနွယ်ဆိုတာနှင့် မြတ်လေးညီ ဝမ်းသာ ပျော်ရွှင်သွားသည်။

သိန်းမင်းစာပေ

အန်တီနွယ်ဆိုတာက မာမိုဝမ်းကွဲညီမ ဖြစ်ပြီး အမေရိကားမှာ နေထိုင်သူဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်မရှိ တစ်ကိုယ်တည်း အပျိုကြီး ဖြစ်သည်။ မြတ်လေးညိုကို သိပ်ချစ်သူ။

“ဖြည်းဖြည်း လုပ်ပါကွယ်၊ မာမိုသမီးက အခုချိန်ထိ တကယ့် ကလေး ပေါက်စလေး ကျနေတာပဲ”

“ဒါနဲ့နေပါဦး၊ မောင်စိုင်းခမ်းမဏ် ဒဏ်ရာ အခြေ အနေလည်း မာမိုကို ပြောပါဦး၊ မနေ့က သွေးသံရဲရဲနဲ့ ဆိုတော့ မာမိုလည်း မကြည့်ရဲလို့ မကြည့်ရဘူး”

“ထိပ်မများပါဘူး မာမိုရယ်၊ တစ်ပတ်လောက်ဆို ပျောက်သွား မှာပါ”

မြတ်လေးညို မာမိုမေးတာကို မဖြေချင်ဘဲ ဖြေလိုက် ရသည်။ ဖြစ်နိုင်ရင် စိုင်းခမ်းမဏ်အကြောင်းကို မပြောချင်ပါ။

“အမာရွတ် ထင်ကျန်ရစ်ဦးမှာလားကွယ်”

“မကျန်လောက်ပါဘူး မာမို၊ ခုခေတ်က ဆေးကောင်း တွေ ရှိနေတာပဲ၊ ပျောက်သွားမှာပါ။ ဒဏ်ရာ သိပ်မများလို့ သူ့ကိုယ်တိုင် ဆရာဝန်မခေါ်တာပေါ့၊ မာမိုရဲ့”

“မြတ်လေးကို တမင်သက်သက် လူပါးဝချင်လို့ခေါ်ပြီး နှိပ်စက်နေတာ ကြည့်ပါလား”

မြတ်လေး ရင်ထဲ ခံပြင်းမကျေနပ်စိတ်နှင့် ပြောလိုက် သည့် စကားက သူမအပြစ်တစ်ခုမှ မပါသလိုလို့၊ တစ်ဖက်

သားကို မခံချင်ဖြစ်ပြီး ဒေါပွနေသော သမီးချော ကလေးကို ကြည့်ပြီး ရင်မောသွားသည်။

တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးမို့ အားလုံးက အလို လိုက်ခဲ့ကြသဖြင့် မြတ်လေးညိုဆိုတာလေးကလည်း ခပ်ဆိုးဆိုး လေးရယ်ပါ။

“အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ခင်ခင်သားလေးက သဘော မဆိုးပါဘူး”

“ဟွန်း... မာမိုကဖြင့် သူစိတ်ပုပ်တာကိုလည်း မသိ ဘဲနဲ့ မြတ်လေးတော့ အဲဒီလူကို သတ်ပစ်ချင်လောက် အောင် မုန်းတယ် သိလား မာမို”

“အိုကွယ်... သမီးလေးကလဲ”

“မနက်ဖြန်လည်း သူ့ဆီကို ဆေးသွားမထည့်တော့ဘူး၊ သိပ်လူပါးဝတဲ့လူ”

“အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ၊ မာမိုတို့ လူကြီးတွေ မျက်နှာလည်း ကြည့်ဦးမှပေါ့၊ နှစ်ရက်သုံးရက် ဒီလိုပဲ သည်းခံလိုက်ပါကွယ်၊ ကိုယ်က လွန်ခဲ့တာကိုးကွယ်”

“ဒါနဲ့ပဲ မြတ်လေးကတော့ သူ လူပါးဝတာကို ခံနေရ တော့မှာလားလို့”

ငိုမလို မျက်နှာထားနှင့် မကျေမနပ်လေး ဆိုလိုက် သော သမီးချော၏ စကားကြောင့် ဒေါသငြိ သမီးကို အပြုံးနှင့်

နှစ်သိမ့်စကား ဆိုလိုက်ပါသည်။

“သမီးလေးက လိမ္မာပါတယ်ကွယ်၊ မာမိစကားကို နားထောင်ပါ။ နောက် သမီးအခုလို မခံချင်ရင် တစ်ဖက်သားကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် စိတ်မြန်လက်မြန် ဘာတစ်ခုမှ မလုပ် မိစေနဲ့ ဟုတ်လား။”

“ဪ... ဒါနဲ့၊ သမီး အန်တီနွယ်က သမီးလေး အတွက် ပစ္စည်းတွေ လှမ်းပို့လိုက်ပြီတဲ့”

“ဟယ်... ဝမ်းသာလိုက်တာ မာမိရယ်၊ အန်တီနွယ်က အရမ်းလိမ္မာတာပဲ သိလား”

“အေး နွယ်လေး လိမ္မာသလို သမီးလေးကလည်း လိမ္မာအောင် ကြိုးစား ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မာမိရဲ့”

မာမိပါးကို ရွတ်ခနဲနမ်းပြီး မြတ်လေးညီ အပေါ်ထပ်က သူမအခန်း ရှိရာကို အပြေး တတ်ခဲ့သည်။ ခုနတုန်းက စိုင်းခမ်းမဏ်ဆိုသည့် လူကြောင့် ထွက်ခဲ့ရသည့် ဒေါသတွေ ပျောက်ကွယ်သွားရတာ မျက်နှာလှလှလေးက ပြုံးနေသည်။

ရေချိုးခန်း ထဲသို့ အပြေးဝင်ပြီး ရေချိုးကာ အလှဆုံး ဖြင့်ဆင်လိုက်သည်။ ကော်ဖီရောင် ဝတ်စုံလှလှလေးကြောင့် ဝင်းစက်နေသော အသားအရေက ရွှေရောင်တောက်ပလျက် စိမ်းမြသော အကြောစိမ်းလေးများပင် မြင်နေရသလို အချိုးကျ

လှပသော ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေစေပါသည်။ ကျောင်းလွယ်အိတ်နှင့် ကားသော့ မှန်ရွေ့မှာ နောက်ဆုံး တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီး အပေါ်ထပ်က အပြေးလေး ဆင်းခဲ့သည်။

“မာမိ”

“မြတ်လေး ကျောင်းသွားပြီနော်”

“ကားကို ဖြည်းဖြည်း မောင်းနှော် သမီးလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

မာမိကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကားလေးကို နေရာမှ ကျင်လည်စွာ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ မြတ်လေးညီ ကားလေးခြံဝအရောက်မှာ အစိမ်းပုစ်ရောင် ကားကြီးနှင့် စိုင်းခမ်းမဏ်က သူမ ကားလေးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ကျော်တက်သွားသည့် အတွက် မြတ်လေးညီ မျက်ခုံးလေးတွန့်သွားသည်။

ဟိုလူပါလား။

စိုင်းခမ်းမဏ်ဆိုသည့်လူ၊ သူ ဘယ်ကို သွားတာလဲ။ မြတ်လေးညီလိုပဲ ကျောင်းကို သွားတာလား။ ဒါဆို ခေါင်းမှာ ပတ်တီးကြီးနဲ့ သူ့ကို လူတွေဝိုင်းပြီး ကြည့်ကြမှာ မရှက်ဘူး လား မသိပါ။ သူ့နေရာမှာ သူမသာဆိုရင် ကျောင်းကို ပတ်တီးကြီးနဲ့ မသွားရဲပါ။ လူတွေက အထူးအဆန်းလုပ်ပြီး ဝိုင်းကြည့်ကြမှာမျိုးကို နည်းနည်းမှမလိုချင်။

အင်းပေါလေ။ ဒါက မြတ်လေးညိုဆိုတဲ့ မိန်းမသား တစ်ယောက်ရဲ့အတွေးကိုး။ သူတို့လို ယောက်ျားတွေနဲ့တော့ ခံစားချက်ချင်း ဘယ်တူနိုင်ကြပါမလဲ။ မိန်းမနဲ့ ယောက်ျား စိတ်ချင်းလည်း မတူ၊ ခံယူချက်ချင်း၊ ရှုပ်သုံးသပ်ပုံချင်း ဘာတစ်ခုမှ မတူညီကြသည်မှာ သိပ်တော့မထူးဆန်းပါ။ မတူညီ ကြသော လူသား နှစ်ယောက် အတွက် အရာရာတိုင်းမှာ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်မှာ သေချာပါသည်။

“ဟိ ဟိ”

မြတ်လေးညို ကားလေးရှေ့မှာ တမင်ပိတ်ပြီး မောင်း နေသော စိုင်းခမ်းမဏ်ကားကြောင့် သူမ စိတ်မရှည်စွာ ကား ဟွန်းတီးပြီး ကျော်တက်ဖို့ လမ်းတောင်း လိုက်သော်လည်း အကြောင်းမထူးပါ။ သူ့ကားကြီးက လမ်းဘေးကို နေရာ တစ်စက်ကလေးမှ ချမပေးဘဲ သူမကားရှေ့က ပိတ်ပြီး မောင်းနေ သည့် အတွက် မြတ်လေးညို ရင်ထဲမှာ ခံပြင်းခြင်း နှင့်အတူ ဒေါသတွေ ကျိတ်ထွက်လာရသည်။

ဒါ ဘာအချိုးလဲ။

ဟိုတစ်နေ့တုန်းက မြတ်လေးညို သူ့ကားကို လမ်းဖယ် မပေးဘဲ တမင်ပိတ်မောင်းခဲ့တာကို ပြန်မှတ်ပြီး ပြန်ကလဲစား ချေတဲ့ သဘောလား။ သူမကားလေး သူ့နောက်မှာ ပါလာတာ ကို သိရက်နှင့် မြတ်လေးညိုကို ဒေါသမဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်

နေသည်။

“ဟိ ဟိ”

“ဟိ ...”

ဒေါသဖြစ်တိုင်း ကားဟွန်းကို အသံရှည်ကြီး ဆွဲပြီး တီးပစ်လိုက်သည်။ ဆူညံသွားသော မြတ်လေးညို ကားဟွန်း သံကို နားထောင်ပြီး စိုင်းခမ်းမဏ် မျက်နှာချောချောမှာ ကျေနပ်စွာ ပြုံးသွားသည်။

သူ့အလှည့်တုန်း ကတော့ သူမ လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်ခဲ့ သည်ပေါ့။ အခု သူမအလှည့်ကျတော့ မခံမရပ်နိုင်အောင် ဒေါသဖြစ်နေမည့် မျက်နှာလှလှလေးကို စိတ်ကူးဖြင့် မြင်သောငှာ လျက် အသံထွက်ပြီး ရယ်မောလိုက်မိသည်။

“အဟွန်း... ဟွန်း... ဟွန်း”

မြတ်လေးညို မြတ်လေးညို။

သူမရဲ့ အပြုအမူအားလုံးကို တိတိကျကျနားမလည် နိုင်ပေမယ့် သူ့ရင်မှာ သူမနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နှလုံးသားတွေ သွပ်ရှားနွေးထွေးခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို သူသာအသိဆုံး ဖြစ်သည်။

အချစ်ဆိုသည့် အရာကို သူ့ရှာဖွေခဲ့စဉ်တုန်းက လုံးဝ မတွေ့ခဲ့ရသော်လည်း သူ လုံးဝမရှာဖွေတော့သည့် အချိန် ကတော့ အချစ်ဆိုသည့် အရာက သူ့နှလုံးသားထဲမှာ လှိုက်လှဲ၍ သိပ်သည်းစွာ စူးရှနက်ရှိုင်းစွာ ရောက်ရှိနေခဲ့ လေပြီ။

သို့ပါသော်လည်း မာနကြီးလွန်းသော သူမရှေ့မှာ သူ့ အချစ်ကို ဝန်မခံလိုပါ။ လောင်ပြောင် ပြက်ရယ်ပြုမှာကို သူ မလိုလားသလို သူမထံမှ ရရှိမည့် အမုန်းဆိုသည့် အဖြေတို လည်း သူ့အလိုမရှိပါ။

ထို့ကြောင့် သူ့ရင်ထဲ အချစ်တွေကို သူမသိအောင် ဖော်ထုတ်ဖို့ မကြိုးစားဘဲ ရင်ထဲမှာ ဆက်လက်မျှသိပ်ထားရန် ဆုံးဖြတ်ထားပါသည်။ သူမအနားတွင် ပုံစံမျိုးစုံ ချဉ်းကပ်နေကြ သူများစွာထဲက တစ်ယောက် အပါအဝင်အဖြစ် မခံနိုင်ပါ။

မြတ်လေးညို ဆိုသည့် သူမ နှလုံးသားထဲကို စိုင်းခမ်းမက် ဆိုသည့် သူ့ကိုယ်တိုင် သမန္တိကျဖြစ်စဉ်အတိုင်း သာမန်အနေ အထားမျိုးနှင့် မဝင်ရောက်လိုပါ။ ထို့ကြောင့် စိုင်းခမ်းမက် ဆိုသည့်သူကို သူမ နှလုံးသားထဲ စူးရှရှ နတ်ရှိုင်းစွာ နေရာယူပြီး ရောက်မှန်းမသိ ရောက်ရှိ သွားရမည့် အဖြစ်မျိုးကိုသာ ပို၍ လိုလားပါသည်။

အခုချိန်လောက်ဆိုရင် စိုင်းခမ်းမက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး သူမဦးနှောက် သူမနှလုံးသားထဲမှာ သူ့အကြောင်းအရာတွေ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်နေလောက်ပေပြီ။ ဒါကြောင့်လည်း သူမ စိတ်ထဲမှာ သူတစ်နည်းနည်းနှင့် ရှိနေအောင် အခုလို သူမစိတ်ကို မခံချင်အောင် တမင်ရန်စခြင်းဖြင့် ဝင်ရောက် စေအောင် ဖန်တီး ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

လူ အနည်းငယ်ရှင်းသည့် နေရာရောက်မှ သူမကားလေး ကို ကျော်တက်ခွင့်ပြုလိုက်သည်နှင့် သူ့ကားဘေးမှ သူမကားလေး ဝေါခနဲ ဖြတ်ကျော်သွားပုံက အသံည်းအေးစရာ ဖြစ်သည်။ တျောင်းတို ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့်ဆိုသလို ရောက်ကြပြီး ကား နှစ်စီး ဘေးချင်းယှဉ်ပြီး ရပ်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

ခေါင်းက ပတ်တီးနှင့် သူ့ကို မြတ်လေးညိုက တစ်ချက်မှ အရေးမစိုက်သလို လုံးဝ လှည့်ကြည့်ဖော် မရဘဲ မျက်နှာ လှလှလေးကို တည်တည်တင်းတင်းလေး လုပ်ကာ သူမ ကား ပေါ်မှ ဆင်းသွားပြီဖြစ်သလို စိုင်းခမ်းမက်ကလည်း ထိုမျက်နှာ လှလှလေးကိုပင် ရွန်းလက်တောက်ပသော မျက်ဝန်း စိုစိုများဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး သူငယ်ချင်းများရှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

ဖြစ်ချင်တော့ မြတ်လေးညိုတို့ သူငယ်ချင်းအုပ်စုနှင့် စိုင်းခမ်းမက် သူငယ်ချင်းအုပ်စုက မလွမ်းမကမ်းမှာ အတူရှိနေ ကြသည့်အတွက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လှမ်းမြင်ရ သလို တစ်ယောက် စကားပြောတာကိုလည်း တခြား တစ်ဖက်က ကြား နေရသော အနေအထားဖြစ်သည်။

“ဟာ စိုင်းခေါင်းမှာလည်း ပတ်တီးကြီးနဲ့ ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲကွ”

“အေးကွ မနေ့က အကောင်းကြီးပါ။ အယ်လိုဖြစ်ရ တာလဲ”

စိုင်းခမ်းမဏ် သူငယ်ချင်းများ ထံမှ တစ်ယောက်
တစ်ပေါက် စိုင်းမေးသံများကြောင့် မြတ်လေးညို ကိုယ်လေး
တောင့်ခနဲဖြစ်သွားကာ သူ့ဘာပြန်ဖြေလိုက်မလဲဆိုတာကို မသိ
မသာ နားစွင့်နေမိသည်။ ဒါကို စိုင်းခမ်းမဏ်ကလည်း ကောင်းစွာ
သိနေသဖြင့် သူမ ကြားအောင် လေသံကို မြှင့်ပြီး...

“အချစ်က ပေးတဲ့ဒဏ်ရာလေးပါကွာ၊ ဘာမှ မဖြစ်
ပါဘူး”

“ဘယ်နှယ့် ဘာမှမဖြစ်ရဲမှာလဲ၊ ခေါင်းကို ပတ်တီးစည်း
ထားရအောင် ဘယ်အချစ်က မင်းကို ဒဏ်ရာရအောင် လုပ်
လိုက်တာလဲ”

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ မင်းကို အချစ်ဒဏ်ရာပေးလိုက်တာ
ကေရီလား၊ ပီတီလား၊ ဒါမှမဟုတ် မျက်ချယ် ...”

“အားလုံးမှားတယ်”

စိုင်းခမ်းမဏ် အသံကြောင့် မြတ်လေးညို နှုတ်ခမ်း
ကလေးကို သွားဖြင့် ဖိကိုက်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲကွ”

စိုင်းခမ်းမဏ် မျက်လုံးများက မြတ်လေးညိုရှိရာကို
ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာသည်။ အမှတ်မထင် မျက်လုံးချင်း အဆုံမှာ
တင်းမာ ခက်ထန်သွားသော မျက်နှာလှလှနှင့် ချတ်ချင်း အကြည့်
လွဲသွားပုံကြောင့် သူ့အသည်းထဲမှာ ကျလီကျလီဖြစ် သွားသည်။

“မင်းတို့ ပြောတဲ့သူတွေ အားလုံး ငါ့ချစ်သူ တစ်
ယောက်မှ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ တကယ်ချစ်တဲ့ လက်ထပ်မယ့်သူ
တစ်ယောက်ပဲ”

“ဘယ်သူလဲ”

“သူ့နာမည်က ပန်းနာမည်”

“ပန်းနာမည် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

အို ...

မြတ်လေးညိုရင်ထဲ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းနှင့် အခဲရခက်သွား
သည်။ ကြည့်စမ်း၊ သိပ်ပြီး လူပါးဝတဲ့ စကားပါလား။ ဒါ
မြတ်လေးညိုကို သူ တမင်စောင်းပြောနေတာ မသိရင် ခက်မည်။
တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆွဲသွားသည့်အသံ တွေကို နား
ဆောင်ရင်း ရင်ထဲက အေးသံတွေကို ကျိတ်ပြီး မျိုသိပ်လိုက်ရသည်။

ဒီအချိန်မှာ ဒေါသနှင့် သွားရန်တွေ့လို့ ကတော့
သောက်ျား အုပ်စုထဲမှာ မိန်းမသားဖြစ်သည့် မြတ်လေးညိုပဲ
အရွက်ရသွားမှာ သေချာပါသည်။ သူ့ကို အကောင်းဆုံး ပြန်ပြီး
လဲစားချေနိုင်အောင် ကျိတ်ပြီး အကြံဉာဏ်တွေ ထုတ်ရ ဦးမည်။
အခုတော့ သူတို့နှင့် ဝေးရာကို အမြန်ဆုံးသွားမှ ဖြစ်မည်။

“ငြိမ်းရေး ကင်တင်းနံသွားကြရအောင်လား၊ မြတ်လေး
အိမ်အာလိုကွ”

“သွားကြမယ်လေ၊ ကဲ... အားလုံးယွန်းလိုက်ကြစို့ဟေ့”

မြတ်လေးညို့တို့ အုပ်စု နေရာမှ ထလိုက်သည်နှင့် တစ်ဖက်က စိုင်းခမ်းမက်တို့ သူငယ်ချင်းအဖွဲ့က မြတ်လေးညို့ကို သတိထားမိသွားကာ။

“ဟဲ့ ဟိတ်စကောင်တွေ၊ ပန်းနာမည်ဆိုတာ ဟိုမှာ မြတ်လေးညို့ကို ပြောတာနေမှာကွ”

“စိုင်းကြီး ငါပြောတာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

စိုင်းခမ်းမက်က မဖြေပါ။

တည်ခန့်ချောမောသော မျက်နှာ၊ ရွန်းလဲ့တောက်ပသော မျက်ဝန်းစိုစိုများဖြင့် သိပ်လှသည့် မြတ်လေးညို့ကို စူးစိုက်ကြည့်စားနေခြင်းကြောင့် အားလုံး၏ စိတ်ထဲမှာ ပို၍ သေချာသွားကာ သိပ်လှသည့် မြတ်လေးညို့နှင့် စိုင်းခမ်းမက်တို့ကို စိတ်ဝင်စားစွာ အဖြစ်အပျက်များကို ဝိုင်းပြီး မေးမြန်း ကြသဖြင့် နောက်ဆုံးမတတ်သာတော့ဘဲ သူနှင့်မြတ်လေးညို့၏ ဖြစ်ပျက်ပုံအလုံးစုံကို ပြောပြလိုက်ရသည်။

“ဒါဖြင့် မင်းတို့က အိမ်ချင်းကပ်ရက်ပေါ့ ဟုတ်လား”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟား... ဒါမှတကယ်ပူးစာရှင် အစစ်ကွ၊ ရေစက်ဆုံချင်တော့ ကြိတ်နီပြီး ကြုံရတာသာ ကြည့်တော့”

“မင်း မြတ်လေးညို့ကို ချစ်နေပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

“မင်းတို့က ဘယ်လိုထင်လဲ”

“ဟ... ထင်တာမဟုတ်ဘူးကွ၊ မြင်တာ မြင်တာ၊ မင်း မြတ်လေးညို့ကို ချစ်နေပြီ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ချင်စည်း ဟုတ်မှာပေါ့”

“ဘာလဲ၊ မင်းက ဝန်မခံဘူးလား”

သူငယ်ချင်းများ အမေးကို သူ ခေါင်းကို ညင်သာစွာ ဆယ်လှုပ်လိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူးကွ”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ”

“သူ့အတွက် ငါက အများထဲက တစ်ယောက်အဖြစ် ခံနိုင်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့်ပါ”

“ဪ”

စိုင်းခမ်းမက်၏ မျက်နှာချောချောကို အားလုံး သဘောဆက်နားလည်စွာ ကြည့်လိုက်ကြသည်။ စိုင်းခမ်းမက် ဆိုတာ နာမင်းသား၊ ထို့အတူ မြတ်လေးညို့ဆိုတာကလည်း အခြေသတင်းကြီးသည့် မာနမင်းသမီး၊ ထိုသို့သော လူနှစ်ယောက် နှစ်ဦးတို့က ဆုံကြသည့်ပုံမှာ ဤမျှလောက်တော့ ရှိရမည်ပေါ့။

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ သူ့အချစ်ကို ရဖို့က မလွယ်ဘူးကွ၊ မြတ်လေးညို့ ပုံစံလေးက တစ်မျိုးလေး”

“ဒါဖြင့် မင်းက သူ့အချစ်ကို ရဖို့ မကြိုးစားတော့ဘူး ပေါ့၊ အဲဒီလိုလား။”

“နိုး... နိုး”

“ငါကလည်း လူတစ်မျိုးပဲလေ၊ ငါ့ချစ်တဲ့သူကို ရအောင် ယူမှာပေါ့၊ ငါကလွဲပြီး မြတ်လေးညို ဘယ်သူ့ကိုမှ မယူရဘူး”

“သေချာလှချည်လား”

“သေချာရမယ်လေ၊ စိုင်းခမ်းမက်ဆိုတာ ပြောရင် မပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်တတ်တဲ့သူပဲ၊ မင်းတို့ မယုံရင် စောင့် ကြည့် ပေါ့”

“ယုံပါတယ်ကွ၊ မင်းပါးစပ်က အချစ်ဆိုတဲ့ စကားကို ကြားရတာ ဒါပထမဆုံးအကြိမ် ကြားဖူးတာပဲ၊ မြတ်လေးညိုနဲ့ မင်းနဲ့ဆိုတာ အင်မတန်လိုက်ဖက်တဲ့ စုံတွဲလေးပါ”

“သိုင်းခံကျူး”

ရင်ထဲက ခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက် ရှိနေပြီမို့ စိုင်းခမ်းမက် အသွင်က တည်ငြိမ် အေးဆေးလှသည်။ မြတ်လေးညိုကို သူ မရရအောင် ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးချိန်မှာ မြတ်လေးညိုကတော့ စိုင်းခမ်းမက်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်။ သူ့လို လူကို ဘယ်လိုခုကွ ပြန်ပေးရရင် ကောင်းမလဲဟု စာသင်ချိန် တစ်ချိန်လုံး စဉ်းစား တာကြံထုတ်နေမိသည်။

ငါယောက်ျားဆိုပြီး သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ရှေ့မှာ သူမနှင့်

ပတ်သက်ပြီး တမင်အသားယူအကျောကြီးနှင့် အပြောခံရသည့် စကားများကို ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မကျေနှပ်နိုင်။ အတန်းဆင်းတာနှင့် မြတ်လေးညို သူမကားရှိရာကို လျှောက်လာခဲ့ သည်။

“မရဘူးကွာ... မရဘူး၊ ကတိပေးထားပြီးမှ ပျက်တာ ဒီတိရင်ထဲ ဘယ်လောက်ခံစားရမလဲဆိုတာ စိုင်း ဝင်ကြည့်ဦး”

“တို့ပြောပြီးပြီလေ၊ ဒီမှာ ခေါင်းက ဒဏ်ရာကိုလည်း အရင်ကြည့်ဦးကွ”

“ကြည့်နေတာပဲ၊ ဒဏ်ရာရထားတာ တွေ့နေလို့ပေါ့၊ မဟုတ်ရင် ပီတိက စိုင်းကို အလျော်ပြန်တောင်းမှာ”

အနွဲ့အခရာ တိတိတာတာနှင့် စကားဆိုနေသော ခေတ်ဆန်လှပသော အပြင်အဆင်များနှင့် ကောင်မလေး တစ်ယောက် တ စိုင်းခမ်းမက်၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆွဲယူ ဆုပ်ကိုင်ထားသလို လူချင်း ကလည်း တစ်ယောက်အသား တစ်ယောက် ထိနေသည်အထိ ပူးပူးကပ် ကပ်ရှိနေပါသည်။

တစ်ဖက်မိန်းကလေးက နှုတ်ခမ်းတစ်စုစု ခြေဆောင်နေပြီး စိုင်းခမ်းမက်ကို စိတ်ကောက်လျက် ရှိနေသည့် အနေအထားကို ချောမောနှစ်သိမ့်နေသော သူတို့စုံတွဲကို မြင်လျက် နှင့် တမင်မမြင်ချင်ဟန်ဆောင်ကာ သူမကားပေါ်ကို တက်ထိတ်သည်။

ရပ်ချောသည်၊ ပိုက်ဆံချမ်းသာသည် ဆိုပြီး ပွေ့ချင် တိုင်း

ပွေ့ရှုပ်နေသော ထိုယောက်ျားကို သူမ လုံးဝအထင် မကြီးသလို မိန်းကလေးတွေကို အရှုပ်ကလေးတွေလို သဘောထားပြီး ဆော့ကစားနေသူမို့ ပို၍ပင် မုန်းတီးမိပါသေးသည်။ သူ့လို လူတစ်ယောက်၏ ပါးစပ်က သူမကို ထိကပ်ပါး ရိကပါး ပြောလာတာမျိုးက ပို၍အခံရဆိုးပါသည်။ နေရာမှ ကားလေး ကို ဝေါခနဲ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

“ဆော့ရီးကွာ၊ နောက်မှဆုံကြမယ်နော် ပီတီး ကိုယ့် ဒဏ်ရာကို ဆေးခန်းပြရဦးမှာမို့ပါ”

“သွားပြီနော်”

ပီတီးက နှုတ်ခမ်းစုလျက် မကျေမနပ်ကလေး ကျန်ရစ်ခဲ့ပေမယ့် ဘာတစ်ခုမှ ပို၍ ပြောခွင့်မသာ။ ပီတီး ဆိုတာ စိုင်းခမ်းမဏ် ဆိုသည့် ကိုလူချော၏ ချစ်သူရည်းစား လည်းမဟုတ်။ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ အဆင့်ထက် မပိုသူ။ မချင့်မရဲစိတ်နှင့် နှုတ်ခမ်းလေးကို သွားဖြင့် ဖိကိုက်ထားလိုက်သည်။

ရှေ့က တရိပ်ရိပ် ပြေးနေသည့် မြတ်လေးညီ၏ ကားလေးကို ကြည့်ပြီး စိုင်းခမ်းမဏ် နှုတ်ခမ်းတွန့်သည် ဆိုရုံ လေးတစ်ချက် ပြုံးလိုက်သည်။ ဒီလမ်း ခရီးတွေ အားလုံးကို စိုင်းခမ်းမဏ် ကျွမ်းကျင်ပြီးသားမို့ သူမကားလေးကို လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း ဖြတ်ကျော်တက်လိုက်ပြီး သူမ ကားရှေ့မှ ပိတ်မောင်းခဲ့သည်။

“တောက်”

ဒါ တမင်သက်သက် လူပါးဝဏ္ဏာ။

မြတ်လေးညီ တစ်ကိုယ်လုံး ဒေါသဖြင့် တုန်ခါနေသည်။ ကားဟွန်းကို ဘယ်လောက်တီးတီး လမ်းဖယ်မပေးသလို၊ အိမ်အပြန် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး မြတ်လေးညီကို စိတ် အနှောင့်အယှက်ကြီးစွာ ခံစားနေရသည်။

နောက်ဆုံး ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဟု သဘောထားကာ အိမ်ဘတ်လမ်းကို ရောက်သည်နှင့် သူ့ကားကို မရ အရချိုးကွေ့ ဆောက်တက်ပြီး သူ့ ကားရှေ့က သူမ ကားလေးကို မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ပိတ်ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဦး”

“ကျွ... ”

ဆူညံသော ကားဘရိတ်ဖမ်းသံနှင့်အတူ ကားနှစ်စီး လုံးရွေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆိုသလို ရပ်တန့်သွားသည်။

“ဟိတ်... မင်း အဲဒါဘာလုပ်တာလဲကွဲ ဟင်”

မိုက်မဲလွန်းသော သူမလုပ်ရပ်ကြောင့် စိုင်းခမ်းမဏ် သူ့ကားပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဪ... ဒီစကားက ကျွန်မက ရှင်ကို မေးရမှာရှင်၊ သိရဲ့လား၊ ရှင် ဘာသဘောနဲ့ ကျွန်မကို လိုက်ပြီး ရန်စနေတာလဲ”

“မင်းကို ကျုပ်က ဘယ်မှာရန်စလို့လဲ”

“ကြည့်စမ်း ရှင်ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီး ကိုယ့်အပြစ်ကို ဝန်ခံခဲ့ရဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“မင်း ကျုပ်ကို ဘာစကားပြောတာလဲ”

“ပြောင်လိမ် နေသော စိုင်းခမ်းမက် ကို ကြည့်ပြီး မြတ်လေးညို့ ခပ်လှောင်လှောင်လေး ပြုံးလိုက်သည်။

“ဗမာစကားပြောနေတာရှင်၊ ရှင် နားမလေးရင် ကြားမှာ ပေါ့၊ မနက်က တစ်ခါ၊ အခုတစ်ခါ ကျွန်မကားရှေ့က တမင်ပိတ် ပြီး မောင်းနေတာ ရှင်က ကျွန်မကို ရန်စနေတာ မဟုတ်လို့ ဘာလဲ”

ဒေါသဖြင့် မြတ်လေးညို့ ခပ်စွာစွာ ရန်တွေ့စကား ဆိုလိုက်သည်။

“မင်း ကားပါမှန်း ကျုပ်မသိဘူး၊ တိုက်ဆိုင်တာ နေမှာပေါ့ကွ”

“ဘာရှင်”

“တိုက်ဆိုင်တာ ဟုတ်လား၊ ကားကိစ္စ တိုက်ဆိုင်တာ ဆိုရင် ကျောင်းမှာတုန်းက ရှင်ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကရော တိုက်ဆိုင်တာလား၊ တမင် လူပါးဝပြီး အစီးအကျောကြီးနဲ့ ပြောတာလား၊ ပြောစမ်းပါဦး”

ကားပေါ်မှ ဇိုးဇိုးဇတ်ဇတ်လေး ဆင်းလာပြီး ခါးသေး

သေးလေး လက်ထောက်ရင်း သူမကို ပြောင်လိမ်ညာနေသည့် စိုင်းခမ်းမက်ကို မခံမရပ်နိုင်လေး ရန်တွေ့စကား ဆိုလိုက် သည်။
ယောက်ျားကြီး ဖြစ်ပြီး ပြောင်လိမ်ပြောင်ညာနေတာမို့ မုန်းပြီးရင်း မုန်းနေမိရုံမက ရင်ထဲမှ ဒေါသလေးတွေ ဆူဝေ နေမိသည်။

စိုင်းခမ်းမက်ကတော့ သိပ်လှသည် မြတ်လေးညို့၏ ချစ်မြတ်နိုးစရာ အသွင်အပြင်လေးများကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း သိပ်ရန်စွာနေသော နှုတ်ခမ်းရဲရဲလေးကို ရင်ခုန်နေမိသည်။

“ပြောစမ်းပါဦး၊ လူလိမ်လူညာကြီးရဲ့ အခုတော့ ရှင် ခြေနိုင်တော့ဘူး” မဟုတ်လား”

“ဖြေနိုင်ပါတယ်၊ ကျောင်းတုန်းက ပြောတဲ့စကားက တူပင်ရင်ထဲက အမှန်စကားတွေပဲ”

“ဘာပြောတယ်”

“ကိုယ် မြတ်လေးညို့ဆိုတဲ့ မင်းကို သိပ်ချစ်မိနေပြီ”

“ဟင်”

“ရှင်... ရှင် လူကို ဘာစော်ကားတာလဲ”

“ကဲဟယ်”

“ဟိတ်”

ခံပြင်းခြင်း ရှက်ဒေါသနှင့် စိုင်းခမ်းမက်ပါးကို လွှဲချ ဆိုက်သော မြတ်လေးညို့၏ လက်ကလေးမှာ စိုင်းခမ်းမက်၏ ခေါ်မရောက်ဘဲ လေထဲမှာပင် သူမလက်ကလေးကို သူ လက်

မင်းကြီးထဲမှာ ကျစ်လျစ်ဝါအောင် ရောက်ရှိသွားရသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူပြာဝေသွားသည်။

“ရှင် ကျွန်မလက်ကို လွှတ်”

“လွှတ်ပေးလိုက်ရင် ကျုပ်ကို ခိုက်ဦးမှာ မဟုတ်လား၊ မြတ်လေးညို့ မဖြေဘဲ သူ့မ လက်ကလေးကို စိုင်းခမ်းမက် လက်ထဲက တအား ဆောင့်ရှန်းလိုက်သည့် အတွက် သူ့မ လက်ကလေးကို အသာ ဖြေလွှတ်ပေးလိုက်သည်။

“မြတ်လေးညို့ကို ချစ်လို့ ချစ်တယ်လို့ပြောတာ၊ ဒီလောက် စိတ်ဆိုး ဒေါသထွက်ရသလား”

“ဒီမှာ”

“ရှင်လို့ လူရှုပ်လူပွေတစ်ယောက်ရဲ့ စကားကို ပြုံးပြီး လေး နားထောင်ပြီး ကျေနပ်နေမယ့် မိန်းကလေးတွေ ထဲက မြတ်လေးညို့ဆိုတဲ့ ကျွန်မ မပါဘူး ရှင်သိရဲ့လား”

“မင်း ဘာပြောလိုက်တယ်”

ထင်မှတ်မထားသည့် စကားကြောင့် စိုင်းခမ်းမက် မျက်ခုံးကြီး တွန့်ကာ သူ့မ မျက်နှာလှလှလေးကို စိုက်ကြည့် ပစ်လိုက်သည်။ သူမကို ချစ်သည့်အကြောင်း မပြောဘဲ ရင်က ချိုသိပ်ထားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သော်လည်း တကယ်လက်တွေ့မှာတော့ စိတ်ကူးနှင့် တခြားစီ။ သူမကို ချစ်သည့်အကြောင်း အလိုအလျောက် ဖွင့်ပြောဖြစ်သွားသည့်အဖြစ်ကို မြတ်လေး

တုံ့ပြန် ပြောဆိုပုံများက သူ့အတွက် တစ်ခါမှ မကြုံဖူး မကြားဖူးသော အဖြစ်ထူးများ ဖြစ်နေသည်။ စိုင်းခမ်းမက်က သူ့မ မျက်နှာ လှလှလေးကို စူးစိုက်ကြည့်နေသလို သူမကလည်း စိုင်းခမ်းမက် မျက်နှာချောချောကို ဒေါသဖြင့် ခက်ထန်စွာ တုံ့ပြန်ကြည့်နေပါသည်။

“လူရှုပ်လူပွေလို့ ပြောတာရှင် သိရဲ့လား၊ ရှင်လို့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသားနဲ့ထိရတာတောင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ရွံ့တယ်သိလား”

“ဟာ”

“မင်းစကားတွေ သိပ်လွန်လာပြီနော်၊ ကျုပ် ဘယ်တုန်းကမှ မရှုပ်မပွေဘူး၊ ဘယ်မိန်းမကိုမှလည်း ချစ်ပါရစေ ကြိုက်ပါရစေလို့လည်း တစ်ခါမှ မပြောဖူးဘူး၊ ကျုပ် ဘဝမှာ မင်းကို ထမဆုံး ပြောဖူးတာလား”

“ဟုတ်လား ကြားရတာ ယုံချင်စရာကြီးပဲ”

မခိုးမခန့် လှောင်ပြောင် သရော်လိုက်သော မြတ်လေးညို့ ၏ စကားကြောင့် စိုင်းခမ်းမက်ရင်ထဲမှာ စပ်ဖျဉ်း ဖျဉ်းနှင့် အခဲရခက်သွားသည်။ သူမလို မာနခေါင်ခိုက်နေသည့် မိန်းမကို သူ့ရင်ထဲက ချစ်စကားသွားပြောမိခြင်းကို ကိုယ့် ဘာသာကိုယ် သဘောမတွေ့နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော်လည်း သူမကို စိုင်းခမ်းမက်ရင်ထဲ အသည်း

ထဲက လှိုက်လှဲမြတ်နိုးစွာ ချစ်မိပါပြီ။ မြတ်လေးညိုဆိုသည့် သူမကို
ဒီလိုနည်းနှင့်သာ ချဉ်းကပ်မှ ဖြစ်တော့မည်။ သူမ အချစ်ကို
အရယူဖို့ စိုင်းခမ်းမက် ကိုယ်တိုင်က နူးညံ့ပျော့ပျောင်း စွာ
ဆက်ဆံဖို့ မရည်ရွယ်ပါ။ သူ့ဘက်က တစ်ချက်လျော့ လိုက်သည်
နှင့် သူ့ကို သူမက လှောင်ပြောင်ပျက်ရယ်ပြုမှာ သေချာပါသည်။

“ဒီမှာ ရှင့်ကို နောက်ဆုံး သတိပေးလိုက်မယ်၊ မိန်း
ကလေး လှလှမြင်တိုင်း ရည်းစားစကားပြောချင်တဲ့ ရှင့်လို လူကို
လုံးဝအထင်မကြီးဘူး၊ အထင်သေးတဲ့အပြင် ပိုပြီးတော့ တောင်မှ
မုန်းသေးစာယ်သိလား။”

“ဟေ့ မင်းစကားတွေ သိပ်လွန်နေပြီနော်”

“လွန်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ မှန်တာပြောတာပဲ မကျေနပ်
ရင် သေလိုက်ပါလား။”

“အေး ဒီအတိုင်း မသေဘူး၊ မြတ်လေးညိုဆိုတဲ့ မင်းကို
ယူပြီးမှ သေမယ်”

“ဟင်... ရှင်”

“ကျွန်မကို ဖော်ကားဦး ဖော်ကားဦး”

“ကဲ... ကဲ”

“ဘုတ်”

“ဘုတ်”

မြတ်လေးညို တစ်ကိုယ်လုံး ဒေါသစိတ်ကလေးများ

နံ့ထူငြာဝေသွားကာ သူမ ရှေ့တည့်တည့်မှာ မားမားကြီး ရွှံ့
နေသည့် စိုင်းခမ်းမက်ကိုယ်ကြီးကို လက်လှမ်းမီသ၍ နေရာ အနှံ့
အဝန်းဗန်း ထုရိုက်ကုတ်ဖဲ့ပစ်လိုက်မိတော့သည်။

“ဟိတ်... လွန်မယ်နော်၊ ဒီတစ်ခါ နောက်ထပ် ဒဏ်ရာ
တစ်ခု ထပ်ရလို့ကတော့ မင်းကျုပ်ကို တစ်ခါတည်း လက်ထပ်
ဆင်မိမယ် သိလား။”

“ကြည့်စမ်း၊ စကားပြောတာကိုက စီးစီးပိုးပိုး သိပ်လူပါ
စာယ်”

“ကဲဟယ်... ကဲဟယ်”

“ဟိတ်... မင်း ပြောမရဘူးလား”

“မရဘူး... မရဘူး”

“ကဲ... ကဲ”

လွန်ကဲ နေသော ဒေါသလေးများ ပေါက်ကွဲလျက်
ဆက်မပြတ် ထုရိုက်နေသော လက်ဆီးဆုပ်ကလေးများ
လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ရှောင်ရှားကာကွယ်ရင်း ...

“ဒုတ်”

“အား”

စိုင်းခမ်းမက်နှုတ်ခမ်းကို သူမ လက်သီးဆုပ်ဖြင့် အရှိန်
စွာ ထုရိုက်မိရာမှ သူ့နှုတ်ခမ်းမှ နီရဲသော သွေးတို့ ဖြာခနဲ
မင်းကျလာရာ သူ့စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ သူမ ကိုယ်လေးကို

သူ့ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲ ဖျတ်ခနဲ ပွေ့ယူချီမပြီး သူ့ကားထဲ ခုသွင်းပြီး ကားတံခါးကို ရှပ်ခနဲ ဆွဲပိတ်ပစ် လိုက်သည်။

“ဟင်... ရှင်”

“အို... ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“သွား... သွား”

အခုမှ အသိတရားတို့ သူ့မခန္ဓာကိုယ်ထဲ ရောက်လာသလို မြတ်လေးညို သူ့ကိုယ်ကြီးကို ဇွတ်အတင်း တွန်း ထုတ်အသည်းအသန် ကြိုးစားပေမယ့် အချိန်မမီတော့။ သူ့မတံခါးကိုယ်လုံး သူ့ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲမှာ စုန်းစုန်းမြှုပ်နေရုံ သာမက လှပသော မျက်နှာလှလှလေးထက် မုန်တိုင်းတစ်ခုလို ပြိုကျလာသည့် ပူနွေးပြင်းပြသည့် အနမ်းများကြောင့် ရင်ခုန်သံတွေ ပိုနိုးခိုင်းကြကာ တစ်ကိုယ်လုံး ရှက်ခြင်း၊ ကြောက်ခြင်း ဖြစ်ထူပူတုန်ယင်သွားရ ရှာပါသည်။

“အို”

“ရှင် လွတ်”

“မလွတ်ဘူး၊ မင်းကို ကျုပ်ချစ်တယ်”

“အို... အို”

မြတ်လေးညို စကားသံလေးတွေ ပျောက်ဆုံးသွားကာ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားသည်။ ရုန်းကန်တွန်းထိုးသံလေးများနှင့်အတူ အေးစတ်နေသော နှုတ်ခမ်းလေးထက် ရှည်လျား

သိပ်သည်းသော လှိုက်လှဲနွေးထွေးမှုတစ်ခု ဖြစ်ထွန်းသွားသည်။

“ချစ်တယ် မြတ်လေးရယ်”

“မင်းကို မောင်သိပ်ချစ်တယ်”

နူးအိထွေးနွေးသော အတွေ့ထူးမှာ ယှစ်မူးမျောပါ သွားလျက် ရင်မှလိုက်လှဲစွာ ခံစားပေါက်ဖွားလာသော အချစ် စကားများကို သူ့ဆိုလိုက်မိပါသည်။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မည်သည့် သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ နီးနီးကပ်ကပ်ပင် မနေဖူးသော မြတ်လေးညိုမှာ စိုင်းခမ်းမက်ဆီသည့် လူရှုပ် လူပွေ့ခဲ ရင်ခွင်ထဲမှာ သူစိတ်ထင်တိုင်း အကြိမ်ကြိမ်ခပ်နှိပ် နေသည့် ချစ်အမှတ်တံဆိပ်များကြားမှာ ရှက်သွေးမွန်ထူလျက် မျက်ဝန်းအစုံ ပြာဝေလျက် ရှိရာမှ သူ့လက်ထဲမှ အားအင် ရှိသမျှ ဆောင့်ရုန်း ထွက်လိုက်ပြီး ...

“ကဲဟယ်”

“ဖြန်း”

“ဖြန်း”

သူ့ပါးနှစ်ဖက်ကို အင်အားရှိသမျှ အားကုန်လွှဲရိုက် ပစ်ဆွဲက်ပါတော့သည်။ ထို့နောက် ကိုယ်လေး တသိမ့်သိမ့် တုန်သည့် အထိ ရှက်ရွံ့ခံပြင်းခြင်း၊ နာကြည်းဝမ်းနည်းမှု ခံစားမှု အစုံဖြင့် နှိပ်ငိုလိုက်ပါသည်။

“အဟင်... ဟင်... ဟင်”

“မြတ်လေး”

မြတ်လေးညိုက သူ့ကို တစ်ချက်လှည့်မကြည့်။ သူမ ကားလေးရှိရာသို့ တအားပြေးသွားကာ မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် သူမကားလေးကို နေရာမှ တအား မောင်းထွက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

ဟူး . . .

မောင့်ရဲ့ မြတ်လေးညိုရယ် . . .

သူမကားလေးကို ငေးကြည့်ရင်း စိုင်းခမ်းမက်ရင်ထဲ ခံစား ချက်ပေါင်းစုံနှင့် နေရာမှာ တွေ့တွေ့ဝေဝေကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ သည်။ ထိုသို့ဖြစ်စေဖို့ သူ လုံးဝမရည်ရွယ်ခဲ့ပါ။ အခုတော့ အားလုံး လွန်ခဲ့ရပေပြီ။ သူမကား နောက်မှ သူ့ကားလေးကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းပြီး လိုက်ခဲ့သည်။ သူမကားလေး အိမ်ဝင်းထဲကို ချိုးကွေ့ ဝင်သွားမှ သူ့ကားလေးကို ခြံထဲ မောင်းဝင်ခဲ့သည်။

ရင်ထဲမှာတော့ တစ်ခါမှ ဖြစ်ပေါ်ခံစားခဲ့ဖူးခြင်း မရှိ သော ဝေဒနာတစ်မျိုးဖြင့် မြတ်လေးညို၏ မျက်နှာလှလှ လေးကို သာ ဖျောက်ဖျက်မရအောင် စွဲထင်နေပါတော့သည်။

သိန်းမင်းစာပေ

အခန်း (၄)

“ကင့်အင်း . . . ဟင့်အင်း၊ အဲဒီလူဆီ မြတ်လေး မသွားဘူး မာမိ၊ သူ့ဆီမသွားလို့ မာမိစိတ်ဆိုးပြီး မြတ်လေးကို ခိုက်ချင်လည်းရက်၊ ဆူချင်လည်း ဆူ မြတ်လေးခံမယ်”

“ဟင်း . . . မာမိသမီးနဲ့တော့ ခက်ပါတယ်ကွယ် . . . တဲ . . . ကဲ၊ မသွားချင်ပါဘူးဆိုမှတော့ ဇွတ်တိုက်တွန်း နေလည်း အပိုပဲ”

“ခင်ခင်အိမ်ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး သမီးနေမကောင်း လို့ မလာနိုင်တဲ့အကြောင်း ကသိပေးဦးမှပဲ”

“အဲဒါတော့ မာမိသဘောပဲ . . . မြတ်လေးကတော့

သိန်းမင်းစာပေ

အဲဒီအိမ်ကိုလည်း မသွားချင်ဘူး၊ အဲဒီလူ မျက်နှာကိုလည်း နောက်ထပ် မမြင်ချင်ဘူး။

သမီးချော၏ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆိုနေသည့် စကားကြောင့် ဒေါ်သဇင် ဘာမှ ပြန်ပြောမနေတော့ဘဲ လက် လျော့လိုက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သမီးအခန်းထဲကထွက်ကာ အောက်ထပ်ကို ဆင်းခဲ့သည်။

တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးမို့ မျက်နှာတစ်ချက်ညှိမှာ စိုးရိမ်သူပါ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက လိုတရ... အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ခဲ့သည့်အတွက် မြတ်လေးညှိမှာ တဇွတ်ထိုး ဉာဉ်ကလေးရှိပါသည်။ သူမ မလုပ်ချင်သည့် အလုပ်ကို ဇွတ် အတင်းလုပ်ခိုင်း၍ မရပါ။ ထို့အတူ သူမ ဖြစ်ချင်တာကိုလည်း မရရအောင် ဖန်တီးလုပ်ယူတတ်သူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်းဘူးဆိုလျှင် ဖရုံမသီးတော့။ အခုလည်း အပြစ်လုပ်တုန်းကလုပ်ခဲ့ပြီးမှ တစ်ဖက်က ကျေနပ်အောင် ဆေးသွားထည့်ဖို့ပြောတာကို လုံးဝ လက်မခံ။ တစ်ဖက်ခြံကို လုံးဝမသွားသလို ဆေးထည့်ပေးဖို့ ကိစ္စကိုလည်း ဘယ်လိုမှ ပြောဆို၍ မရသည့်အဆုံး တစ်ဖက်ခြံမှိုစိုင်းခမ်းမက် ၏မိခင်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး ပြေလည်အောင် စကားဆိုရပါသည်။

“ဪ... သဇင်ရယ်၊ ခင်လဲ သားကို ဆွပြီးပါပြီ သားကိုက တမင်သက်သက် ဆိုးတာပါကွယ်... သမီးလေး

အမကောင်းရင် နေပါစေကွယ်... နော်”

“သားရှေ့ နေကောင်းရဲ့လား ခင်ရေ”

“နေကောင်းတယ်သဇင်ရေ... အဲ ဒါပေမယ့် မနေ့ဘတည်းက အခန်းအောင်းနေတာ အခုထိပဲ”

“ဟုတ်လား... ဘာဖြစ်လို့များလဲကွယ်”

“အဟင်း... ဟင်း၊ ခင့်အထင်ကို ပြောရရင် သဇင် စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

“ပြောပါကွယ်... သဇင်က ဘာကို စိတ်ဆိုးရမှာလဲ”

“သိပ်မကြာခင် ခင်တော့ သမီးတောင်း လာရတော့မယ် ဆင်တယ်... အဟင်း... ဟင်း... ဟင်း”

အမေနှစ်ယောက်က သားသမီးများအကြောင်း ရယ်ရယ် ဆောဖော စကား ဆိုနေချိန်မှာ... မြတ်လေးညှိ ကတော့ စိုင်းခမ်းမက် ဆိုသည့်လူကို အမှုန့်ကြိတ်ပစ်ချင်လောက် အောင် ဒေါသတွေနှင့် ရှက်မွန်နာကြည်းလျက် ရှိပါသည်။

မြတ်လေးညှိကို ချစ်တယ်တဲ့...

ဟွန်း... ဘယ်တုန်းကမှ မကြားဖူးသည့်စကား၊ သူ့အနားမှာ ချစ်သူရည်းစားတွေ မှီလိုပေါက်အောင်ထားသူက ညီစကားကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဖူးပါဘူးဟု လူကို အရှက်မရှိစာပြီး ငြောင်လိမ်ညာရုံနှင့် မပြီး... မြတ်လေးညှိကို ဗလအားကိုးနှင့် နိုင်ထက်စီးနင်း ပြုမူခဲ့သေးသည်။

မုန်းတယ်... မုန်းတယ်

ဒင်းကို သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင်ကို မုန်းတယ်

အတွေးနှင့် ဒေါသဖြစ်ကာ ရွန်းလဲတောက်ပသော မျက်ဝန်းပြာကြီးအစုံမှာ မျက်ရည်တွေ ခဏချင်း ပြည့်တက်လာသည်။ မြတ်လေးညီတစ်ကိုယ်လုံး သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဇွတ်အတင်း ရောက်စေပြီး အနမ်းပွင့်တွေကို မညှာမတာ ခြွေရက်သူ။

သူမ၏ ပါးပြင်နှင့် နှုတ်ခမ်းလေးတွေကို ယောင်ယမ်း ဝမ်းကြည့်ရင်း ကိုယ်အဖြစ်ကို နားကြည်းနေမိသည်။ သူနှင့် တွေ့တိုင်း သူမဘက်က အရေးမစိုက်သလို မတူမတန်သလိုလေး ဆက်ဆံပုံကြောင့် သူ့ဘက်က မခံမရပ်နိုင်ပြီး သူမကို တမင် မာနချိုးချင်၍ အခုလိုလုပ်တာလား မသိပါ။

ခံပြင်းခြင်း ရှက်ဒေါသနှင့် မြတ်လေးညီတစ်ယောက်တည်း အိပ်ရာထက်မှာ လူးလိုမိနေမိသည်။ ကျောင်းကိုလည်း မသွား ဖြစ်တော့ပါ။ သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း ဒီနေ့ သူမ ကျောင်းတက် နိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း ဖုန်းဆက်ထားပြီးပြီ ဖြစ်သည်။

မဆုံချင်သည့် မျက်နှာနှင့် ပြန်ဆုံနေရလျှင် သူမဘက်က တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ပေါက်ကွဲစွာ လက်တုံ့ပြန်မိခဲ့လျှင်... သူငယ် ချင်းများ ရှေ့မှာ သူမပဲ ထပ်အရှက်ကွဲရဦးမည်။ မာမီကတော့ သူမ ကျောင်းမသွားဘူးဆိုသည်နှင့် ဘာတစ်ခုမှ မမေးဘဲ သူမ သဘောအတိုင်း လွှတ်ထားသည်။

တစ်ရက်... နှစ်ရက်... သုံးရက်

စိုင်းခမ်းမက်မနေနိုင်တော့... သူတွေ့ချင်မြင်ချင်သည့် အရိပ်ကလေး ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးနေသည့်အတွက် စိတ်ထဲမှာ အလိုမကျ ဘာကိုမှန်းမသိ၊ ကျိတ်ပြီး ဒေါသတွေ ထွက်နေမိသည်။ ထိုဒေါသနှင့် အလိုမကျခြင်းတွေက သူ့ကိုယ် သူ ထွက်တာ လား... သူ့ကို တမင်ရှောင်ပုန်းနေသည့် သူမကိုလား ဆိုတာ လည်း ကိုယ့်ဘာသာမစဉ်းစားတတ်တော့ပါ။

အချိန်တိုင်း စက္ကန့်မိနစ်တိုင်း သိပ်လှသည့် သူမမျက်နှာ လှလှလေးကို မြင်ချင်တွေ့ချင်နေသလို... သိပ်စွာသော သူမ အသံလေးကို ကြားချင်နေမိသည်။ ကျောင်းမှာလည်း သူမ မရှိ။ အိမ်မှာလည်း သူမကို မတွေ့ရ။ မြင်ချင်တွေ့ချင်သည့် သူမကို မမြင်ရမတွေ့ရတော့ စိုင်းခမ်းမက်ရင်ထဲ ပူလောင် နေသလို လူတလည်း ထိုင်ရမလို ထရမလိုနှင့် အချိန်ရှိသရွေ့ သူမအိမ်ရှိရာ ကိုသာ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း သူမ အရိပ် ကလေးကို တွေ့နီးနီးနှင့် ရွာဖွေကြည့်မိသည်။

“ဟော...”

ပန်းနုရောင် အရိပ်ကလေးတစ်ခုကြောင့် စိုင်းခမ်းမက် မျက်ခုံးထူကြီး တွန့်ကုတ်သွားသည်။ မြတ်လေးညီပါလား... သူမကတော့ စိုင်းခမ်းမက် သူမကို တစ်နေရာမှ စောင့်ကြည့် နေတာကို သိပုံမရပါ။ ခြံဝင်း၏တစ်နေရာမှ... သူမရေး

ကလေးနှင့်အတူ ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်စွာ ရှိနေပါသည်။

ပန်းနုရောင်ပုံရိပ်လှလှလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း... စိုင်းခမ်းမက် နှလုံးသားတွေ ပူနွေးလာသည်။ နူးညံ့အိတွေး သော အတွေ့အထိများကို သူ မမေ့ပါ။ တမ်းတမ်းတတ သတိရနေ သည့်အဖြစ်ကို သူသာ အသိဆုံး ဖြစ်ပါသည်။

သူမကတော့ သူ့ကို နာကြည်းစိတ်ဖြင့် မုန်းနေမည် ထင်ပါသည်။ နဂိုကတည်းကမှ သူမက စိုင်းခမ်းမက်ကို မကြည်ဖြူ ရန်လိုနေရသည့်အထဲ အခုတော့ ပို၍ဆိုးနေမှာ သေချာပါသည်။ စိုင်းခမ်းမက်ကိုယ်တိုင်လဲ မရည်ရွယ်ဘဲ ဖြစ်သွားရသည့် ကိစ္စ ပေါ်မှာ သူ့ဘက်ကလွန်ကဲသွားမှန်း သိပါ သော်လည်း နောင်တ တော့ မရမိပါ။

သူမ၏ အပြုအမူလေးများကို မြတ်နိုးအသည်းယား စိတ်ဖြင့် ပို၍ပင် ချစ်လာရပါသည်။ အခုလည်း သူမက သူ့ကို တမင် ရှောင်နေသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ထို့အတွက် သူမပုံစံ လေးက... ဘာကိုမှ မခံစားရသလိုလေး ရှိသော်လည်း စိုင်းခမ်း မက်မှာတော့... သူမကို မတွေ့မမြင်ရသည့် ရက် ကလေး အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် အိမ်ခြေောင်အမြီးပြတ်သလို ဖြစ်ခဲ့ ရသည်။

အခုလည်း... သူမပုံရိပ်အိအိတွေးတွေးလေးကို ငေးကြည့်ရင်း... သူမမျက်နှာ လှလှလေးကို အနီးကပ်တွေ့

မြင်လိုစိတ်များ ပြင်းပြစွာ ပေါ်လာသည့်အတွက် အကြံထုတ် နေမိသည်။ သူမ နားက နွေးကလေးကို မြင်တော့ သူ့ခွေးကြီး၏ သတိရမိခြင်းနှင့်အတူ နဖူးက ဒဏ်ရာကိုပါ သူ့လက်နှင့် ညှင်သာ ခွဲစိမ်းသပ်လိုက်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ အနာက ကျက် သွားပြီဖြစ်သော်လည်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်းတော့ မပျောက်သေးပါ။ အနာပျောက်သွားလျှင် သူ့နဖူးမှာအမာရွတ် ထင်ကျန်ရစ်မှာ သေချာပါသည်။ သို့သော် ထိုဒဏ်ရာလေးက အချစ်ကပေးသည့် ဒဏ်ရာမို့ သူ့ကျေနပ်ပါသည်။

သူ့ကို မကျေနပ်နိုင်သူလေးက မြတ်လေးညီဆိုသည့် သူမကိုယ်တိုင်သာ ဖြစ်ပါသည်။ စိုင်းခမ်းမက်ကို လူရှုပ်လူပွေဟု ပြောဆို စွပ်စွဲသွားသည့် စကားကို သူ အံ့သြမယုံကြည်နိုင် သော်လည်း သူမ ကတော့ သူ့အပေါ်မှာ ထိုသို့ ထင်မြင်ယူဆ သားမှန်း သိခွင့်ရလိုက်သည်။

တကယ်တော့... သူမအမြင်မှာ ထိုသို့ဖြစ်သည်မှာ ခပ်မဆန်းကြယ်ကြောင်း နောက်မှ သူ့ကိုယ်တိုင် စဉ်းစားလာ သည်။ စိုင်းခမ်းမက်မှာ ချစ်သူရည်းစားဟူ၍ တစ်ဦး တစ် သောက်မျှ သတ်သတ်မှတ်မှတ်မရှိသော်လည်း သူ့နားမှာ ပုံ အဏ္ဏာန် အမျိုးမျိုးနှင့် မိန်းမချော မိန်းမလှပေါင်းများစွာ ရှိ အခဲ့တာကို ဝန်ခံပါသည်။

သို့သော် သူမ ပြောသလို သူ့ကိုယ်တိုင် လူရှုပ် လူပွေ

တော့ဖြင့် မဟုတ်ခဲ့ပါ။ ဒါကို... သူသာအသိဆုံး ဖြစ်သော်လည်း သူမကတော့... စိုင်းခမ်းမက်ကို အထင်သေး မုန်းတီးနေပါသည်။ ပြေရှင်းပြုလုပ်လည်းမရ သူတို့နှစ်ယောက် ကြားမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်အခြေအနေတွေကလည်း သူမ အတွက် နာကြည်းစရာမို့ စိုင်းခမ်းမက်တစ်ယောက် ရင်မောသွားရသည်။

ခက်နေသည်က သူမက သူ့ကို သိပ်မုန်းလေ သူမက သူမ မျက်နှာလှလှလေးကို တစ်နေ့မတွေ့ရရင် မနေနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ အတွေးများနှင့်အတူ သူမ ရှိရာကို သူ ရောက်မုန်းမသိ ရောက်ခဲ့ရသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ ဘောလုံးတစ်လုံး ပါလာသည်။

ဘယ်သူမှမမြင်ခင် သူ့လက်ထဲက ဘောလုံးလေးကို သူမတို့ခြံထဲကို ရောက်အောင် အရင်ပစ်သွင်းလိုက်ပြီး... မလွယ်ပေါက်ကတစ်ဆင့် သူမတို့ခြံထဲကို လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။

“ဟင်”

စောစောက သူလှမ်းပြီး မြင်တွေ့နေရသည့် နေရာလေးမှာ သူ မျှော်လင့်နေသော ပန်းနုရောင်အချိပ် ကလေးတို့ မတွေ့ရတော့သဖြင့် စိုင်းခမ်းမက်ရင်ထဲမှာ လှိုက်ဟာ သွားသည်။

သူမ ဘယ်ကိုရောက်သွားပြီလဲ...

အပေါ်ထပ်ကိုများ ပြန်တက်သွားပြီလား...

အတွေးမဆုံးသေး ခြံထောင့်တစ်နေရာမှ ရယ်မောသံ

သဲ့သဲ့လေးကြောင့် သူ့ရင်တွေ လှိုက်ခနဲ ပျော်ရွှင်သွားသည်။

“အို... အို”

အနားမှာ အတူရှိနေသည့် သူ့အချစ်တော်နှစ်ယောက်ကိုပင် ဝရုမစိုက်နိုင်။ မလွယ်ပေါက်တံခါးကိုဖွင့်ပြီး တစ်ဖက်ခြံထဲကို ရဲတင်းစွာ ဝင်လိုက်သည်။ ပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့လျှင် ဘောလုံးကို အကြောင်းပြုရန် အသင့်ရှိပြီးသားမို့ ရယ်မောသံ ကြားရာသို့ အသာလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ...”

ကြည်စင်ပြာလဲ့နေသော ရေကန်ထဲမှာ ရွှေငါးလေး တစ်ကောင်လို ပျော်ရွှင်စွာ ဆော့ကစားနေသည့် ရေသူမ လှလှလေးကြောင့် စိုင်းခမ်းမက်မျက်ဝန်းတွေ အရွှေ့အလျားမရှိ ငေးခနဲ ဩညှိမိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

နက်ပြာရောင် ရေကူးဝတ်စုံလေးအောက်မှာ ဖွေးနင်းဝါနေသည့် အသားစိုင်းလေးများနှင့်အတူ အချိုးအစားကျနသည့် ကိုယ်လုံးလေးက... ဖန်းချီဆရာကိုယ်တိုင် စိတ်ကြိုက် ခြယ်မှုန်းထားသကဲ့သို့ မြင်ရသူ အသက်ရှူမှား မတတ် ရှိနေသည်။ မြတ်လေးညီက ရေကူးနေဆဲ...။

“ဝေါင်း... ဝေါင်း”

“အမေ...”

“ကွို... ကွို”

ကျယ်လောင်လှသော ခွေးကြီး၏ဟောင်းသံကို အနီး ကပ်
ကြားလိုက်ရသဖြင့်... မြတ်လေးညိုကိုယ်လေး တုန်ယင် သွားရ
သည်။ သူမအချစ်တော် ခွေးလေးမှာလည်း လှစ်လှစ် ပါအောင်
ပြေးသွားတာကို မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုအသံ ဘယ် နေရာက
လာသလဲဆိုသည့်အတွေးဖြင့် တစ်ဖက်ခြံကို လှမ်း အကြည့်...

“ဟင်”

“ရှင်... ရှင်”

ရေကူးကန်နှင့် မလှမ်းမကမ်းနေရာမှာ ရောက် နေသည့်
ခွေးကြီးနှင့် သူမ ကြည့်မရအောင် မုန်းလှပါသည် ဆိုသည့်
ပုဂ္ဂိုလ်ကိုပါ မမျှော်လင့်ဘဲ မိမိခြံအတွင်းမှာ တွေ့ လိုက်ရသဖြင့်
မြတ်လေးညို ဒေါသများ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သွားရသည်။

“ရှင်... သူများခြံထဲကို ဝင်လာပြီး ဘာလုပ်တာလဲ
ကျွန်မရေကူးနေတာကို ချောင်းကြည့်နေတာ မဟုတ်လား”

“ချောင်းမကြည့်ပါဘူး... ဖြောင်ကြည့်တာပါ”

“ဘာပြောတယ်”

“ဟိုမှာ... ကျုပ်ဘောလုံး မြင်လား...”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ကျုပ်ဘောလုံး မင်းတို့ခြံထဲကို ကျသွားလို့ ဝင်ကောက်
ရင်း မင်း ရေကူးနေတာကို မကြည့်ဘဲမြင်နေရလို့ ဖြောင်ကြည့်
တယ်လို့ ပြောတာ”

“တောက်”

“သိပ် လူပါးဝတ်သူ... ရှင်ဘောလုံးယူပြီး ကျွန်မ
ခြံထဲက အခုထွက်သွားပါ”

“သွားမှာပါ... မင်းက ခဏလေး နေပါဦးဆို ရင်
တောင် ကျုပ်က မနေနိုင်ပါဘူး”

မြတ်လေးညိုမှာ ဒေါသဖြင့် အံလေးကြိတ်ပြီး ကျန်ရစ်
ခဲ့သည်။ စိုင်းခမ်းမက်က သူ့ဘောလုံး ဖြူဖြူလေးကို ကောက်ပြီး
နေရာမှ ချာခနဲ လှည့်အထွက်...

“နေဦး...”

မြတ်လေးညို၏ တားမြစ်ဆဲလေးကြောင့် သူ နောက်ကို
လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ... ရှင်ခွေးကြီးကို ခေါ်သွားဦးလေ”

“ဗျက်ကီ... လာ... လာ”

ခွေးရောလူပါ တစ်ဖက်ခြံထဲကို ပြန်ရောက်သွားမှ
မြတ်လေးညို ရေကူးကန်ထဲက တက်ခဲ့သည်။ လူ့ဂ္ဂစာနှင့် စကား
ပြောနေသည့်တစ်လျှောက်လုံး ရေထဲမှာ နေခဲ့ရသည့် အတွက်
အပေါ်ရောက်သည်နှင့် နှာချေပါသည်။

ဓမ္မပူတဘက်ကြီးကို တစ်ကိုယ်လုံး ဆွဲပတ်ပြီး အပေါ်
ဆံကို တက်ခဲ့သည့်တိုင် ရင်ထဲကတော့ စိုင်းခမ်းမက် ဆိုသည့်
သူ့ကို နည်းနည်းမှ မကျေနပ်။ ဘယ်အချိန်ထဲက သူမ ခြံထဲကို

ရောဏ်နေမုန်း မသိသလို... သူမ ရေကူးနေတာကို အသံမပေးဘာမပေးနှင့် ခိုးပြီးကြည့်နေတာ သေချာလျက်နှင့် ခပ်တည်တည်မျက်နှာပေးနှင့် ခြောင်လိမ်ညာခဲ့သည်။

ခွေးကြီးထဟောင်လိုက်၍သာ တော်တော့သည်။ မဟုတ်လျှင် ဘယ်အထိများ ကြည့်နေမည် မသိပါ။

“အစမ်းရေ... အစမ်း”

“လာပါပြီ... မမမြတ်”

“ဟိုဘက်က မလွယ်တံခါးပေါက်ကို သော့ခတ်ပြီး အသေဝိတ်ထားလိုက်စမ်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အခုသွားပိတ်နော်...”

“စိတ်ချပါ...”

“ဪ... နေဦး ကစ်ကစ်ကိုရှာပြီး ခေါ်ခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမ ရှေ့က အစမ်းပြေးထွက်သွားမှ အဝတ်လဲပြီး အိပ်ရာပေါ်ပစ်လွဲချလိုက်သည်နှင့် မျက်ဝန်းထဲမှာ စိုင်းခမ်းမက်၏ တည်ခန့်ချောမွောသော မျက်နှာက သူ့အလိုလို ပေါ်လာသည်။

ဘယ်လိုရေစက်လဲ မသိပါ...

သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း ကြည့်မရအောင် မုန်းတီးရသည့်

အထဲ လူကို လူပါးဝစကားပြောရုံမက ဇွတ်အတင်းပင်၊ အတွေးနှင့် သူတစ်ကိုယ်လုံး ဒေါသဖြင့် ရှက်ရွံ့လာရကာ ခြံထဲကို အသံမပေးဘာမပေးနှင့် တိတ်တဆိတ်ရောက်နေသည့် အပြုအမူအတွက် ကျေမနပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

“မမမြတ်... ဒီမှာ ကစ်ကစ်ရောက်ပါပြီ”

“အေး... အေး၊ ထားခဲ့”

“အိ... အိ”

ခွေးကလေးကစ်ကစ်က သခင်မရှိရာကို အပြေးရောက်လာသဖြင့်... ကစ်ကစ်ကို သူမ ရင်ခွင်ထဲကို ညင်သာစွာ ဆွဲယူချီလိုက်သည်။

“ကစ်ကစ်လေး... သိပ်ကြောက်သွားလားဟင်”

“အိ... အိ”

“အေး... ဟုတ်တယ် အဲဒီခွေးဘီလူးကိုရော သူ့ခင်ကိုရော ကောင်းကောင်း ဆုံးမရမယ်ကွ... သိလား၊ သိတို့က သိပ်လူပါးဝတယ်”

“စိုင်းခမ်းမက်ဆိုတဲ့လူကိုတော့ သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင်ကို သိပ်မုန်းတယ် သိလား”

ကစ်ကစ်ကတော့ သူ့သခင်မပြောနေသည့် စကားတွေကို နားလည်ဟန်မရှိသော်လည်း သူမရင်ခွင်ထဲမှာ ငြိမ်နေပါသည်။ ကစ်ကစ်ကို မုန်ချကျွေးထားလိုက်ပြီး မြတ်လေးညီ

၉၈

မြပုလဲသွယ်

မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် ပွင့် နေသည့် လိုက်ကာ
များကြားမှ တစ်ဖက်ခြံကို လှမ်းမြင်လိုက် ရသည်။

“ဟင်...”

စိုင်းခမ်းမဏ် ဆိုသည့်လူနှင့် မိန်းမချောလေး တစ်
ယောက် ခြံထဲမှာ ရယိုရယ်မောမော စကားတွေ ဆိုနေ ကြသည်။
စကားဆိုနေရင်း မိန်းမချောလေးက စိုင်းခမ်းမဏ်၏ ရင်ဘတ်
လက်မောင်းနေရာများကို လက်သီးဆုပ်ကလေးများ နှင့် ထုတာကို
လှမ်းမြင်နေရသည်။

သေချာတာတော့... ထိုမိန်းကလေးမှာ ဟိုတစ်
နေ့က ကျောင်းထဲမှာ စိုင်းခမ်းမဏ်နှင့်အတူ တွဲ၍တွေ့ရသည့်
သူလေး မဟုတ်ဘဲ တခြားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အပြုံးဖြင့်
ထိုမိန်းကလေးကို ပြန်ကြည့်နေသည်။ စိုင်းခမ်းမဏ်မျက်နှာ
ချောချောကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲက ဒေါသလေးတွေ ဆူဝေလာရ
သည့် အခိုက်မှာပင်... စိုင်းခမ်းမဏ်က သူ့ကားပေါ်ကို
မိန်းကလေးကို တင်ကာ မောင်းထွက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

“ဟွန်း...”

အလကား... လူလိမ်လူညာ။ လူရွပ်လူပွေ။ ပြောတော့
သူမှာ ချစ်သူရည်းစား လုံးဝမရှိပါဘူး... ဘာညာနဲ့။ လူကိုများ
ပြောင်လာလိမ့်နေသေးတယ်။ တစ်နေ့တစ်ယောက် တွဲနေသည့်
ရည်းစားတွေ ကပင် သူ့အနားမှာ မည်မျှရှိနေသည် ဆိုတာ

သိန်းမင်းစာပေ

အချစ်တဖန်ဆင်းသည်

၉၉

မြတ်လေးညို့ ကိုယ်တိုင်သာမက... ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး
သိနေကြပါလျက်နှင့် သူမို့ သူမလို မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို
အရှက်မရှိ မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး လာလိမ့် ညာနေသေးသည်။

သူ့လိုလူ ဒီတစ်သက်မပြောနှင့်... နောင် ဆယ်သက်
သည်း ပြန်မချစ်နိုင်ပါ။ ပို၍ပင် မုန်းပြီးရင်းမုန်းနေ ရပါသည်။

စိုင်းခမ်းမဏ်ကတော့ မြတ်လေးညို့ရင်ထဲက အဖြစ်
တွေကို ဘာတစ်ခုမှ မရိပ်မိ။ ကော့ခိုင်က သူမမွေးနေ့ပွဲကို
ဆုတ်မလာသည့်အတွက် စိတ်ဆိုးအပြစ်တင်သမျှ အပြုံးနှင့်
ဆောင်းပန်ရင်း... သူမ အလိုကျ အအေးဆိုင်တစ်ခုကို လိုက်ပို့
ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့ရင်ထဲမှာတော့ ချစ်မြတ်နိုးရသော မြတ်လေးညို့မှ
နှုတ်၍ တခြားဘာမှမရှိ။ သူမကိုသာ အမြန်ဆုံး ပိုင်ဆိုင်ခွင့်
အောင် ကြိုးစားတော့မည်ဆိုသည့် ခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက်
တွေသာ ရှိနေပါတော့သည်။

သိန်းမင်းစာပေ

အခန်း (၅)

“မြတ်လေးညို”

“ဪ... ကိုဇင်”

“ပြန်တော့မလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူငယ်ချင်းများနှင့် နှုတ်ဆက်ပြီး ကားရှိရာသို့ အပြန်
မမျှော်လင့်ဘဲ ကိုဇင်နှင့်အတူ ဆုံမိကြခြင်း ဖြစ်သည်အတွက်
စကား တပြောပြောနှင့် လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ ကိုဇင်ဆိုတာ
တခြားသူမဟုတ်။ မြတ်လေးညိုမာမီ ဒေါ်သဇင်သူငယ်ချင်း
အန်တီဝေ၏သားဖြစ်ပြီး... မြတ်လေးညို၏ အချစ်ခေတ္တာကို

တောင်းခံနေသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ကိုဇင်ကိုတော့ မြတ်လေးညို ခင်ပါသည်။ သူငယ်ချင်း
မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လိုလည်း ချစ်ပါသည်။ ချစ်သူတစ်ယောက်
လိုတော့ အခုအချိန်ထိ ချစ်၍မရသေးပါ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက
ဒီလိုပဲ တစ်ယောက်အိမ် တစ်ယောက် ဝင်ထွက်သွားလာနေကျ
ဖြစ်သဖြင့် ကိုဇင်ကို မချစ်နိုင်ဘူးဟု ငြင်းပယ်ထားသော်လည်း
မိသားနှစ်စုက အရင်လိုပဲ ချစ်ကြည်ရင်းနှီးစွာ ဝင်ထွက်သွားလာ
နေကြသည့်အတိုင်း မြတ်လေးညိုတို့နှစ်ယောက်မှာလည်း အခေါ်
အပြော မပျက်ခဲ့ကြပါ။

အန်တီဝေကတော့ မြတ်လေးညိုကို သူ့သားကိုဇင်နှင့်
အရမ်းသဘောတူသလို သူမကို သမီး... သမီးနှင့် ပါးစပ်
အားကမချ ချစ်ခင်သူ ဖြစ်ပါသည်။ မာမီကတော့ အိမ်ထောင်
ရေးကိစ္စမှာ မြတ်လေးညိုကို ဇွတ်အားပေးတိုက်တွန်းခြင်း မရှိ။
သူမ သဘောအတိုင်း ဆုံးဖြတ်ခွင့် ပေးထားသဖြင့် မာမီကို
ညှိတ်ပြီး ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မာမီစိတ်ချ ယုံကြည်
ရသည့်အတိုင်း သူမကလည်း ဘာတစ်ခုမှ အလွဲသုံးစားမလုပ်၊
အချစ်ရေးကိစ္စကို သူမကိုယ်တိုင် လုံးဝ စိတ်မဝင်စားသလို...
အသံသူ့အပေါ်မှာမှ အခုချိန်ထိ ရင်ခုန်ခြင်းလည်း မဖြစ်မိ
သေးပါ။

“ကိုယ်တို့လည်း မြတ်လေးတို့အိမ်ဘက် မရောက်တာ

ကြာပြီနော်... အန်တီနဲ့ အန်ကယ်ရော နေကောင်းကြ ရဲ့လား"

"ကောင်းပါတယ် ကိုဇင်... ဒက်ဒီကတော့ ဒီလိုပါပဲ သူ့အလုပ်ကိစ္စနဲ့သူ အားတယ်ကို မရှိပါဘူး... နိုင်ငံခြားကလည်း ခဏခဏ သွားနေရတာပဲ၊ ကြာတော့ သားအဖ နှစ်ယောက်တောင် ငါနဲ့ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိပ်မမှတ်မိချင်တော့ဘူး သိလား"

"အဟင်း... ဟင်း... ဟင်း"

"ဒီလိုပဲပေါ့ဗျာ... မြတ်လေးတို့အတွက် အန်ကယ်လည်း အရွယ်ကောင်းတုန်း ရှာဖွေထားရတာပေါ့ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မြတ်လေးသဘောအရ ဆိုရင်တော့... မိသားစုအားလုံး ကတူတူအမြဲနေချင် တာပဲ သိတယ်..."

"အခုတော့ သားအဖသုံးယောက်တည်း ရှိတာ ... ဒက်ဒီနဲ့ အိမ်မှာ တစ်နေ့လုံး အတူရှိနေဖို့တောင် ခပ်ခက်ခက်ပဲ၊ အဟင်း..."

"ဒါနဲ့ အန်တီဝေတို့ ထွေးလေးတို့ရော ဒီမှာပဲလား"

"မဟုတ်ဘူးကွ... မာမိတို့က တောင်ကြီးမှာ၊ ကိုဇင်နဲ့ မိလဲ့ပဲ ဒီမှာကျန်ခဲ့တာ"

"ကိုဇင်တို့က ဟိုကိုလိုက်မသွားဘူးလား..."

"ကျောင်းပိတ်ရက်တော့ သွားမယ် စိတ်ကူးထားတယ်"

မြတ်လေးနဲ့ အန်တီသခင်တို့လည်း ကိုယ်တို့နဲ့အတူ လိုက်လည်ပါလား"

ကိုဇင်စကားကြောင့် မြတ်လေး ပြုံးလိုက်သည်။

"မဖြစ်ပါဘူး ကိုဇင်ရာ... အိမ်မှာက မာမိမရှိလို့ကို ခရတာ"

"အင်းလေ... အဲဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ"

မြတ်လေးညိုတို့ စကားပြောရင်း ကားထားရာကို ချောက်လာသည်။

"ကဲ... ကိုဇင် မြတ်လေးသွားတော့မယ်နော်... အားရင်လဲ အိမ်ကို လာလည်ဦး"

"ကောင်းပါပြီဗျာ... ကိုယ်သွားမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့..."

ကိုဇင်က မြတ်လေးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဆက်လျှောက်သွားသည်။ ကိုဇင်နောက်ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်နေပြီးမှ ကားရှိရာဘက်ကို မျက်နှာမူလိုက်သည်နှင့်...

"ဟင်"

ကြည်စင်ဝင်းပသော မျက်နှာလှလှလေးမှာ ရုတ်ချည်း ဆင်းမာအေးစက်သွားပြီး... ဆတ်ခနဲ အကြည့်လွှဲပစ် ချိတ်သည်။

စိုင်းခမ်းမဏ်ဆိုသည့်လူ...

ဘယ်အချိန်တည်းက ကိုဇင်နှင့် မြတ်လေးကို စောင့်ကြည့်နေသည် မသိပါ။ သူ့ကားကို ကျောမှီပြီး လက်ဝိုက်အနေအထားနှင့် သူမ မျက်နှာလှလှလေးကို ရှုန်းလဲ့သော မျက်ဝန်းစုံစိုတောက်တောက်များဖြင့် မရယ်မပြုံး ခပ်တည်တည် စူးစိုက်ကြည့်နေပုံက မုန်းစရာ...

မျက်နှာလှလှလေးကို ခပ်မော့မော့လေးပြုကာ ကားပေါ်တက်ပြီး နေရာမှ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ သူမ ကားလေးထွက်သွားသည်နှင့် စိုင်းခမ်းမက်၏ကားလေးက သူမကားနောက်မှ ထက်ကြပ်အတူ လိုက်ပါလာသည်အတွက် မြတ်လေးညီ မျက်ခုံးလေး ပင့်တက်သွားသည်။

ဒါ... ဘာအချိုးလဲ...

သူမ ကားနောက်မှ သူ့ကားက ကျော်တတ်မသွားမလှမ်းမကမ်းမှ အတူလိုက်ပါလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ပထမ သူမစိတ်ထဲမှာ စိုင်းခမ်းမက်၏အပြုအမူကြောင့် စိတ်ထဲ ကသိကအောင် ဖြစ်သွားရသော်လည်း နောက်တော့ ကိုယ့်ကို ဘာမှ မနှောင်ယှက်ရင် ပြီးတာပဲဟု သဘောထား လိုက်တော့မှ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားသည်။

စိုင်းခမ်းမက်မှာလည်း သူမ ကားနောက်မှ လိုက်ပါလာရင်း အတွေးပေါင်းစုံဖြင့် ရင်တစ်ခုလုံး ပူလောင်နေပါသည်။ အရင်တုန်းကတော့ သူမကို လိုက်ကြ ကြိုကြသူများစွာ ရှိတာကို

သူ ကြားမြင်တွေ့သိဖူးသော်လည်း အခုလိုမျိုး မခံစားခဲ့ရဖူးပါ။ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ထိုတစ်မျိုးကို ဘာဟု သေချာရေရာစွာ မသိခဲ့သော်လည်း အခုတော့ ထိုတစ်မျိုးကြီး ခံစားခဲ့ရသည်ဝေဒနာကို သေသေချာချာ ခွဲခြားသိရှိခဲ့ပါပြီ။

ထိုအရာကတော့ တခြားမဟုတ်ပါ။

သူမနှင့် ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့် ခပ်ချောချောလူတို့ အတူစကားပြော ရယ်မောပြောဆိုနေတာကိုကြည့်ပြီး သူ့အသည်းမီးမြှိုက်သလို ခံစားရသည့် ဝေဒနာမှာ အချစ်ကြောင့် ဖြစ်နေသည်။

သူနှင့် အမြဲတွေ့လိုက်ထိုင်း ချီမြနေသည့် မျက်နှာလှလှလေး တည်တင်းအေးစက်သွားတတ်သလောက် ခုနတုန်းက လူနှင့်ကျတော့ သူမ မဟုတ်သလို... တစ်ဖက်သားကို ကြည့်ပုံပြောပုံလေးတွေကအစ နူးညံ့ညင်သာလျက် ချစ်ခင်မြတ်နိုးစရာအတိ ဖြစ်နေပါသည်။

ဒါက သူမဟန်ဆောင်ခြင်း မဟုတ်ပါ။

ပင်ကို နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်း မျှသာ ဖြစ်သော်လည်း စိုင်းခမ်းမက်ဆိုသည့်သူနှင့် တွေ့ဆုံသည့်အခါထိုင်း ယူပစ်သလို ပြောင်းလွဲသွားတတ်သည့် အမူအရာလေးများကတော့ သူ့ရင်ထဲအသည်းထဲကို စူးစူးရှရှနာကျင်စေခဲ့ပါသည်။

ခုနတုန်းက သူမနှင့်စကားပြောတဲ့လူက ဘယ်သူလဲ...

သူမပုံစံလေးက ခင်မင် ရင်းနှီးမှုများနှင့် ပကတိ ရိုးသားဖြူစင် ပါသော်လည်း တစ်ဖက်က သူမမျက်နှာလှလှလေးကို ကြည့်ရှု ပြောဆိုပုံများက ချစ်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်းများဖြင့် ရွှန်းလက်တောက် ပလျက် တစ်စက်ကလေးမှမရိုးသားတာကို မြင်တွေ့နေရသည်။

ရည်းစားလူလူ အနုကျွဲခတ်ဆိုသည့် စကားကို ကြားဖူး သော်လည်း ကိုယ်တိုင်တော့ မကြုံခဲ့ဖူးပါ။ အခုမှ ကိုယ်ကိုတိုင် လက်တွေ့ရင်ဆိုင် ခံစားနေရသည့်အဖြစ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် သူမ ရွှေ့မှာ ပိတ်ရပ်ပြီး ခုနကောင် ဘယ်သူလဲဟု ပိုင်ပိုင် နိုင်နိုင် မေးမြန်းပစ်လိုက်ချင် ပါသော်လည်း... ကိုယ်နှင့်သူမက... တရားဝင် သက်ဆိုင်ပတ်သက်ကြသူတွေလည်း မဟုတ်။

ချစ်သူရည်းစားဖြစ်ဖို့ ဝေးလို့... အမြဲ ရန်လိုခံနေရသူ၊ ဒီပုံစံအတိုင်းဆို စိုင်းခမ်းမက်ကိုယ်တိုင် ကျန်ရစ်ခဲ့ရမလို ဖြစ် နေသည်။ ထိုကဲ့သို့ အဖြစ်မခံနိုင်သလို သိပ်လှသည့်သူမကို အဆုံး အရှုံး မခံနိုင်...။ မြတ်လေးညိုကားလေးက သူမ ခြံထဲကို ညင်သာစွာ ချိုးကွေ့စင်ရောက်သွားမြို့ဖြစ်သဖြင့် သူ့ ကားလေး ကို တစ်ဖက်ခြံအတွင်းသို့ မောင်းဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

ထို့နောက် အိပ်ရာထက်မှာ မှောက်ခုံကြီး အိပ်ကာ မာနမင်းသမီး မြတ်လေးညိုအကြောင်းတွေကို တွေးနေမိသည်။

“တူ... တူ... တူ”

ဖုန်းသံမြည်လာသဖြင့် စိတ်မပါစွာ ကောက်ယူ နား

ထောင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“စိုင်းလား... မျက်ချယ်ပါ”

“အင်း... ပြောလေ”

“မျက်ချယ်တို့ သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး ချောင်းဇာကို သွားကြမလို့ အဲဒါ စိုင်းကို ခေါ်တာလေ။ လိုက်ခဲ့ပါလားဟင်၊ စိုင်းပါရင် အရမ်းပျော်စရာကောင်းမှာပဲ”

“ကိုယ်မအားဘူးကွ... အလုပ်ကိစ္စတွေ ရှိတယ်”

“တကယ်ရော ဟုတ်ရဲ့လား... မျက်ချယ်နဲ့အတူ သွားချင်လို့ တမင် အကြောင်းပြတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ရပါဘူးကွာ... တကယ်ကို မအားတာပါ။

နောက်ကြည့်မှားပေါ့...”

“စိုင်း မလိုက်တော့ဘူးဆိုရင် ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

“အိုကေ”

တစ်ဖက်က စိတ်ကောက်သွားတာကို သိပေမယ့် သူ့ အာတစ်ခုမှ ဆက်မပြောချင်တော့ပါ။ စိတ်ဆိုးပြီး နောက်ထပ် အဆက်အသွယ်မလုပ်တော့လည်း ဇာတ်လမ်းတစ်ခု ပြီးသွား ဘဲဟု သဘောထားလိုက်သည်။

လူရွပ်လူပွေ တဲ့...

သူ့မျက်နှာချောချောကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး တင်းမာ ခက်

ထန်စွာ ခါးသက်မုန်းတီးစွာ ပြောလာသည့် စကားများက သူ့နားထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ် ပျံလွင့်လာသည်။

မဟုတ်ဘူးကွာ...

လုံးဝ မဟုတ်ဘူး... မင်းလေး ပြောတာတွေ အားလုံး မှားနေပြီ။ ချစ်ရသူထဲမှ အထင်အမြင်လွဲမှားမှုကို မခံစားနိုင်တော့သလို သူ့စိတ်ထဲက ပြန်ပြောနေမိသည်။ အခုမှတော့ သူမကို သူ့ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ရှင်းပြ၍လည်း မဖြစ်ပါ။ ကိုယ့်ဘက်က အနေအထိုင် ဆင်ချင်ရန်သာ ရှိသဖြင့် ရင်ထဲက ခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် အတူ အခုချိန်ကစပြီး... သူ့အနားမှာ အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ရှိနေကြသော မိန်းကလေး များကို ဖြတ်သားစွာ တုံ့ပြန်ဆက်ဆံမိတော့မည်။ မိန်းကလေး များစွာနှင့် တွဲသွားတွဲလာ လုပ်နေသည့် သူ့အပေါ်မှာ မုန်းတီး အထင်သေးသည့် အကြည့်များဖြင့် ကြည့်သွားတတ်သည့် မြတ်လေးညို၏ သဘောကို နားလည်ခံစားမိသလို... သူနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူမ ရင်ထဲမှာ ဘာတစ်ခုမှ မခံစားရတော့ဘူး လားဟု သိချင်လာ ပြန်သည်။

စိုင်းခမ်းမဏ် ကိုယ်တိုင်ကတော့... သိပ်လှသည့် မြတ်လေးညိုဆိုသည့် သူမ အပေါ်မှာ သူ မဟုတ်သည့် တခြား သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့်အတူ တွဲသွားတွဲလာ လုပ်နေတာကို မြင်ထိက်ရရုံ နှင့်ပင် အသည်းနှလုံးကို နာကျင်အခဲ

ခက်စွာ မနာလိုဝန်တိုမှုတစ်ရပ်ကို ပြင်းစွာ ခံစားလိုက်ရပါသည်။

ယောက်ျားဝီသဇ္ဇာ ခန့်ညားချောမောသော ထိုလူနဲ့ မြတ်လေးညိုဆိုသည့် သူမတို့ မည်သို့မည်ပုံ သက်ဆိုင်ပတ်သက် နေပါသလဲ... ရင်းနှီးနှေးနှေးလွန်းသည့် သူတို့ပုံစံတွေက အတိုင်းအတာ တစ်ခုအထိ ပတ်သက်မှုရှိနေကြောင်း ဖော်ပြ နေသည်။

မောင်ကလွဲပြီး မင်းကိုယ်တိုင် တစ်ခြားသူစိမ်းယောက်ျား တစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်ဖို့ ကြိုးစားရင် သိပ်မှား သွားမှာပေါ့... မြတ်လေးညို...။

မင်းကို မောင် သိပ်ချစ်တယ်။ မြတ်နိုးတယ်။ မင်းကို ခိုင်ဆိုင်ရမည့်သူဟာ စိုင်းခမ်းမဏ်ဆိုတဲ့ မောင်ကိုယ်တိုင်ကလွဲပြီး တခြားတစ်ယောက် မဖြစ်စေရဘူးလို့ မောင်ရဲ့ လေးနက်ပြင်း ပြတဲ့ အချစ်တွေကိုသက်သေထားပြီး ကျိန်ဆိုလိုက်ပါတယ်...။

မောင်အချစ်ဆုံးရယ်... ဗိုက်ထားသည့် မျက်ဝန်းထဲမှာ သိပ် လှသည့် မြတ်လေးညို၏ မျက်နှာလှလှလေးသာ ကြီးစိုးနေ၏။

စိုင်းခမ်းမဏ် ဘယ်လိုမှ သူ့စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ခွမ်းဆောင် နိုင်တော့။ အိပ်ရာပေါ်မှ ဝန်းခနဲခနဲဆင်းပြီး သူ့အခန်း ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် မြတ်လေးညိုအိပ်ခန်းရှိရာကို ချွေတောက်ပသော မျက်ဝန်းလဲ့လဲ့များဖြင့် စိုက်ငေး ကြည့်နေ သည်။

မည်သည့် လှုပ်ရှားမှုမှမရှိသော မြတ်လေးညို၏ အပျိုမ လှလှလေး၏ အိပ်ခန်းလေးကတော့ ပကတိ တိတ်ဆိတ်ငြိမ် သက်နေသည်။ ဒီအချိန် သူမ ဘာလုပ်နေမလဲ... ကျောင်းမှာ တွေ့ခဲ့ရသည့် ဟိုလူအကြောင်း ပြန်စဉ်းစားနေမှာလား... ထိုသူ တွေးမိရုံနှင့် စိုင်းခမ်းမဏိတစ်ကိုယ်လုံး ပူလောင် သွားသည်။

မေတ္တေးရဘူးကွာ...

မင်းဦးနောက်... မင်း အသည်းနှလုံးထဲမှာ မောင့် အကြောင်းပဲ ရှိနေရမယ်။ မောင့်အကြောင်းပဲ တွေးနေရမယ်။ ရှိနေရမယ်။ အတွေးနှင့်အတူ သူ့ဦးနှောက်ထဲမှာ အကြံတစ်ခု လက်ခန့်ပေါ်လာသဖြင့် သူ့ရင်ထဲမှာ အနည်းငယ် ငြိမ်းချမ်း သွားသလို နှုတ်ခမ်းတွေလည်း ပြုံးသွားသည်။ ထို့နောက် သူ စိတ်ထဲမှာစွဲနေအောင် မှတ်မိနေသော ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်သည်။

“တူ... တူ... တူ”

အပျိုစင်အိပ်ခန်းလေးအတွင်း ရေချိုးအလှပြင်ပြီး လွတ် လပ်စွာ အနားယူနေရာမှ ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာသော ဖုန်းသံ ကြောင့် မြတ်လေးညို ဖုန်းခွက်နီနီလေးကို ကောက်ယူ နားထောင် လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“မြတ်လေးညိုလား”

“ဟုတ်တယ်... အခုပြောနေတာ ဘယ်သူပါလဲရှင်”
တစ်ခါမှ မကြားဘူးသော ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်၏ အသံကြောင့် မြတ်လေးညို မျက်ခုံးတွန့်ပြီး စဉ်းစားသလို လုပ်ကာ တစ်ဖက်ကို ပြန်မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကိုယ်ပါ”

“ဘယ်က ကိုယ်လဲ”

တစ်ဖက်က ရုတ်တရက် အသံ တိတ်သွား သဖြင့် မြတ်လေးညို မျက်ခုံးလေးပို၍ တွန့်သွားပြီး... စိတ်ထဲမှာလည်း သံသယဖြစ်လာသည်။ ဒီလိုပဲ ဖုန်းသံရဲတွေက အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာကာ အချိန်ဖြုန်းကြသလို၊ မြတ်လေးညိုအချစ်ကို ချီချင်နေကြသော ကိုကို၊ မောင်မောင်တွေကလည်း စာနှင့် သစ်မျိုး၊ လူကိုယ်တိုင်တစ်နည်း... အခုလိုဖုန်းနှင့်တစ်သွယ် အမျိုးမျိုး ချစ်ရေးဆိုတတ်ကြခြင်းများ ရှိသဖြင့် တစ်ခါမှ မကြား ခဲ့သည့်အသံကို နားတောင်ပြီး သိုသူများစွာထဲက တစ် သောက်ယောက်ဟု ထင်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ... ရှင် ဘာမှမပြောရင် ဖုန်းချလိုက်မယ်...”

“နေပါဦး”

“ရှင်... ဘာပြောမလို့လဲ”

“ပြောစရာတွေကတော့အများကြိပ်... ရင်နဲ့တောင် မတော့ဘူး။ ဘယ်ကစပြောရမှန်းမသိလို့”

“မသိရင် မပြောနဲ့ပေါ့ရှင်... ဒါပဲ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး”

“မြတ်လေးညို... မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး မောင့်ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ခံစား နေရတယ်ဆိုတာ မင်းလေးသိရဲ့လား ဟင်”

မြတ်လေးညို နှုတ်ခမ်းတွေတွန့်ပြီး မဲပြုံးလေး ပြုံးလိုက်သည်။ သူမ ထင်ထားသည့်အတိုင်း သူတို့ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို မပြီးနိုင်မစီးနိုင် ဖုန်းဆက်ပြောတတ်ကြသော သူမအချစ်ကို လိုချင်နေကြသည့် အချစ်ခွဲများစွာထဲက တစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။

“မင်းကို မောင်သိပ်ချစ်တယ် မြတ်လေးညို၊ မင်းအနားမှာ မောင်ကလွဲပြီး တခြားတစ်ယောက် ရှိနေတာမျိုး မောင်လုံးဝ မခံစားနိုင်ဘူး...”

“ရှင်ပြောချင်တာ ဒါပဲလား...”

တင်းမာပြတ်သားစွာ တုံ့ပြန်လိုက်သံလေးကို စိတ်မိရည်သလိုလေး ဖြစ်ပြီး မျက်နှာလှလှလေးကလည်း အေး စက်စွာ ရှိနေပါသည်။

“မြတ်လေး... ဖုန်းမချလိုက်နဲ့ဦးနော်”

သူ့စကားကို မြတ်လေးညို ဝရုမစိုက်သလို ဖုန်းလေးကို ချပ်လိုက်သည်နှင့် ဖုန်းခေါ်သံက ချက်ချင်းလို ပြန်ဖြည့်လာခြင်းကြောင့် မြတ်လေးညိုမှာ ဒေါသလေးနှင့် ဖုန်းကိုကောက်

ဖုန်းထောင်လိုက်ရပြန်ပါသည်။

“မြတ်လေး... ဘာလို့ ဖုန်းချပ်စ်လိုက်ရတာလဲဟင်”

“ဒီမှာ... ကျွန်မက ရှင့်တို့လို အချိန်တွေ ပိုနေတဲ့ နားကလေး မဟုတ်ဘူးရှင် သိရဲ့လား... ကျေးဇူးပြုပြီး နောက်ထပ် မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

“မြတ်လေးကို မောင် နှောင့်ယှက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး သိပ်ချစ်လွန်းလို့ ရင်ထဲက ခံစားနေရတဲ့အတိုင်း ပြောနေတာပါ”

“ဒီမှာ... ကိုဟိုဒင်း”

“အွန်း...”

မြတ်လေးညိုထံမှ သူ့အမည်ကို မသိသဖြင့် ခေါ်လိုက်လေးကြောင့် စိုင်းခမ်းမက်ရင်ထဲမှာ ချစ်မြတ်နိုးစိတ်ဖြင့် ခေါ်နေ ဖြစ်သွားရကာ လျက်လွဲစွာ ပြုံးလိုက်မိသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ခမ်းမက်ပါဟု မပြောလိုက်သဖြင့် သူမ ဤမျှ ပြန်ပြောခြင်းဘု သိနေပါသည်။ သူ့သာ စိုင်းခမ်းမက်ပါဟု ပြောကြည့်လောက်ပင် စကားဆိုနေမည်မဟုတ်။ ဖုန်း ပလပ်ကိုပင် ချင်း ဆွဲဖြုတ်ပစ်မှာ သေချာပါသည်။

“မောင့်နာမည် ကိုဟိုဒင်း မဟုတ်ဘူး”

“ရှင်နာမည်က ဘာမို့လို့တုန်း”

“မောင့်နာမည်က... စိုင်းခမ်းမက် ဖြစ်နေလို့ပေါ့”

“ဘာ...”

“ဟင်... ရှင်”

မြတ်လေးညို တစ်ကိုယ်လုံး ဒေါသဖြင့် ဆတ်ဆတ် တုန်သွားသည်။

“မြတ်လေးညို”

“ရှင်... ရှင်၊ လူကို စော်ကားလှချည်လား... ဟင် ရှင်လို့လူကို ဒီတစ်သက်မပြောနဲ့ နောင်ဆယ်သက်တိုင်အောင် မုန်းတယ်ရှင် သိရဲ့လား”

“သိပ်မုန်းတယ်...”

“နောက်ကို... ရှင် ကျွန်မဆီကို လုံးဝ ဖုန်းဆက်စရာ မလိုဘူး”

“မောင်ကတော့ ဖုန်းဆက်ရမှာပဲ”

“ဘာပြောတယ်”

“နေ့လယ်တုန်းက မြတ်လေးနဲ့အတူတူသွားတဲ့ လူက ဘယ်သူလဲ”

“ကြည့်စမ်း... ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ၊ ကျွန်မဘာသာ ဘယ်သူနဲ့တွဲတွဲ ရှင်အပူလား”

စွေ့စွေ့ခန့် ဒေါသတွေနှင့် မြတ်လေးညို ရန်ထောင် စကား ဆိုရင်း လိုက်ကာကွယ်မှတစ်ဆင့် စိုင်းခမ်းမက်ဆီသည့် မုန်းစရာ အကောင်းဆုံးလူရှိရာကို အံ့ကလေးကြိတ်ပြီး လှမ်းကြည့်

ဦတ်သည်။

“ဟင်”

မြတ်လေးညို အိပ်ခန်းရှိရာကို စူးစိုက်ကြည့်ငေးလျက် နန်းပြောနေသည့် သူ့အသွင် မြင့်မြင့်ချောချောကြီးကြောင့် ခင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရကာ ရှက်လန့်ခြင်း ဒေါသများနှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ထူထူပူပူလေး ဖြစ်သွားရသည်။

ကြည့်စမ်း... ကြည့်စမ်း...

သူမို့လို့ မြတ်လေးညိုကို ပိုင်စိုးပိုင်းနင်း ရဲတင်းစုံစားစွာ ချောဆိုနေခြင်းကိုး...

“မြတ်လေးညိုကို... မောင် ချစ်တယ်”

“ရှင်လို့ လူရှုပ်လူပွေကများ ဒီစကားမျိုး ပြောထွက် သေးလား ဟင်... ရှင်လို့လူနဲ့ အချစ်ဆိုတဲ့စကား မထိုက် ခန့်ဘူးရှင် သိရဲ့လား...”

“မောင်ကို မြတ်လေး အထင်လွှဲနေပြီ”

“ဪ... ဪ”

“မောင်ဘဝမှာ အချစ်ဆိုတဲ့စကားကို မြတ်လေးနဲ့မှ ခြံခဲ့ရတာ”

“ဟုတ်လား... ယုံအောင်လည်း ညာပါရှင်... ဒီလို ခြံခဲ့လုံး ညာလုံး အဖြိုးအဖြန်း အပေါစား စကားတွေကို မိန်းက လေး ဘယ်နှစ်ယောက်ကို ပြောခဲ့ပြီးပြီလဲ...”

“ရှင်သိအောင် တစ်ခါတည်းပြောလိုက်မယ်... ကျွန်မ ချစ်သူ လက်ထပ်မယ့်သူက ကျွန်မနဲ့လုံးသားထဲမှာ ရှိပြီး သားရှင် သိရဲ့လား...”

“ဘာ”

“မင်း... ဘာပြောလိုက်တယ် မြတ်လေးညို့”

တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွားပြီဖြစ်သဖြင့် စိုင်းခမ်းမက် အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။ နောက်ဆုံး အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်သည်။ မတော့သည့်အဆုံး သူဖုန်းကို ပိတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ချစ်ရသူ ၏ အိပ်ခန်းရှိရာသို့ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီး ကြည့်နေမိသည်။

ကျွန်မချစ်သူ လက်ထပ်မယ့်သူက ကျွန်မ နှလုံးသား ထဲမှာ ရှိပြီးသား ရှင်၊ သိရဲ့လား...

မြတ်လေးညို့၏အသံလေးကို ပြန်ကြားမိပြန်တော့ သူ နှလုံးသား တစ်ခုလုံး ဖျစ်ညစ်လိုက်သလို အခံရခက် နာကျင် သွားသည်။ သူမမှာ ချစ်ရမယ့်သူ လက်ထပ်ရမယ့်သူ ရှိနေပြီတဲ့ သူ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ... ဒီပုံအတိုင်းဆို မြတ်လေးညို့ အချစ် ကို သူ လက်လွတ် ဆုံးရှုံးရတော့မှာလား... ထိုသို့ အဖြစ်မ နိုင်ပါ။

ခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ မြတ်လေးညို့ ဆိုသည့် သိပ်လှသည့် ချစ်ရသူကို အမြန်ဆုံး ပိုင်ဆိုင်နိုင်ခွင့် ရယူရန် ပြတ်သားတိကျစွာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သိန်းမင်းစာပေ

အခန်း(၆)

“ဟင်”

မြင်လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းကြောင့်... မြတ်မျက်နှာ လှလှလေး မှာ စိတ်အလိုမကျခြင်း၊ မကျေနပ်ခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်း၊ ချက်တွေ အစုံစုံဖြင့်... မျက်နှာလှလှလေး တင်းမာသွား သည်။

စိုင်းခမ်းမက် ဆိုသူလူကတော့ တင်းမာအေးစက်သည့် မြတ်လေးညို့၏ အပြုအမူကလေးများကို ဂရုမစိုက်သလို မရယ် မနဲ့ခပ်တည်တည်မျက်နှာထားဖြင့် သိပ်လှသည့်ချစ်ရသူ၏ မြတ်နှာ လှလှလေးကို ရဲတင်းစွာစူးစိုက် ကြည့်ငေးနေပုံက

သိန်းမင်းစာပေ

ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ သူနှင့်မြတ်လေးညီ နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည် အတိုင်းမို့ ဘာကိုမှဂရုမစိုက်သလိုရှိပါသည်။

သူ့အသွေးအသားထဲ နှလုံးသားထဲမှာ မြတ်လေးညီ ကိုချစ်သည့် အချစ်များသာကြီးစိုးနေရာယူထားသလို သူမကလွဲပြီ ဘာကိုမှဂရုမစိုက်အောင် သူမအချစ်များကို ဘယ်လိုဘယ်လို တောင်းခံ အရယူရပါမလဲ ဟု အချိန်နှင့် စက္ကန့်နှင့်အတူ ကြံစည်စဉ်းစား စိတ်ကူးနေခဲ့သူလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် မြတ်လေးညီ၏ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း မိုမိုမွေးနေ့ပွဲကို မဖြစ်ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် သူ့အရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ မိုမိုနှင့်သူ မခင်ပါ။ မျက်မှန်းတန်းခံ ရုံသာရှိသော်လည်း စိုင်းခမ်းမဏ်၏ သူငယ်ချင်း အထွန်းနှင့် ကျတော့ သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်နေသည့်အတွက် အထွန်း အတူ အညီဖြင့် အခုလိုမိုမိုမွေးနေ့ကို အတူ လိုက်ပါလာနိုင် ခြင်းဖြစ် သည်။ မွေးနေ့ပွဲတစ်ခုလုံး လမင်းကြီးတစ်စင်းလို ရွှန်းရွှန်း စက်စက် ဝင်းပစ္စာ လှသူက စိုင်းခမ်းမဏ်ကိုမြင်ရုံနှင့် တင်းမာ အေးစက်သွားသော မြတ်လေးညီ ဆိုသည့် ချစ်ရသူ...။

အဟွန်း...

မောင်ရဲ့မြတ်လေးညီရယ်...

စိုင်းခမ်းမဏ်မှာ ချစ်ရသူ၏ ခါးခါးသီး ဖြစ်နေသည့် အပြုအမူကလေးများအပေါ် ရင်နာရခြင်းတစ်ဖက်ဖြင့် မခံနိုင်

ခံသာလေး တစ်ချက်ရယ်လိုက်မိသည်။ မျက်နှာကြီး အသိုင်း အဝိုင်း ပီသစွာ မွေးနေ့ပွဲက စည်ကားခမ်းနားသလို ကားရောင်စုံ များက ခြံဝင်းအတွင်းရော အပြင်ပါ အပြည် နေရာယူရှိနေ ခြသည်။

“ဟေး... မြတ်လေး”

“ဪ... ဝေစီ”

ဝမ်းကွဲညီမဝေစီ သူမစားပွဲနားရောက်လာပြီး နှုတ်ဆက် နေသဖြင့် ဝေစီနှင့် စကားပြောရင်း စိုင်းခမ်းမဏ် ကိုမေ့ သွားသည်။

“မြတ်လေး... တစ်ယောက်တည်းလား”

“ဟုတ်တယ်... ဝေစီကရော”

“ဒေစီနဲ့အတူလာတာလေ... သူကဟိုဘက်မှာကျန်ခဲ့တယ် ဦးဦးနဲ့ အန်တီရောနေကောင်းလား”

“ကောင်းပါတယ်”

“ဒေစီကိုဒယ်ဒီလည်း ဒီနှစ်တော့ ရန်ကုန်ပြန်ပြောင်း ခုမယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်လား”

ဝေစီကအပြီးနှင့် စကားဆိုသော်လည်း မျက်လုံးအစိုက တော့မြတ်လေးညီတစ်ကိုလုံးကို အထက်အောက်သေသေချာ ချာစားစားစိုက်စိုက် ကြည့်ရှုအကဲခတ်နေသည်ကို မြတ်လေးညီ

မမြင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။ ဝေစီဆိုတာ မာမိညီမကမွေးသူ ပြီးတော့မြတ်လေးညိုတို့ မိသားစုအပေါ် မနာလိုမရှုဆိတ် ဖြစ်နေကြသည်မှာလည်း အဒေါ်အရင်းခေါက်ခေါက်မိသား များဖြစ်သည်။

ပါးစပ်က အပြောတစ်မျိုး စိတ်ထဲရှိနေသည်က တစ်လွဲမို့ မကောင်းတတ်၍ ခေါ်ပြောဆက်ဆံနေရသော်လည်း စိတ်ရင်း မကောင်းကြသူများ အဖြစ် သိရှိထားပါသည်။

“မြတ်လေးက သိပ်လှတာပဲနော် ဒီမွေးနေ့ပွဲမှာ အလှဆုံး လို့ ပြောရမလို့ဖြစ်နေပြီ”

“အမလေး... မွေးနေ့ရှင်ကြားသွားလို့ ထရိုက် နေပါဦး မယ်ကွယ် အေးအေးဆေးဆေးနေပါရစေ”

“ဝေစီ တကယ်ပြောတာပါ”

“ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ ပြောရတော့မှာပေါ့နော်”

“ကျေးဇူး အတင်ခံချင်လို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး ကွာ... အရှိကိုအရှိအတိုင်းပြောတာပါ...”

ဝေစီအသံကလေးက အားငယ် ဖျော့တော့သွားသည့် အတွက် မြတ်လေးညို ဝေစီမျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်လိုက် သည်။ လေးထောင့် ကျသောမျက်နှာက ယောက်ျားဆန်သလို မည်းနက် သန်စွမ်းသော မျက်ခုံးမွှေး ထူများကလည်း မိန်း ကလေးမဆန်ပါ။ နှာတံပေါ်တပေါ်အောက်မှာ အထက်အောက်

တစ်ပြေးညီ နှုတ်ခမ်းထူထူဝိုင်းဝိုင်းကို နှုတ်ခမ်းနီဆိုး ထားပါသည်။

“ဝေစီလည်း လှတာပါပဲ”

“အဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...”

မြတ်လေးညို စကားကြောင့် ဝေစီကအသံထွက်ပြီး သဘော ကျစွာရယ်သည်။ ပြီးမှ...

“မြတ်လေးကလည်း နောက်တတ်နေပြီပဲ”

“အော်... မြတ်လေး တကယ်ပြောတာပါ ပန်းတိုင်း ဟာ သူ့အလှနဲ့သူရှိပြီးသားပါ”

မြတ်လေးညိုစကားအဆုံးမှာ ဝေစီတွေတွေလေး ဖြစ် သွားသည်။ မြတ်လေးညိုနှင့် ဝေစီတို့ ညီမ စိတ်ဓာတ်ချင်း မတူသလို အလှတရားချင်းလည်း မတူညီကြပါ။ ဝေစီမိခင် ကိုယ် တိုင်က အစ်မကြီးဖြစ်သူအပေါ်မှာ အမြဲတမ်း မနာလို မရှုဆိတ် ဖြစ်နေတတ်သူပီပီ သားသမီးများကို သွန်သင်ဆုံးမ စကားပြော ရမှာလည်း မြတ်လေးညိုတို့ မိသားစုကို သူ့ပြိုင်ဘက် သူ့ ရန်သူများသဖွယ် ပြောဆိုခဲ့သူဖြစ်သည်။

မြတ်လေးညိုတို့ မိသားစု ပြည့်စုံ ချမ်းသာကြွယ်ဝ သလောက် ဝေစီတို့မိသားစုက မြတ်လေးညိုတို့မိသားစုလို အချမ်း သာကြီး မချမ်းသာခဲ့ကြပါ။ ဖခင်ဖြစ်သူက လောင်းကစားသမား ဖြစ်နေသလို မိသားစုအရေးကို သူ့အတ္တလောက် စိတ်မဝင်စား သလို အရေးလည်း မစိုက်ခဲ့ပါ။ ဝေစီမိခင်ဖြစ်သူက စိန်ပွဲစား

ကျောက်ပွဲစား လုပ်၍ လည်သလို လျှင်သလို ပါးနပ်စွာ လုပ် ကိုင်စွမ်းဆောင်နိုင်သဖြင့် တိုက်နှင့် ကားနှင့် ဟန်မပျက် နေနိုင် ခြင်းဖြစ်သည်။

ဝေစီမိခင် ဒေါ်သူဇာက မြတ်လေးညို၏ မိခင် ဖြစ်သော ဒေါ်သင်္ဃန်းလှေမှ စကားတွေ ချွန်းချွန်းဝေနေတတ် သလို အစ်မကြီးကို သိပ်ချစ်မြတ်နိုးဟန်မျိုး လုပ်ပြတတ်ပြီး အစ်မကြီး၏ မျက်ကွယ် ရောက်သည်နှင့် အစ်မဖြစ်သူ အကြောင်းကို အားမနာ စာမ်း မဟုတ်တာရော ဟုတ်တာရော မဲကာရွံ့ကာ ပြောဆို တတ်သူဖြစ်သည်။

အနေအထိုင် ရိုးသား တည်ကြည် အေးဆေးသော အစ်မနှင့် ကိုယ့်မိသားစု အစဉ်ပြေ ချမ်းသာကြွယ်ဝဖို့ဆိုလျှင် မိမိ၏သမီးလေးများကိုပင် သူတစ်ပါးလက်ထဲ ထည့်ပေးသော ညီမတို့မှာ အနေအထိုင်သဘောထားချင်း ကွဲပြားခြားနားသလို ချမ်းသာ စည်းစိမ် မှာလည်း ကွဲပြားခြားနားသည်။ ဒေါ်သူဇာက မွေးသောသားသမီးများမှာ ဒေါ်သူဇာစိတ်ဓာတ်အပြည့်အဝ ရှိနေသလို ဒေါ်သင်္ဃန်းလှေ၏သမီးဖြစ်သော မြတ်လေးညိုမှာလည်း ရိုးဖြောင့် တည်ကြည်သောစိတ်နှလုံးပိုင်ဆိုင်သူဖြစ်ပါသည်။

“ဟော... ဟိုမှာ”

“ဘာလဲ... ဝေစီ”

“ဟိုဘက်ထောင့် စားပွဲမှာ လူတစ်ယောက် မြတ်လေးညို

ကို တစ်ချိန်လုံး လိုက်ကြည့်နေတယ် မြတ်လေးညို ရဲ့ အသံ များလား... မသိဘူး”

“ဟင်...”

မြတ်လေးညိုရဲ့ ဝေစီစကားကြောင့် မျက်လုံးလေးတွေ ပြီးလှမ်းအကြည့်လိုက်မှာ သူမကိုတစ်ချိန်လုံးလိုက်ကြည့် နေပါသည် ဆိုသော စိုင်းခမ်းမက်ဆိုသည့် ကိုလူချောနှင့်မျက် လုံးချင်း ဆုံမိကြသည့်အခိုက်မှာ သူက မြတ်လေးညိုကို ရင်းနှီး လှိုက်လှစွာ ပြုံးပြ နှုတ်ဆက်လိုက်ပုံကြောင့် မြတ်လေးညို မျက်နှာ လှလှလေး စင်းမာသွားကာ သူ့ကိုလုံးဝပြန်ပြုံးမပြဘဲ ချက်ချင်း အကြည့် လွှဲပစ်လိုက်သည်။

“ချောလိုက်တာ မြတ်လေးရယ်... သူ့အသံမိတ်ဆွေဆိုရင် ဝေစီနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါဦး”

ဝေစီပုံစံက ခန့်ညားချောမောသည့် စိုင်းခမ်းမက် အသွင် နှ့် မျက်စိ မခွာနိုင်အောင် စိတ်ဝင်စားစွာ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟင်အင်... သူ့ကိုမြတ်လေး မသိဘူး”

“ဟုတ်ရဲ့လားကွယ်... ခုနတုန်းက သူမင်းကို ရယ် နေတာ ဝေစီမြင်တယ်”

“ဒါများ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်နေလို့ ဝေစီ... သောကျားတိုင်းဟာ မိန်းကလေးချောချောမြင်ရင် စိတ်ဝင်

စားတယ်၊ ရင်းနှီးပတ်သက်ချင်ကြတာပဲ မဟုတ်လား၊ မင်း... မယုံချင်လည်းနေ... မြတ်လေးကတော့ အဲဒီလူကို လုံးဝ မသိဘူး။

မြတ်လေးညို ခပ်တင်းတင်းလေးငြင်းပစ်လိုက် သဖြင့် ဝေစီမျက်နှာမည်းခနဲ ပျက်သွားသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ မြတ်လေးညို ကို လုံးဝ အလိုမကျတော့သော်လည်း ဘာမှ မဖြစ်သလို တစ်ချက် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဆောရီး... ဝေစီစကားကြောင့် မြတ်လေးစိတ် ဆိုးသွားပြီတင်တယ်... ဟုတ်တယ်နော် သိပ်လှတဲ့မြတ်လေး ကို ယောက်ျားတိုင်း စိတ်ဝင်စားကြမှာပေါ့ အရှုပ်ဆိုး အကျည်း တန်တဲ့ ဝေစီတို့ကိုသာ ဘယ်သူမှ စိတ်မဝင်စား ကြတာပါ”

“မြတ်လေးပြောတာ အဲဒီလိုဖြစ်သွားတယ်ဆိုရင် ဆောရီးပဲ”

“ရပါတယ်... ဒါအမှန်တရားတွေပဲ၊ ဝေစီ ရင်ဆိုင် နိုင်ရ မှာပေါ့”

မြတ်လေးညိုစိတ်ထဲမှာ ဝေစီအပြောအဆို အပြုအမူ များကို မနှစ်သက်ဖြစ်လာသည့်အတွက် လက်ကနာရီကိုတစ် ချက်ငုံကြည့်လိုက်သည်။

“ပြန်တော့မလား... မြတ်လေးညို”

“ပြန်တော့မယ်... ဝေစီ၊ ဒီအချိန်ဆို အိမ်မှာမှာမိ

မျှော်နေလောက်ပြီ”

သက်တူ ရွယ်တူချင်းမို့ တစ်ယောက်အမည် တစ်ယောက် ခေါ်ပြီးစကားပြောနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဝေစီရော မပြန်သေးဘူးလား”

“ဝေစီတို့အတွက် ဒီအချိန် အိမ်ပြန်ရင်ပျင်းနေရမှာ ဆိုတော့ မပြန်သေးဘူး မြတ်လေးရေ”

“ဒါဆိုလည်း မြတ်လေး သွားတော့မယ်”

“အိုကေ အိမ်ပြန်ရောက်ရင် မာမိုကို မြတ်လေးညိုနဲ့ တွေ့တဲ့အကြောင်း ပြောလိုက်မယ်”

ဝေစီစကားကို ကြားသော်လည်း မြတ်လေးညို ခေါင်း ညှိတ်မိပါ။ အန်တီသူဇာတို့ကို ဝေစီဘာတွေပြန်ပြော လဲဆိုတာကို ကျွန်မကြိုသိနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဝေစီနှင့် အန်တီတင်တို့ ပြောကြမည့်စကားက... သူတို့ညီမ သူတို့ တူမလေးကို ခုန်ခင်စွာ ပြောဆိုကြမည့်စကားများ၊ မဟုတ်ဘဲ မြတ်လေးညို တို့ယ်ပေါ်မှာ ဝတ်စားပြင်ဆင်ထားသော အဝတ်အစားများနှင့် နီးထည် ရွှေထည်များ အကြောင်းသာ ဖြစ်သည်။

“မြတ်လေး”

“ဟင်... ရှင်”

“ဟုတ်တယ် ကိုယ်စိုင်းခမ်းမက်ပါ၊ မြတ်လေးကို ပြောရော ရှိလို့”

ရုတ်တရက် အမှောင်ရိပ်က ထွက်လာပြီးသူမရွေ့
တည့်တည့်မှာ ပိတ်ရပ်လာသည့် လူတစ်ယောက် ကြောင့်
မြတ်လေးညိုရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲလန့်ဖျပ်သွားရပြီးမှ စိုင်းခမ်းမဏ်
ဆိုသည် လူဖြစ်နေခြင်းကြောင့် မျက်နှာလှလှလေးတင်းမာ
အေးစက်သွားရသည်။

“ရှုပ်ရှုပ်ရှက်ရှက် ရှင်နဲ့ကျွန်မကြားမှာ ဘာစကားမှ
ပြောစရာမရှိဘူး၊ ရှင်သိရဲ့လား၊ ကျွန်မရှေ့ကရှင်ဖယ်ပါ...”

“မြတ်လေးမှာ ပြောစရာမရှိပေမယ့် ကိုယ်မှာရှိ နေတယ်”

“ရှင်နော်... လူကြားထဲမှာ ကျွန်မကို နေ့ခင်းယှက်
နေတာလား”

“အခုလောလောဆယ် ကိုယ်တို့နားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိပါ
ဘူးဗျာ”

မြတ်လေးညိုက သူ့ကိုမော့ကြည့်ပြီး စကားပြော နေရ
သလို သူကလည်းမြတ်လေးညို မျက်နှာလှလှလေးကို ခုံကြည့်ပြီး
ပြောနေရခြင်းကို မြတ်လေးညိုစိတ်ထဲမှာ မနှစ် မမြို့နိုင်အောင်
ဖြစ်လာသဖြင့် သူ့ကိုမကြည့်မိအောင်ချက်ချင်း အကြည့်လွှဲပစ်
လိုက်ရသည်။

“ရှင်စကားကို ကပ်မပြောနဲ့”

“ကပ်ပြောခွင့်ပြုပါ၊ တီးဝိုင်းသံတွေနဲ့ မြတ်လေးညို မကြာ
ရမှာစိုးလို့”

“အို... ကျွန်မဒါကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး”

“ကဲ... ရှင်ဘာပြောမှာလဲ ပြောပြီးရင်သွားပါ”

သူမစိတ် မရှည်သလို ဆိုလိုက်သည်။ ခပ်ဖျော့ဖျော့
ကိုယ်သင်းရနံ့ကို နီးကပ်စွာ ရှူခွိုက်နေရခြင်း အပေါ်မှာလည်း
စိတ်မကြည်လင်နိုင်သလို အရည်လဲကာ အရောင်တစ်မျိုး
တောက်ပနေသည့် သူ့မျက်လုံးများကို ရင်မဆိုင်ချင်။

“ကိုယ့်မှာ ကားပါမလာလို့ မြတ်လေးညိုကားနဲ့ လိုက်ပါ
ရစေလို့ ခွင့်တောင်းမလို့”

“ဘာ”

မြတ်လေးညို ခေါင်းလေး မော့ပြီး စိုင်းခမ်းမဏ် ဆိုသူနှင့်
မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်သည်။ သူက မရယ်မပြီး မျက်နှာထားဖြင့်
သိပ်လှသည့် မြတ်လေးညိုမျက်နှာလေးကို ရီဝေနှူးညှံစွာ
စူးစိုက်ကြည့်နေသဖြင့် သူ့အကြည့်များက မြတ်လေးညို ရင်ကို
သိမ့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဒီမှာ”

“ဗျာ”

“ရှင်အကြံဒါအကုန်ပဲလား”

“မြတ်လေးညို ဘာကိုပြောတာလဲ”

စိုင်းခမ်းမဏ် မသိချင်ယောင် ဆောင်နေသဖြင့် မြတ်
လေးညို ခပ်လှောင်လှောင်လေး ရယ်ပစ်လိုက်သည်။ လှရက်နိုင်

လွန်းသူမို့ မြတ်လေးညို့ ပုံစံလေးက ဘယ်လိုနေနေ စိုင်းခမ်းမက် ရင်မှာ မြတ်နိုးခြင်းများကိုသာ ဖြစ်ထွန်းစေပါသည်။ စိုင်းခမ်းမက် ရင်ထဲက အချစ်များကိုမသိနိုင်သော မြတ်လေးညို့က အရယ် လေးရပ်ပြီး စိုင်းခမ်းမက် ဆိုသည့် ကိုလူချော မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“ရှင်လိုလူတစ်ယောက်က ကားမပါဘူး ဆိုတဲ့စကား လောက် ရယ်စရာကောင်းတာ ရှိနိုင်ဦးမလားရှင်...”

“ကျွန်မကို... ဘာအတွက်နဲ့မှမနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

“ကိုယ်တကယ် ပြောနေတာ မြတ်လေးညို့”

“အိုး... တကယ်မကလို့ ဆယ်ကယ်ဖြစ်နေပေစေ ရှင်လို လူရမ်းကား လူရှုပ်လူပွေကို ကျွန်မကားပေါ် လုံးဝ မတင်နိုင်ဘူး”

“ကျွန်မရှေ့က ဖယ်ပါ”

မြတ်လေးညို့ဆိုတဲ့... မောင့်ရဲ့ချစ်သူရယ်။

သူ့ကို ဖြတ်ကျော်သွားသော ချစ်သူ၏ ခန္ဓာကိုယ် ကောက်ကြောင်း လှလှလေးကို တစ်ချက်စူးစိုက်ကြည့်ပြီး စိုင်းခမ်းမက် သူမနောက်က အတူလိုက်ခဲ့သည်။

“မြတ်လေးညို့”

“အိုး... ရှင်ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ... ကျွန်မ ကားပေါ်က အခုဆင်းပါ”

မြတ်လေးညို့ စကားကိုသူက မကြားသလို သူမ ကား

ပေါ်ကို ပိုင်စိုး ပိုင်နင်း ရဲဝံ့စွာ တက်ထိုင် နေခြင်းကြောင့် မြတ်လေးညို့မှာ ခံပြင်းဒေါသ လေးများနှင့်အတူ နှုတ်ခမ်း လေးကို သွားဖြင့် ဖိကိုက်လိုက်သည်။

“ရှင်ကျွန်မပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

“ကြားပါတယ်”

“ဟင်... ဒါနဲ့များ... ရှင်အခု ကျွန်မကားပေါ်က ဆင်းပါ”

“မဆင်းနိုင်ဘူးဆိုရင်ကော”

“ဘာ”

“ရှင်... ရှင်”

စိုင်းခမ်းမက် မျက်နှာချောချောတို့ ကြည့်ပြီး မြတ် လေးညို့ တစ်ကိုလုံး ဒေါသနှင့် တုန်ရိပြာဝေနေသည်။ အတွက် သူ့ကိုကြီးကို ကားပေါ်က တွန်းချရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကဲဟယ်...”

“ကဲ... ကဲ...”

“ဟာ...”

“ဟိတ်... မလုပ်နဲ့လေ”

ရုတ်တရက် မြတ်လေးညို့က... သူ့ကိုယ်ကြီးကို သူမ အင်အား ရှိသလောက် တွန်းထုတ်ရန် ကြိုးစားနေသဖြင့် စိုင်းခမ်းမက်မှာ တိုးတိုး ကျိတ်ကျိတ်လေး သတိပေးတားမြစ်

လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မြတ်လေးညိုက စိုင်းခမ်းမဏ် စကားကို လုံးဝဂရုမစိုက်။ ဒေါသတွေနှင့် သူ့ကိုကားပေါ်က တွန်းချရန် ကြိုးစား နေပါသည်။

သို့သော်လည်းယောက်ျားအားနှင့် မိန်းမအား ခွန်အား ချင်းမတူသလို... စိုင်းခမ်းမဏ်ကိုယ်ကြီးက သူမထင်ထားသလို ကားထဲကထွက်မသွားဘဲ သူမသာစိုင်းခမ်းမဏ် အနားကို ရောက် မှန်းမသိ ရောက်သွားရသည်အဖြစ်ကို သတိမပြုနိုင်ဘဲ ရှိလေ သည်။

“ရှင်... အခု ကျွန်မ ကားပေါ်ကဆင်း၊ ဆင်းလေ”

“မြတ်လေး နေပါဦး”

“ဟိုမှာ... ဟိုမှာ”

“ဘာဟိုမှာလဲ... ရှင်အခု ကျွန်မကားပေါ်က ဆင်း”

“ဟိုမှာ... မို့မို့တို့ ဒီဘက်ကို လာနေတယ်”

“ဟင်...”

“အို”

စိုင်းခမ်းမဏ်၏ စကားကြောင့် မြတ်လေးညို လှမ်း ကြည့်လိုက်သည့်အချိန်မှာ မွေးနေ့ရှင်ဖြစ်သော မို့မို့နှင့်အတူ တခြားညွှတ်သည်တချို့ ကားများရှိရာဘက်သို့ လျှောက်လာ နေတာကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မြတ်လေးညိုမျက်လုံးကလေး ပြာသွားရပြီး မိမိကားထဲမှ စိုင်းခမ်းမဏ် မျက်နှာချောချောကို

အလန့်တကြား မော့ကြည့်မိရက်သား ဖြစ်သွားသည်။

“ဟိုမှာ မို့မို့တို့ ဒီဘက်ကိုလာနေပြီး ရှင် ကျွန်မကား ပေါ်က ဆင်းလေ”

“အခုမှဆင်းလည်း မထူးတော့ဘူး မြတ်လေးညို၊ မင်း ကားကိုသာ ဒီနေရာက အမြန်ဆုံးမောင်းထွက်လိုက်ပေါ့”

“မြန်မြန်မောင်းလေ”

“ရှင်အမိန့်ပေးတိုင်း ကျွန်မမောင်းရမှာလား”

မို့မို့ သူတို့ကားနား ရောက်မလာခင် အချိန်မီ မောင်း ထွက်သွားလျှင် မြတ်လေးညိုနှင့် စိုင်းခမ်းမဏ်ကို မည်သူမှ မတွေ့မြင်နိုင်မှန်း သိသော်လည်း သူကားပေါ်သို့ပိုင်စိုး ပိုင်နှင်း ဖက်နေရုံမက သူကတစ်ပြန် မြတ်လေးညိုကို အမိန့်ပေးစကား ဆိုနေခြင်း အပေါ်မှာလည်း ခံပြင်းဒေါသထွက်နေခြင်းကြောင့် အခုလို ပြန်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“မမောင်းချင်လည်း မင်းလေးသဘောပဲ”

“ဘာပြောတယ်”

“ဟော... ဟိုမှာလာနေပြီ”

မြတ်လေးညို မနေသာတော့။

သူမ ကားလေးကို နေရာမှ မောင်းထွက်ခဲ့ရတော့သည်။

သူမ... ယောက်ျားသားမို့ အရှက်အကြောက်မရှိ ဘာလိုလို ဆင်ခံနိုင်သော်လည်း မြတ်လေးညိုကတော့ ဣန္ဒြေသိက္ခာနှင့်

အရှက်အကြောက်ကြီးသော မိန်းကလေးပီပီ သူ့လိုလူရှုပ်လူဖွေ တစ်ယောက်နှင့် ဘာလိုလို အထင်မခံနိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် မွေးနေ့ရှင် မို့မို့ သူမတို့နားမရောက်ခင် အခုလို မောင်းထွက် ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကားက လမ်းအတိုင်း တရိပ်ရိပ် ပြေးနေသလို မြတ်လေးညိုရင်ထဲက ဒေါသတွေကလည်း တလိပ်လိပ် တက်လျက် ရှိသည်။

“မြတ်လေး”

“မြတ်လေးညို”

စိုင်းခမ်းမက်ခေါ်သံကိုကြားသော်လည်း မြတ်လေးညို မထူးပါ။ ကားကိုသာ ဂရုစိုက်မောင်းနေသဖြင့် ဘေးတိုက်မြင် နေရသော ချစ်သူ၏မျက်နှာလှလှလေးကိုသာ မျက်တောင် မခတ်စတမ်း စိုက်ကြည့် ငေးနေမိသည်။

ချစ်လိုက်ရတာ မြတ်လေးညိုရယ်...

သိပ်ချစ်တယ်ကွာ...

“မြတ်လေး”

“ရှင်ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်းပါ စိုင်းခမ်းမက်”

“ကိုယ့်ကို သိပ်စိတ်ဆိုးနေလားဟင်”

“ရှင်ကို သတ်ပစ်ချင်နေတာ”

“မြတ်လေးရယ်”

သူ့အသံက ချစ်ခြင်းဖြင့် နူးညံ့ညင်သာနေသလောက် မြတ်လေးညိုအသံကတော့ ခံပြင်းမုန်းတီးခြင်းဖြင့် ခါးသက်စွာ တင်းမာအေးစက်နေပါသည်။

“မြတ်လေးကို မောင်သိပ်ချစ်မိတာ အပြစ်လားဟင်”

“မြတ်လေးကို မောင်သိပ်ချစ်တယ်”

“မပြောနဲ့”

“ရှင်အသံကို ကျွန်မ မကြားချင်ဘူး”

“မကြားချင်လည်း ပြောရမှာပဲ... မြတ်လေးကို ချစ်တယ်... လက်ထပ်မယ်၊ မြတ်လေးညို လက်ထပ်မယ့် သူက လည်း စိုင်းခမ်းမက်ဆိုတဲ့ မောင်ကလွဲပြီး တခြားသူမဖြစ် စေရ ဘူးလို့ မောင်သစ္စာဆိုလိုက်ပြီ”

“ဟင်... ရှင်... ရှင်”

“ကွီ”

မြတ်လေးညို ဒေါသလေးတွေကို မထိန်းချုပ်နိုင်တော့ သဖြင့် လမ်းဘေးတစ်နေရာမှာ ကားကို ရုတ်တရက် ထိုးရပ် ဖန်လိုက်သည်။ ထို့နောက် စိုင်းခမ်းမက် မျက်နှာကို စေ့စေ့ ကြည့်ကာ ခါးသီးမွန်ထူစွာပြောလိုက်သည်။

“ရှင် အခု ကျွန်မကားပေါ်ကဆင်းပါ စိုင်းခမ်းမက်”

“မဆင်းဘူး”

“ဘာ”

“ရှင်... ရှင်”

“ကဲဟယ်”

“ကဲ... ကဲ”

လက်ပွေ့အိတ်ဖြူဖြူလေးကို ကောက်ယူပြီး သူမကို ဒေါသ မဖြစ်ဖြစ်အောင် လူပါးဝစကားတွေ တွင်တွင်ဆို နေသည့် စိုင်းခမ်းမဏ်၏ မျက်နှာကြိုးကို တအားလွှဲရိုက်ပစ် လိုက်သည်။

“ဟေ့... မလုပ်နဲ့နော်၊ မင်းကို မောင် ဘာပြော ထားလဲ”

“ဘာပြောပြော ကျွန်မကရမစိုက်ဘူး၊ ရှင် ကျွန်မကား ပေါ်က မဆင်းမချင်း ကျွန်မကတော့ ရိုက်ချမှပဲ”

“ကဲ... ကဲ”

“ဘုတ်”

“ဗုန်း... ဗုန်း”

စိုင်းခမ်းမဏ်ကိုယ်ကြီးကို ဒေါသလေးများဖြင့် အဆက် မပြတ် ထုရိုက်နေသူလေးကို လက်ကာရှောင်ရင်း...

“အေးဗျာနော်... ဒီတစ်ခါ မောင့်ကိုယ်မှာ သွေးထွက် သံယို တစ်ခုခုဖြစ်လို့တော့ မင်း မောင်ကို လက်ထပ် ရမှာနော်...”

“ကြည့်စမ်း... ဘာလူပါးဝ စကားပြောတာလဲ”

“မောင် တကယ်ပြောနေတာ”

“အဲဒါ တကယ်ပြောဦး... ပြောဦး”

“ဗုန်း... ဗုန်း”

ဒေါသဖြင့် မြတ်လေးညို ပိုတိုးထုရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

“မြတ်လေး”

“မခေါ်နဲ့... မခေါ်နဲ့”

“ကဲ...”

“အား...”

“ကြည့်စမ်း... နှုတ်ခမ်းကွဲသွားပြီ ဒီမှာသွေးတွေ မြင်တယ်မဟုတ်လား...”

“မြင်တယ်... မြင်တယ် ရှင်လိုလူမျိုးမှာ ဒီထက်မက ဘာရာ ရသင့်တယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား”

သွေးများစီးကျလာတာကို မြင်လိုက်ရသည့်အတွက် မြတ်လေးညိုကိုယ်တိုင် ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲနေအောင် ထိတ်လန့် နှလုံးသံသွားဒီသော်လည်း စိုင်းခမ်းမဏ်ကို မုန်းမုန်းနှင့် ဒေါသ နှလုံးစွာ ပြောပစ်လိုက်သည်။

“ရက်စက်လှချည်လား မြတ်လေးရယ်”

“အော်... ရှင်မှအပြောကောင်း... ရက်စက်တာက ကောင်း... ကျွန်မလား... ရှင်ကိုလုံးဝ စိတ်မဝင်စား ပါဘူး၊

မုန်းပါတယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ရှင် အတ္တတစ်ခုတည်းနဲ့ ချစ်ပြီး ဒုက္ခပေးနေတာမှ တကယ်ရက်စက်တာ သိရဲ့လား”

“မြတ်လေး”

“အို... ရှင်လုပ်ပြန်ပြီလား”

သူမတစ် ဂိုယ်လုံး စိုင်းခမ်းမဏ်၏ ရင်ခွင်ထဲ ထွေးခနဲ ရောက်သွားရခြင်းကြောင့် ရှက်လန့်တကြားလေး အော်လိုက်ကာ သူ့ရင်ဘတ်ကြီးကို လက်ကလေးနှစ်ဖက်ဖြင့် အင်အားရှိ သလောက် တွန်းထောက်ထားမိသည်။ သို့ပါသော်လည်း...

“သိပ်ချစ်တယ် မြတ်လေးရယ်...”

“အို... ရှင် မမိုက်ရိုင်းနဲ့နော်”

“ဖယ်... လွှတ်စမ်း”

“မောင့်ကိုပြန်ချစ်လိုက်စမ်းပါ မြတ်လေးရယ်”

“မချစ်ဘူး... မချစ်ဘူး၊ ရှင်လိုလူရမ်းကား လူရှုပ် လူပွေကို အမုန်းဆုံးပဲ သိလား”

“မြတ်လေး”

“အို... အို”

“ရှင်နော်”

မြတ်လေးညို့ တစ်ကိုယ်လုံး စိုင်းခမ်းမဏ်ရင်ခွင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်လိုက်ဖို့စွာ နွေးထွေးသွားသည်။ သန့်မာသောလက်များ ကြားမှာ သူမကိုယ်လေး လျှပ်မရတော့ဘဲ စိုင်းခမ်းမဏ် ပြုသမှု နဲ့နေရသည်။ ပြင်းပြလှိုက်လဲ့သော ချစ်အနမ်းများက အင်အား ပြင်းထန်သော အချစ်မုန်တိုင်းကို ဖြစ်ထွန်းလာစေသလို...

ခြွတ်လေးညို့၏ ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်စီးကြောင်းလေးကို မြစ်ပေါ်လာစေပါသည်။

“ချစ်တယ်ဗျာ”

“ဟင်... အင်း”

အချိန်တွေ ရှည်ကြာသွားသည်။

“ဖြန်း”

“ဖြန်း”

ဘယ်နှစ်ချက်ရယ်လို့ မြတ်လေးညို့ မမှတ်မိနိုင်အောင် စိုင်းခမ်းမဏ်၏ မျက်နှာချောချောကို သူမလက်ကလေးများ နာကျင်လာသည်အထိ အဆက်မပြတ် ရိုက်နှက်နေမိရာမှ နောက်ဆုံး သူမမျက်နှာလေးကို လက်နှစ်ဖက်ပေါ် မှောက် အပ်ကာ တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုလိုက်သည်။

“မြတ်လေးရယ်”

ချစ်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်းများ ပျော်ဝင်နေသည့်အသံဖြင့် ချစ်ရသူ၏ မျက်နှာလေးကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း... စိုင်းခမ်းမဏ် နှလုံးသားမှာ တသိမ့်သိမ့်ခံစားကြည့်နူးလျက် သူမ သူ့ကို စိတ်ရှိ သလောက် ထုရိုက်ပေါက်ကွဲခြင်းအပေါ်မှာ လုံးဝရှောင်ရှားခြင်း မပြုဘဲ သူမ စိတ်ကျေနပ်စေရန် တမင်အရိုက်အနှက်ခံခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့နောက် သူမ ကိုယ်လေးကို တစ်ဖက်သို့ တိုးရွှေ့ စေလိုက်ပြီး ကားကို သူ့ကိုယ်တိုင် နေရာက မောင်းထွက် ခဲ့သည်။

၁၃၈

မြတ်လေးသွယ်

မြတ်လေးညိုခမျာ တသိမ့်သိမ့်ငိုရွှက်နေဆဲမို့ သူ့ သက်မြင်း ခိုးရွှက်လိုက်သည်။

“လူရမ်းကား”

“လူရှုပ် လူပွေ၊ ရှင်ကိုသိပ်မုန်းတယ်... သိပ်မုန်းတယ် သိလား”

“မြတ်လေး”

“ကျွန်မနာမည်ကို ရှင် မခေါ်နဲ့”

ခါးခါးသီးသီး တုံ့ပြန်အော်ဟစ်လိုက်ပုံက ကျားနာမ လေးနှင့် တူလှသည်။ အခုအချိန်မှာ သူမ ဘာပြောပြော သူ မနာကျင်နိုင်ပါ။ ချစ်ခြင်း မြတ်နိုးခြင်းသာ သူ့ရင်မှာ ရှိနေ ပါသည်။

“ဒါဖြင့် မောင်ကမြတ်လေးကို ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ၊ ပြောပါဦး”

“ရှင်နဲ့ ကျွန်မကြားမှာ ဘာမှပြောစရာမရှိဘူး”

“မောင်ကတော့ပြောရမှာပဲ... မြတ်လေးကို မောင် သိပ်ချစ်တယ်... လက်ထပ်ပါရစေ အချစ်ရယ်”

ရင်ထဲမှာ ခံပြင်းဒေါသတွေနှင့် ရှက်ရွံ့နာကျင်စွာရှိနေ ရပါသော်လည်း မြတ်လေးညို လူရမ်းကားကို ဘာတစ်ခုမှ ပြန်မလုပ် နိုင်အောင် လူတစ်ကိုယ်လုံး တုန်ရီလျက်ရှိသလို... သူ့ကို ဘယ်နှစ်ချက်မှန်းမသိ၊ မရေမတွက်နိုင်အောင် သူ့ရိုက်

သိန်းမင်းစာပေ

အချစ်ကမန်ဆင်းသည်

၁၃၉

ခြင်းတို့ကြောင့် သူမ လက်ကလေးများလည်း နာကျင်နေ သည်။

“မြတ်လေးရယ်... မင်းလေးကို မောင်သိပ်ချစ်တယ် ခြင်္သေ့နီးတယ်ဆိုတာ ယုံကြည်လိုက်စမ်းပါ အချစ်ရယ်”

တစ်လမ်းလုံး သူက မြတ်လေးညိုကို သူ့ရင်ထဲက ခြင်းမေတ္တာတရားများကို နူးညံ့ညင်သာစွာ ရင်ဖွင့်ပြောကြား သောလည်း သူမနားထိုင်မလာနိုင်အောင် ခံစားနေရသည့် အတွက် သူမ အိမ်နားအရောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာမှ သူက ကားကို ထိုးရပ်လိုက်သည်နှင့် အကျဉ်းအကျပ်တစ်ခုထဲမှ လွတ် ကြောက်သွားသူလို စိတ်သက်သာရာ ရအွားသည်။

“မြတ်လေး”

“ရှင်... ကျွန်မကို ဘာတစ်ခုမှ ထပ်မပြောပါနဲ့၊ ချစ်မိမိမက်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကားပေါ်က အမြန်ဆုံး ဆင်း သွားပါ”

“မြတ်လေးရယ်”

“အခုအချိန်မှာ မြတ်လေးစကားအတိုင်း မောင် လက်ခံ ကြတာပေးပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် မြတ်လေးဟာ မောင်နဲ့ တစ်ဦး တည်းသော ချစ်ရသူဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါနဲ့”

“မြတ်လေးကို မောင် သိပ်ချစ်တယ်”

သူ ကားပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်နှင့် မြတ်လေးညို သူမ

သိန်းမင်းစာပေ

၁၄၀

မြပုလဲသွယ်

ကားလေးကို နေရာမှ ဝေါခနဲ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ စိုင်းခမ်းမက်
က သူမ၏ကားလေး ခြံဝင်းအတွင်းသို့ မောင်း ဝင်သွားသည့်အထိ
မျက်စိတစ်ဆုံး ငေးမောကြည့်နေပြီးမှ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိသည်။

မောင့်ရဲ့... ချစ်သက်ရယ်...။

သိပ်ချစ်လွန်းတော့လည်း အခုလို မောင့်ရဲ့အချစ်တွေ
ပေါက်ကွဲမိတာ မောင့်ရဲ့အပြစ်ပဲလားကွယ်...။

ချစ်ကို... မောင် သိပ်ချစ်တယ်...

မောင်... ဘာလုပ်ရမလဲဗျာ...။

သိန်းမင်းစာပေ

အချစ်ကဖန်ဆင်းသည်

၁၄၁

အခန်း (၇)

“ရှင်”

“မာမိ ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်”

“ဟုတ်တယ်သမီး... သမီးလေးကို မောင်စိုင်းခမ်း
ဇနီး မိဘတွေက တကယ့်ကို လိုလိုလားလား တောင်းရမ်း
ပြောဆိုကြတာ ပါကွယ်”

“အို... ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... မြတ်လေး
အဲဒီလူကို လုံးဝမယူနိုင်ဘူး၊ မယူဘူး မာမိ”

“အဟင့်... ဟင့်... ဟင့်”

မြတ်လေးညိုဗွာ သူမ လုံးဝ မသိလိုက်ရဘဲ တစ်

သိန်းမင်းစာပေ

မက်သက်ဖြစ်လာရသော မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် စိုင်းခမ်းမက် သူ-
အပေါ် လူလည်ကျပဲ့၊ သူစိတ်ထင်တိုင်း ရမ်းကားပြုမှု နေပုံများ
အပေါ် မခံချင်စိတ်ကလေးများဖြင့် ခံပြင်းခြင်းမက ခံပြင်းဒေါသ
လေးများ ဖြစ်ကာ အခုလို သူမ ကိုယ်လေး တသိမ့်သိမ့်တုန်နေ
သည့်အထိ ရှိုက်ငိုခြင်းဖြစ်သည်။

“အိုကွယ်... သမီးလေးကလည်း ဘာဖြစ်လို့ ငိုရတာ
လဲကွယ်... မောင်စိုင်းခမ်းမက်ဆိုတာ မာမိတို့အတွက် ငြင်းစရာ
မရှိအောင် အစစအရာရာ အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံတယ်
မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ သူကိုယ်တိုင်က မာမိသမီးလေးကို သိပ်ပြီး
ချစ်မြတ်နိုးပါတယ်လို့ ဖွင့်ဟဝန်ခံပြောရှာ ပါတယ်ကွယ်”

ဖွင့်ဟပြောရှာပါတယ် ဆိုကတည်းက... မာမိစကားက
စိုင်းခမ်းမက် ဘက်ကို အလေးသာထားပြီး ဖြစ်ပါကြောင်း
မြတ်လေးညှိသိလိုက်ပါသည်။ မြတ်လေးညှိမှာသာ သူမအပေါ်
ရမ်းကားစွာ ပြုမှုပြောဆို ဆက်ဆံခဲ့သော စိုင်းခမ်းမက် အ
ကြောင်းကို ပြန်တွေးမိတိုင်း ရှက်လန့်ခြင်း ဒေါသများဖြင့် မုန်း
တီးစွာ အမူနိကြိတ်ပစ်ချင်နေပါကြောင်း မာမိသို့မည် မဟုတ်ပါ။

“သူ့စကားကို မာမိတို့က ယုံနေတာလား... အဲဒီ
စိုင်းခမ်းမက်ဆိုတဲ့ လူရွယ်လူပွေဆိုတာရော မာမိသိရဲ့လား ဟင်
သူက မြတ်လေးမာနကို ချိုးချင်နေတာ၊ ပြီးတော့ မြတ်လေး
ကိုလည်း စော်ကားတယ်၊ သိပ်လူပါးဝတာ သိလား”

“မြတ်လေး... သူ့ကို မုန်းတယ် မာမိ”

“သိပ်မုန်းတယ်”

“ဪကွယ်... သမီးကလည်း မောင်စိုင်းခမ်းမက်က
သမီးပြောသလောက်လည်း မဆိုးပါဘူးကွယ်၊ မာမိသမီးလေး က
လိမ္မာပါတယ်”

“မြတ်လေး အဲဒီလူကို လုံးဝ မယူနိုင်ဘူး မာမိ၊ အိမ်
ထောင်ရေးကိစ္စကို စိတ်မဝင်စားခဲ့လို့လည်း အခုအချိန်ထိ ချစ်သူ
မရှိဘူး၊ မထားတာ မာမိတို့သိရဲ့သားနဲ့”

“အဟင်... ဟင်... ဟင်”

“အေးပါကွယ်... မာမိသမီးလေးကလည်း တကယ့်
လေးပေါက်လေး ကျနေတာပဲ၊ ဒီကိစ္စကို သမီးတို့ကိုယ်တိုင်
အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားပါဦး”

“သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မြတ်လေးမှာ ဘာမှ စဉ်းစားစရာ
မရှိဘူး မာမိ၊ သူ့ကို မြတ်လေး လုံးဝ မယူနိုင်ဘူး၊ မာမိတို့
ဘာအတင်း စိစဉ်မယ်ဆိုရင် မြတ်လေး အိမ်မှာမနေတော့ဘူး၊
ခြင်းတည့်ရာ လျှောက်သွားပစ်မှာပဲ သိလား”

“အိုကွယ်”

“မပြောကောင်း မဆိုးကောင်းတွေ... ကဲ... ကဲ၊
ဒီလောက်ကြီး ငိုမနေပါနဲ့... မာမိတို့ဘက်က ဘာစကားမှ
မလွန်ရသေးပါဘူး”

“တင်... တကယ်လား မာမီ”

“တကယ်ပေါ့... သမီးသဘောကို မေးကြည့်ပါရစေဦးလို့၊ မာမီတို့သဘောကတော့ သမီးကို မောင်စိုင်းခမ်းမက်နဲ့ သဘောတူတာပေါ့ကွယ်၊ အခုလို သမီးက မကျေနပ်ဘူးဆိုပြန်တော့လဲ ဒီကိစ္စကို ဆိုင်းထားရဦးမှာပေါ့”

မျက်ရည်ပေါက်ပေါက် ကုန်နေသော မြတ်လေးညီ တစ်ယောက် မာမီစကားကြောင့် ချက်ချင်းအငိုရပ်သွားကာ ရင်ထဲမှာ ကျေနပ် ပေါ့ပါးသွားရပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိုင်းခမ်းမက် ဆိုသည့်လူကို လက်ထပ်ရတော့မည့်အရေးမှ ကင်းဝေးသွားသဖြင့် မျက်ရည်များကို သုတ်လိုက်သည်။

“ဆိုင်းမထားနဲ့မာမီ... မြတ်လေး ဒီတစ်သက် လုံး အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ၊ အန်တီနွယ်လို့ အမျိုးကြီးလုပ်ပြီး အေးအေးပဲ နေပါရစေ”

“အေးပါကွယ်... အေးပါ၊ သမီးသဘော အတိုင်း ဖြစ်ရမှာပေါ့... မာမီတို့စိတ်ပူအောင်သာ ဘာမှလျှောက် မလုပ်နဲ့ ဟုတ်လား”

“စိုင်းခမ်းမက်ဆိုတဲ့လူနဲ့ ဇွတ်ယူဖို့ မတိုက်တွန်းသဖြင့် မြတ်လေးကလည်း မာမီတို့စိတ်ချမ်းသာအောင် နေမှာပါ၊ ဇီဝပူအောင် လုံးဝ မလုပ်ပါဘူး...”

“အေးပါ... အေးပါ”

“ကဲ... မျက်ရည်တွေ စင်အောင် သုတ်ဦး...”

အလကား အလှတွေပျက်ကုန်ပြီ”

သမီးဖြစ်သူကို ဒေါသလင်ချော့လိုက်သည်။ ကလေးတစ်ယောက်လို ကျေနပ်ပြီးပျော်သွားသည့် သမီးချောကိုကြည့်ပြီး တစ်ဖက်ခြံက ခင်ခင်သား စိုင်းခမ်းမက်ဆိုသည့် ခန့်ညားချောမောသည့် မျက်နှာကို ပြေးမြင်ယောင်လိုက်မိသည်။ မိဘနှစ်ပါး သဘောတူကြည့်ဖြူရုံမက သားဖြစ်သူကိုယ်တိုင်က သမီးဖြစ်သူကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်ခင်စွဲလမ်းနေလျက် မအိပ်နိုင် မစားနိုင် ဖြစ်ပြီး သမီးဖြစ်သူကို တောင်းရမ်းပေးဖို့ ဇွတ် အတင်းပူဆာ သဖြင့် လာခဲ့ရပါကြောင်း ပြောလာသည့်စကားများကို ပြန်လည် ကြားယောင်ပြီး သမီးချောကို အကဲခတ်သလိုကြည့်လိုက်သည်။

ကြည်လင်လှသော မျက်နှာလေးက ခုနတုန်းကနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြုံးချိုနေသည်။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးမို့ ငိုထားမတတ် ချစ်ခင်မြတ်နိုးရခြင်းနှင့်အတူ သမီး၏အိမ်ထောင်ရေးကို မိဘတွေသဘောဆန္ဒတစ်ခုတည်းဖြင့် ဇွတ်အတင်းစီစဉ်ရမှာမျိုးတော့ မလုပ်ရက်ပါ။

မိဘတွေစိတ်ချမ်းသာသလို သမီးလေးပျော်ရွှင် နေတာကိုပဲ မြင်တွေ့ချင်ပါသည်။ ခင်ပွန်းသည်၏ သဘော ကတော့ ဒေါသလင်နှင့် တစ်သဘောတည်းမို့ တစ်ဖက်ကို လုံးဝ ငြင်းစရာ မရှိပါသော်လည်း ငိုကြွေးချက်မ ဖြစ်နေသော သမီးချောကြောင့်

တစ်ဖက်ကို စကားလှအောင် ပြန်ရန် စဉ်းစား နေမိသည်။
ဒေါ်သဇင်အခန်းထဲကို ပြန်ရောက်တော့ ခင်ပွန်း သည်က
စာဖတ်နေရာမှ မျက်လုံးလှန်ကြည့်ပါသည်။

“သမီးက ဘာတဲ့လဲ မာမိကြီး”

“အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးဘူးတဲ့ ဒက်ဒီကြီးရေး... ငို
လိုက်တာမှ ကလေးလေးကျနေတာပဲ... သဇင်ဖြင့် မနည်း
ချော့ခဲ့ရတယ်ရှင် သိလား”

“ဒါဖြင့် တစ်ဖက်ကို ဘယ်လိုအကြောင်းပြန်ကြမလဲ၊
တကယ်တော့ သူတို့ဘက်က ငြင်းစရာအကြောင်းပြချက် မရှိ
ဘူးဗျာ”

“ဒီလိုပဲ... အဆင်ပြေအောင် ကြည့်ပြောရတော့မှာ
ပေါ့ရှင်... လူကြီးတွေ သဘောတူနေကြပေမယ့် သူတို့
လူငယ်တွေ ကြားမှာက ဘာပြဿနာတွေရှိနေမှန်းမှ မသိတာ၊
သမီးကြည့်ရတာ မောင်စိုင်းခမ်းမဏ်ကို စိတ်ဆိုးနေပုံပဲ၊ ခင်ခင်
တို့ကို နားလည်အောင် ပြောပြရမှာ ကိုရယ်”

“ကိစ္စသဘောကတော့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ သမီးစိတ်ကြိုက်
ဖြစ်စေချင်တာပဲ၊ သမီးလေးကို ဘာအတွက်နဲ့မှ စိတ်မဆင်း
ရဲစေချင်ဘူး”

“သိပါတယ်ရှင်... သိပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ခင်ခင်
တို့ လာပြောကတည်းက သမီးသဘောကို မေးကြည့်ပါဦး မယ်လို့

အကြောင်း ပြန်ခဲ့တာပေါ့”

တစ်ဦးတည်းသော အချစ်ဆုံးသမီးလေးမို့ မျက်နှာ
ခပ်ချက်ညိုတာကို မလိုချင် ပြုံးပျော်နေတာကိုသာ တွေ့မြင်
နိုင်ကြသူများ ဖြစ်သည့်အတိုင်း တစ်ဖက်က သမီးရှင်တစ်
ယောက်အနေနဲ့ လုံးဝ ငြင်းစရာမရှိဘဲ လိုလားစွာလက်ခံ ရမည့်
အခြေအနေမှန်သော်လည်း သမီးမကျေနပ်သည့်ကိစ္စမို့ ဆက်ပြီး
ဆိုက်တွန်းရက်တော့ပါ။

မာမိထံမှ အဖြေစကားကြောင့် စိုင်းခမ်းမဏ် မအံ့ဩ
ပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ တင်းကျပ်နေသည်။ မြတ်လေးညိုကို
သူ အလွယ်နှင့် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရနိုင်တာကို သူနားလည်သဘော
ဆက်ထားပါသည်။ အထူးသဖြင့် သူ့အပေါ်မှာ အမြင်တစ်မျိုး
ထားနှင့် ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေသော မြတ်လေးညိုအနေဖြင့်
သူ့နာမည်ကို ကြားတာနှင့်ပင် ဘယ်လောက်များ ဒေါသဖြစ်နေ
မိတ်မလည်း မသိပါ။

“ဒါဆို... သူက သားကိုလုံးဝ လက်မခံတော့ဘူး
လဲလား မာမိ”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူးကွယ်... သဇင်တို့က မာမိ
သားကို သဘောကျလက်ခံပါတယ်၊ သားနဲ့သမီးလေးကို လည်း
သဘောတူကြပါတယ်၊ ခက်နေတာက သမီးလေးက အိမ်ထောင်
ပြုချင်သေးဘူးလို့ သားကိစ္စကို ငြင်းတယ် ပေါ့ကွယ်”

“သမီးလေး ကျောင်းပြီးမှပဲ ဒီကိစ္စကို ဆွေးနွေးကြတာပေါ့။ ဒီလောက်ဆို သားကျေနပ်ပြီလား”

မာမိစကားကို သူ ကျေကျေနပ်နပ် မကျေနပ်နပ် ခေါင်းညိတ် လက်ခံလိုက်ရပါသည်။ လူကြီးချင်း စကားလှအောင် ပြောထားပေမယ့် သူ့ကို တမင်လက်မခံချင်လို့ အခုလို လုပ်မိနေသတဲ့။ သူ့စိတ်ထဲက ကြိုတင် သိနေတော့လည်း ခက်လှပါသည်။ စိုင်းခမ်းမက်ဆိုတာကလည်း လိုချင်တာကိုရမှ ကျေနပ် သူ့ဘယ်လောက်ခက်ခဲနေပါစေ... မြတ်လေးညိုကို သူရအောင် ယူရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပါပြီ။

နှစ်ဖက်လူကြီးတွေ အားလုံးသိအောင် သူ့သဘော သူ့ဆန္ဒကို အတိအကျ အသိပေးကြေငြာပြီးသား ဖြစ်သွားပြီ။ မြတ်လေးညို မိဘတွေက အလိမ္မာသုံးပြီး ယဉ်ယဉ်လေး ငြင်းပယ် လိုက်တာကို သိသိကြီးနှင့် သူ့ဘက်က ဘာမှမဖြစ် သလို ငြိမ်သက်နေမည် မဟုတ်ပါ။ မြတ်လေးညိုကို သူ သိပ်ချစ် နေမိပြီ။ ထို့ချစ်မြတ်နိုး ရခြင်းနှင့်အတူ သူမကို အမြန်ဆုံး ရယူ ပိုင်ဆိုင် ချင်နေသည်။ ဘာအတွက်နှင့်မှ သူမကို အဆုံးရှုံး မခံနိုင်တာကို သူ သိသည်။

“မြတ်လေး”

“ဟင်... ရှင်”

ကျောင်းမှာ သူနှင့် မြတ်လေးညို မျက်နှာချင်းဆိုင်

ကြုံခြင်း ဖြစ်သည်။ တင်းမာ မှန်ကုတ်သွားသည့် မြတ်လေးညို၏ မျက်နှာလှလှလေးကို ကြည့်ကာ... သူ့ရင်ထဲမှာ သိမ့်ခနဲ ဖြစ်နေသည်။

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ... ရှေ့ကဖယ်ပါ”

“ကိုယ် မြတ်လေးနဲ့ စကားပြောစရာရှိတယ်”

“ရှင်လိုလူနဲ့ ကျွန်မမှာ ဘာစကားမှ ပြောစရာမရှိဘူး”

“ရှင် ကျွန်မ ရှေ့ကဖယ်ပါ”

“မဖယ်နိုင်ဘူး ဆိုရင်ရော”

“ဟင်”

ကျောင်းထဲမှာမို့ ဒေါသဖြစ်နေပေမယ့် စိတ်ထဲရှိသည့် စိုင်းခမ်းမက်ခြင်း ပြော၍လုပ်၍မဖြစ်သဖြင့် မြတ်လေးညို အလေးကြိုက် ခံမိသည်။ မြတ်လေးညိုနှင့် စိုင်းခမ်းမက် ဆိုသည်က ကျောင်းလုံးက စိတ်ဝင်စား လူသိများကြသူများ ဖြစ်ကြ အတိုင်း... အခုလို နှစ်ယောက်အတူရှိနေတာ ကိုပင် ကိုယ်က စိတ်ဝင်စားသလို အကြည့်များဖြင့် ရှိနေကြသလို စကားဆိုလျက် ရှိနေကြသူများလည်း ရှိနေပါသည်။

ထို့ကြောင့်... လူအများရှေ့မှာ စိုင်းခမ်းမက်နှင့် သူမများ ရန်ဖြစ်နေ၍ မသင့်တော်၊ သူမကို ပိတ်ရပ် နေသည့် ကွင်းရှောင်ကာ ကားရှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

“အို... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“မြတ်လေးကားနဲ့ လိုက်မလို့”

စိုင်းခမ်းမက် စကားကြောင့် မြတ်လေးညို မျက်နှာ လှလှလေးမှာ ရှက်စိတ်ဖြင့် ရဲရဲနီသွားကာ အံလေးကြိတ်လိုက် မိသည်။ ဒီလိုအချိုးမျိုးနှင့် သူ မြတ်လေးညိုကို ဟိုတစ်နေ့ညက သူငယ်ချင်း၏ မွေးနေ့အပြန်မှာ လူရမ်းကားလုပ်ခဲ့တာကို ပြော သတိရမိလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ဒီမှာ... ရှင်နဲ့ စကားမများချင်ဘူး”

“ဖယ်ပါ”

“မောင် မလိုက်ရရင် မြတ်လေးလည်း မသွားရဘူး”

“ဘာ...”

“ရှင်... ရှင်”

“ရှိုး...”

“တိုးတိုး... ဟိုမှာ မောင်တို့ကို လူတွေဝိုင်းကြည့်နေ

ကြတာ တွေ့လား”

တွေ့ပါသည်။

မြတ်လေးညိုနှင့် သူ့ကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်ရှု အဝတ်နေကြသူများကြောင့် ရင်ထဲက ဒေါသ အစိုင့်အခံ ဖောက်ခွဲခွင့် မရတော့ဘဲ ဆောင့်ဆောင့်အောင်အောင် နှင့်သ မြတ်လေးညိုကားလေးနှင့် သူ့ကို လိုက်ခွင့်ပြုလိုက်ရပါပြီ။ ကား လမ်းအတိုင်း တရိပ်ရိပ်ပြေးနေသလို မြတ်လေးညို တို့က ဂွတ်

အနိုင်ယူနေသူကိုလည်း ဒေါသလေးတွေနှင့် အမှုန့်ကြိတ်ပစ်ချင် နေသည်။

“ပြော... ရှင်တို့ ဘယ်ပိုပေးရမလဲ”

“မြတ်လေးနဲ့အတူ အိမ်ပြန်မယ်”

“ဘာရှင်”

“ဒီမှာ... တော်ရုံပဲလူပါးဝပါ။ ဘာကိစ္စနဲ့ ကျွန်မက ခွင့်နဲ့အတူအိမ်ပြန်ရမှာလဲ။ ရှင့်ဘာသာ ကြိုက်တဲ့ကား ငှား ခီးပြီးပြန်...”

“ကျွှီ”

ပြောပြောဆိုဆို ကားကို လမ်းဘေးတစ်နေရာမှာ စိတ် လိုက်မာန်ပါလေး ထိုးရပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ကဲ... ဆင်း”

“မဆင်းဘူး”

“ဟင်... ရှင်”

မြတ်လေးညို ဒေါသဖြင့် စိုင်းခမ်းမက်၏ မျက်နှာ ချောချောကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ သူက မြတ်လေးညို၏ မျက်နှာလှလှလေးကို မျက်ဝန်း တောက်တောက်များဖြင့် ခိုဝေ ခွန်းလှစွာ အကြည့်တစ်မျိုးဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ငေး နေခြင်း ကြောင့် မြတ်လေးညိုရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားကာ ပါးတွေ ခြိမ်းသွားသည်။

“မောင် မြတ်လေးကို သိပ်ချစ်တယ်ကွာ . . . မောင်ကို ပြန်ချစ်ပါ မြတ်လေးရယ်”

“အို့”

သူ့ကိုယ်သူ အရှက်မရှိ တစ်မောင်တည်း မောင် နေသည့် လူကြောင့် မြတ်လေးတိုယ်လေး ဆတ်ခနဲထွန်သွား ရသည်။ မိန်းကလေးပေါင်း မြောက်မြားစွာကို ထည်လဲတွဲခဲ့သည့် လူတစ်ယောက်က မြတ်လေးညိုကို သိပ်ချစ်တယ် ဆိုပါလား။

မြတ်လေးညို ဒီလောက် မအသလို ခပ်တုံးတုံးလည်း မဟုတ်ပါ။ သူ မြတ်လေးညိုကို တမင်ချိုချင်လို့ ချဉ်းကပ်နေတာ သူမ မသိဘူးများ ထင်နေလို့လား . . .

“ဒီမှာ . . .”

“ရှင်ကို ကျွန်မတစ်ခုခု မလုပ်မိခင် အခု ချက်ချင်း ကျွန်မ ကားပေါ်ကဆင်းပါ”

“မြတ်လေး”

မြတ်လေးညိုမထူးပါ။

သူ့ကိုလည်း လှည့်မကြည့်၊ မြတ်လေးညိုကားပေါ်မှာ ပေကပ်ထိုင်နေသည့်သူ့ကို သူမကားပေါ်က အမြန်ဆုံးဆင်း သွားအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့ဟု အကြံထုတ်နေမိသည်။

“မြတ်လေး . . . မကြိုက်တာရှိရင် အားလုံး မောင် ဘက်က ပြုပြင်ပါမယ် . . . မြတ်လေးစိတ်ကြိုက်ဖြစ်စေရမယ်။

အဲဒါ မောင် မြတ်လေးကို သိပ်ချစ်လို့ဆိုတာ မြတ်လေး သိရဲ့ လား”

“အဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း”

သူ့စကားကြောင့် မြတ်လေးညို အသံထွက်၍ရယ်မော ဖစ်လိုက်သည်။ သူက သူ့ကို ခပ်လှောင်လှောင်လေး ရယ် နေ သော ချစ်ရသူ၏ မျက်နှာလှလှလေးကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း သူ့အချစ်ကို နည်းနည်းမှ အယုံအကြည်မရှိသူလေး အတွက် နိပြင်းခြင်း တစ်ဝက်နှင့်အတူ အသည်းယားနေမိသည်။

“အဲဒီလို အပြောတွေနဲ့ မိန်းကလေးတွေ အယ်နှစ် ယောက်ကို အသည်းခွဲတမ်း ကစားခဲ့ပြီးပြီလဲ”

“မောင်ကို မလှောင်ပါနဲ့ မြတ်လေး . . . မြတ်လေး ဘစ်ယောက်ကိုပဲ မောင်ချစ်တာပါ”

“ကျွန်မရဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့အချိန်တွေ ရှင်ကြောင့်ဖြုန်းတီး ခဲ့နိုင်ဘူး”

“ရှင် . . . ကျွန်မကားပေါ်က ဆင်းပါ”

တင်းမာ ခက်ထန်စွာပြောလိုက်စေမယ့် စိုင်းခမ်းမက်က သူ့ရှားခြင်း လုံးဝမရှိဘဲ မြတ်လေးညိုမျက်နှာလေးကို မရယ် မပြီး စူးစိုက်ကြည့်ငေးနေခြင်းကြောင့် မြတ်လေးညိုမှာ ရှက်စိတ် နှင့်အတူ ဒေါသလေးများ ဖြစ်လာသည်။

“တီ . . . တီ”

“ဟာ... မာမိကားပါလား”

“အို ဒုက္ခပဲ”

မြတ်လေးညို ကားနားမှာကပ်ပြီး စိုင်းခမ်းမက်မာမိ၏ ကားလေး ရပ်သွားသလို... ကားထဲက စိုင်းခမ်းမက်မာမိ ဆင်းလာခြင်းကြောင့် မြတ်လေးညိုမှာ အနေရခက်သွားသလို နို့သော်လည်း စိုင်းခမ်းမက်ကတော့ သူ့မာမိကို ပြုံးရွှင်စွာ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်နေပါသည်။

“ကြည့်စမ်း... သမီးနဲ့သား ဒီမှာ ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ၊ ကား တစ်ခုခုဖြစ်လို့လား သမီးလေး”

“ဟို... မဟုတ်ပါဘူး အန်တီ”

“မြတ်လေးက သားကို စိတ်ကောက်နေလို့ မာမိ၊ လမ်းလယ်မှာ ကားကြီးရပ်ပြီး သားကို ဇွတ်အတင်း ဆင်းခိုင်းနေလို့ သားက တမင်မဆင်းသေးဘဲ သူ့ကို ချောနေတာပါ”

“အို... မဟုတ်ဘူး”

“ဪ... အဟင်း ဟင်း၊ မာမိသားက လူဆိုးလေးသမီးရဲ့၊ အိမ်က ကားယူမသွားပါဘူးမှတ်နေတာ သမီးလေး စိတ်ကောက် နေတာကို ချောမလို့ကိုး၊ သားက သူ့ဖြစ်ချင်တာကို ဇွတ်တရွတ် သိပ်လုပ်တတ်တာ၊ သမီးလို နိုင်မယ့်သူ ရှိမကောင်းတာ”

“ကဲ... ဒါဆို မာမိသွားပြီနော် သားနဲ့သမီးလေး”

မြတ်လေးညို ရှင်းပြရန် အချိန်မရလိုက်သလို စိုင်းခမ်းမက် ၏ စကားများကို အဟုတ် ထင်မှတ်သွား ပြီးနောက် ဒေါ်ခင်ခင် တစ်ယောက် အလုပ်ဆုံး အပြုံးတွေနှင့် သူ့ကားပေါ်ပြန်တက်ကာ ဝေါခနဲ မောင်းထွက်သွားလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။ စိုင်းခမ်းမက်မာမိက သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို အပြုံးနှင့် လက်ပြနှုတ်ဆက်သွားသောကြောင့် မကောင်းတတ်၍ မြတ်လေးညိုမှာ အလိုက်သင့်လေး ပြန်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ရပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ သူမနှင့် စိုင်းခမ်းမက်ကို လုံးဝအထင်မှားသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်သည်။

“ရှင်... အန်တီရှေ့မှာ ဘာတွေလျှောက်ပြောလိုက်တာလဲဟင်... ရှင့်ကြောင့် အန်တီက ကျွန်မကို အထင်လွဲသွားပြီရှင် သိရဲ့လား”

“ဘာမှ အထင်လွဲစရာမရှိဘူး၊ အဖြစ်မှန်ကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ မြတ်လေးကို မောင်ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ မာမိရော အန်တီသင်ရော အားလုံးသိတယ်”

“မောင်ချစ်တာကို မသိတာက မြတ်လေး တစ်ယောက်တည်း ချိုတယ်”

“ဟင်”

“မောင်နဲ့ မြတ်လေး လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို မြတ်လေး ကျောင်းပြီးတဲ့အထိ မောင် မစောင့်နိုင်ဘူး”

“ဘာရှင့်... ဘာပြောတယ်”

“ဒီစကားတွေကို အခုလို လမ်းမကြီးမှာ ကားအကြာ ကြီးရပ်ပြီး ပြောလိုကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ မောင်တို့ တစ်နေရာမှာ စကားပြောမှဖြစ်မယ်”

“တောက်”

ခခမရပ်နိုင်စွာ ဒေါသ အလုံးအရင်းနှင့်ပင် ကားလေးကို နေရာမှ ဆောင့်အောင့်ပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ စိုင်းခမ်းမက်၏ ပိုင်စိုး ပိုင်နင်း အပြောအဆို အပြုအမူများကြောင့် မီးတောင်တစ်ခုလို အရှိန်ပြင်းစွာ ပေါက်ကွဲချင်နေသည်။

သူပြောချင်ရာ လျှောက်ပြောရအောင် သူ့မှာဘာအခွင့်အရေးရှိလို့လဲ...။ မြတ်လေးနှင့်သူဆိုတာ တရားဝင်ချစ်သူ ရည်းစားတွေ မဟုတ်သလို... သူ့ကိုပင် ခါးခါးသီးသီး မုန်းကီးနေစို့သူ။ ဒါကိုပင် သူက မြတ်လေးညီရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ထည့်မတွက်သလို... ဂရုမစိုက်သလိုနှင့် ကျောင်းပြီး သည်အထိ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို မစောင့်နိုင်ပါ ဘာညာနှင့် စကားပြောပုံကတော့ သိပ်လူပါးဝလှသည်။

“ကျွဲ”

ကားကို လူရှင်းသည့်ကန်တော်ကြီး ဇောင်းတစ်နေရာမှာ ထိုးရပ်ပစ်လိုက်သည်။ ဒီနေ့တော့ ဒီကိစ္စကို အပြတ်ရှင်းမှ ဖြစ်

မည်။ လူ အများကြားမှာ ဒီလူလုပ်နေတဲ့တွေကို အသည်း ယားလှပါသော်လည်း ကိုယ်က မိန်းမသားမို့ အရှက်မကွဲ ချင်သဖြင့် တတ်နိုင်သမျှ ထိန်းသိမ်းနေခဲ့ရသည်။

ဒါကို အခွင့်ကောင်းယူကာ သူကလည်း အရှက်မရှိ ရဲတင်းချင်တိုင်း ရဲတင်းနေတာဖြစ်သည်။

“ဒီမှာ...”

“ခုနတုန်းက ပြောတဲ့စကားကို ရှင် ပြန်ပြောစမ်း”

“မောင်နဲ့မြတ်လေး လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စလား”

“အို... ရှင့်ကိုယ်ရှင် တစ်မောင်တည်း မောင်နေ ရအောင် ရှင့်မှာ နည်းနည်းလေးမှ ရှက်တတ်တဲ့စိတ် မရှိတော့ဘူးလား”

“အဟွန်း... မောင်ချစ်သူကို မောင်လို့ ပြောတာ ရှက်စရာမလိုပါဘူး”

“ဘာ ရှင့်ချစ်သူလဲ... ရှင့်တို့မုန်းနေတဲ့သူ သတ်ပစ်ချင်နေတဲ့သူ ရှင့်၊ သိရဲ့လား”

“ဒါ မြတ်လေးဘက်က ဖြစ်နေတာပဲ... မောင်အတွက်တော့ မြတ်လေးဟာ မောင်ချစ်သူ၊ လက်ထပ်ရမယ့်သူပဲ ပြီးတော့ မောင်တို့လက်ထပ်ရမယ့်ကိစ္စကို ကျောင်းပြီးတဲ့အထိ စောင့်နိုင်ဘူး”

“ဟင်... ရှင့်ကို ဘယ်သူက ကျောင်းပြီးမှ လက်

ထပ်မံလို့ ပြောလို့ ရှင်က ဒီစကားတွေ ပြောနေရတာလဲ”
 မြတ်လေးမှာ ဒေါသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင် နေပါသည်။ မြတ်လေး ထူပြာဝေနေသလောက် သူ့ပုံစံ ချောချောကတော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် သက်သာအေးဆေးစွာ ရှိနေတာကိုကြည့်ပြီး သူမရင်မှာ အခံရခက်နေသည်။

“ဒီကိစ္စကို မြတ်လေး တကယ်မသိဘူးလား”

“ကျွန်မက ဘာကိုသိရမှာလည်း”

“မောင့်မိဘတွေနဲ့ မြတ်လေးကို တောင်းခိုင်းတုန်းက မြတ်လေး မာမိကိုယ်တိုင် မောင့်မိဘတွေကို ပြောခဲ့တာပဲ”

“ဘာလဲ... မာမိက ရှင်မိဘတွေကို ဘာပြော တာလဲ”

“မြတ်လေးက မောင့်ကို ကျောင်းပြီးမှ လက်ထပ် ပါရစေဆိုတာလေ”

“ဟင်”

“အို မဟုတ်ဘူး... ကျွန်မအဲဒီလို မာမိကို မပြောဘူး။ ရှင်ကို လုံးဝ လက်မထပ်နိုင်ဘူးလို့ပဲ ပြောခဲ့တာရှင် သိရဲ့လား ရှင်ကို ကျွန်မ မုန်းတယ်”

သူ မြတ်လေးညိုမျက်နှာလှလှလေးကို ရင်နာစွာ စူးစိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“မုန်းတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်”

“မင်း ဘယ်လောက်မုန်းမုန်း မောင်ကတော့ မောင့်ချစ်သူကို မရရတဲ့နည်းနဲ့ လက်ထပ်ရမှာပဲ”

“ဟင်း... ရှင်ကများ လူကို”

“ကဲဟယ်”

“ဟာ... ဟိတ်”

“အား”

သူ့အလစ်မှာ မြတ်လေးညိုက သူ့ကိုယ်ကြီးကို အားကုန်အားဆောင်တွန်းထည့်လိုက်ပြီး၊ ကားကိုနေရာမှ အမြန်နှုန်းနှင့် မောင်းထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ သူ့ဘယ်လိုပုံစံဖြစ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တာလဲဆိုတာ သူမ လုံးဝ စိတ်မဝင်စားပါ။ မာမိ ကိုယ်တိုင် မြတ်လေးညိုနှင့်သူ့ကို ကျောင်းပြီးမှ လက်ထပ် ပေးမည်ဆိုသည့် စကားကို ပြောမပြောသိချင်လေဖြင့် အိမ်ကိုသာ ဦးတည်မောင်းခဲ့ပါသည်။ ကားကို ခြံဝင်းအတွင်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း ကွေ့ဝင်ခဲ့ပြီး... ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ကားရပ်ကာ မာမိကို တစ်အိမ်အနှံ့ အပြေးအလွှား လိုက်ရှာမိသည်။

“မာမိ”

“မာမိ”

“မေမေကြီး မရှိဘူး မမလေး... ဟိုဘက်အိမ်ကို ခုခိုလို့သွားပါတယ်”

“ဟိုဘက်အိမ်ကို”

“ဟုတ်တဲ့”

အိမ်ဖော်မလေးစကားကြောင့် မြတ်လေးညို့ မျက်နှာလေး တွန့်သွားသည်။ စိုင်းခမ်းမက်နှင့် သူမတို့နှစ်ယောက်ကို သူမာမိ ကိုယ်တိုင် သူမကားပေါ်မှာ မြင်တွေ့သွားတာကိုများ မာမိ သိအောင် ပြောပြလေမလားလို့ စိတ်ထဲကထင်ခနဲ တွေးပူ စိုးထိတ် သွားသဖြင့် မျက်နှာလှလှလေး သိသာစွာ ပျက် သွားသည်။

“သူ့သားကိုယ်တိုင်က မြတ်လေးညို့နှင့် ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြသလိုမျိုး ပြောခဲ့ရုံမက... သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မြတ်လေးညို့ကားပေါ်မှာ အခန့်သား ရောက်နေတာဆိုတော့ သူ့ ဘယ်လောက်ငြင်းငြင်း လူကြီး မိဘတွေက လက်ခံယုံ ကြည်လေး ကြပါမလား... တွေးရင်း သူမ စိတ်ညစ်ညူး ရှုပ်ထွေးလာသည်။

“သွားတာ ကြာပြီလားအစမ်း”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး မမလေး”

မြတ်လေးညို့ ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ အပေါ်ထပ်က သူ့ အခန်းရှိရာကို အပြေးလေးတက်ခဲ့ပြီး တစ်ဖက်ခြံထဲကို လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။

“အို”

စိုင်းခမ်းမက်ဆိုတဲ့လူ ပြန်လာတာ မြန်လှချည်လား... သူပြောသလို... သူ့ကားပါမလားသဖြင့် အငှားတစ် ကို အိမ်ပေါက်ဝမှာ ငွေရှင်းပေးပြီး ခြံထဲကို တစ်ယောက်တည်း

လျှောက်ဝင်လာခြင်းသည် အသားဖြူဖြူမျက်ခုံးနက်နက် အရပ် မြင့်မြင့်နှင့် စိုင်းခမ်းမက်ပုံစံက ဘယ်လိုပဲကြည့်ကြည့် ယောက်ျား ပီသစွာ ခန့်ညားချောမွေ့ကာ စတိုင်လ်ကျကျနှင့် မိန်းကလေး အများစု စိတ်ဈူးယဉ်ချင်စရာ ပျိုတိုင်းကြိုက်ရပ်မျိုးဖြစ်တာကို ခန့်ခံပါသည်။

ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်းနှင့် ချောမောခြင်းတို့ ပေါင်းစပ် နှလုံးထားသော သူ့လိုလူတစ်ယောက်အတွက် မိန်းကလေး ပေါင်း မြောက်မြားစွာကို အရပ်ကလေးတွေလို ဆော့ကစား နှသည်မှာ သိပ်တော့ မဆန်းကြယ်ပါ။ ဒီလိုလူတစ်ယောက်မှာ အချစ်ဆိုတာ ရှိသေးလို့လား...။ သူ့လိုလူတစ်ယောက်၏ ခိုးစပ်ဖျားက ထွက်လာသည့် အချစ်ဆိုသည် စကားကို မြတ်လေးညို့ အယုံအကြည် လုံးဝမရှိပါ။

“ဟော... ဟိုမှာ မာမိတို့နှစ်ယောက်နဲ့အတူ သူ စကား ဆွဲရပ်ပြောနေပါလား...။ အဲ... သူ့မာမိကလည်း ရယ်ရယ် အာမောနဲ့ မာမိကို ဘာတွေဝင်ပြောနေသလဲ မသိပါဘူး”

ဟွန်း... ရုပ်ကိုက ပြုံးစိစိနဲ့ အကြောင်းမသိရင် သတယ့် လူလိုမှာလေးလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့...။

လိုက်ကာစုများကြားမှ အသာချောင်းကြည့်ရင်း မာမိ နဲ့ စိုင်းခမ်းမက်တို့ သားအမိ ရယ်မောစကားပြောနေခြင်းကို ဘာမှမကျနိုင်းဘဲ ရပ်ထဲမှသံသယစိတ်တွေ ဖြစ်နေမိသည်။

ကြည့်ရတာ မာမီနှင့် ဒက်ဒီတို့ကလည်း မြတ်လေးညိုကို သူနှင့် သဘောတူနေပုံမျိုးမို့ သူပဲ စိတ်ရှုပ်နေမိသည်။

မြတ်လေးညိုအပေါ်မှာ သူ စိတ်ကုန်စိတ်ပျက် သွားအောင် ဘယ်လို လုပ်ရမှာပါလိမ့်။ အခုအချိန် အထိ မြတ်လေးညိုမှာ ချစ်သူရည်းစား တစ်ယောက်မှရှိမနေခြင်းကား သူ့အတွက် လူပါးဝချင်စရာ ဇွတ်တရွတ်ပြုချင်ရာ ပြုမူနေစရာ ဖြစ်နေသလား မပြောတတ်ပါ။

လိုက်ကာစလေးကို အသာချပြီး အိပ်ရာထက်မှာ ကိုယ်ကို ပစ်လွှဲလိုက်သည်။ မျက်ဝန်းအစုံအမှိတ်မှာ ခန့်ညားချောမောသော စိုင်းခမ်းမဏ်၏ ရုပ်သွင်က ထင်းခနဲ ပေါ်လာသဖြင့် ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းပစ်လိုက်သည်။

သွားစမ်းပါ... မုန်းလိုက်တာ...။

အခန်း (၈)

“ဟော”

မြတ်လေးညိုရင်ထဲ ကျိတ်ပြီးပျော်သွားသည်။ မျက်နှာ ဦးဆိုင်မှာ စိုင်းခမ်းမဏ်ဆိုသည့်လူ နို့နေသဖြင့် ကိုဇင်အနား ခံ ပို၍တိုးလိုက်ပြီး အလှဆုံးအပြုံး၊ အချိုလွင်ဆုံး အသံလေးဖြင့် သံမောကာ ကိုဇင်နှင့် စကားဟောင်ဖွဲ့နေလိုက်သည်။ ကိုဇင်က သူ့ စိုင်းခမ်းမဏ်ထံမှ မကျေမနပ်ဖြစ်နေ သည့် စူးရှသော မိတ်ဝန်းအစုံကို သတိထားမိဟန် မတူဘဲ မြတ်လေးညို အဆိုမေးမြန်းသမျှကိုသာ စိတ်ဝင်တစား ပြောဆို ဖြေကြားလျက် နေပါသည်။

အသားမဖြူမညို ယောက်ျားပိုသော ခန့်ညားချော့ချော့
ဆော့ ထိုလူကို မြတ်လေးညိုအနားမှာ စိုင်းခမ်းမက် မကြာ
ခဏတွေ့မြင်နေရသဖြင့် ထိုလူ့ရုပ်သွင်ကို ကောင်းစွာမှတ်
နေသလို... သူ့အသည်းကို အပ်နှင့်ဆွသလို အခဲရခက်
စေသည့် အပြုအမူများကို တမင် လုပ်နေသူလေးကို စူးစူး
ရှုကြည့် ပစ်လိုက်သည်။

မြတ်လေးညိုက သူ့ရှိနေတာကို လုံးဝ ဂရုစိုက်ဟန်
မပြဘဲ ထိုလူ၏ကားနှင့်ပင် သူ့မျက်စိရှေ့က လှလှပပလေး
နှစ်ယောက် အတူ လိုက်ပါသွားပုံက စိုင်းခမ်းမက်ရင်ကို မီးတီး
ရှို့လို သလို ပူလောင်သွားသည်။ မနာလိုခြင်း၊ ဝန်တိုခြင်းများ
နှင့်တူ သူမကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရမှာကို စိုးထိစိတ်
ကြောက်ရွံ့လာသည်။ အိမ်အပြန် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး
သူ့အတွေးထဲမှာ မြတ်လေးညို၏ မျက်နှာလှလှကလေးက လွှမ်းမိုး
လှာ၏။

“မာမီ”

“မာမီ”

“ဘာလည်းသား... ဘာဖြစ်တာလည်း”

အိမ်ထဲကို အပြေးအလွှား ဝင်လာသော သား ဖြစ်
ကြောင့် ဒေါ်ခင်ခင် အလန့်တကြားလေး ဖြစ်သွားပြီး သား
ရာကို အပြေးလေး ရောက်လာပြီး မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“သား... မြတ်လေးနဲ့ စေ့စပ်ထားချင်တယ် မာမီ
ရယ်”

“အလိုရှင်... ဒါက ဘယ်လို ဖြစ်လာတာတုန်း
သားရယ်၊ သမီးလေး မြတ်လေးကရော ဒီကိစ္စကို လက်ခံ သဘော
အလိုက်ပြီလား”

“သူနဲ့သား စိတ်ကောက်နေကြတယ် မာမီ၊ ပြီးတော့
သူက သားကိုရွံ့ပြီး တခြား ကောင်တစ်ကောင်နဲ့ တွဲနေတာ
သား ဒီအတိုင်း ကြည့်မနေနိုင်ဘူး”

“ဪကွယ်... ဒီလိုမျိုး ကိစ္စဆိုတာ သားတစ်
ယောက်တည်းရဲ့ သဘောနဲ့ ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူးကွယ်၊ တစ်ဘက်ရဲ့
သဘောကလည်း ရှိသေးတယ်... သားတို့ချင်း အဆင်ပြေ
အောင် အရင်ညှိကြပါဦး”

“သားထို့နှစ်ယောက် နောက်တော့ အဆင်ပြေသွား
အပေါ့၊ အခုလောလောဆယ် လူကြီးချင်း သဘောတူပြီး သတင်း
အထဲက စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းတိုကိစ္စ အရင် ကြေငြာထား ပေးပါ
အမိရာ... သား မြတ်လေးကို အဆုံးရှုံး မခံနိုင်လို့ပါ”

“မာမီသားကတော့လေ... ဖြစ်လိုက်ရင် အသည်း
သန့်ချည်းပဲ”

သား၏ တဇွတ်ထိုး စိတ်ကလေးကို သိထားသဖြင့်
ဒေါ်ခင်ခင် အပြုံးနှင့်သားမျက်နှာချော့ချော့ကို ချစ်စနိုးကြည့်ရင်း

ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ စိုင်းခမ်းမဏ်ကတော့ မာမိုကိုပင် မော့မကြည့်နိုင်။ ရင်ထဲမှာ မြတ်လေးညို၏ အချိုးလေးကို ပြန်မြင် ယောင်ရင်း ဦးခေါင်းက ဆံပင်တွေကို စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ထိုးဖု နေမိသည်။

“မြတ်လေးကို သား သိပ်ချစ်တယ်မာမိ... သူ အခုလို သားကို အရွဲ့တိုက်နေတာကို သား မခံနိုင်ဘူး။ သားကို ချစ် တယ်ဆိုရင် သားနဲ့ မြတ်လေးကိုစွဲကို ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးပါ မာမိရယ်”

“ကဲ... ကဲ၊ သား သဘောကျဖြစ်အောင် မာမိ ကြိုးစားကြည့်မယ် ဟုတ်ပြီလား၊ မာမိကိုယ်တိုင် သင်ခွင့်တိုင် ပင်ပြီး သားတို့ကိုစွဲ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ဆွေးနွေးကြည့်လိုက်မယ် ကျေနပ်ပြီလား”

“ဟေး... ဒါမှ တို့မာမိကွ”

စိုင်းခမ်းမဏ်မှာ သူ့အကြံအောင်မြင်သွားပြီမို့ မာမိ ကိုယ်ကို ပွေ့ဖက်ကာ ပါးပြင်ကို ရှိုက်နမ်းပြီး သူ့အခန်းရှိရာကို ပြေးတက်ခဲ့သည်။ ဒေါ်ခင်ခင်ကတော့ သားဖြစ်သူ ကျေနပ် ပျော်ရွှင်သွားတာကို ကြည့်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးစွာ ပြုံးနေလိုက် ပါသည်။ တစ်သက်လုံး သားဘဝမှာ လိုတရခဲ့သည့် ကလေးမို့ အချစ်ရေးမှာ သားလေးမျက်နှာညှိုးရသည့်အဖြစ်ကို မြင်ရတာ နှင့်ပင် မိခင်ဖြစ်သူက ရင်နာချင်နေရပါပြီ။ တစ်ဦးတည်းသော

သားကလေး ဖြစ်ရုံမက နှစ်ဖက်မိဘများ၏ အမွေအနှစ် ကလည်း ဆယ်သက်စားမကုန်နိုင်အောင် ကြွယ်ဝချမ်းသာကြ သူများ ခြစ်ကြသည့် အတိုင်း သားဖြစ်သူ၏ လိုအင်ဆန္ဒကို ဖြည့် ဆည်းပေးနိုင်ရန် အကောင်းဆုံး နည်းလမ်းတွေကို ရွေးချယ် ချဉ်းစားနေမိသည်။

ဒေါ်ခင်ခင်စိတ်ထဲမှာ မြတ်လေးညိုကားပေါ်မှာ သား ပြောဆို ပြုမူခဲ့သည့်စကားများကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ချစ်သူများအဖြစ် ယုံကြည်သတ်မှတ်ထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဆို့ကြောင့် သားတော်မောင် ပြောသလို ချစ်သူချင်း စိတ် ကောက်တာ မကြာခင် ပြေလည်သွားကြမည်ဖြစ်သဖြင့် သား ပြောသလို နှစ်ဖက်လူကြီးချင်း အမြန်ဆုံးညှိနှိုင်းရင်း... သမီးရှင် ဘက်က မငြင်းပယ်နိုင်သည့် နည်းလမ်းတွေကို အသုံး ပြုရန် စီစဉ်ရင်း ကျေနပ်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် မြတ်လေးညိုမာမိရှိရာ တစ်ဖက်ခြံသို့ မလွယ် ပေါက်မှ တစ်ဆင့် ကူးခဲ့သည်။ အမေ နှစ်ယောက် တီးတိုး ဆိုင်ပင်စကားဆိုကြသည့် အဖြစ်ကို မြတ်လေးညို တစ်ယောက် သုံးဝ မရိပ်မိရှာပါ။ စိုင်းခမ်းမဏ်ကို ကိုလင်နှင့်အတူ တွဲပြဲ လိုက်ရ ခြင်းအပေါ် ကျေနပ်ပီတိတွေနှင့် ပျော်ရွှင်စွာ အိမ်ကို ပြန်ရောက် ခဲ့သည်။ ရေချိုးအနားယူပြီး ဒက်ဒီပြန်လာချိန်မှာ မိသားစု အတူ သူစာ ဝိုင်းဖွဲ့ စားကြ ပြီးနောက်... ခြံထဲမှာ သူမ တစ်ယောက် အည်း အေးအေး ဆေးဆေး လမ်းလျှောက်နေ ပါသည်။

ပန်းကိုချစ်မြတ်နိုးသူလေးမို့ သူမကိုယ်တိုင် ဝယ်ပြီး ခြံစောင့် မာလီကို စိုက်ခိုင်းထားသည့်ပန်းပင်လေးတွေကို တစ်ပင်စီ လျှောက်ကြည့်ရင်း ပန်းလှလှလေးတွေကို ညင်သာ ဖွဖွ ငဲ့နှမ်း လိုက်သည်။ လမ်းလျှောက်ရင်း မြတ်လေးညို ခြံ နောက်ဘက်ကို ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာသည်။ သူမ လှုပ် ရှားမှုမှန်သမျှကို စောင့်ကြည့်နေသည့် စိုင်းခမ်းမဏ်ကလည်း မလွယ်ပေါက်က တစ်ဆင့် သူမရှေ့ကို လှစ်ခနဲ ရောက်လာသည်။

“မြတ်လေး”

“ဟင်... ရှင်”

“ဘာကိစ္စ ကျွန်မခြံထဲကို ဝင်လာတာလဲ အခုထွက် သွားပါ”

သူမ ခြံထဲအထိ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဝင်ရောက်လာသူ ကြောင့် မြတ်လေးညိုမှာ ဒေါသလေးများနှင့် တည်တင်း အေးစက်စွာ ဆိုလိုက်ပါသည်။ စိတ်ထဲကလည်း ရဲတင်းဝံ့စား လွန်းသည့် သူ့အပြုအမူကို ကြည့်မရအောင် ခါးသီးမုန်းတီး နေမိသည်။

“ရှင် ပြောနေတာ မရဘူးလား”

“မရဘူး... မင်းအနားမှာ ဟိုလူ့ကို ခေါ်ထားတာ ဘာသဘောလဲ”

“ဘာသဘောဖြစ်ဖြစ် ရှင်အပူလား”

“မောင့်အပူပေါ့... မြတ်လေးကို မောင် ဘယ်လောက်

ချစ်တယ်ဆိုတာ သိရဲ့လား”

“ဘာမှသိစရာ မလိုဘူး... ရှင်ကိုလည်း လုံးဝ စိတ် မဝင်စားဘူး၊ ကျွန်မရှေ့က အခုဖယ်”

“မဖယ်ဘူး”

“ဟင်”

“ရှင်... သူတစ်ပါးခြံထဲကို ဝင်လာပြီး ဘာ လူမီးဝ တာလဲ၊ ကျွန်မ အော်လိုက်မယ်နော်”

“အော်လိုက်လေ... ဒါမှ လူကြီးတွေက မောင်တို့ နှစ်ယောက်ကို မြန်မြန်တွေ့သွားမှာ...”

“ဟင်... ရှင်”

“အော်လေ”

မြတ်လေး မအော်ရဲ့ပါ။

သူ့မျက်နှာချောချောကိုသာ မကျေမနပ် ဒေါသ မျက် ခန်းများဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်ရင်း နေရာမှ ချာခနဲ လှည့်ပြေးဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

“မြတ်လေး”

“အို... အမေ”

မြတ်လေး လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက် သဖြင့် သူမ တစ်ကိုယ်လုံး စိုင်းခမ်းမဏ်ရင်ခွင်ထဲကို ထွေးခနဲ ဆဲပြီသွားသည်။ စိုင်းခမ်းမဏ်က သူမ ကိုယ်လေးကို သူရင်

ခွင်ထဲမှာ အတင်းကျပ်ဆုံး ပွေ့ဖက် ဖျစ်ညစ်ထားသည်။

“ချစ်တယ် မြတ်လေးရယ်”

“မြတ်လေးကို မောင် သိပ်ချစ်တယ်”

လွိုက်လွဲစွာ သူ ဆိုလိုက်သည်။

မြတ်လေးညိုမှာ သူ့ချစ်စကားတွေကို မကြားနိုင်လောက်အောင် လူတစ်ကိုယ်လုံး ရှက်ခြင်း ဒေါသတွေနှင့် မွန်ထူကာ မြွေတစ်ကောင်လို ရစ်ပတ်ထားသည့် သူ့လက်များ ကြားမှ သူမ တစ်ကိုယ်လုံး ပူးကပ်မွန်းနှစ်နေသမျှကိုသာ ဇွတ်အတင်းရုန်းထွက်ရန် ကြိုးစားနေမိသည်။

“လွတ်စမ်း”

“ဟင့်အင်း”

“မောင့်ကို ပြန်ချစ်ပါ မြတ်လေးရယ်”

“သိပ်ချစ်တယ်”

“မုန်းတယ်”

“ရှင့်ကို သိပ်မုန်းတယ် သိရဲ့လား”

“မြတ်လေး”

“အင့်...”

“ရှင်နော်”

“အို... အို”

စိုင်းခမ်းမဏ်တစ်ယောက် သူ့ရင်ထဲက အချစ်စိတ်

တွေကို ဆက်ပြီး ချုပ်တည်းမျိုသိပ်မထားနိုင်တော့ပါ။ လှပသော မြတ်လေးညို၏ မျက်နှာလှလှလေး ထက်သို့ သူ့မျက်နှာ ချောချောကို တိုးဝေပူးကပ် အုပ်မိုးလိုက်သည်။ ချိုမြိန်နွေးထွေးသော နူးညံ့သည့်အထိအတွေ့များကြားမှာ ဖိုလုပ်လိုက်မောစွာ မျောပါသွားသည်။ နူးညံ့အိထွေး မွေးမြသည့် ကိုယ်လေးက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ နစ်ဝင်နေသည်။ လွမ်းခဲ့ရသည့် တမ်းတခဲ့ ရသည့် နေ့ရက်များ အတွက် အတိုးချ ချစ်အနမ်းတွေက မှတ်သိပ် ပြင်းပြစွာ ပါးပြင်နုနှင့် လည်တိုင်ကျော့ကျော့... ဖြူဖွေးသော ရင်ညွန့်အနံ့ ဝင်သက်ထွက်သက် လေနွေးနွေး များက မဆုံးနိုင်အောင် တိုးဝင်ပျံ့နှံ့နေ၏။

နှင်းဆီဖူး နှုတ်ခမ်းအစုံကိုလည်း စကားဆိုခွင့်မပေး။ လှပသော မျက်နှာလေးအနံ့ အချစ်၏ အမှတ်တံဆိပ်များဖြင့် ပြည့်နှက်သွားသည်။ မြတ်လေးညို မျက်နှာလေးမှာ မျက်ရည်တို့ စီးကျလာ၍ တင်းကျပ်စွာ မလှုပ်နိုင်အောင် တုပ်နှောင် ထားသည့် အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်သည်နှင့် မြတ်လေးညိုမှာ သူ့ရင်ဘတ် ဦးများကို လက်သီးဆုပ်ကလေးများဖြင့် တဖုန်းဗုန်း ထုရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

ထုရင်း ရိုက်ရင်း ရင်ထဲမှာ မခံမရပ်နိုင်အောင် ခံပြင်း နက်ရွံ့ရခြင်းကြောင့် မျက်ရည်ဥလေးတွေကလည်း ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် စီးကျလျက်ရှိသည်။

“ချစ်ရယ်... ကြာရင် သိပ်ခက်ကုန်လိမ့် မယ်ဗျာ၊
မောင့်ကို နောက်ထပ် အရွဲ့မတိုက်ချင်ပါနဲ့၊ မြတ်လေးနဲ့ ပတ်
သက်ပြီး မောင့်ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက် ခံစားနေရတယ် ဆိုတာ
သိသင့်ပါပြီ”

“ရှင်ပါးစပ် ပိတ်ထား”

“ဖယ်စမ်း... ကျွန်မကိုလွှတ်”

“လွှတ်စေချင်ရင်... မောင့်ကို ချစ်တယ်လို့ပြော”

“သေတောင် မပြောဘူး... အချစ်ကို ဒီလို ဓားပြ
တိုက်လို့ ရမယ်ထင်နေလားဟင်၊ ရှင်လို စိတ်ကြမ်းလူကြမ်းကို
ပိုမုန်းတယ် သိလား”

“လွှတ်ဆိုနော်”

သူ့ကို ထုရှိုက် တွန်းထိုးရုန်းကန်နေသည့် ချစ်သူ၏
မျက်ရည်စက်တို့ ပေလူးစိုစွတ်နေသည့် မျက်နှာလှလှလေးကို
စိုင်းခမ်းမက် အကြာကြီး ငဲ့မိုး စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူမ
ပြောသလို အချစ်ကို ဓားပြတိုက်ပြီး တောင်းဆို လုယူခြင်း
မပြုလိုပါ။ ခက်တာက သူမကလည်း စိုင်းခမ်းမက်လိုပင်...
တစ်ဦးတည်းသော သမီးပီပီ တငွေ့ထိုးစိတ်ခါတ်နှင့် ခေါင်းမာ
တတ်သူပီသစွာ ဘူးဆို ဖရုံမသီးချင်တော့လည်း ခက်ခက်ကိုမ
လိုချင်သော စိုင်းခမ်းမက်အတွက် နေရင်းထိုင်ရင်း အချစ် ဓားပြ
ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

မျက်နှာလှလှလေးထက်မှ မျက်ရည်စက်များကြောင့် သူ
ရင်မော သွားသည်။ သူ့ကို မြတ်လေးညို တကယ်ပဲ မုန်းနေ
ပြီလား... သူကတော့ မြတ်လေးညိုထဲမှ အချစ်ကို သာ မရရင်
ဒီဘဝမှာ ရှင်သန်နေထိုင်ဖို့ အဓိပ္ပာယ်မရှိသူ တစ်ယောက်လို
ဖြစ်သွားရမှာ သေချာနေပါပြီ။ ထိုအထိ သူ အချစ်များက သူမ
အပေါ်မှာ စူးရှနက်ရှိုင်းစွာ မြတ်မြတ်နိုးနိုး တွယ်တာနေမိပါသည်။

“မောင့်အချစ်ရယ်”

“အို”

“ရှင် ပြောနေတာ မရဘူးလား”

“ကဲ... ကဲ”

“ဘုတ်... ဘုတ်”

“မြတ်လေး”

“အို... ရှင်နော်”

“အမေ”

ဒုတိယအကြိမ် သူ့ရင်ခွင်မှာ မြတ်လေးညို မွန်းမေ့
ဧကတ် ဖြစ်ရပြန်သည်။ မြတ်လေးညိုခမျာ ဘာစကားမှ ဆိုခွင့်
မရတော့။ သူ့ထဲမှ အနင်းပင်လယ်ထဲမှာ နစ်မြုပ်လျက် ရှိသည်။

“သမီးရေ”

“ဟင်”

ဒေါသဇင်တစ်ယောက် လုံးဝ မျှော်လင့်မထားသော

မြင်ကွင်းတစ်ခုကြောင့် အံ့သြမယ့်ကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရခြင်းနှင့် အတူလှမ်းလက်စ ခြေလှမ်းများပါ ရပ်တန့်သွားရပါသည်။ စိုင်းခမ်းမက်ကို လက်မထပ်ပါဟု ခါးခါးသီးသီးငြင်းဆိုခဲ့သော မိမိ၏သမီးချောလေးက သူမ ကြည့်မရအောင် မုန်းလှပါသည် ဆိုသော စိုင်းခမ်းမက်ရင်ခွင်ထဲကို ရောက်နေရုံမက သူမ လက်ကလေးတွေနှင့်ပင် စိုင်းခမ်းမက် ကိုယ်ကြီးကို မမှီ မကမ်းလေး ပြန်လည်ဖက်တွယ်ထားလျက် ရှိနေတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အခုမှ ဒေါ်သဇင်တစ်ယောက် နေ့ခင်းကစိုင်းခမ်းမက် မာစီကိုယ်တိုင် လာပြောသွားသည့်စကားကို ပြန်လည် ကြားယောင်လာသည်။ ဒေါ်ခင်ခင်က သူမ သားနှင့်သမီးလေး မြတ်လေးညိုတို့မှာ ချစ်သူများ ဖြစ်နေကြကြောင်း၊ သူမ သား ဖြစ်သူကိုယ်တိုင်ကပင် သမီးလေး ကားပေါ်မှာ ချစ်သူ စိတ်ကောက်နေတာကို ချောလျက်ရှိကြောင်း၊ သမီးလေးက အခု အချိန်ထိ သူမ သားဖြစ်သူကို စိတ်ဆိုးမပြေရုံမက တစ်ခြား တစ်ယောက်နှင့် တွဲပြနေခြင်းကြောင့် သားဖြစ်သူမှာ အရမ်း ခံစားနေရကြောင်း၊ လူငယ်ချမ်း မေတ္တာမျှနေပြီးမှ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အချစ်လွန် သဝန်တိုပြီး ခါးခါးသီးသီး စိတ်ကောက်နေကြခြင်းဖြင့် မင်္ဂလာကိစ္စကို လက်မခံနိုင်ခြင်း ဖြစ်ရပုံများကို ရယ်မောပြောဆိုခဲ့တုန်းက ဒေါ်သဇင်မှာ မယုံတစ်ဝက်

ယုံတစ်ဝက် ဖြစ်ခဲ့ရသမျှ အခုတော့... မျက်ဝါးထင်ထင် ကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့လိုက်ရပြီမို့... ဒေါ်ခင်ခင်စကားကို လုံးဝ ယုံကြည်လက်ခံလိုက်ရပါပြီ။

ဒေါ်သဇင်မှာ ချစ်သူနှစ်ယောက်၏ ချစ်စရာမြင်ကွင်း လှလှကို သမီးဖြစ်သူ ရှက်မသွားစေရန် အသာကျောခိုင်း ထွက်ခွာခဲ့သော်လည်း နှုတ်ခမ်းတွေက ပြုံးနေမိသည်။ ဒီပုံအတိုင်းဆို ခင်ခင်ပြောသလို သူတို့ ချစ်သူနှစ်ယောက် စိတ်ဆိုး စိတ်ကောက်ပြီး တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မခေါ်မပြော အနွှဲ့ တိုက်ကြရင်း မဖြစ်သင့်တာတွေ မဖြစ်ရအောင် အမြန်ဆုံး စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းထားချင်ကြောင်းနှင့် စေ့စပ်ရာတွင် မြတ်လေးညိုအတွက် အပိုင်တင်တောင်းမည့် ပစ္စည်းများနှင့် လက်ထပ်ပွဲအတွက် သူတို့ သက်ဖွဲ့မည့် ပစ္စည်းများအကြောင်း အားပါးတရ ပြောဆို၍ နှစ်ဖက်လူကြီးများ သဘောဖြင့် စေ့စပ် ကြောင်းလမ်းခြင်းကိစ္စကို စီစဉ်ကြရန် ဖြစ်သည်။

အစတုန်းကတော့ သမီး၏ သဘောက ဘယ်လိုရှိမုန်းသိ၍အကြောင်း မပြန်ခဲ့ရသော်လည်း... အခု ဒေါ်သဇင် ကိုယ်တိုင် ချစ်သူနှစ်ဦး၏ မိုးမမြင် လေမမြင် ကြည်နူးနေကြသည့် မြင်ကွင်းကို ကိုယ်တိုင်မြင်တွေ့ခဲ့ရပြီးပြီမို့ ဒေါ်ခင်ခင် ချီဘက်က တောင်းဆိုလာသည့် မင်္ဂလာကိစ္စကို အမြန်ဆုံး အကြောင်းပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်မိတော့သည်။

မြတ်လေးညိုခမျာမှာတော့ သူမတို့ အဖြစ်ကို မိခင်ကြီး ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့သွားတာကို လုံးဝမသိလိုက်ရဘဲ အချစ် ကြမ်း အချစ် သရမ်းလှသော စိုင်းခမ်းမဏ်၏ အနမ်းမုန့်တိုင်း ထန်ထန် များကြောင့် ရင်ဖို ရှက်လန့်လျက်... ဝမ်းနည်းစွာ ဟင်ခနဲ အသံထွက်၍ ကျိတ်ငိုချလိုက်မိပါတော့သည်။

“အဟင်... ဟင်... ဟင်”

“သိပ်စော်ကားတဲ့လူ... သိပ်လူပါးဝတဲ့လူ”

“မုန်းတယ်... သိပ်မုန်းတယ် သိလား”

“ကဲ... ကဲ”

“ဖြန်း”

“ဖြန်း”

စိုင်းခမ်းမဏ်ထံမှ အရစ်အသိုင်း လျော့သွားသည်နှင့် မြတ်လေးညိုရှိသမျှအားနှင့် သူ့ပါးနှစ်ဖက်ကို ရိုက်နှက်ပြီး နေရာမှ ချာခနဲ လှည့်ပြေးခဲ့သည်။

“ဟူး... မောင့်ချစ်ရယ်”

စိုင်းခမ်းမဏ် သူ့ပါးပြင်ကို လက်ဖြင့် ဖွဖွထိကိုင်ရင်း နေရာမှ တွေဝေစွာ ရပ်တန့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ ရင်ထဲ အသည်းထဲမှာ ချစ်ရသူ၏ မကြည်မဖြူ အမုန်းစကား များကြောင့် အခံရခက် နာကျင်ရပါသော်လည်း ချစ်သူထံမှ ရယူလိုက်သည့် ချစ်အနမ်း အတွက်တော့ သူ့ဘဝတစ်သက်တာ မေ့ပျောက်ခဲ့

မရအောင်... နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်း၊ ချိုမြိန် လှိုက် လှဲခြင်းများဖြင့် ခင်မာ တသိမ်သိမ့်ခံစား ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။

အရင်တုန်းကတော့ မြတ်လေးညိုနှင့် ပတ်သက်လျှင် သူလည်း သူ့မာနနှင့်သူ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်မာနနှင့်ကိုယ် နေနိုင်ခဲ့ပါသော်လည်း အခုတော့... မြတ်လေးညိုရှေ့မှာ သူ ဒူးထောက် လက်မြှောက် အရှုံးပေးခဲ့ရပါပြီ။ တကယ်ချစ်တတ် လာတော့ တကယ်ခံစားရသည်။ ပြီးတော့ ချစ်သူကို ဆုံးရှုံး ခွင့်လွှတ်ရမှာ သိပ်ကြောက်တတ်လာသည်။

သိပ်ချစ်လွန်းတော့လည်း သိပ်သဝန့်တိုတတ်လာသည်။ ဒီတော့လည်း သူ့အချစ်တွေ ထပ်ဆင့်ပေါက်ကွဲရပြန်သည်။ မြတ်လေးညိုက မကြည်ဖြူတော့ သူ့အချစ်က တစ်ဖက်သက် ချစ်ခဲ့ရသလို မြတ်လေးညိုထံမှ သူ့ မကြားချင်ဆုံး အမုန်း စကားနှင့် ကြုံရပြန်သည်။

မြတ်လေးရယ်...

မင်း ဘယ်လောက် မုန်းမုန်း... မောင်ကတော့ မင်းမှ ခင်းပါပဲ အချစ်ဆုံးရယ်...။

အခန်း (၉)

“စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးစီးခြင်း”

“ဟင်”

“ဒါ... ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“အို... ဒုက္ခပါပဲ”

“မာမီ”

“မာမီ”

သတင်းစာထဲမှာ ပါလာသည့်သတင်းကို အံ့သြစရာ
ကြည်နိုင်စွာ အကြိမ်ကြိမ် ပြန်ဖတ်ကြည့်ရာ နောက်ဆုံး ဘယ်
မလွဲနိုင်သည့် မြတ်လေးညှိနှင့် စိုင်းခမ်းမက်တို့၏ စေ့စပ်သတင်း

ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် မြတ်လေးညှိမှာ အရှုံး မလေး တစ်ယောက်လို
အိပ်ရာပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြီး မိခင် ရှိရာသို့ လက်ထဲမှ သတင်းစာကို
ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ် ကိုင်ရှင်း... အပြေးရောက်သွားသည်။

“မာမီ... ဒါ... ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟင်၊ ဒီကိစ္စကို
အမိတို့ သိမှသိကြရဲ့လား”

“ဘာများလဲ သမီးရယ်... မထိတ်သာမလန့်သာ
ခိုလိုက်တာ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဒီမှာ... သေချာဖတ်ကြည့်ပါဦး မာမီ၊ သူနဲ့
မြတ်လေးကို စေ့စပ်ထားတဲ့သတင်း”

ဒေါ်သင်လက်ထဲကို ရောက်လာသည့် သတင်းစာကို
ဘုန်းယူလိုက်ပြီး ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဘာများလဲလို့ သမီးရယ်... မောင်စိုင်းခမ်းမက် ကို
အမိတို့က ငြင်းစရာမှ မရှိဘဲကွယ်... ဒီတော့လည်း သူတို့
အိပ်ရာက မာမီသမီးလေးနဲ့ စေ့စပ်ထားပါရစေလို့ နားပူ တောင်းဆို
တာကို သမီးဒက်ဒီနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး လက်ခံလိုက်ရ တာပေါ့
ဘူး... ”

“ရှင်”

“ဒီကိစ္စကို ဒက်ဒီသိတယ် ဟုတ်လား မာမီ”

“သိတာပေါ့ သမီးရဲ့... မာမီက သမီးဒက်ဒီကို မတိုင်
မတနဲ့ ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ဘူး”

“ဟင်”

မြတ်လေးညိုရင်ထဲမှာ အံ့သြဝမ်းနည်းခြင်းများနှင့်အတူ မာမိမျက်နှာကို လေးခနဲ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ပြုံးရယ်နေသည့် မာမိမျက်နှာက... စိုင်းခမ်းမဏ်နဲ့ သူမကို လုံးဝ သဘောတူထားပါလား...။

“မာမိတို့ ပြောတုန်းကတော့ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို မြတ်လေးသဘောအတိုင်း ရွေးချယ်ခွင့် ပြုထားတယ်ဆို၊ အတော့...”

“အခုလည်း မာမိတို့က သမီးသဘောအတိုင်း ခွင့်ပြုထားတာပါပဲကွယ်... မောင်စိုင်းခမ်းမဏ်နဲ့ သမီးတို့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြတာ မာမိတို့ သိသားပဲ”

“အို... မဟုတ်ဘူး”

“နေပါဦးကွယ်... မာမိပြောပါရစဉ်း၊ ခင်ခင် ကိုယ်တိုင်ကလည်း သမီးနဲ့ သူ့သား မေတ္တာမျှနေတယ်လို့ ပြောတယ်။ သမီးကကလေးပေါ့မှာ သူ့သားကိုတွေ့ပြီး... သမီး တို့ချင်း စိတ်ကောက်လို့ သမီးကတောင် လမ်းလယ်မှာ ကားရပ် ထားသေးတယ်တဲ့”

“ဟို... ဒါက... သူက ဂွတ်အတင်း”

“ဟုတ်ပါတယ်... မာမိ သဘောပေါက် ပါတယ်။ စိုင်းခမ်းမဏ်ကို သမီး စိတ်ကောက်ပြီး တခြားတစ်ယောက်

တွဲနေတာ မောင်စိုင်းခမ်းမဏ်က သူ့မာမိကို ပြန်ပြောတယ်တဲ့၊ အမြန်ဆုံး စေ့စပ်ထားဖို့ပေါ့လေ...”

“အို... သူ လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်ရအောင် မြတ်လေးက သူ့ချစ်သူ မဟုတ်ဘူး မာမိ၊ မာမိတို့ မှားနေပြီ”

မြတ်လေးညို မျက်နှာလေး ငိုမဲ့မဲ့ ဖြစ်နေသလို သူမ အပေါ်မှာ လူလည်ကျလှသော စိုင်းခမ်းမဏ်ကို ထုရှိုက်ပစ်ချင်နေပါသည်။ ဒေါသလင်က သမီးဖြစ်သူ၏ မျက်နှာလှလှလေးကို ကြည့်ပြီး ပြုံးလျက်...

“မာမိတို့ မမှားပါဘူး သမီးရယ်... မာမိကိုယ်တိုင် ချစ်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်ခဲ့ရတာပါ...”

“ရှင်”

“မာမိ ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ဟိုတစ်ညက သမီးနဲ့ မောင်စိုင်းခမ်းမဏ် ခြံနောက်ဘက် အမှောင်ထဲမှာ ချိန်းတွေကကြတဲ့ ကိစ္စလေ”

“အို... မာမိ”

“ဒီလောက်ဆို သမီးသဘောပေါက်ပြီ မဟုတ်လား၊ မာမိ နီယံတိုင် မျက်စိနဲ့တွေ့မှ လုံတာပါကွယ်... မာမိ သမီးလေးကို ဘာလို့ စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်မှာလည်း...”

“အခုမှတော့ ဘာမှ ရှက်မနေနဲ့... သမီးတို့ လူသေချင်း စိတ်ဆိုး စိတ်ကောက်နေတဲ့ကိစ္စမှာ မာမိတို့ ဘာမှ

ဝင်မပါဘူး ဘုတ်လား”

“ကဲ... ကဲ၊ သွားနားချေ... မာမိ မီးဖိုချောင် ကိစ္စစီစဉ်လိုက်ဦးမယ်”

“မာမိရယ်”

မြတ်လေးညို နှုတ်ဆွဲအသုတစ်ယောက်လို ဘာဆို အာမပြန်မပြောနိုင်အောင် ဖြစ်ကာ နေရာမှ လေးကန်စွာ ထွက်ခဲ့သည်။ ရှက်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ ဖြစ်ခြင်း။ ဟိုတစ်နေ့ ညက ကိစ္စက မာမိကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ သွားသည်တဲ့...။ အို... မြတ်လေးညို ရှက်လှပါသည်။ မာမိကတော့ ... စိုင်းခမ်းမဏ်မာမိ၏ ပြောစကားများအပြင် မြတ်လေးညိုတို့ အဖြစ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် မျက်စိနှင့် တပ်အပ်တွေ့ရပြီမို့ အမှန် တကယ်ပင် ချစ်သူတွေဟု ထင်မှတ်နေရှာသည်။

ထိုသို့ဖြစ်အောင်လည်း စိုင်းခမ်းမဏ်ဆိုသည် လူက ပြောဆို ပြုမူခဲ့သည် မဟုတ်လား။ မာမိက မြတ်လေးညို အယ်လိုပင် ငြင်းငြင်း လုံးဝ မယုံကြည်တာ သိပ်တော့ မဆန်းမတူ စိုင်းခမ်းမဏ်စကားအတိုင်း ချစ်သူနှစ်ယောက် အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးနေသည်ဟု ထင်နေသည်။ အိပ်ရာထက်မှမြတ်လေးညို ကိုယ်လေးကို မှောက်အပ်ငြိမ်သက်ကာ ဟိုတစ်နေ့က မြတ်လေးညို တို့ကို မာမိ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့များ တွေ့သွား ပါလိမ့်ဟု တွေးမိနေ ရှက်မပြေနိုင်အောင် ဖြစ်နေပါသည်။

“တူ... တူ... တူ”

ဖုန်းသံမြည်လာသဖြင့် မြတ်လေးညို လျှင်မြန်စွာ ကောက်ယူ နားထောင်လိုက်သည်။ ထင်ထားသည့်အတိုင်း သူ့ဖုန်း ဖြစ်နေ၏။

“ဟဲလို”

“သတင်းစာ ဖတ်ပြီးပြီလား မြတ်လေး”

“ရှင်... ရှင်ကို သတ်ပစ်ချင်တယ် သိလားစိုင်းခမ်းမဏ်၊ ရှင်ကြောင့်... ကျွန်မမိဘတွေက ကျွန်မကို အထင်လွဲနေပြီ”

“မောင် ဘာကူညီရမလဲ”

“ရှင် မြန်မြန်သေလိုက်တာ ကျွန်မကို ကူညီတာပဲ”

“ဟောဗျာ”

“အဟွန်း... ဟွန်း... ဟွန်း”

သူဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်ခွင့်ရသဖြင့် တစ်ဖက်က ပျော်နေပုံရသည်။ မြတ်လေးညိုမှာသာ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး ဘာလုပ်၍ ဘာတိုင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေလျက် ဖုန်းခွက်ကို ပစ်ချလိုက်သည်။

ဖုန်းက ချက်ချင်း ပြန်မြည်လာသဖြင့်... မြတ်လေးညို အကြိတ်လိုက်သည်။ အောက်မှာ မာမိရှိနေသည်။ သူမ ဖုန်းမတိုင်ဘဲ ပစ်ထားလျှင် မာမိက ဖုန်းနားထောင်မှာ သေချာနေသဖြင့် ဖုန်းခွက်ကို ကောက်ယူနားထောင်လိုက်ရ ပြန်သည်။

“မြတ်လေးလား”

“ဘာလို့ ဖုန်းချလိုက်တာလဲ ဟင်”

မြတ်လေးညို့ မဖြေပါ။

“သိပ်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခု ပြောချင်လို့ပါ”

“ဘာလဲ”

“မြတ်လေးကို မောင်သိပ်ချစ်တယ်”

“ဂျောက်”

“အို”

မြတ်လေး ခံလိုက်ရပြန်ပါပြီ။

ကိုယ်တော်ဆရာက မြတ်လေးကို ရည်းစားစကား ပြောပြီး သူမ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ခင် ဖုန်းကို အရင်ဦးအောင် ချသွားပြီ မဟုတ်လား...။ ဒေါသဖြင့် မြတ်လေးညို့ သူ့ဖုန်း နံပါတ်ကို ချက်ချင်း နှိပ်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“စိုင်းခမ်းမက်”

“ဒီကမ္ဘာမှာ ရှင့်ကို အမုန်းဆုံးပဲ သိလား”

“ငွတ်”

ပြောပြီးပြီးချင်း ဖုန်းကို တအား ဆောင့်ချပစ်လိုက်သည်။

“အဟံး... မောင့်အချစ်ရယ်”

ကလေးဆုန်လှသော ချစ်ရသူ၏ အပြုအမူလေးကို

သဘောကျစွာ စိုင်းခမ်းမက် ကြည်နူးစွာ ခပ်တိုးတိုး ရယ်မောလိုက်သည်။ ဘာပဲပြောပြော သူမကို စိုင်းခမ်းမက် တစ်ဝက်ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရခဲ့ပြီ မဟုတ်လား...။ အခုချိန်ကစပြီး စိုင်းခမ်းမက်ဆိုတာ မြတ်လေးညို့ရဲ့ တရားဝင်စေ့စပ်ထားသည့် မြတ်လေးရဲ့ချစ်သူအဖြစ် သူမ အပါးမှာ ရပ်တည်နိုင်ရုံ မက အားလုံးကလည်း သူနှင့် မြတ်လေးညို့ စေ့စပ်သတင်းကို ဖတ်ပြီးလောက်ပြီမို့ ရင်ထဲမှာ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်လျက် ရှိသည်။

“သားရေ... အောက်ထပ်မှာဘယ်သူ ရောက်လေလဲ လာကြည့်စမ်းပါဦး”

“လာပြီမာမီ”

မာမီစကားကြောင့် စိုင်းခမ်းမက် အိပ်ရာမှ ထကာ အောက်ထပ် သို့ဆင်းခဲ့သည်။

“ဟာ... ဇော်ရှိုင်း”

“စိုင်းကြီး”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အားရ ခမ်းသာ ပွေ့ဖက်လိုက်ကြသည်။ ဇော်ရှိုင်းဆိုတာ စိုင်းခမ်းမက်၏ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီး... အယ်တန်းအောင်ပြီး ကျောင်းဆက်မတက်တော့ဘဲ ပြင်ပစီးပွားရေး လုပ်ငန်းဆင်တိုင်နေသူ ဖြစ်သည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ဇော်ရှိုင်းရာ... မင်းကို မတွေ့ရတော့ဘူး ထင်နေတာ”

“ငါလည်း မင်းလိုပါပဲ စိုင်းရာ... မင်းကို တွေ့ချင်လွန်းလို့ အခုလည်း ရှိသမျှအလုပ်တွေပစ်ပြီး လာခဲ့ရတာ”

“ကဲ... သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် အလွမ်းသယ်ကြဦးမှာမို့ မင်းတို့အတွက် စားစရာအပိုဦးလိုက်မယ်”

“လာ... ဇော်ရှိုင်း”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စိုင်းခမ်းမက်အခန်းထဲမှာ ယေယေတုန်းက အကြောင်းတွေ အားပါးစာရ ပြန်ပြောမိကြသည်။ ဇော်ရှိုင်းက တစ်ဖက်နိုင်ငံထဲအထိ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း လွှမ်းမိုးနေသူ ဖြစ်သည်။ အရင်တုန်းက ဇော်ရှိုင်းတို့က စီးပွားရေး မပြေလည်ကြပါ။ ဇော်ရှိုင်းအဖေ ဆုံးသွားပြီးနောက်... ဇော်ရှိုင်းအမေက နောက်အိမ်ထောင် ပြုလိုက်သည်။

ပထွေးဖြစ်သူနှင့် ဇော်ရှိုင်းက မတည့်။ ပြဿနာမကြာခဏ ဖြစ်ကြသည်။ နောက်ဆုံး ဇော်ရှိုင်း တျောင်းထွက်သွားကာ စီးပွားရေး လောကထဲ ခြေစုံပစ် ဝင်သွားခဲ့သလို စိုင်းခမ်းမက်တို့ မိသားစုလည်း ရန်ကုန်ကို ပြောင်းခဲ့ကြ ပြီးနောက် လုံးဝ အဆက်အသွယ် ပြတ်တောက် သွားခဲ့ရာမှ အခု ပြန်ဆုံတွေ့ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

မတွေ့ကြရသည့် နှစ်များအတွင်း ဇော်ရှိုင်းပုံစံက သိသာ

စွာ ပြောင်းလဲသွားသည်။ ရွှေဆွဲကြိုး ငါးကျပ်သားခန့်နှင့် ရွှေဟန်းခိုခိုး၊ ကျောက်စိမ်း လက်စွပ်ကြီးအပါအဝင် ရွှေလက်စွပ် သုံးလေးတွင်းကို တန်ကျပ်နီကျပ် ဝတ်ဆင်ထားရုံမက နားမှာကလည်း ရွှေနားတွင်းနှင့် စွပ်ကျယ်လတ်ပြတ် မီးခိုး ရောင်ကို အောက်မှာ ခံဝတ်ထားပြီး အပေါ်က ခပ်ပါးပါး ကုတ်အင်္ကျီအဖြူရောင်နှင့် ဘောင်းဘီရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထား သဖြင့် သူ့ပုံစံက စိုင်းခမ်းမက်လို မချောမော သော်လည်း အသား မဖြူမညို ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း နှုတ်ခမ်းပွေး စစ်နှင့် တစ်မျိုးကြည့်ကောင်းပါသည်။

အရပ်အမောင်းချင်းရော ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည်ပါ သိမ်မြီးမကွာကြပါ။

“စိုင်းကြီး”

“ဟင်”

“ကြည့်စမ်း... မင် လက်ထပ်တော့မယ် ဟုတ်လား၊ နာမည်လေးကလည်း ချစ်စရာ၊ မြတ်လေးညိုဆိုပါလားကွ... ငါနဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ”

ဇော်ရှိုင်းက စိုင်းခမ်းမက်စားပွဲပေါ်က သတင်းစာကို သူကြည့်ရင်း စာအံ့တသြ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ချောမှာပဲနော်”

“အေး... ချောတယ်”

“သူ့မှာ ညီမတွေဘာတွေရှိရင်လည်း ပြောဦးနော်”

“မရှိဘူးကွ... ငါလိုပဲ တစ်ဦးတည်းသောသမီး”

“ဟာ... မင်းတို့လို သူငွေပေါ့၊ ဘယ်မှာနေလဲ မင်းချစ်သူကို ငါလိုက်ကြည့်မယ်”

“နေတာက ဟိုဘက်အိမ်ပဲ”

“မင်းကတော့ ဘုန်းနဲ့ ကံနဲ့ပဲ စိုင်းရာ... ကဲ ရောက် တုန်းရောက်ခိုက် မင်းချစ်သူလေးအိမ် သွားလည်ရအောင် မင်းလန်းလောင်းလေး သူ့အိမ်မှာ ရှိလား...”

“ရှိမှာပေါ့”

“ဟင်... မသေချာဘူးလား၊ ဖုန်းဆက်ပြီး သူ့ရှိ မရှိ မေးလေတာ”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့”

“ဘာဖြည်းဖြည်းလဲကွ... ငါ့အလုပ်က ဘာတစ်ခုမှ ကြိုပြောထားလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ အခု ရန်ကုန်ရောက်နေ ပေမယ့် တော်ကြာ မိုးကုတ် ရောက်ချင် ရောက်နေရတာမျိုးကွ လုပ်ကွာ... ရှိရှိ မရှိရှိ သွားကြည့်မယ်”

မြို့သနာပါလား...

ဇော်ရှိုင်းက သူနှင့် မြတ်လေးညှီတို့၏ မပြောမလည် ကိစ္စတွေကို ဘာတစ်ခုမှ သိသူမဟုတ်သည့်အတိုင်း စိတ်မြန် လက်မြန်ရှိတတ်သည့် သူ့ပုံစံအတိုင်း စိုင်းခမ်းမဏိခတ်တင်ပေါ်က ဝန်းခနဲ ဆင်းသည်။

“နေဦးကွ... ဇော်ရှိုင်း”

“ဘာလဲ”

“ငါ မင်းကို ပြောစရာရှိလို့”

“ဘာပြောမှာလဲ... လမ်းမှာ ပြောသွားရင် ဖြစ်တယ်၊ မဟုတ်လား... လာစမ်းပါကွာ”

သူ ဇော်ရှိုင်းကို ဘာစကားမှ မဆိုဘဲ ငေးကြည့်နေ မိသည်။ သူနှင့် မြတ်လေးညှီအကြောင်း ဖွင့်ပြောပြလိုက်ရင် ကောင်းမလား တွေးနေမိသည်။ ဇော်ရှိုင်းစိတ်ဓာတ်ကို သူသိ သည်။ စိတ်ရင်းထောင်းပြီး တစ်ဖက်သားကို ကူညီတတ်သူမို့ ဖွင့်ပြောလိုက်လို့လည်း ဘာပြဿနာမှ မရှိ။ သူတို့မှ အကြံ ကောင်း ဉာဏ်ကောင်းများပင် ရနိုင်သည်။

“ဟာ... ဟိုမှာ... ဟိုမှာ”

“ဘာလဲကွ”

“မင်းရဲ့ မြတ်လေးညှီ ထင်တယ်ကွ ခြံထဲမှာ လူ တစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောနေတယ်”

ကုန်းကုန်းကွကွနှင့် တစ်ဖက်ခြံထဲကို ဟိုင်ကြည့် ဒီဗွီကြည့် လုပ်နေသော ဇော်ရှိုင်းထံမှ အော်သံကြောင့် စိုင်းခမ်းမဏိ သူ့အနားကို လွှားခနဲ ရောက်သွားသည်။

“ဟင်”

ဟိုတစ်နေ့က ကျောင်းထဲမှာ တွေ့လိုက်ရသည့် လူပါ

လား... သူ့အပေါ်မှာ အမြဲတင်းမာ အေးစက်ပြတ်သား တတ်သော သူမက အခုတော့ လှပသော ရင်ခွန်မြတ်နိုးစရာ အပြုံးလှလှတွေနဲ့ တစ်ဖက်လူနဲ့ ရယ်မော စကားတွေ ဆိုနေ လိုက်တာ။

“လှတယ်ကွ... ဒါကြောင့် မင်း ကြွေတာပဲ မင်းတို့ နှစ်ယောက်က အလှချင်းလည်း ညီ၊ ဘဝချင်းလည်း ညီ၊ နေနဲ့လ ပေါ့ကွာ”

“ဘယ်တော့ လက်ထပ်မှာလဲ စိုင်း၊ မင်းအတွက် အ ကောင်းဆုံး လက်ဖွဲ့ကို ငါမလာနိုင်ရင်တောင် လူကြိုနဲ့ သေချာ ပို့ပေးမယ်”

ခံပြင်းခြင်း ဒေါသတွေနဲ့ သူ့အပေါ်မှာ အခုချိန်အထိ အရွံ့တိုက်နေဆဲဖြစ်သော မြတ်လေးညို၏ ပုံစံလေးကို ကြည့်ကာ ရင်ထဲမှာ အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ပြောင်းလွှဲနေသော ခံစားချက်များကို မရိပ်မိသော ဇော်ရှိုင်းက သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏ မျက်နှာ ချောချောကို တစ်ချက်လှမ်းမကြည့်ဘဲ သူပြောချင်ရာ စွတ်ပြော နေပါသည်။

မြတ်လေးညိုက ကိုဇင်ကို တမင် လိုအပ်သည်ထက် ပို၍ ရင်းနှီးပြနေခြင်းမှာ စိုင်းခမ်းမက်ကို သူ့အခန်း ပြတင်း ပေါက်ဝမှာ မားမားကြီးရှပ်လျက်... သူမနှင့် ကိုဇင်ကို မျက်လုံး ပြူးကြီးနှင့် တမင် လိုက်ကြည့်နေမှန်း သိသဖြင့် တစ်ဖက်လူ

မခံချင်အောင် လုပ်ပြနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့အနားမှာလည်း သူ့သူငယ်ချင်းဟု ထင်ရသော လူ တစ်ယောက်နှင့်အတူ မြတ်လေးညိုတို့ကို ငေးနေသည်။

“ကိုဇင်ကတော့... တကယ်အသည်းကွဲရပါပြီ”

“အသည်းကွဲရင် ပြန်ချုပ်လိုက်ပေါ့ ကိုဇင်ရဲ့၊ ကိုဇင် အတွက် အချောဆုံးအလှဆုံး ဆရာမလေး ရောက်လာဦးမှာပါ”

“ပြောထော့ကွာ... မြတ်လေးကို ကိုယ်က အမြဲ အရှုံး ပေးထားပြီးသားပါ၊ မြတ်လေးပျော်ရင် ကိုယ်ကျေနပ် ပါတယ်”

သတင်းစာထဲက မြတ်လေးညိုတို့ မင်္ဂလာသမီးကို ဖတ်ပြီး လူကိုယ်တိုင် အိမ်တိုင်ရာရောက် လာခဲ့သည့် ကိုဇင်ကို သူမတို့အကြောင်း ရှင်းပြနေ၍မဖြစ်သည့်အတူ မကျေနပ်သော် လည်း ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို လူမသိစေရဘဲ လှပစွာ ရယ်မော ပြောဆိုနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“မင်္ဂလာပွဲလည်း မလိုတော့ဘူးထင်တယ် ဟုတ်လား”

“မသိဘူးလေ”

“အေး... အဲဒီလိုပြောပြီး ကလေးကင်ပွန်းတပ်မှ သိရတဲ့အဖြစ်မျိုး ရောက်နေမယ်ဗျာ သိလား”

“ဟာ... ကိုဇင်”

“သွား... သွား”

ရှက်စိတ်ဖြင့် ကိုဇင်လက်မောင်းကြီးကို လက်သီး ဆုပ်

ကလေးများနှင့် ဖွဖွထုရိုက်မိတော့ ကိုဇင်က မြတ်လေး ရှက်သွားတာကို ကြည့်ပြီး သဘောကျစွာ ရယ်နေပါသည်။

“ဟ... အယ်လိုလဲ၊ သူတို့က ဘာတော်တာလဲ”

“ဘာမှ မတော်ဘူး”

“ဟေ...”

စိုင်းခမ်းမဏ် အဖြေကို ဇော်ရွှင်းက အံ့သြနားမလည် ဟန်ဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။ စိုင်းခမ်းမဏ်ကြည့်နေဆဲမှာပင် မြတ်လေးညိုကို နှုတ်ဆက်ကာ ကားလေးထွက်သွားသလို သူမလည်း တိုက်ထဲဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“ဘာတွေလဲ စိုင်းရ၊ ငါတော့ လိုက်မမိတော့ဘူး ထင်တယ်”

“ဟူး...”

စိုင်းခမ်းမဏ် သက်ပြင်းမောကြီးကို ဟင်းခနဲချလိုက်ပြီး သူနှင့် မြတ်လေးညိုတို့ ဖြစ်ပျက်သမျှအားလုံး အစမှအဆုံး သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို ရင်ဖွင့်ပြောပြလိုက်မိတော့သည်။

“အဖြစ်ကတော့ အဲဒါပဲ ဇော်ရွှင်း... ငါကတော့ သူ့အချစ်ကို မရရင် ရူးတော့မယ်၊ ငါ့အဖြစ်ကို ကူညီနိုင်မယ် နည်းလမ်းကောင်းရှိရင် ပေးခဲ့စမ်းဇါဦးကွာ”

တကယ်ခံစားကြေကွဲနေသော သူငယ်ချင်း၏ မျက်နှာ ချောချောကိုစိုက်ကြည့်ရင်း ဇော်ရွှင်းဦးခေါင်းမှာ အကြံတစ်ချက်

သက်ခနဲ ထွက်လာသည်။

“ဟုတ်ပြီ... စိုင်း၊ မင်း ငါပြောသလိုလုပ်”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်လိုက်ကြ ပြီးနောက်... တစ်ယောက်လက်ဖဝါးကို တစ်ယောက် ရိုက် ညှိတ်ကြသည်။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်အတူ အားပါးတရ ချယ်စောလိုက်ကြသည်။

အခန်း (၁၀)

“တိ... တိ”

“ကဦး”

ဆူညံသော ကားဟွန်းသံ၊ ကားတစ်စီးဖမ်းသံ ဆူညံသော
ညံညံကြောင့် မြတ်လေးညို တစ်ဖက်က ကားကို လှမ်းကြည့်
လိုက်သည်။

“ဟင်”

“ဟိုနေက လူပါလား...”

သူက မြတ်လေးညိုနှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိသည်။
မျက်လုံးတစ်ဖက် လှမ်းမှီတ်ပြလိုက်သဖြင့် မြတ်လေးညို ဆတ်

အကြည့်လွှဲဝစ်လိုက်သလို ရင်ထဲမှာလည်း ဝေါသ မုန်တိုင်း
လေးတွေ ထန်သွားရသည်။

ထိုလူ မြတ်လေးနောက်ကို လိုက်ပြီး နှောင့်ယှက်နေ
သည်မှာ သုံးလေးရက် မကတော့ပါ။ မြတ်လေးညို ဘယ်သွား
သွား သူက မြတ်လေးညိုနောက် တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး
သူမ စိတ်အနှောက်အယှက် မဖြစ်ဖြစ်အောင် တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး
လုပ်သည်။ ထိုလူကို မြတ်လေးညို မမြင်ဖူးပါ။ အခုရက်ပိုင်း
အတွင်းမှ မိုးပေါ်ကကျလာသလို ငြုန်းဒိုင်းပေါ်လာခြင်း ဖြစ်ပြီး
ဝတ်စားထားပုံကလည်း ကိုယ့်ကားယား မျက်လုံးထဲမှာ ကြောင်
ကြောင်ကျားကျားနှင့် သူ့အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင်
ဝတ်စား ပြင်ဆင်ထားသည်။

တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား တစ်ယောက်နှင့် လုံးဝမတူ၊
သို့သော် သူ့ကို မြတ်လေးညို၏ စာသင်ဆောင်အနီးအနား
ဝတ်ဝန်းကျင်မှာ အမြဲ မြင်တွေ့နေရသည်။ အခုလည်း ကျောင်း
အထိ သူ့ကားက လိုက်လာပြန်ပါပြီ။ မြတ်လေးညိုမျက်နှာလှ
သူလေး ညိုပုပ်သွားသည်။ မြတ်လေးညို စာသင်ခန်းထဲ ရောက်
သွင် သူက ကော်ရစ်တာမှာ မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် လျှာထုတ်
ပြလိုက်၊ နှာခေါင်းရှုံ့ပြလိုက်နှင့် ပုံစံအမျိုးမျိုး လူလစ်တိုင်း
သပ်ပြတတ်ရာ တချို့က သူနှင့် မြတ်လေးညိုကို ပြုံးစိစိကြည့်
သွားကြသဖြင့် ရှက်ရသူက မိန်းမသားဖြစ်သည့် သူမသာ...

အခုလည်း... မြတ်လေးညိုနောက်က သူလိုက်လာ
ပြန်ပါပြီ။

“ဟိုက်”

“ရွတ်... ရွတ်”

နောက်မှ ခြေသံ တရှုပ်ရှုပ်နှင့်အတူ... ထိုလူ အသံ
ကြောင့် မြတ်လေး တစ်ယောက်တည်းမို့ ခြေလှမ်းကို ပိုတိုးပြီး
ခပ်သွက်သွက်ကလေး လျှောက်ခဲ့သည်။ ခါတိုင်း လိုက်ကြည့်
ဖြစ်သော်လည်း အခုလို စကားပြောဖူး ခြင်း မရှိပါ။

“ခဏနေပါဦး... ထို့မေးစရာလေး ရှိလို့ပါ”

သူ့အသံကြားမှ မပြေးရုံတမယ် ခြေလှမ်းကို ပိုတိုး၍
လျှောက်မိသူက မြတ်လေးညို...

“ဟိတ်... ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

ဟော... အသံက ပိုပြီး နီးလာပြီ။

မြတ်လေးညို ခြေလှမ်းကိုပို၍ သွက်လိုက်သည်။

“အင့်”

“အမလေး”

ထောင့်ချိုးအကွေ့မှာ လူတစ်ယောက် ရင်ခွင်ထဲက
ထွေးခနဲ ရောက်သွားသဖြင့် အလန့်တကြား မော့ကြည့်
လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲကွ... လူတစ်ယောက်လုံး မမြင်

ဘူးလား”

“ဟင်... ရှင်”

မမျှော်လင့်ဘဲ စိုင်းခမ်းမဏ်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့်
မြတ်လေးညို မျက်နှာလှလှလေး ချက်ချင်း တင်းမာသွားသည်။
အခုရက်ပိုင်းအတွင်း စိုင်းခမ်းမဏ်ကို မြတ်လေးညို မမြင်ရ
သဖြင့် ဒေါသဖြစ်ရန် မေ့နေခဲ့သလို ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါမှန်းမသိ
သူတစ်ယောက်က လိုက်နှောင့်ယှက် နေခြင်းကြောင့် သူ့ကို
သတိမရနိုင်ခဲ့ပါ။

အခုမှ ဒေါသနှင့် သတိရမိသလို ခုနက မိမိနောက်ကို
ဆိုက်ပြီး ဆွဲတော့လွဲတော့မလို ဖြစ်နေသည် လူကို လှည့်ကြည့်
ဆိုက်မိသည်။

“ဟင်”

စောစောကလူက ကော်ရစ်တာရှိ တိုင်တစ်တိုင်ကို မှီကာ
မြတ်လေးညိုတို့နှစ်ယောက်ကို စီးကရက်ရွှက်ဖွာရင်း မျက်လုံးကို
အစင်းကာ စူးစိုက်ကြည့်လျက်ရှိနေသဖြင့် မြတ်လေးညိုနောက်ကို
သတ်လိုက်မည့် သူပုံစံကြောင့် စိတ်ရှုပ် ထွေးသွားမိသည်။
မြတ်လေးညို လှမ်းကြည့်ရာသို့ စိုင်းခမ်းမဏ် လှမ်းကြည့်လိုက်
တာကို မြင်လိုက်ရသည်။ အခုချိန် စိုင်းခမ်းမဏ်ကို အကူအညီ
ဘာင်းလျှင် ဖြစ်သော်လည်း မုန်းမုန်းနှင့် နေရာမှ ချာခနဲ
ညှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

“မြတ်လေး”

စိုင်းခမ်းမက်အသံကို ကြားသော်လည်း မြတ်လေးညို့လှည့်မကြည့်ပါ။ မျက်နှာထားတင်းတင်းလေးနှင့် ရှေ့ဆက်လျှောက်ခဲ့သည်။ တဖျပ်ဖျပ်ခြေသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက် သူမနား အပြေးရောက်လာ၏။ “နာမည်လေးက မြတ်လေးတဲ့လား... နာမည်နဲ့လူ သိပ်လိုက်တယ်ဗျာ”

“ဟင်... ရှင်၊ ဘာကိစ္စ ကျွန်မနောက်ကို လိုက်နေတာလဲ”

“သိပ်လှလို့... စိတ်ဝင်စားလို့ပေါ့ဗျာ”

အသံဩသလို ခပ်ဝဲဝဲနှင့် မြတ်လေးညို့နား လှစ်ခနဲ ရောက်လာသူက သူမထင်ထားသလို စိုင်းခမ်းမက်မဟုတ်ဘဲ မြတ်လေးညို့ လုံးဝ ကြည့်မရသော မျက်နှာပြောင်လှသော ခုနက လူရမ်းကားဖြစ်နေသောကြောင့် မြတ်လေးညို့ ထိုလူ့ဘက်ကို လှည့်ပြီး ရန်ထောင်စကားလေး ဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ”

“သူလို ကိုယ်လို လူထဲကပါပဲဗျာ”

“တောက်”

အနားကလူကို မကျေနပ်ရသလို... ဟိုး အဝေးမှာ သူနှင့်ဘာမှ မဆိုင်သလို လက်ဖိုက် ရပ်ကြည့်နေသည့် စိုင်းခမ်းမက်ကြောင့် ရင်ထဲမှာ ဒေါသလေးတွေ ဖြစ်ရသည်။

“မြတ်လေး... ကျောင်းဆင်းတဲ့အထိ ကိုယ် စောင့်နေမယ်နော်”

စာသင်ခန်းနား အရောက်မှာ အနားနား တိုးကပ်ပြီး ပြောလိုက်သည့်လူကြောင့် မြတ်လေးညို့ အံလေးကြိတ်လိုက်မိသည်။

“ဟေ့... မြတ်လေး၊ ခုနကတုန်းကလို့က ဟိုနေ့ကလူပဲ ဟုတ်လား... မင်း နားကိုကပ်ပြီး ဘာပြောသွားတာလဲ”

“ကျောင်းဆင်းတဲ့အထိ စောင့်နေမယ်တဲ့”

“ဟင်... လူပါးဝလှချည်လား၊ မင်း ဒီအတိုင်း နေလို့ ဖြစ်မလား... ကိုစိုင်းခမ်းမက်ကို သွားပြောလေကွာ”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ် ငါလည်း အဲဒီလူကို ကြည့်မရဘူး... ရုပ်ကိုက ပြောင်ချော်ချော်နဲ့ ငါ့ကိုတောင် အရှက်မရှိ မျက်စိမှိတ်ပြနေသေးတယ်”

“ဟင်... ဟုတ်လား”

သန္တာနှင့် ယုယက မြတ်လေးကိုယ်စား မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်နေကြသလို သူတို့ကိုပါ အလွတ်မပေး မျက်နှာပြောင် တိုက်နေသူကို ကြည့်မရစွာ စိုင်းခမ်းမက်ကို သွားပြောခိုင်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်းတွေ သိထားတာက မြတ်လေးညို့နှင့် စိုင်းခမ်းမက်ကို လူကြီးမိဘတွေ သဘောတူထားသည့် မကြာမီ ဘက်ထပ်တော့မည့် ချစ်သူစုံတွဲအဖြစ် ထင်မြင်နေကြသည်။

တကယ်တမ်း သူနှင့် သူမအဖြစ်က သူငယ်ချင်းတွေထင်သလို မဟုတ်သဖြင့် အခုကိစ္စကို စိုင်းခမ်းမက်ကို သွားပြောလို့ မဖြစ် နိုင်တာကို သူမကိုယ်တိုင် မျက်ဝါးထင်ထင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရပြီးပြီ မဟုတ်ပါလား။

“ဟာ... ဟိုမှာ လာပြန်ပြီ”

သန္တာအသံလေးက အလန့်တကြား။

မြတ်လေးတို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ထိုလူကို ကော်ရစ်တာမှာ တွေ့လိုက်ရသည်။ မချောလေးသုံးယောက် သူ့ဘက်သို့ တစ်ပြိုင်တည်း လှမ်းကြည့်လိုက်ပုံကို ကြည့်ပြီး ဇော်ရှိုင်း သဘောကျစွာ အသံထွက်၍ ရယ်မောပစ်လိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မချောလေးတွေကို မျက်လုံး တစ်ဖက် ခြိတ်ပြလိုက်ရာ သုံးယောက်စလုံး ချာခနဲ တစ်ဖက်သို့ ပြန်လှည့် သွားကြပုံက ညီညီညာညာ။

“အဟား...”

စိုင်းခမ်းမက်ကို ကူညီချင်၍ မြတ်လေးညိုကို သူ တမင် နှောင့်ယှက်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။ စိုင်းရဲ့ မြတ်လေးညို ကတော့ ဇော်ရှိုင်းကို လူရမ်းကားတစ်ယောက်အဖြစ် ကောင်း ကောင်း မှတ်မိနေပြီမို့ ဒီနေ့အပြတ် ပွဲကြမ်းရန် စီစဉ်ထား ပြီးသား ဖြစ်သည်။

မြတ်လေးညိုတို့ သူငယ်ချင်း သုံးယောက် တိုးတိုး

ကြိတ်ကြိတ် တိုင်ပင်နေချိန်မှာ ဇော်ရှိုင်း စိုင်းခမ်းမက်ရှိရာကို ရောက်သွားသည်။

“စိုင်း”

“ဟင်”

“အသင့်ပြင်ထားနော်... ဒီနေ့ မင်းရဲ့ မြတ်လေး မင်းရင်ခွင်ထဲ ရောက်လာစေရမယ်”

“အေးပါ... မင်းသာ ပီရိပါစေ”

“အိုကေ”

ကျောင်းဆင်းချိန်မှာ ဇော်ရှိုင်းက မြတ်လေးညိုကို စောင့်နေသည်။ ဒါကို သူငယ်ချင်းသုံးယောက်လုံး မြင်ကြပါသည်။

“ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ မြတ်လေး၊ ဟိုလူ မင်းကိုစောင့်နေပြီ”

“ဂရုစိုက်လို့ကွာ... လာဝါ။ ကျောင်းထဲမှာ သူ့ဘာမှ မလုပ်ရဲပါဘူး”

အားလုံးရွှေ့က မြတ်လေးညို ရင်ကလေးကျောပြီး ဦးဆောင်ထွက် ခဲ့သည်။ သန္တာနှင့် ယုယကတော့ မျက်နှာထား တင်းတင်းနှင့် လှပလွန်းသည့် မြတ်လေးညို နောက်ကို လိုက်ခဲ့ရပေမယ့် ရင်တော့ ထိတ်နေသည်။

“မြတ်လေးအတွက်”

ပန်းတစ်စည်း မြတ်လေးရွှေ့ရောက်လာသည်။

မြတ်လေး လှမ်းမယူ။ သူက မြတ်လေးရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်ထားသဖြင့် အသွားရခက်နေသည်။

“ရှင် ကျွန်မရှေ့ကဖယ်ပါ”

“ရတယ်လေ... အတူတူလိုက်ခဲ့မယ် ဝါပေမယ့် ဒီပန်းစည်းလေးကိုတော့ မြတ်လေး မယူမချင်းပေးဖို့ ကြိုးစား ရမှာပဲ”

“ရော... ယူပါ မြတ်လေးရယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့ ခင်မင်မှု အမှတ်တရပါ...”

“ယူပါနော်”

ပန်းစည်းကြီးက မြတ်လေးမျက်နှာလေးရှေ့မှာ တဝှဲဝှဲ ဖြစ်နေရုံမက လူကလည်း မြောက်ကြွကြွ၊ မြတ်လေးညို မျက်နှာကို တစ်ချိန်လုံး ကြည့်လာသဖြင့် လမ်းလျှောက် တာလည်း နောက်ပြန်နီးပါး။ အိုး... တကယ်ကို အရှက်မရှိ ကိုရဲ့ ကားယားပါ။

“မြတ်လေး”

“ကဲဟယ်... ကဲ”

“ဟာ... မလုပ်နဲ့”

သူ့လက်ထဲက ပန်းစည်းကြီးကို လိုးငါးဖတ်ဖတ် ဆွဲယူပြီး အဝေးဆုံးကို အားနှင့် ပစ်လွှတ်လိုက်သည့်အတွက် ဇော်ရှိုင်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဘုတ်”

“ဟာ... ဘယ်လိုလဲကွ”

ဖြစ်ချင်တော့ မြတ်လေးညိုလှမ်းပစ်လိုက်သည့် ပန်းစည်းက စိုင်းခမ်းမက်ရင်ဘတ်ကြီးကို တည့်တည့် မှန်လာ သဖြင့် သူ အောက်ကျမသွားရန် ကမန်းကတန်း လှမ်းဖမ်း လိုက်ရာ မြေသို့မကျဘဲ သူ့လက်ထဲမှာ ရှိနေသည့်အတွက် ပစ်သူကို လှမ်း ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

“မြတ်လေးညို”

“မြတ်လေး တို့မှာ... ကိုစိုင်းခမ်းမက် လှမ်းခေါ်လိုက်ကွာ”

“မခေါ်ပါဘူး”

“ဟင်”

မြတ်လေးညို ခပ်ပြတ်ပြတ်လေး ပြောလိုက်သဖြင့် သန္တာနှင့် ယုယ နားမလည်သလို လှမ်းကြည့်ကြသည်။

“ဟုတ်တယ်... မခေါ်နဲ့ မြတ်လေး၊ ကိုယ်... မြတ်လေးကို အသည်းစကားပြောစရာရှိတယ်”

“ဘာရှင့်”

“ရှင်...”

“လူတွေ ဝိုင်းကြည့်ကုန်ကြပြီ... တစ်နေရာမှာ အေးအေးဆေးဆေး ပြောခွင့်ပြုပါလား... ကိုယ် မခံစား

နိုင်လို့ပါဗျာ”

“ရှင်က ကျွန်မကို ဘာထင်နေလဲ”

“သိပ်လှလွန်းလို့ နတ်သမီးလေးလို့ ထင်တာပဲ”

“မြတ်လေး”

ပန်းစည်းကြီးနှင့်အတူ သူမတို့နားကို စိုင်းခမ်းမဏိ ရောက်လာပြီး သူမနားမှာ မားမားကြီးရပ်ကာ ခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ရှင် မမြင်ဘူးလား”

အစအဆုံး တွေ့မြင်ပြီးသား ဖြစ်ပါလျက် တမင် လာမေး နေခြင်းကြောင့် မြတ်လေးညိုရင်မှာ ဒေါသတွေနှင့် ရန်စကား ဆိုလိုက်သည်။

“ဒီလူ မြတ်လေးကို လိုက်နှောက်ယှက်နေတာ လေး ငါ့ရက် ရှိနေပြီ ကိုစိုင်းခမ်းမဏိ၊ မြတ်လေးကို ကူညီပေးပါ ဦးရှင်”

သန္တာက မြတ်လေးကိုယ်စား ဝင်ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒီမှာ ကိုယ့်လူ မဆိုင်ရင် ဝင်မရှုပ်နဲ့ သူက ငါ့ရည်းစား သူစိတ်ကောက်လို့ လိုက်ချောနေတာ”

“အို... မဟုတ်ဘူး”

ထင်မှတ်မထားသည့် တစ်ဖက်လူ စကားကြောင့် မြတ်လေးညို မှတ်လုံးလေး ပြူးရသလို သူငယ်ချင်းတွေကလည်း

ထိတ်လန့်သွားကြသည်။

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ ဒီလူ ညာတာ ကိုစိုင်း”

“ဒီမယ် သူငယ်ချင်း... မင်း ပြောတဲ့စကားကို ငါက ယုံမယ်ထင်နေလို့လား... မသိရင်မှတ်ထား၊ သူက ငါ့ရည်းစား၊ ငါ့ချစ်သူ၊ မကြာခင် လက်ထပ်ကြတော့မှာ”

“အို...”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက် မကြာ ခင်ကမှ စေ့စပ်ထားကြတာရှင် သိရဲ့လား”

“ကျုပ် ဒါတွေ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ဟင်”

စိုင်းခမ်းမဏိကို ဒေါသနှင့် ရန်ထောင်မလို့ ရှိပါသေး၊ အစ်ဖက်လူ၏ ဘုကျကျ ရန်လိုစကားကြောင့် မြတ်လေးညို စီးစပ်လေး ပိတ်သွားသည်။

“မင်းက ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“သူ အိမ်ထောင်မကျမချင်း... ပိုင်ဆိုင်မယ့်သူ မရှိ သေးသ၍ ကျုပ်ဘက်က ကြိုးစားခွင့်ရှိတယ်၊ ကျုပ် သူ့ကို ချစ်တယ်၊ မရ ရတဲ့နည်းနဲ့ ယူမယ်”

“ဟာ”

“ဘာကွ”

“မင်း လူပါးဝလှချည်လား... ဒါ ငါ့ချစ်သူ၊ ငါ့ကို

စိတ်ကောက်နေ စိတ်ဆိုးနေလို့... လိုက်ချောနေတာ မင်းသိရလား”

ဒေါသနှင့် စိုင်းခမ်းမဏိ အသံက ခက်ထန်နေသလို မျက်နှာချောချောကလည်း တင်းမာနေပါသည်။

“မင်းပြောတဲ့ပုံပြင်ကို ငါက ယုံမယ်ထင်လား”

အားလုံးအကြည့်တွေက မြတ်လေးညိုထံ တစ် ပြိုင်တည်း ရောက်လာသည်။

“မြတ်လေး... မောင်တို့နှစ်ယောက်က ဘာတွေလဲ ဆိုတာ သူယုံအောင် ပြောလိုက်လေ”

မဟုတ်ဘူး... မပြောဘူးဟု စိတ်ထဲက မကျေမနပ်နှင့် ချက်ချင်းတုံ့ပြန် အော်ဟစ်လိုက်ပေမယ့် အမြင်မှာတော့ လူစိုက်ပုံစံအပြည့်နှင့် မျက်လုံးအစုံကို တမင်မှေးစင်းပြီး မြတ်လေး မျက်နှာ လှလှလေးကို အောင်နိုင်သူအပြုံးနှင့် စူးစူး စိုက်စိုက် ကြည့်နေသူကြောင့် မြတ်လေးညိုရင်ထဲက မကျေနပ် တာတွေ ဒေါသဖြစ်တာတွေ ကြိတ်ပြီး မျှိုချလိုက်ရသည်။

“ဟုတ်တယ်... သူက ကျွန်မချစ်သူ စိုင်းခမ်းမဏိ ကျွန်မတို့ မကြာခင် လက်ထပ်ကြတော့မှာ”

“တကယ်ရော ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ”

“ရှင်ဘာသာ ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေ၊ လာ မောင် ကျွန်မတို့ သွားကြမယ်”

မယုံသင်္ကာသလို မြတ်လေးညို၏ မျက်နှာလှလှလေးကို စူးစိုက်ကြည့်နေသူရှေ့က စိုင်းခမ်းမဏိလက်မောင်းကြီးကို သူမ လက်ကလေးများဖြင့် တွဲချိတ်ပြီး ထွက်ခဲ့သည်။ ယုယနှင့် သန္တာက အခုမှ စိတ်အေးသွားသလို စိုင်းခမ်းမဏိစုံတွဲကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားကြသဖြင့် မြတ်လေးညိုနှင့် နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ် ခဲ့သည်။

အတော်ဝေးဝေးကို ရောက်သည်နှင့် မြတ်လေးညို သူမ လက်ကလေးကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်ရှုပ်လိုက်သလို မျက်နှာ လှလှလေး တင်းမာစွာ စိုင်းခမ်းမဏိကို ချာခနဲ ကျောခိုင်း ပစ်လိုက်သည့် အတွက်။ စိုင်းခမ်းမဏိမျက်နှာ ချောချောမှာလည်း အလိုမကျမှုများ ဖြတ်သန်းသွားသည်။

မရွှေချောလေးက အခုတစ်မျိုး... တော်ကြာတစ်မျိုး ပါလား။ ဒါပေမယ့် စောစောက ဇော်ရွှင်းရှေ့မှာ ကြောက် ကြောက်လန့်လန့်နှင့် သူ့ကို မောင်လို့ ခေါ်သွားတာကိုရော သူမချစ်သူ စိုင်းခမ်းမဏိဖြစ်ကြောင်း မကြာခင်လက်ထပ်ကြ တော့မှာဆိုတာလေး ပြောသွားတာကို နားထောင်ရင်း ရင်မှာ တသိမ့်သိမ့် ခံစားခဲ့ရသည်။

“အဟမ်း”

နောက်က ဇော်ရွှင်းအသံကြောင့် လက်ထဲက ပန်းစည်း ကြိုး ကိုင်လျက် ငေးငိုင်းနေရာမှ အသိဝင်လာရသူက စိုင်းခမ်းမဏိ

ဖြစ်သည်။ သူ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဇော်နိုင်က သူ့ကို မေးတစ်
ချက် ဆက်ပြသည်။ ဆက်လုပ် ဆိုသည့်သဘော။ သူ မြတ်လေးညို
ရှိရာသို့ ခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့် လျှောက်ခဲ့သည်။

“မြတ်လေး”

သူ့အသံကိုကြားပါလျက် သူမက ထူးလည်းမထူးသလို
လှည့်လည်း မကြည့်ပါ။ သူ မြတ်လေးညိုကားနားအရောက်မှာ
ကားတံခါးကို ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။

“ဒို့”

“ရှင်... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“မောင်တို့ ဘယ်တော့ လက်ထပ်ကြမှာလဲဆိုတာ
သိချင်လို့”

ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ပြောနေသော စိုင်းခမ်းမက် မျက်နှာ
ချောချောကို ဒေါသမျက်ဝန်းလေးများဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“စိတ်ချ... ရှင့်ကို ဒီတစ်သက် ဘယ်တော့မှ လက်မ
ထပ်ဘူး”

“ထကယ်လား”

“ဆယ်ကယ်ရှင်”

“မြတ်လေး မောင့်ကို မချစ်ဘူးပေါ့”

“မုန်းတောင် မုန်းသေးတယ်”

ဂျစ်ကန်ကန် စကားလေးတွေဆိုနေသော ချစ်ရသူတို့

အသည်းထားစွာ မရယ်မပြုံး ခပ်တည်တည် စူးစိုက်ကြည့် ပစ်
လိုက်သည်။

“မြတ်လေးချစ်မယ့်သူကို မောင်သိတယ်”

“ရှင်က ဘာဆိုတာလဲ”

“နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်လေ”

“ဟင်”

မချိုမချည် မျက်နှာပေးနှင့် မြတ်လေးတို့နှစ်ယောက်ကို
အကဲခတ်သလို စူးစိုက်ကြည့်နေသည့် စောစောကလူကို တွေ့
ဆုံရသဖြင့် မြတ်လေးညိုရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။
ဒေါသဝေသော မျက်ဝန်းများဖြင့် စိုင်းခမ်းမက်ကို နှုတ်ခမ်းလေး
တိုက်ကာ တစ်ချက်စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ကားကို နေရာမှ
သိကြမ်းကြမ်း မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

စိတ်ထဲမှာတော့ သူမကို ဘယ်ကလာမှန်း မသိသည့်
ရမ်းကားနှင့် ဘာလိုလိုပြောလိုက်သော စိုင်းခမ်းမက်ကို အမှုန်
ပြတ်ပစ်ချင် နေမိတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၁)

မြတ်လေးညို သိပ်စိတ်ညစ်နေသလို ဒေါသလေးလည်း ဖြစ်နေရပါသည်။ စိုင်းခမ်းမဏ်ကို ဒေါသဖြစ်ရခြင်း တစ်ဖက်၊ မိမိကို နေရာမရွေး၊ အချိန်အခါမရွေး လိုက်နေထွက်နေသူကြောင့်တစ်ဖက် စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးကာ၊ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲဖြစ်သည်။

ဒီကြားထဲ မာမိတို့က စိုင်းခမ်းမဏ်နှင့် သူမ မင်္ဂလာ ကိစ္စကို အမြန်ဆုံး စီစဉ်ချင်နေကြသဖြင့်... ဒီတစ်ခါ သူမ သဘော စိတ်ဆန္ဒမပါဘဲ ဇွတ်လုပ်ခဲ့လျှင်... အိမ်မှာမူ တော့ဘဲ မိဘများမသိအောင် ခြေဦးတည်ရာ လျှောက်သွား

ဖြစ်ကြောင်း မာမိကို မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျလျက် အသိပေး ခြိမ်းခြောက်ထားရသည်။

မြတ်လေးညို စကားကြောင့် မာမိမှာ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်သွားပုံကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ ကျိတ်ပြီး သနား နေမိပါသော်လည်း သူမမှာ အခုလိုပြောဆိုမထားလျှင် မာမိက စိုင်းခမ်းမဏ်ဆိုသည့်သူ မတုတ်တရုတ် လျှောက်ပြောထားသမျှ အားလုံး အတုတ်အမှန် ထင်ကာ... မင်္ဂလာကိစ္စ ဇွတ်စီစဉ် ပည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မာမိက သူမတို့နှစ်ယောက်ကို ချစ်သူရည်းစားများ အဖြစ် ယုံကြည်နေသလို၊ စိုင်းခမ်းမဏ်မိဘတွေကလည်း ထို အတိုင်း ယုံကြည်နေသည်။ ထိုသို့ဖြစ်အောင်လည်း စိုင်းခမ်းမဏ် ဆိုသည့်သူက အကွက်ကျကျစီစဉ် ပြောကြား ထားခြင်းကြောင့် သူမဘက်က ဘယ်လိုပင် မှန်ကန်ပါ သော်လည်း ရှင်းပြခွင့် မရအောင် အခြေအနေတွေက ရှုပ်ထွေးသွားခဲ့သည်။

ဟော... အခုတော့ မြေပူရာကင်းမောက် နောက်ထပ် ပြဿနာတစ်ခုက သူမရှိရာကို ရောက်လို့လာပြန်ပါပြီ။ ထိုအရာ တော့ သူမတို့ ဇွတ်လိုက်၊ ဇွတ်ကြိုက် နေသည့်လူက သူမ နန်းပါတ်ကို မည်သို့ရသည်မသိ... တစ်ချိန်လုံး ဖုန်းဆက်ကာ ချောပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ မြတ်လေး အိမ်ပြင်မထွက်ဘဲ ဘယ်မှ သွားဘဲ နေတာကို သူ ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ မသိပါ...

တက္ကသိုလ်ဖုန်းဆက်ပြီး သူပြောချင်တာတွေ လျှောက်ပြောနေသည်။
ပထမ တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်ဖုန်းကိုင်ပြီး အပြတ်ပြောမ
လိုက်သည် နောက်ထပ်ဖုန်းမကိုင်တော့သော်လည်း အိမ်မှာ
မာမိကရှိနေတော့ မြတ်လေးညိုကိုယ်စား ဖုန်းနားထောင်ပြီး
အကြောင်း မသိတော့ သမီး၏သူငယ်ချင်းအမှတ်ဖြင့် ခေါ်မေး
ပြန်သည်။

“ရှင်... ဘယ်လိုလူလဲ အိမ်မှာ ကျွန်မတစ်ယောက်
တည်း ရှိတာ မဟုတ်ဘူးရှင်... လူကြီးမိဘတွေနဲ့ ဆိုတာလည်း
သတိရဦး”

“သတိရပါတယ်ဗျာ... မြတ်လေးအပါအဝင် အားလုံး
ကို လေးလည်း လေးစားပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ရှင့်ဖုန်းထဲ အခုချလိုက်ပါ”

“ဟိုး... ဟိုး နေဦးလေ ကိုယ့်ပြောချင်တာတွေ ဘာ
တစ်ခုမှ မပြောရသေးဘူးဗျာ”

“ဒီမှာ”

“ကိုယ့်နာမည် ဇော်ရှိုင်းလို့ ပြောပြီလေ... မမှတ်
ရင် ထပ်ပြောရဦးမှာပေါ့... မြတ်လေးညိုရဲ့ ဇော်ရှိုင်း”

“ဂျောက်”

မြတ်လေးညို ဖုန်းကိုပစ်ချလိုက်သည်။

ဒေါသတွေ မထိန်းနိုင်တော့ အနားမှာရှိနေသည့် မာ-

ကိုလည်း မေ့လျော့သွားသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ သမီးလေး”

“အလကား... ဖုန်းသရဲမှာမီ အဓိပ္ပါယ်မရှိတာတွေ
လျှောက်ပြောနေတာ...”

“တူ... တူ... တူ”

ပြောနေတုန်း ဖုန်းသံကထပ်မြည်လာသဖြင့် သားအမိ
ဇော်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်
သိတ်မိကြသည်။

“မာမိ”

“နေ... နေ သမီး၊ ဖုန်းမကိုင်နဲ့ မာမိမိ ပြောမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို မာမိက ဖုန်းနား ထောင်လိုက်သည်။

“ဟဲ... ”

“... ”

“ဟုတ်ကယ်... အန်တီက မြတ်လေးညိုရဲ့ မာမိပါ”
နောက်ထပ် မာမိထံမှ ဘာသံမှ မကြားရတော့။

တစ်ဖက်ကပြောသမျှတွေကို မာမိ ငြိမ်ပြီး နားထောင်
တာကို ကြည့်ပြီး စိတ်ရှုပ်လာသည်။

“ကောင်းပါပြီကွယ်... ပြောလိုက်ပါမယ်”

မာမိဖုန်းချလိုက်ပြီး မြတ်လေးညိုဘက် လှည့်လိုက်ကာ

“ဇော်ရှိုင်းကဲ့... စကားပြောတာ ရည်ရည်စွန်စွန်

၂၁၄

မြတ်ဗုဒ္ဓ

လေးပါး။ ဘာပြောသွားသေးလဲ သမီးသိလား။

“မသိပါဘူး မာမိ...”

“သူပြောတော့ သမီးသူငယ်ချင်းတဲ့”

“အဲဒါ သူညာတာမာမိ... သမီး သူ့ကို သိလည်း မသိဘူး၊ ခင်လည်း မခင်ဘူး... သမီးဖုန်းနံပါတ်ကို ဘယ်လို ရသလဲ မသိဘူး၊ အခုလို လိုက်နှောင့်ယှက်နေတော့တာပဲ”

စိတ်ရှုပ်ထွေးဟန်ပေါက်နေသော သမီးချော၏မျက်နှာ လှလှလေးကိုကြည့်ကာ ဒေါ်သခင်တစ်စုံတစ်ရာကို သဘောပေါက် နားလည်လိုက်ပါသည်။ သမီးဖြစ်သူ၏မေတ္တာကို တောင်းနေကြသူများထဲက တစ်ယောက်အဖြစ် သိမှတ် လိုက်သည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် စိုင်းခမ်းမက်နှင့် လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ အချိန်ဆွဲနေခြင်း အကြောင်းထဲမှာ ဇော်ရှိုင်းဆိုသည့် သူငယ်လေးတစ်ယောက် အပါအဝင်ပဲလားဟု တွေးမိလာသည်။

“သမီး”

“ရှင်... မာမိ”

“မာမိကို... မှန်မှန်ပြောစမ်း အဲဒီ ဇော်ရှိုင်းဆိုသူငယ်က သမီးကို မေတ္တာရှိနေတယ် မဟုတ်လား”

“မြတ်လေး မသိဘူး မာမိ... သူ မြတ်လေးနောက်လိုက်ပြီး နှောင့်ယှက်နေတာတော့ ဆယ်ရက်လောက် ရှိနေပြန်ပြီ”

“ဘယ်လို သမီးကို နှောင့်ယှက်တယ် ဟုတ်လား...”

ဒီကိစ္စ မောင်စိုင်း မသိဘူးလား”

“သိပါတယ်”

“ဟင်... သိရဲ့သားနဲ့ သူက ဒီလိုပဲ လက်မှိုက်ကြည့်နေနိုင်သလား...”

တုတ်ပါတယ်လို့ပဲ ပြောရမှာလား... မဟုတ်ဘူးလို့ပဲ ပြောရမှာလား၊ ရုတ်တရက် မြတ်လေးညို့ မဖြေတတ်တော့ပါ။ စိုင်းခမ်းမက်က သူမကို ကူညီချင်ပေမယ့် သူမက အကူအညီမခံ၊ မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ရန်လိုစွာ ဆက်ဆံတတ်ခြင်းကြောင့် အနားကပ်ခွင့်မရ ဖြစ်နေပါကြောင်း သူမ ထုတ်၍ ပြောဖြစ်ပါ။

“မဟုတ်သေးပါဘူး... ဒီကိစ္စကို မာမိမကျေနပ်ဘူး၊ အခုပဲ မောင်စိုင်းကို ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

“မာမိ မဆက်ပါနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့တုန်း... ကံ ဒါဖြင့် မာမိရှေ့မှာ သမီး ဒီယံတိုင် ဆက်စမ်း... မာမိခေါ်နေတယ် အခုလာပါလို့”

ပြဿနာပါလား...

ဒီပုံအတိုင်းဆို မာမိရှေ့မှာ သူမနှင့် စိုင်းခမ်းမက် တွက်နာချင်းဆိုင် တွေ့ရတော့မည်။ ထိုအခါ သူ့ကို မာမိရှေ့မှာ ရန်လုပ်၍မဖြစ်သလို... သူကလည်း မာမိရှေ့မှာ သူ့ဒီယံသူ အသားယူပြီး မာမိယုံအောင် လျှောက်ပြောနေပြန်

ရင်လည်း မြတ်လေးပဲ ဒေါသထွက် ခဲ့ပြင်းရပါဦးမည်။

အခုမှ ခက်ပြီ...

သူ့ကိုမခေါ်ချင်ပေမယ့်လည်း မာမိုစကားကို လွန်ဆန်ခဲ့
မဖြစ်။ ထို့ကြောင့် တစ်ဖက်အိမ်က ဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ် လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

ကံကောင်းချင်တာလား ကံဆိုးချင်တာလား မသိ။ ဖုန်း
ခွက်လာကိုင်သည့်လူက စိုင်းခမ်းမက်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေ သည်။

“ဟဲလို”

“ဟဲလို”

တစ်ဖက်က ဖုန်းခေါ်ပြီး အာသံမှ မကြားရသဖြင့်
စိုင်းခမ်းမက်အသံကို ကြားနေရသည်။

“ဒီမှာ”

“ဟင်... မြတ်လေး”

လုံးဝ မျှော်လင့်ထားခြင်းမရှိသော မြတ်လေးညို၏ အသံ
ကို ကြားရသဖြင့် စိုင်းခမ်းမက်မှာ အံ့သြမယုံနိုင်ခြင်းနှင့် အထူး
ရင်ခုန်သံတွေ ဆူညံသွားသည်။

“မြတ်လေး... အာကီစွန့်လို့လဲ ဟင်၊ မာမိုကို ခေါ်
ပေးရမလား”

“မခေါ်ပါနဲ့... ကျွန်မပြောမှာ ရှင့်ကို”

“ဗျာ”

“မောင်ကို ဟုတ်လား”

နားကြား လွဲခြင်းမဟုတ်ပါ။ စိုင်းခမ်းမက်မျက်ခုံးတွေ
ပင့်စက်သွားသည်။ မြတ်လေးညို ကိုယ်တိုင်က သူ့ကိုစကား
ပြောချင်လို့ ဆိုပါလား...

“ဒီမှာ... ရှင့်ကို မာမိက စကားပြောစရာရှိလို့ အခု
လာခဲ့ပါတဲ့”

“ကောင်းပြီ... မောင် အခုလာခဲ့မယ်”

“ဂျောက်”

တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် စိုင်းခမ်းမက်
မှန်ရေကို အပြေးရောက်သွားသည်။ ခေါင်းဖြိုးခြင်း၊ အဝတ်အစား
သေသပ်အောင် ပြုပြင်ခြင်းများ လုပ်ရသည်။ ယောက္ခမကြီး ကိုယ်
တိုင် သူ့ကို ခေါ်တာဆိုတော့ အာတွေများ ပြောမလို့ ပါလိမ့်ဟု
တွေးပြီး ရင်ထိတ်စွာ မြတ်လေးတို့ ခြံဘက်ကို တွားခဲ့သည်။

“လာ... မောင်စိုင်း၊ ထိုင်... သမီးလည်းလာလေ”
စိုင်းခမ်းမက်အိပ်ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် နေရာမှ လစ်ပြေး
ချင်နေသည့် မြတ်လေးညိုကို မာမိက လှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့်
မြတ်လေးညို ဆိုစာတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။

“အစမ်းရေ... အအေးတစ်ခုခု ယူခဲ့ပါဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေကြီး”

“သား မာမိ အိမ်မှာရှိလား”

“မရှိပါဘူး အန်တီ... မာမီတို့ ခရီးထွက်သွားပါတယ်”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ၊ ခင်ခင်ဖုန်းဆက်သားပဲ”

“ဒီလိုသားရေ... အခုတစ်လော သမီးကို လိုက်နှောင့်ယှက်နေတာကို သားလည်း သိမှာပေါ့”

“ဗျာ”

“ဇော်ရွှင်ဆိုတဲ့ သူငယ်ကွယ်... ခုနကပဲ ဖုန်းဆက်သေးတယ်၊ အဲဒီကိစ္စ ပြောချင်လို့ပါ”

စိုင်းခမ်းမက်ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး မြတ်လေးညိုမျက်နှာလှလှလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မြတ်လေးညိုက သူ့ကိုမကြည့်။ ခပ်တည်တည် မျက်နှာထားနှင့် မျက်နှာလွဲထားသဖြင့် ဇော်ရွှင်နှင့် ချစ်အကြောင်း သိများသွားပြီလားဟု တွေးမိတော့ သူကတွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သို့ပါသော်လည်း ဟန်ကိုယ့်ဖို့ဆိုသည့် စကားအတိုင်း အပြင်မှာတော့ မျက်နှာကို ဘာမှမဖြစ်သလို နေလိုက်သည်။

“ပြောပါ အန်တီ... အဲဒီကိစ္စအတွက် တျွန်တော်တာလုပ်ပေးရပါမလဲ ခင်ဗျာ”

“အေး... အန်တီသဘောပြောရရင် သားတို့မင်္ဂလာကိစ္စကို အမြန်ကျင်းပလိုက်ချင်တာပါပဲ”

“ကျွန်တော့်သဘောကလည်း အဲဒီအတိုင်းပါပဲ ခင်ဗျာ”

“ဟေမီ”

မြတ်လေးညို အလန်တကြား မာမီကို ခေါ်လိုက်မိသည်။

“ဘာပြောချင်လို့လဲ သမီးလေး...”

“မြတ်လေး အဲဒီကိစ္စသဘောမတူဘူး မာမီ”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့တုန်းကွယ်”

“မြတ်လေး ကျောင်းပြီးမှ...”

“ဪကွယ်... လက်ထပ်ပြီးမှ ကျောင်းဆက် တက်လည်း ရတာပါပဲ၊ တိုက် ငွေတစ်ခွက်ဆို သမီးပဲ ခက်မယ်”

“မဖြစ်စေရပါဘူး... အဲဒီကိစ္စ မြတ်လေးဘာသာ ဖြေရှင်းနိုင်ပါတယ်”

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွယ်”

မြတ်လေးညိုတို့ သားအမိနှစ်ယောက် စကားပြောနေတာကို ပရိသတ်လို ထိုင်ကြည့်နေရသူက စိုင်းခမ်းမက်။ မြတ်လေးပြောမည့် စကားတွေကို သူက ကြိုသိနေသဖြင့် ဘာမှ ပိုထူးပြီး မခံစားရပါသော်လည်း မြတ်နိုးချစ်မဝသော ရွှန်း လက်သည် မျက်ဝန်းအစုံကတော့ ချစ်သူမျက်နှာလှလှလေးကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“မောင်စိုင်း ပြောပါဦး၊ အဲဒီသူငယ်က မင်းတို့နှစ်ယောက် စေ့စပ်ထားတာ မသိဘူးလား”

“သိပါတယ် အန်တီ”

“ဟင်... သိရက်နဲ့ မင်းကဘာမှ မလုပ်ဘူးလား”

“သူ့ကို ကျွန်တော်လူချင်းတွေ့ပြီး ပြောပါတယ်။ အဲဒီလူက မြတ်လေး လက်မထပ်မချင်း ကြိုးစားခွင့် သူ့မှာရှိတယ်လို့ ပြောတာ... မြတ်လေးလည်း ကြားပါတယ်”

“အို... ခက်ထိုက်တာကွယ်”

“ကြည့်ရတာ မိုက်တိမိုက်ကန်း တစ်ဝှတ်ထိုးထဲက ထင်ပါရဲ့ ကွယ်... သမီးကြားရဲ့လား။ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် မာမီ ဘယ်လောက်များ ရင်ကျိုးရမလဲ”

မြတ်လေးညို မဖြေနိုင်ပါ။

နှုတ်ခမ်းလေးကိုသာ တင်းတင်းစေ့ထားမိသည်။

“ခင်ခင်တို့လာရင် ဒီတီစွကို အမြန်ဆုံး စီစဉ်မယ်... သမီး သဘောတူရဲ့လားဟင်”

“မြတ်လေး ကိုယ်ကိုယ်ကို ထိန်းနိုင်ပါတယ် မာမီ”

ဒေါ်သခင် တစ်ချက်ငေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

မင်္ဂလာကိစ္စကို သမီးဖြစ်သူက လုံးဝသဘောမတူဘူးဆိုတော့လည်း ငွတ်အတင်း စီစဉ်ဖို့ ခက်နေသည်။ စိုင်းခမ်းမဏ်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း သမီးက လောင်းက အခုကတည်းက သမီးသဘောမတူဘဲ ဘာမှ မလုပ်လိုဟန်ဖြင့် ငြိမ်သက်နေသည်။ ဒါကလည်း စိုင်းခမ်းမဏ် အပြစ်တော့ မဟုတ်ပါ။

ကာယကံရှင်က ငြင်းပယ်နေမှတော့ သူလည်း ရှေ့ဆက်တိုးရ ခက်မည်ပေါ့။ ဒီကြားထဲ သမီးဖြစ်သူမျက်နှာလေး ညိုနေတာကို မြင်ရတော့ ဒေါ်သခင်ထပ်မံပြောရက်ပြန်။

“ကောင်းပြီလေ... သမီးစကားနဲ့ သမီးဝဲ တစ်ခုခုသတင်း ကြားလိုကတော့ မာမီစီစဉ်တဲ့အတိုင်း တရားရုံးမှာ ချက်ချင်း လက်ထပ်ရမယ်... ဧည့်ခံပွဲကို နောက်မှ ကြည့်စီစဉ်ရမှာပဲ”

“ကဲ... သားလဲ အအေးသောက်ဦး... သမီးမောင်စိုင်းကို စကားပြောဦး၊ မာမီအပေါ်ထပ် ခဏတက်လိုက်ဦးမယ်”

ဒေါ်သခင် တခင်ရှောင်ထွက်ပေးသွားမှန်း နှစ်ယောက်စလုံး သိလိုက်ပါသည်။ စိုင်းခမ်းမဏ် စားပွဲပေါ်က အအေးခွက်ကို ယူသောက်လိုက်သည်။ မြတ်လေးညို အခုအချိန်ထိ သူ့မျက်နှာကို မကြည့်သလို... ဘာစကားမှလည်း မဆို။

“မြတ်လေး”

“ဘာလဲ”

“မောင့်ကို စကားပြောဦးလေ”

“ရှင်ကို ဘာမှ ပြောစရာ မရှိဘူး”

အနားမှာ မာမီမရှိတော့ဘူးဆိုတော့ သူ့ကို သူမ စကားစောင်းလည်း မပြောမိတော့ပါ။

“ကောင်းပြီလေ... မြတ်လေးမှာ ပြောစရာမရှိရင် မောင်ပဲ ပြောမယ်”

“မောင် မြတ်လေးကို ဘယ်လောက် ချစ်တယ်... မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာ မြတ်လေးသိရဲ့လား”

“မသိဘူး... ဘာမှမပြောနဲ့”

“ပြောမယ်... မင်းက တခြားလူရင်ခွင့်ထဲကို ဝင်ခွင့် နေတာ မဟုတ်လား”

“အာ...”

မြတ်လေးညို့ ဒေါသဖြင့် ဆုတ်ဆုတ်ခါ နာသွားသော်လည်း ချက်ချင်းပင် ဘာမှမဖြစ်သလို ရယ်မောဝစ် လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မက တခြားရင်ခွင့်ထဲကို ဝင်ခွင့်နေတာ... ကဲ ရှင် ဘာလုပ်ချင်လဲ”

“ဖက်နမ်းချင်တယ်”

“ဟင်... ရှင် အရှက်မရှိ ဘာစကားတွေ ပြောတာလဲ”

မာမိကြားသွားမလား စိုးရိမ်သလို... အိမ်ဖော် ကောင်မလေးတွေ ကြားသွားမလား၊ ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ရင်း... စိုင်းခမ်းမဏ်ကို ဒေါသဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါ ရှက်စရာမဟုတ်ပါဘူး... မောင့်ရင်ထဲက ချစ်စရာ

စကားတွေပါ၊ မြတ်လေးကို မောင်ချစ်တယ်”

“ရှင် ပြန်တော့”

“မြတ်လေးမာမိကို ဒီအတိုင်း ပြန်ပြောလိုက်ရမလား၊ မာမိသမီး သိပ် ဧည့်ခံကောင်းတာပဲလို့လေ...”

“ရှင်ပါးစပ် ပိတ်ထား... နားညည်းတယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

စိုင်းခမ်းမဏ်က စကားတစ်ခွန်းမှ ထပ်မဆိုတော့ဘဲ နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။ ပါးစပ်က ဘာစကားမှ မဆိုတော့ဝေမယ့် အရောင် တဖျပ်ဖျပ်လဲနေသော မျက်ဝန်းအစုံကတော့ ပါးစပ်က ပြောနေသည့် စကားများထက် ရာထောင်မကသော စကားများကို အသံမဲ့ဆိုလျှင်... မြတ်လေးညို့၏ မျက်နှာ လှလှလေးကိုသာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသလို မျက်တောင်မခတ် စတမ်း စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီး ကြည့်ငေးလျက်ရှိသည်။ အချိန် လေးတွေ ကြာသွားသည်။ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားသော စိုင်းခမ်းမဏ်ထံမှ မည်သည့် အသံမှ မကြားရသဖြင့် မြတ်လေးညို့ ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“အို”

ရွှန်းလဲ့ရီဝေသော မျက်ဝန်းအစုံနှင့်ဆုံမိသဖြင့် မြတ်လေးညို့ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ရင်ခုန်သံတွေ ကသောင်းတန်း ဖြစ်ကုန်သည်။

ကြည့်စမ်း... သိပ်အကြည့်ရဲတဲ့လူ...

လူကို ဘယ်လိုပုံစံနှင့် ကြည့်နေမှန်းမသိ။ ရှက်စိတ်ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ထူထူကား ပါးလေးတွေ ရဲသွားသည်။ ရဲတင်း လှသော သူ့ကို မုန်းမုန်းနှင့် မျက်စောင်း ထိုးမစ်လိုက်သည်။

“ရှင် ဘယ်လိုလူလဲဟင်”

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

ချစ်သူထဲမှ မျက်စောင်းလှလှကို မြတ်နိုးစွာခံယူရင်း စိုင်းခမ်းမက် တမင်မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့အကြည့်ကြောင့် သူမ အနေရခက်နေကာ ရှက်ရွံ့နေတာကို သိလျက်နှင့် မသိဟန်ဆောင်နေလိုက်ရပေမယ့်... ရင်ထဲမှာတော့ ချစ်ရသူကို ကြည့်ကာ ရင်နှင့်မဆုံအောင် ချစ်စိတ်တွေ ဖြစ်ထွန်းနေသည်။

“မျက်လုံးပြူကြီးနဲ့ လူကိုကြည့်နေတာဆို ပြောတာရှင်”

“အဟွန်း... ဟွန်း... ဟွန်း”

“သိပ်လှလို့... သိပ်ချစ်စရာကောင်းလို့ ကြည့်တာ မကြည့်ရဘူးလားဗျာ”

“ရှင်ကြည့်ဖို့ မွေးထားတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပြီ... ဒါဖြင့် ဘယ်သူကြည့်ဖို့တုန်း”

“အို... ဘယ်သူ့အတွက်ဖြစ်ဖြစ် ရှင်အပူလား”

“မောင့်အပူပေါ့... ချစ်က မောင့်ရဲ့ချစ်သူ၊ မြတ်နိုးရတဲ့သူ”

“ကြည့်စမ်း... ပြောရင်းက ပိုဆိုးလာပြန်ပြီ”

“ရှင်အိမ်ရှင် မြန်မြန်ပြန်ပါ”

ဒေါသလေးနှင့် ရန်စွာလိုက်သည်။

ကြာလျှင်... ဒီလူလုပ်ပုံနဲ့ သူပြောချင်ရာပြောနေသည့် အရှက်မရှိစကားတွေကို အိမ်ဖော်လေးတွေ ကြားသွားမှာ စိုးရိမ်နေမိသည်။

“ဒီမှာ...”

“မောင်လို့ခေါ်”

“အို...”

“ရှင်... ရှင် ပြန်တော့လို့ပြောနေတာ မကြားဘူးဘူး”

“ကြားသားပဲ”

“ဟင်”

မျက်ဝန်းပြာကြီးတွေ စိုင်းခမ်းမက်မျက်နှာချောချောကို ဒေါသဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်လာသဖြင့် သူကလည်း အားကျမခံ သူမမျက်နှာလှလှလေးကို ရွန်းလဲ့သော မျက်ဝန်းများဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ကြားရဲ့သားနဲ့ မပြန်တာ ဘာသဘောလဲ၊ ကျွန်မကို ဒီသမထွက်ထွက်အောင် လုပ်နေတာလား... အပေါ်မှာ အိပ်နေလို့... နို့မို့ရင်လား”

ပေကပ်ထိုင်နေသူကို တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် ရန်စကား
နေမိသည်။ ဘယ်လိုလူမှန်းမသိ၊ မချစ်ပါဘူး၊ မကြိုက်ပါ ဘူးလို့
ပြောထားပါလျက်နှင့် နည်းမျိုးစုံသုံးပြီး မြတ်လေးညိုကို အရယူ
ကြိုးစားနေသည့်အတွက် ကြည့်မရအောင် မှန်းလှသည်။

“ရှင် ပြောနေတာ မရဘူးလား”

“ရပါတယ်... တကယ်ပြန်စေချင်တာဆိုရင် မလွယ်
ပေါက်နားအထိ မင်းလိုက်ဦး”

“အိုး... ဘာကိစ္စ ရှင်ကို လိုက်ပို့ရမှာတုန်း မပို့
ပါဘူး”

“ကောင်းပြီလေ... ဒါဆိုရင် မပြန်ရဲဘဲ၊ မင်းကိုယ်တိုင်
မောင့်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်တာ၊ မင်းလိုက်မပို့မချင်း မပြန်ဘူး၊ ဒီစာ
ညစာစားပြီးမှ ပြန်မယ်”

“ဟင်”

မြတ်လေးညို ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည့်
စိုင်းခမ်းမဏ်က သူမကို ဂရုမစိုက်သလို နေရာမှထကာ
ဧည့်ခန်းအနှံ့ လျှောက်ကြည့်ရင်း... စားပွဲမှာ မှန်ဘောင်
ထောင်ထားသည့် သူမခါတ်ပုံလေးကို ကောက်ယူမည်
လိုက်သည်။

“မကိုင်ပါနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့တုန်း... ဓာတ်ပုံလေး သိပ်လှတာ၊

“ကြည့်ရဘူးလား”

“မကြည့်နဲ့”

“ဟောဗျာ... ဓါတ်ပုံလေးကြည့်တာတောင် ကြည့်ခွင့်
မပြုနိုင်အောင် ကပ်စားနဲ့လှချည်လားဗျာ”

မျက်နှာချောချောက ပြုံးစိစိနှင့် မျက်ဝန်းမှာ ကျီစယ်
ညီဟန် ရယ်မြူးရိပ်များ ထင်ဟပ်နေတာကို မြင်ရသည်။
“ဖြစ်တော့၊ သူကတော့ မြတ်လေးညိုနားက မသွားရလေ
မကြိုက်လေဖြစ်နေမှာ သေချာသည်။ ခဏနေရင် ဒက်ဒီ
ဘာတော့မည်။ ထိုအခါ သူ့ကြောင့် စကားတွေပိုရှုပ် လာမှာကို
လိုချင်။

“ကဲ... ကဲ၊ ရှင်ပြန်လို့ရပြီ”

“မောင့်ကို လိုက်ပို့မှာပေါ့... ဟုတ်လား”

“သိရင်ပြီးရော... ရှေ့က မြန်မြန်ကြွ”

“အန်တိုကို နှုတ်မဆက်ရသေးဘူး”

“ရတယ်... ကျွန်မပြောလိုက်မယ်”

“ဒီလိုဆိုတော့လဲ... မောင့်ချစ်သူလေးက သဘော
ကောင်းလှချည်လား”

မြတ်လေးညို ပါးစပ်ပိတ်နေလိုက်သည်။

စိတ်မတိုလို့ မဟုတ်။ ရင်ထဲမှာ ဒေါသထွက်နေပါ
သော်လည်း အပေါ်မှာ မာမိရှိနေ၍ စိတ်ထင်တိုင်း လုပ်မဖြစ်၍

ငြိမ်နေရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တိုက်ဘေးက ကပ်ဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ အေးမြသော သစ်ပင်များစိမ်းစိုနေသော နေရာအရောက်...

“အချစ်”

“အို... ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ”

“သိပ်ချစ်တယ်ကွာ”

“ဟင်... ရှင်နော်”

“ဖယ်စမ်း...”

အနီးကပ် အတူယှဉ်သွားနေရာမှ စိုင်းခမ်းမက် စုတ်တရက် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့သလို သူမ ကိုယ်လေးကို လှုပ်တစ်ပြက် သူ့ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်ပြီး တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်၍ ရင်ချင်းအပ်ကာ မျက်နှာလှလှထက် ပြင်းပြ လှိုက်သော အချစ်များဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း နမ်း ရှိုက်ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရုတ်တရက်ဖြစ်၍ မြတ်လေးညိုခမျာ ရှောင်တိမ်းမိမရလိုက်ပါ။ မြွေတစ်ကောင်လို တင်းကျပ်စွာ တုပ်နှောထားသော သူ့လက်များကြားမှာ လှုပ်မရအောင် သူ့ရင်ခွင်ထဲ နစ်မြှုပ်သွားပြီး သူ့ထံမှ သိပ်သည်းစွာ ကျရောက်လာသည့် ချစ်အနမ်းများအောက်မှာ မူမေ့မတတ် ဖြစ်သွားရပါသည်။

သူက... မြတ်လေးညိုကို စကားဆိုခွင့်မပေးသတိ

အဖွေးနည်းသော လည်တိုင် လှလှလေးထက် ချစ်တံဆိပ်များ ခပ်နှိပ်သလို... နှင်းဆီဖူး နှုတ်ခမ်းလေးထက်မှာ ရှည်ကြာသော အနမ်းများဖြင့် တင်းကျပ်စွာ တုပ်နှောထား လိုက်သည်။

“ချစ်တယ်ကွာ”

“ကြာရင် မောင်တော့... သိပ်ခက်တော့မှာပဲ”

“လွတ်စမ်း”

“ဟင့်အင်း”

“မောင်ကို ပြန်ချစ်ပါဗျာ... မောင်ကို ဘာလို့ ဒီလောက် နှိပ်စက်နေတာလဲဟင်”

“ဘယ်သူက ရှင့်ကိုနှိပ်စက်နေလို့လဲ”

“ဖယ်... လွတ်ဆို”

“မလွတ်ဘူး... မောင် သိပ်ချစ်မှန်း သိရက်နဲ့ ပြန်ချစ်တာ မောင်ကို နှိပ်စက်နေတာမဟုတ်လို့ ဘာလဲ”

ကြည့်ရင်း...

လူကို ကြမ်းချင်တိုင်းကြမ်း၊ ရမ်းချင်တိုင်းရမ်း ကားရုံနှင့်မပြီး။ သူပင် မြတ်လေးညိုကို ပြန်ပြီး စကားနာထိုးကာ ဒေါသဖြစ် စိတ်ဆိုးနေချင်ပါသေးသည်။ ခပ်ဖျော့ဖျော့ ပွေးရနံ့ဆင်းယှုံနေသော သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ နစ်ကိုယ့်တစ်ကိုယ်ဖြစ်တော့ နှစ်ဝင်ပူးကပ်လျက်ရှိနေသော အနေအထားမှာ မြတ်လေးညို ဘယ်လိုရှုန်းရှုန်း သူက လွတ်မပေးရုံမက ပိုတိုး၍ ဖက်ကာ

မြတ်လေးညိုမျက်နှာနှင့် သူ့မျက်နှာ တိုးဝေကာ စကားခနဲ ခြင်းကြောင့် မြတ်လေးညိုမှ ဘယ်လိုပင် ရှောင်တိမ်းသော်လည်း... မလွတ်ဘဲ သူစိတ်ထင်တိုင်း ပြုသမျှ နေရသည်။

ဒေါသဖြင့် သူ့ကို ထုခိုက်ကုတ်ဖဲ့ပစ်ချင်သော်လည်း သူ့မလက်ကလေးများကိုပါ သူ့ရင်ခွင်မှာ သိမ်းဖက်ထား သဖြင့် စိတ်ထင်တိုင်း မပေါက်ရုံမက၊ မာမီတို့ကြားမည်စိုး၍ စကားကိုလည်း ကျယ်ကျယ် မဆိုရဲပါ။ ဟိုတစ်ခါကလည်း သူ့မကို မာမီမြင်တွေ့သွားကာ အထင်အမြင်လွဲခဲ့ပြီးပြီ။ အခုတစ်ခါ ထပ်ပြီး အထင်လွဲသွားရင် ရှက်တာနှင့် သေရန် သာ ရှိပါသည်။

“ရှင်... ပြောမရဘူးလား”

“မရဘူး...”

“မောင့်ကို ချစ်တယ်လို့ပြော... မပြောမချင်း”

အတိုင်း ဖက်နေမယ်”

“ဟင်”

“ဒီလောက်တောင် ဖြစ်တာ... ကဲဟာ”

“အား”

သူ့လက်မောင်းကို အားရှိသလောက် ဝ အားကုန်း ကိုက်ပစ်လိုက်သည့် အတွက် သူ့ကိုယ်ကြီး ဆက်ခံနေဖြစ်သွားကာ သူ့လက်များ ပြေလျော့သွားသည်နှင့် ဘာတစ်ခုမှ စဉ်းစား

မနေတော့ဘဲ... သူ့ရင်ဘတ်ကြီးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အားကုန် ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သည်။ သစ်ပင်များကြားသို့ ကိုယ့်ကားယား ပြိုလဲကျသွားသည့် သူ့ကို လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ နေရာမှ ချာခနဲ လှည့်ပြေးခဲ့သော်လည်း လူတစ်ကိုယ်လုံး ရှက်ရွံ့စိတ်ဖြင့် ထူပူပြာဝေနေတော့သည်။

အခန်း (၁၂)

“မြတ်လေး”

“ဟင်... ရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ်... ကိုယ်ပါ”

မြတ်လေးရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်လိုက်သော ဇော်ရှိုင်းဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကိုကြည့်ပြီး မြတ်လေးမျက်နှာလေး သိသာစွာ ပျက်သွားသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က လူပြတ်နေသည်။ အရေးထဲ ကားက ပျက်ပြီး လမ်းဘေးမှာ ထိုးရပ်နေတော့ စိတ်ညစ်ပြီး ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိဖြစ်နေတုန်း... ကားတစ်စီးနှင့် ရောက်လာသူက ကူညီမည့်သူမဟုတ်ဘဲ သူမကို အကြီးအကျယ် နှောင့်

ယှက်ပေးမည့်သူ ဖြစ်နေသည်။

“ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ...”

“ကျွန်မဘာသာ ဘာလုပ်လုပ် ရှင်အပူလား”

ကားတစ်စီးလာရင် အကူအညီတောင်းမည်ဟု စဉ်းစားနေသော စိတ်ကူးလည်း ပျက်သွားသည်။ မျက်နှာကို တစ်ဖက်ဖို့ ခွဲပြီး အခြားသူဆီက အကူအညီရလိုရငြား လှမ်း မျှော်ကြည့်မိသည်။

“ကားပျက်နေတာ... ဟုတ်လား”

မြတ်လေး မဖြေပါ။

“ရတယ်... ကိုယ်ကြည့်ပေးမယ်”

မကြည့်နဲ့လို့ စိတ်ထဲက အော်ပြောလိုက်ပေမယ့် အပြင်မှာတော့ ကားရှေ့ဖုံးကိုဖွင့်ပြီး စစ်ဆေးနေသော ဇော်ရှိုင်း ဆိုသည့်လူကို ဘာမှမပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေမိသည်။ သူ့အနားကိုလည်း မသွား။ လက်ဝိုက်ပြီး ကျောခိုင်းလျက် နှုတ်ခမ်းလေးတို့ သွားဖြင့်ဖိကိုက်ကာ စိတ်အိုက်လူအိုက် ဖြစ်နေသည်။ အတန်းဖော် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အကူအညီတောင်း သဖြင့် မင်္ဂလာခံဘက်ကို လိုက်ဖို့ရင်း လူပြတ်သည့် နေရာ ရောက်မှ ကားက ရုတ်တရက် ထိုးရပ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဦး... ဦး”

“ရပြီမြတ်လေး... အားလုံး အိုကေသွားပြီ”

ဘယ်လို ဘယ်လို လုပ်လိုက်သည် မသိ...။

ကားက ချက်ချင်း စက်နိုးသွားသဖြင့် မြတ်လေးညို စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။ ကားပေါ်တက်ပြီး စက်နိုးလိုက်တော့ အလာတုန်းကအတိုင်း ဖြစ်သွားသဖြင့် ကျေနပ်စွာ ကားနားမှာရှိနေသည့် ဇော်ရှိုင်းဆိုသည့်လူကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူး တင်တယ်လို့ မပြောနဲ့နော်... တကယ် ကျေးဇူးတင်တယ်ဆိုရင် ကိုယ်နဲ့ အအေးတစ်ခုခု လိုက်သောဏ်ပေးပါလို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်”

“မဖြစ်ဘူးရှင်... ကျွန်မမှာ တခြားကိစ္စတွေ ရှိသေးတယ်”

သူက မြတ်လေးညိုပြောမည့် စကားကို ကြိုသိနေသလို သူဖြစ်ချင်တာကို ပြောလိုက်သည်။ သူ့စကားကို သူမ မလိုက်လျောနိုင်ကြောင်း ပြောလိုက်တော့ သူက အပြုံးမပျက်ပါ။

“နည်းနည်းလေး အချိန်ပေးလိုက်ပါဗျာ... ခဏလေး ခဏလေးလောက် ဖြစ်ဖြစ်ပါ... ရှေ့နားက အအေးဆိုင်လေး လောက်ဆို ဖြစ်ပါတယ်... ခွင့်ပြုလိုက်ပါဗျာ...”

“ခွင့်ပြုတယ်နော် ဟုတ်လား...”

မြတ်လေးညို မဖြေပါ။

ဇော်ရှိုင်းဆိုသည့်လူကိုသာ မျက်ဝန်းပြာကြီးများဖြင့်

အကဲခတ်သလို ကြည့်နေပါသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ဝေခွဲရခက်နေသည်။ ကားလေးပြင်ပေးရုံနှင့် အခွင့်အရေး ယူလွန်းတာကို မကြိုက်သော်လည်း သူလက်ညှိုးညွှန်ပြသည့် အအေးဆိုင်က ကားရပ်နေသည့်နေရာနှင့် သိပ် အလွမ်းမဝေးလှသဖြင့် သူတောင်းဆိုတာကို သဘောတူလိုက်ရလျှင်... နောက်ကို မနှောင့်ယှက်ရန် စကားတစ်ခါတည်းပဲ ပြောမည်ဟု တွေးလိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကားကို ရွှေ့သွားနှင့်မယ်နော်”

မြတ်လေးညို ခေါင်းမညိတ်။ ဇော်ရှိုင်းက သူ့ကားကို သူမရှေ့က မောင်းသွားပြီဖြစ်သဖြင့် မြတ်လေးညိုလဲ သူ့ကားနောက်မှ မောင်းလိုက်ခဲ့သည်။

“ဟင်”

မမျှော်လင့်ဘဲ စိုင်းခမ်းမဏ်ကားကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဇော်ရှိုင်းကို မနှောင့်ယှက်ဖို့ ပြောမည်ဟု ကြံစည်စိတ်ကူးထားသမျှတို့ ရပ်ချည်း လွင့်ပြယ်သွားသည်။ စိုင်းခမ်းမဏ်ကလည်း သူမကို လှမ်းမြင်တွေ့သွားပြီမို့ ဇော်ရှိုင်းနှင့်အတူ အအေးဆိုင်ထိုင်မည့်ကိစ္စကို လုံးဝမစဉ်းစားတော့ဘဲ... ကားလေးကို အချိန်မြင့်ပြီး တအားမောင်းထွက်ခဲ့သည်။

“ဟာ”

“ကျွီး”

ဖြစ်ချင်တော့ ကလေး တစ်ယောက်က မိုက်မိုက်

ကန်းကန်း လမ်းကို ဖြတ်အကူး... မြတ်လေးညို မျက်ဝန်းထဲမှာ ပြာခနဲ ဖြစ်သွားကာ တိုက်မိတော့မည့်ဘေးမှ လွတ်ရန် ကားကို အရိတ်ဖမ်းပြီး လွတ်အောင် ရှောင်လိုက်သည်။

“ကားတိုက်ပြီဟေ့”

“ဟင်”

ခွေခနဲ ကျသွားသည့် သဏ္ဌာန်လေးတစ်ခုနှင့် ဆူညံသွားသည့် စကားပြောသံများက မြတ်လေးညိုရင်ကို ပူလောင်သွားစေသည်။

“ကလေး... ဘာဖြစ်သွားလဲဟင်”

“ဘာဖြစ်သွားလဲ”

“သူ သေပြီလားဟင်...”

လူတစ်ယောက်၏ ရင်ခွင်ထဲမှာ ပျော့ခွေနေသည့် ကလေးကို ကြည့်ပြီး သူ့ရင်ခွန် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ အမူးမလေးလို ဖြစ်သွားသည်။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ဒါမျိုးအဖြစ်လည်း မကြုံဖူးသဖြင့် ပို၍ တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက်... မျက်နှာ လှလှလေး တစ်ခုလုံး သွေးမရှိသလို ဖြူဖျော့သွားပါသည်။

“ကလေးမသေပါဘူး... သွေးထွက်တာလည်း မတွေ့ရဘူး... ကားနဲ့ဝင်တိုးမိပြီး အကြောက်လွန် သတိ လစ်သွားတာ နေမှာပါ”

“ခင်ဗျားက ကားပိုင်ရှင်လား...”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အမလေး... ဖိုးတိုး... သားလေး လုပ်ကြပါဦး၊ ကျွန်မသားလေး သေပြီထင်တယ်... ဒီအတိုင်းပဲ ကြည့်နေကြတော့မှာလားရှင်”

“ကယ်ကြပါဦးရှင်”

“သားရေ... ဖိုးတိုး”

ကလေးအမေဟု ထင်ရသော ဆင်းရဲနွမ်းပါးသည့် ဈေးသည် အမျိုးသမီးက သူမသားလေးကို ပွေ့ချီကာ အရူးတစ်ယောက်လို အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲစွာ ငိုယိုလိုက်ခြင်းက... မြတ်လေးညိုကို သွေးပျက်အောင် ဖန်တီး ပေးလိုက်သလို ရှိသည်။

“မြတ်လေး... မြတ်လေး”

“သတိထားလေ... ကလေးဘာမှ မဖြစ်ဘူး”

“ကိုစိုင်း...”

“ဟုတ်တယ်... မောင်ပါ သတိထားနော်”

လူများကြားမှာ တိုးဝှေ့ရောက်ရှိလာသည့် စိုင်းခမ်းမက်ကို မြင်လိုက်ရသည့်ခဏ မြတ်လေးညိုရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာဝမ်းနည်းခြင်းနှင့်အတူ သူ့ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲကို အားကိုးတကြီး ပြေးဝင်ဖက်တွယ်လိုက်မိသည်။ အေးစက်တုန်ရီ နေသော မြတ်လေးညိုကိုယ်လေးကို တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ရင်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသော မျက်နှာ လှလှလေး သွေး မရှိ တော့သလို ဖြူဖွေးနေတာ

ကိုကြည့်ပြီး စိုင်းခမ်းမက် စိုးရိမ် ခြင်းဖြင့် ရင်တစ်ခုလုံး ပူလောင် သွားသည်။

“ဒါ... ကျွန်တော့်ညီမပါခင်ဗျာ... ကလေးတို ကားပေါ်တင်လိုက်ပါ။ ကျွန်တော် ဆေးရုံလိုက်ပို့ပေးပါမယ်”

လူအများကြီး စုမလာခင်၊ အခြေအနေ မရှုပ်ထွေးမီ ကလေးကို ကားပေါ်ပွေ့တင်ခိုင်းလိုက်သည်။

“မြတ်လေး”

“ကိုစိုင်း”

“ဟာ... မြတ်လေး”

စိုင်းခမ်းမက်ရင်ခွင်ထဲမှာ မြတ်လေးညိုတစ်ကိုယ်လုံး ပျော့ခွေ သတိလစ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်အတွက် သူ ဘာဆက် လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

“ဇော်နှိုင်း... ဒီမှာ မြတ်လေး သတိလစ်သွားပြီကွ လုပ်ဦး”

“လုပ်... လုပ်၊ သူ့ကိုပွေ့ပြီး မင်းကားပေါ် တင်လိုက် မြတ်လေးကားကို ငါမောင်းခဲ့မယ်”

တစ်ခဏအတွင်း အဖြစ်အပျက်တို့ ရှုပ်ထွေးသွားသည်။ စိုင်းခမ်းမက်က မြတ်လေးညိုအတွက် ပျာယာခတ်နေချိန်မှာ သူတို့နှစ်ယောက် ကိုယ်စား ဇော်နှိုင်းကပဲ ကလေး၏ မိခင်ဧက နပ်စေရန် လျော်ကြေးငွေအပြည့်အဝပေး၍ ကျေနပ်စေ လိုက်

သည်။ ပြီးတော့ သူ့အသိဆရာဝန်ရှိရာ ဆေးခန်းကို ပြေးရသည်။

အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး အကူအညီတောင်း ရသည်။

ကလေးက ဘာမှမဖြစ်။

သတိရတော့ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်။ လန့်ပြီးမေ့သွားတာ ဖြစ်ပြီး ပွန်းရာပဲ့ရာမျှသာ ဖြစ်သဖြင့် လိုက်ပါလာသူတွေအားလုံး တစ်ပြုံး ပြုံးနှင့် ကျေနပ်သွားကြသည်။

“ကျွန်တော့်ညီမက နှလုံးရောဂါသည်ခင်ဗျာ... သူလဲ လန့်ပြီး မေ့သွားတာ သတိမှရသေးရဲ့လား မသိဘူး”

“အို... ဟုတ်လား၊ ကျွန်မလဲ သားဇောနဲ့မို့ သတိ မထားမိလိုက်ဘူး... အကိုနှစ်ယောက် အချိန်မီရောက်လာလို့ ပေါ့ရှင်... ကျွန်မတို့ကို ထားခဲ့ပါ အငှားကားနဲ့ပဲ ပြန်ပါမယ်”

“မဟုတ်တာဗျာ... ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်ရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော် လိုက်ပို့မှာပါ...”

အိမ်အရောက် ကစားစရာ၊ စားစရာတွေ တစ်ပွေ့ တစ်ပိုက်အပြင် ဆေးဖိုးငွေ အထပ်လိုက် ထုတ်ပေးခြင်းကြောင့် ကျေးဇူးတင်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

အဲ... အခုမှ သတိရသည်။

မြတ်လေးညို ကားကြီး သူ့ဆီမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဘယ်နှယ်လုပ်ရပါ၊ အိမ်တိုင်ရာရောက်သွားပေးလို့လဲ မဖြစ်။ သူနှင့်စိုင်း ပတ်သက်နေတာ သိသွားရင်... မြတ်လေးညို

အချစ်ကိုမရ၊ စိုင်းအတွက် မိုးမီးလောင်သွားနိုင်သဖြင့်...
စိုင်းခမ်းမက် အိမ်ကို အရင် ဖုန်းဆက်ရသည်။

“ဟဲလို”

ဖုန်းလာထူးသူမှာ အိမ်ဖော်လေး ဖြစ်နေသည်။

“စိုင်းရှီလား”

“အကိုလေး ပြန်မရောက်သေးပါဘူးရှင်”

သူ ဖုန်းချလိုက်သည်။

ဒီအတိုင်းဆို မြတ်လေးညီနှင့်အတူ စိုင်းခမ်းမက် ရှိနေ
သည်မှာ သေချာသွားသည်။ ကားကို မြတ်လေးညီအိမ်ကို
ကိုယ်တိုင်သွားပို့၍ မဖြစ်။ မြတ်လေးညီအိမ်ကို ဆက်လိုက်သည်။
ထင်သည့်အတိုင်း မြတ်လေးညီတစ်ယောက် စိုင်းခမ်းမက်နှင့်အတူ
အိမ်ပြန် ရောက်နေပြီဟု သိလိုက်ရသည်။ ဖုန်းပြောသူက
မြတ်လေးညီ၏ မာမိကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေသဖြင့်... စိုင်းခမ်းမက်နှင့်
ပြောရန် ဖုန်းထပ်ခေါ်ရသည်။ ကိုငယ်နှင့် တဆင့် မြတ်လေးညီ
ကားကို ပြန်ပို့ပေးမည်အကြောင်း ပြောလိုက်ပြီး ဖုန်းချလိုက်သည်။

ဇော်ရှိုင်း၏ ဝမ်းကွဲညီ ကိုငယ်နှင့် စိုင်းခမ်းမက်က
ရင်နှီးပြီးသား ဖြစ်သည့်အတွက် သူ့ကို အကူအညီ တောင်းရ၏။
စိုင်းခမ်းမက်ကတော့ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသော မျက်နှာ
လှလှလေးကို မြတ်နိုးသော နှလုံးသားဖြင့် ချစ်မဝနိုင်သလို
ငေးကြည့် နေမိသည်။

“အင်း... တင်း”

“တော... မြတ်လေး နီးပြီလား ဟင်”

ဆေးအရှိန်ဖြင့် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွား ရာမှ
မြတ်လေးညီ နီးလာခြင်း ဖြစ်သည်။

“မြတ်လေး”

“ဟင်... ရှင်”

“ဟုတ်တယ်၊ မောင်ပါ... မြတ်လေး နေကောင်း
တယ်နော်”

“ဟို... ကလေး... ကလေး”

ထစ်ငေါ့တုန်ရိစွာ မြတ်လေးညီ ဆိုလိုက်မိသည်။ အခု
တော့လည်း စိုင်းခမ်းမက်ဆိုသည့်လူက မြတ်လေးညီ အတွက်
အားကိုးရာကြီး တစ်ခုလိုပါပဲလား။

“စိတ်ချ... အားလုံး အဆင်ပြေသွားပြီ၊ ကလေးလဲ
ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

သူက အပြုံးဖြင့် မြတ်လေးညီ၏ မျက်နှာလေးကို စိုက်
ညှည်ရင်း နူးညံ့ညင်သာစွာ နှစ်သိမ့်စကား ဆိုပါသည်။

“တကယ်ရော ဟုတ်ရဲ့လား ဟင်...”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ... တကယ်ပါ အောက်မှာ
မြတ်လေးကားလည်း ပြန်ရောက်နေပါပြီ”

မယုံသလို မေးလာသည့်စကားကို သူက နားလည်

သဘောပေါက်စွာ ဖြေနေသော်လည်း... သူမကို စူးစိုက်ကြည့်ငေးနေသည့် အကြည့်အပြုံးတွေ ကတော့ ကလေးပေါက်စလေးတစ်ယောက်လို ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်းတွေ အပြည့်နှင့်မို့... အရင်တုန်းကလို သူ့ကိုတွေ့တိုင်း မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ရန်တွေ့စကား ဆိုဖို့ခက်နေသည်။

“အခုကိစ္စကို မာမီသိသွားပြီလားဟင်”

“ဟင်အင်း အန်တီစိတ်ပူမှာ စိုးလို့ မောင်အကုန် ပြောပြလိုက်ဘူး၊ မြတ်လေးကားနဲ့ တိုက်မိမလို့ ဖြစ်သွားတုန်း လန့်ရှောင်ဖြစ်သွားတာလောက်ပဲ ပြောတာပါ”

“မြတ်လေး သိပ်ကြောက်သွားလားဟင်”

“အင်း”

“တစ်ခါမှ ဒါမျိုး မဖြစ်ဖူးဘူး၊ ဒါ ပထမဆုံးပဲ”

မြတ်လေး သူ့ကို မကြည့်ဘဲ ဆိုလိုက်မိသည်။

အခုချိန်အထိ သူ အိမ်ကို မပြန်သေးဘဲ သူမအနားမှ ရှိနေတာကို တွေးမိပြန်တော့ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးလေး ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဟော သမီးလေးနိုးပြီလား၊ စိတ်ပူလိုက်ရတာကွယ် တစ်ကိုယ်လုံး ဖြူဖျော့အေးစက်နေတာ အနားမှာ မောင်စိုင်းရှိနေလို့သာပဲ”

“ပြောစမ်းပါဦး၊ အခုရော နေရထိုင်ရတာ ကောင်း

လား”

“ကောင်းပါတယ် မာမီ”

“အခုမှ ရင်အေးရတယ် မောင်စိုင်းရေ သားကိုလည်း သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သားနဲ့တွေ့လို့ သာပဲနော်၊ နို့ခွံ အန်တီဖြင့် သမီးလေးအဖြစ်ကို ပြန်မတွေး ရဲဘူး”

မြတ်လေးညှိ စိုင်းခမ်းမက်၏ မျက်နှာချောချောကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူမ မျက်နှာလေးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ငေးသော မျက်စိများနှင့် အဆုံမှာတော့ သူမ ရင်ထဲ သိမ့်ခနဲ လှုပ်ခတ်သွားသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်တဲ့။ ထိုစကားကိုမူ မယုံကြည်ပါ။ သူမ သွားရာနောက်ကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် လိုက်နေခဲ့၍သာ အခုလို အချိန်မီ ကူညီပေးနိုင်တာဟု ယုံနေပါသည်။

“မေမေကြီး အအေးရပါပြီ”

“အေး စားပွဲပေါ်မှာ ထားခဲ့ ထားခဲ့”

“ကဲ သားနဲ့သမီး အအေးသောက်ရင်း စကားပြော ကြဦး၊ သားက ဒီမှာ ညနေစာစားပြီး အေးအေးဆေးဆေးမှ ပြန် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဖြင့် မာမီအောက်ထပ် ခဏဆင်းလိုက်ဦးမယ်”

မာမီမသွားပါနဲ့ဟု မြတ်လေးညှိ တားမြစ်လိုက်ချင်

ပါသည်။ အခန်းထဲမှာ သူနှင့် သူမ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရမှာကို မလိုလားပါသော်လည်း နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ရသည်။ ဇွတ်တရွတ် အပြုအမူများကြောင့် သူ့ကို ကြည့်မရအောင် ဖြစ်ရသော်လည်း အခု သူက မြတ်လေးညိုကို ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးသူတစ်ယောက်ဖြစ်နေတော့ သွားပါ။ ပြန်ပါတော့မှာဖြစ်နေသည်။

ပြီးတော့ သူနဲ့ မြတ်လေးညိုဆိုတာ တိုင်းသိပြည်သိ တရားဝင်စေ့စပ်ထားကြသူတွေ။ မပတ်သက်ချင်လို့လည်း မရ။ တစ်ယောက်တစ်ဝက်ပိုင်ဆိုင်ကြသူတွေ ဖြစ်ကြသလို သူက မြတ်လေးညိုကို တစ်ဖက်သတ် ချစ်မြတ်နိုးနေသူ။ မြတ်လေးညို အတွက် အနေရခက် စိတ်ရှုပ်ထွေးနေပေမယ့် သူ့အတွက် ကတော့ အခုလို အခြေအနေမျိုးနှင့် ကြုံရခြင်းကိုပဲ ကျိတ်ငြိမ်းသာ ကျေးဇူးတင်နေမည် ထင်ပါသည်။

“မြတ်လေး”

မထူးပါ။

မည်းနက်သော မျက်ဝန်းခွံကြီးများဖြင့် စိုင်းခမ်းမက်က် မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“မြတ်လေးအတွက် မောင်ဘယ်လောက် စိုးရိမ် ရသလဲ ဆိုတာ မြတ်လေးသိရဲ့လားဟင်”
သိပါသည်။

သို့ပါသော်လည်း ထိုစကားကို သူမ မဖြေချင်။ တစ်ဆင့် တက်လာမည့် သူ့ထဲမှ ချစ်စကားများကို မကြားလိုသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

“မြတ်လေးရယ်”

မျက်လွှာချပြီး ငြိမ်သက်နေသော ချစ်သူလေး၏ ပုံစံလေးကို ကြည့်ကာ စိုင်းခမ်းမက်ရင်ထဲမှာ သိမ့်ခနဲ လှုပ်ခတ်လျက် ချစ်မြတ်နိုးခြင်းများစွာဖြင့် ချစ်ရသူကို အသည်းယားစွာ စူးစိုက်ကြည့်လျက် မချင့်မရဲ ခေါ်လိုက်မိသည်။

“သိပ်ချစ်တယ် မြတ်လေးရယ်၊ မောင့်အချစ်ကို အခုထိ အသိအမှတ် မပြုသေးဘူးလားဟင်”

“ဇဉ်းစားဦးမယ်”

“ဟာ”

လုံးဝ ထင်မှတ်မထားသည့် စကားကြောင့် သူ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွားသည်။

“တကယ်လားဟင်၊ မောင်ဘယ်လောက် စောင့်ရမှာလဲဗျာ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“တစ်နှစ်”

“ဟာကွာ မြတ်လေးကို မောင်သိပ်ချစ်နေမှန်း သိလို့ အမင် နှိပ်စက်နေတာလား”

“မစောင့်နိုင်ရင်လည်း ရတယ်လေ”

“ကြည့်စမ်း မောင်အသည်းယားအောင် ပြောနေ ပြန်ပြီ”
နှုတ်ခမ်းကို ခပ်ဖွဖွ ဖိကိုက်ရင်း ပြောလာသည့် စိုင်းခမ်း
မဏ် ပုံစံက ချစ်သူတစ်ယောက်၏ ဟန်အမူအရာ အပြည့်
သူမကို ခပ်စိုက်စိုက် ကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းထဲမှာ ချစ်ခြင်းနှင့်
အပျော်များကို မြင်တွေ့နေရသည်။

“မြတ်လေး”

“အို ရှင်နော်”

“ကျွန်မကို ဇွတ်တရွတ် အနိုင်ကျင့်ရင် သိပ်မုန်းပစ်
မှာသိလား”

“သိတယ်”

“သိရင် ကျွန်မလက်ကိုလွှတ်”

မြတ်လေးညို့ လက်ကလေးကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်
ထားသော စိုင်းခမ်းမဏ်လက်များထဲက သူမ လက်ကလေးကို
ရုန်းထွက်လိုက်သည်။ သူမ သူမ လက်ကလေးကို မလွှတ်ချင်
လွှတ်ချင်နှင့် အသာဖြေလွှတ်ပေးရင်း ...

“မောင့်ကို သိပ်အနိုင်မယူပါနဲ့ဗျာ”

“အဲမယ် ရှင်ကို ဘယ်သူက အနိုင်ယူလို့တုန်း၊ ရှင်သာ
ကျွန်မကို ဇွတ်အတင်း ...”

“ဘာဖြစ်လဲ ဆက်ပြောလေ”

ပန်းနုရောင် နှင်းဆီခင်း ဖြစ်သွားသည့် ချစ်သူ မျက်နှာ

သူလှလေးကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း စိုင်းခမ်းမဏ် မြတ်နိုးစွာ ခပ်တိုး
တိုး ရယ်မောလိုက်သည်။

“အဟွန်း ဟွန်း ဟွန်း”

“သိပ်ချစ်တယ်ကွာ”

“ဘယ်အချိန်မှ ပြန်ချစ်မှာလဲ”

“သိချင်ရင် စောင့်ပေါ့”

“မစောင့်နိုင်ရင် ခက်မယ်”

စိုင်းခမ်းမဏ်စကားကြောင့် မြတ်လေးညို့ ပါးလေးတွေ
နီရဲထူထူသွားသည်။

“ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ”

“ပြန်တော့”

“ယောက္ခမကြီးက ညစာစားပြီးမှ ပြန်ရမယ်တဲ့၊ ပြီးတော့
မောင့်ချစ်သူလေးနဲ့ ပထမဦးဆုံး ငြိမ်းချမ်းရေး ရတဲ့နေ့မို့လို့
ပျော်ပါရစေဦးဗျာ”

ပါးစပ်က ရိုးရိုးပျော်တာမဟုတ်ပါ။

တစ်ချိန်လုံး မြတ်လေးညို့ မျက်နှာလှလှလေးကို မျက်လုံး
ဆတ်ဆတ်များနှင့် ခပ်ပြုံးပြုံး စူးစိုက်ကြည့်နေတော့ အနေရ
ခက်လှသည်။

“သိပ်အခွင့်အရေးယူတာပဲ”

“ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ”

“ရှင်ကို ရှင်ကို”

“ဗျာ”

“မောင့်ကို ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

နှုတ်ခမ်းလေး ချပြီး မျက်စောင်းကြီး ခိုင်းခနဲ ရောက်လာတာကို နှစ်သက်မြတ်နိုးစွာ ရင်တသိမ့်သိမ့် မြတ်နိုးနေသည်။ စိုင်းခမ်းမက်သိပါသည်။ မြတ်လေးညို သူ့ကို ရှုနေတာကိုပါ။ ထိုရှုနေတာတွေကိုသာ သူ့ရင်က အချစ်စိတ်များကို လှုပ်နှိုးနေသလို ဖြစ်ကာ ချစ်ပြီးရင်း ချစ်နေမိသွားစိုင်းခမ်းမက်။

“အကူအညီမေးတဲ့ သူမို့ ဒီလောက်သည်းခံနေတာ သိရဲ့လား၊ ကျွန်မနားမှာ မနေပါနဲ့”

“ဒါဖြင့် မောင်က ဘယ်သူ့နားသွားနေရမှာလဲ”

“နေချင်တဲ့ နေရာနေပေါ့”

“မောင်နေချင်တာ ချစ်အနားမှာလေ”

“ရှင်နော်”

“ကိုစိုင်းလို့ မခေါ်တော့ဘူးလား”

“ဟွန်း ခေါ်ချင်ပါဘူး”

“မခေါ်ပါနဲ့ ဒီကလည်း မောင်လို့ပဲ ခေါ်စေချင်တာပါ”

“စိတ်ညစ်လာပြီနော်”

“ငိုတော့ မငိုလို့က်ပါနဲ့နော်၊ မောင်က မချောတတ်ဘူး”

“ဟွန်း”

“မယ့်ဘူးလား၊ မောင်က မချောတတ်ဘူး၊ ချစ်ပဲ ချစ်တတ်တာ ချစ်သိမ့်မှာပါ”

“ဟာ”

“သွား သွား”

မြတ်လေးညို သိပ်ရှုတ်သွားသည်။

သူက စိတ်ထင်တိုင်း ကြမ်းရမ်းစွာ အပျိုမလှလှလေးကို အကြိမ်ကြိမ် နမ်းရှိုက်ခဲ့တာကို ရည်ညွှန်းပြီး ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်ရာ မြတ်လေးမှာ သူ့မျက်နှာချောချောကို ရင်မဆိုင်ရဲ တော့ဘဲ နေရာမှ လှစ်ခနဲ ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားမိသည်။

“မြတ်လေး”

“အို”

“ရှင်နော် ဖယ်”

“ဟင့်အင်း”

သူမ အကြံကို ကြိုသိထားသော စိုင်းခမ်းမက်က သူမကိုယ်လေးကို လက်တံရှည်များဖြင့် ချွေးလေးမှ သိမ်းယူဆွဲ ပွေ့ကာ ရင်ချင်းအပ်ပစ်လိုက်သဖြင့် မြတ်လေးညိုမှာ သူ့ရင်ခွင် ထဲက ရုက်လန့်တကြားလေး ရုန်းထွက်နေမိသည်။

“ဖယ်ဆို၊ အို... ပြောနေတာ မရဘူးလား”

“မရဘူး”

“ဟင်”

“မောင်ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောပါ”

“အို”

စိုင်းခမ်းမက်က သူ့မျက်နှာချောချောနှင့် သူ့မမျက်နှာ လှလှလေးထက် တိုးဝေပွားကပ်ရင်း လှိုက်လှဲစွာ တောင်းဆို နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ရှင့်ကို စဉ်းစားဦးမယ်လို့ ပြောနေတယ်မဟုတ်လား”

“တစ်နှစ်ထိ မောင်မစောင့်နိုင်ဘူး”

“တစ်လအထိ စောင့်မယ်”

“ရှင်ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်မလားရှင့်”

“ဖြစ်ရမယ်ကွာ”

ဟော ပြောရင်းဆိုရင်းက ဇွတ်တရွတ်စိတ်က ပေါ်လာပြန်ပြီ။ လူကို ဘာထင်နေလဲ မသိ။ နေရာတကာ သူ့စိတ်နဲ့ သူ့ကိုယ် သိပ်လုပ်ချင် နေတာကို မကျေနပ်ပါ။

“အဲဒါတွေကြောင့် ရှင့်ကို ကြည့်မရအောင် မုန်းတာ သိလား”

“မြတ်လေး”

“ဖယ် လွတ်”

“မလွတ်ဘူးကွာ၊ မကျေနပ်လို့ ရိုက်ရိုက်ထုထု မောင်

ခံနိုင်တယ်၊ မုန်းတယ်ဆိုတဲ့ စကားကို မောင်ခံနိုင်ရည် မရှိဘူး ဟု သိလား”

“မသိဘူး မသိဘူး”

မြတ်လေးညှိ ဦးခေါင်းလှလှလေး ဘယ်ညာခါရမ်း သွားသလို အင်အားရှိသမျှ သူ့ရင်ခွင်ထဲက ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစား နေတာကို ကြည့်ပြီး စိုင်းခမ်းမက် အသည်းနှလုံးတွေ နာကျင် လာသည်။ အချစ်ရေးမှာ ဒီလောက် ခက်ခဲသည်အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံတွေ့ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မထားခဲ့ပါ။

အခုတော့ သိပ်လှသော မိန်းမချောလေးက သူ့ကို ရင် ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားစေသလို နာကျင်မှုကို ဖြစ်ထွန်းအောင် နည်း အမျိုးမျိုးဖြင့် ပြုစားလျက် ရှိနေသည်။

“မောင်အချစ်ဆုံးရယ်”

“အို... အို”

“ဟင့်အင်းဆို”

လှုပ်မရအောင် တုပ်နှောင်ထားသော ရင်ခွင်မှာ သူ့မ တစ်ကိုယ်လုံး အသက်ရှူမရအောင် မွန်းကျပ်သွားသည်။ ဇွတ် တရွတ် သမားကို ပြန်ပြီး ရန်မစွာနိုင်သလို ဆူညံနေသော ရင်ခုန် သံများ ဖရိုဖရဲ ပြုလဲနေတာကိုလည်း မထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့ပါ။

“သိပ်မုန်းတယ် သိလား”

“မြတ်လေး”

သူ့ရင်ခွင်မှ လွတ်သည်နှင့် သူ့ရင်ကို နာကျင်စေမည် စကားကို တမင်ရွေးပြောပြီး နေရာမှ ချာခနဲပြေးထွက်ခဲ့သည်။ နာကျင်သော နှလုံးသားဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် စိုင်းခမ်းမက် ဖျက်နှာချောချောတို့ မြင်ယောင်မိတော့ ဇွတ်တရွတ်ပြုမူခဲ့ မိသမျှ သူ့အပြုအမူများအတွက် ကလဲ့စား ချေခွင့်ရလိုက်ပြီဟု ကျေနပ်သွား မိတော့သည်။

အခန်း (၁၃)

ဘာပဲပြောပြော မြတ်လေးညို့အပေါ် တိတ်တခိုးလေး ရင်ခုန်မိသလို တွယ်တာနေမိပြီဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဝန်ခံလိုက် မိသည်။ ဒီလိုဆို ပြန်တော့လည်း ကိုယ့်ဘာသာ ရှက်ရွံ့မိသလို နှင့် မကျေမနပ်ကလေး ဖြစ်ရပြန်သည်။ မိန်းကလေးတွေ ထည်လဲ တွဲနေခဲ့သော သူတစ်ယောက်ကို ပြန်ချစ်မိတော့ သိပ် လိပ်ပြာမလုံ ချင်လှပါ။

အခုချိန်တော့ သူက မြတ်လေးညို့တစ်ယောက်တည်း ချစ်စရာ မြတ်နိုးစရာအဖြစ် အသည်းအသန်ကြိုးစားပြီး သူမ ထံမှ အချစ်ကို ရယူပိုင်ဆိုင်ရချင်နေသလို လူကို ပိုင်ဆိုင် အောင်

သူ့အစီအမံတွေနှင့် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးသည့် အဆင့် ရောက်အောင် ဇွတ်တရွတ် ဖန်တီးခဲ့သည်။

သူ့အချစ်ကို သူမ ယုံကြည်စိတ်ချ လျှောက်ရတော့မည်လား။ သူမထက် ချောတဲ့ လူတို့ လူနဲ့တွေ့ပြန်ရင်ရော အခုလို အသည်းအသန် ဖြစ်နေဦးမှာလား ဆိုသည့် အတွေးသံသယ ရှိနေသည့်အတွက် စမ်းသပ်မှုတစ်ခု ပြုရန် စဉ်းစားမိသည်။ ဦးနှောက်ထဲမှာ ဝေစီကို ဖျတ်ခနဲ ပြေးမြင်လိုက်သည်။

“အဟင်း ဟင်း... ဟင်း”

ဝေစီက စိုင်းခမ်းမက်ဆိုသည့် ကိုလူချောကို ဆီပိတ်စိတ်ဝင်စား နေတာကို တွေးမိတော့ သူမ အစီအစဉ်ကို သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်မိသည်။ အခုတလော သူ့သိပ်ပြီး ခြေငြိမ်နေတာ သူမကို ယုံကြည်စေချင်လို့ မဟုတ်လား။ မြတ်လေးက သူ့ကို လူရွပ်လူပွေဟု ပြောခဲ့ဖူးတာကို သူမမှ မည်မထင်ပါ။ မြတ်လေးနောက် တကောက်တောက်လိုက်ရင်း အချိန်ကုန်နေသည့် သူ့အနားမှာ တခြား ဘယ်မိန်းကလေး ကိုမှ မတွေ့ရတော့သည်မှာ မြတ်လေးညို့ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်သည်။

အဲ သူ့အနားမှာ ဘယ်မိန်းကလေးမှ ရှိမနေပေမယ့် သူမနားမှာတော့ မိုးကျရွှေကိုယ်တော် လူတောက်တဲ့ ဇော်ခိုင်းဆိုသည့် လူတစ်ယောက် ရှိနေသည်။ ထိုလူကလည်း သူ့လိုနဲ့ ဇွတ်တရွတ် လူစို့ ထိုလူနှင့် ရင်ဆိုင်ရမှာကို ကြောက်လန့်

စိုးရိမ်နေရသည်။

အခုတလော ဇော်ခိုင်းဆိုသည့် လူ ပျောက်နေသည်။ စိုင်းခမ်းမက် ကိုယ်တိုင် သူမအနားမှာ တစ်ချိန်လုံး အတူ ရှိနေလို့ပဲလား မပြောတတ်ပါ။ သူ့အနား ရောက်လာချိန်မှာ ခါတိုင်းလို ရန်လိုခြင်းဖြင့် တင်းမာစွာ ရှိမနေတော့ သော်လည်း လိုက်လိုက်လျောလျောကြီးလည်း မဆက်ဆံပါ။ သာမန် အသိမိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို ပြောဆိုဆက်ဆံ ခဲ့ပါသည်။

ကျောင်းသွား ကျောင်းပြန်အတူတူ တစ်ချိန်တည်း ထွက်ဖြစ်သလို အအေးဆိုင် နှစ်ယောက်အတူ ထိုင်ဖြစ်သည့် အချိန်လေးတွေလည်း ရှိသည်။ ဒီနေ့လည်း ကျောင်းဆင်းချိန်မှာ သူမ ထွက်အလာကို စောင့်နေသည့် စိုင်းခမ်းမက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမ အတန်းထဲက ထွက်ရင်း လက်က နာရီလေးကို တစ်ချက် စုံကြည့်လိုက်သည်။

“ဟော”

မြတ်လေးညို့ မျက်ဝန်းပြာကြီးတွေ အရောင်လက်သွားသည်။ ဝေစီကို အလှဆုံး အပြင်အဆင်များနှင့် သူမ ရှိရာကို တည့်မတ်စွာ လျှောက်လာနေတာကို လှမ်းမြင်လိုက် ရသောကြောင့် လှိုက်လှဲစွာ ပြုံးရယ်လိုက်မိသည်။

“ဟော ဝေစီပါလား၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဟင့်အင်း မြတ်လေးဆီ တမင်လာတာ၊ မတွေ့တာ”

ကြာပြီဆိုတော့ တစ်နေရာမှာ တစ်ခုခု စားရင်း စကားလေး
ဘာလေး ပြောကြတာပေါ့ကွာ”

“ကောင်းသားပဲ”

ကြိုက်ချိန်းထားပြီးသား ဖြစ်သော်လည်း စိုင်းခမ်းမက်
ရှေ့မှာတော့ အခုမှ တွေ့ဆုံလေဟန်စကားတွေ ပြောနေကြ
ခြင်းဖြစ်သလို စိုင်းခမ်းမက်ထံမှ အတဲခက်ဟန် မျက်ဝန်း များကို
မသိဟန်ဆောင်နေလိုက် ပါသည်။

“ဪ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ ကျွန်မ သူငယ်ချင်း
ဝေစီ၊ ဝေစီ... သူက စိုင်းခမ်းမက်တဲ့ နောက်တွေ့ရင်လည်း
ခေါ်၊ လိုတဲ့အကူအညီဆိုရင်လည်း တောင်းပေါ့”

“တွေ့ရတာ၊ ဝမ်းသာပါတယ် စိုင်း”

“ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာပါတယ်”

“ကျွန်မတို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး စိုင်း”

“ကျွန်တော်လည်း မြတ်လေးတို့နဲ့အတူ လိုက်မှာပါ”

“ဒါဖြင့် အတူသွားကြတာပေါ့နော်”

ဝေစီက သွက်သွက်လက်လက်ရှိသလို စိုင်းခမ်းမက်ကို
စကားတွေ အမျှင်မပြတ် ပြောလာတယ်။ စိတ်ရှုပ်ရတာ
စိုင်းခမ်းမက်၊ မြတ်လေးညို့ မျက်နှာလှလှလေးကို မကျေမနပ်
လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူမအသွင်လေးက ပကတိငြိမ်းအေး
ချမ်းမြလျက် ဘာကိုမှ မခံစားရပုံမပေါ်ပါ။ သူ ရင်မောသွား

သည်။ မကောင်းတတ်၍ သူမ သူငယ်ချင်း ဝေစီဆိုတာနှင့်
စကားပြောနေရသော်လည်း သူ့ကို မိတ်ဆက်ပေးတုန်းက
စိုင်းခမ်းမက် ဆိုတာ သူမ ချစ်သူ၊ ဝေစီပဲထားသူ၊ မကြာခင်
လက်ထပ်တော့မည် ဘာညာစသဖြင့် ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြောဆို
စေချင်ပေမယ့် သူမက ဘာတစ်ခုမှ ပြောဆိုခြင်း မပြုသဖြင့်
သူ့ရင်ထဲမှာ ဦးလှီးခဲ့လို့ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဟော အခုတစ်ခါ သူမ သူငယ်ချင်းနှင့် စိုင်းခမ်းမက်
စကားတွေ ပြောဆိုနေတာကို သူမ စုံစံလေးက အပြုံးလှလှ
လေးနှင့် ဘာမှမဖြစ်သလို သူမမို့ နေနိုင်ရက်သည်။ မကျေ မနပ်
အတွေးများနှင့် စားသောက်ဆိုင်ကို ရောက်ခဲ့သည်။

“မြတ်လေး ဘာစားမလဲ၊ မှာလေ”

“ရတယ်၊ ဝေစီ၊ စားချင်တာသာ မှာပါ”

မီးနူးကတ်ကလေးက သူမရွှေက ဝေစီရွှေကို ရောက်
သွားသည့်အတွက် သူ မြတ်လေးညို့ မျက်နှာလှလှလေးကို
စိတ်ကြည်ပစ်လိုက်သည်။ ဝေစီကတော့ သူမ စားချင်တာ တွေကို
စိတ်ကြိုက်ရွေးမှာနေသည်။

“စိုင်း ကြိုက်တာလည်း မှာဦးလေ၊ အဟင်း”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်ဖြစ် စားပါတယ်”

“မဟုတ်တာရှင်၊ စိုင်း အကြိုက် ဒီဟင်းတွေထဲက
တစ်ခုခုရွေး ဟုတ်လား”

“ဝေစီ မှာထားပြီးပြီ မဟုတ်လား”

“ဟင်အင်းကွာ မရဘူး၊ မရဘူး စိုင်းအကြိုက် ဟင် အမယ်တစ်ခုခု မှာမှ ဝေစီ ကျေနပ်မယ်”

မူနွဲ့စွာ ပြောဆိုလာသူလေးကြောင့် ဆက်ပြင်း ကိုယ် ချွတ်လိုက်သည်။ ဝေစီနေရာမှာ မြတ်လေးညို့ ဆိုသည့် ခုတ် သူကလေး ဖြစ်နေခဲ့ရင် ဘယ်လောက်များ ပျော်စရာ ကောင်း လိုက်မလဲ။ နောက်ဆုံး မကောင်းတတ်သဖြင့် ဟင်း အမယ် တစ်ခုကို ရွေးပြီး မှာလိုက်သည်။

“စိုင်းတို့ အိမ်က ဘယ်နားမှာလဲ ဟင်”

“မြတ်လေးတို့နဲ့ ခြံချင်းကပ်မှာပါ”

“ဟယ် . . . ဟုတ်လား၊ နောက်ဆို့ ဝေစီ မြတ်လေး တို့အိမ်ကို လာရင်းနဲ့ လာလည်မယ်နော်၊ လာရမှာလား”

“လာနိုင်ပါတယ်ဗျာ၊ မြတ်လေး သူငယ်ချင်းဟာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းပါပဲ”

“တကယ်နော်၊ နောက်မှ စိတ်ပျက်ပါပြီ မလုပ်နဲ့”

“ရပါတယ်ဗျာ”

မျက်နှာကပ်လေး ထောင်ကပ်ပြီး လတ်ညှိုးထောင် တစ်ထောင်ထောင် ပြောနေပုံက တခြားသူတစ်ယောက် အထူး ချစ်စရာကောင်း နှိပ်ပါသော်လည်း စိုင်းခမ်းမက် ကလေး လိုအပ်တာထက် ပိုမိုရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်ပြနေတာကို သဘော

နိုင်တဲ့ ဖြစ်နေပါသည်။ စားစရာတွေ ရောက်လာ သည်။

ဝေစီကပဲ ထမင်းပွဲမှာ ဦးဆောင်သူ ဖြစ်နေသည်။ သူမ ဘာသာ ထမင်းကောင်းစွာစားနိုင်။ စိုင်းခမ်းမက် ပန်းကန်ထဲသို့ ကောင်းနိုးရာရာများ ရွေးချယ်ထည့်ပေးရင်း သူ့ပန်းကန်ထဲမှာ ဟင်းတွေ ပုံနေသည်။

“ရတယ် ဝေစီ၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ စားပါမယ်၊ ဝေစီလည်း စားပါဦးဗျာ”

“စားမှာပေါ့၊ ဝေစီကတော့ စိုင်းကို အရမ်းစင်သွားပြီ သိလား၊ ဝေစီတို့က ခင်မိပြီဆို တစ်သက်လုံးပဲ”

“စိုင်းကရော . . . ဝေစီကို ခင်ရဲ့လား”

“ခင်ပါတယ်ဗျာ”

“ဒါဆို ဝေစီ ပန်းကန်ထဲ ဟင်းပြန်ထည့်ပေးလေ”

ကိုယ့်ဘာသာ လှမ်းယူစားလို့ ရပါရက်နှင့် ထမင်း စိုင်းခမ်းမက်ကို သူမ ပန်းကန်ထဲ ဟင်းပြန်ထည့်ခိုင်းနေတော့ စိုင်းခမ်းမက် ငြင်း၍ မရပါ။ သူမအကြိုက် သူ့ကိုယ်တိုင် ဟင်းတွေ ပြန်ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟေး . . . ဒါမှ စိုင်းကွ”

“အား . . . တကယ်အရသာရှိတယ်ကွာ”

စိုင်းခမ်းမက် ထည့်ပေးသည့် ဟင်းတစ်ဖတ်ကို ယူစား လိုက်ပြီး ကျေနပ်ဝမ်းသာစွာ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည့်အတွက်

မြတ်လေးညို မျက်နှာလေးကို သူ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဒီဟင်းလေး စားကြည့်ဦး ဝေစီ၊ ကောင်းတယ်ကွာ”

“ဟုတ်လား”

“ပြောင်းဖူးကြော်ကလည်း ဆီမိုနေတာပဲနော်”

မြတ်လေးညိုက သူ့ကို တစ်ချက် မော့မကြည့်။

ဝေစီ မျက်နှာလေးကိုသာ အနေတယူ လိုက် ကြည့်ရင်း သူမ အကြိုက်ဟင်းတွေကို ညွှန်းနေသည်။ မျက်ဝန်းတွေ ကြည်လုံတောက်ပနေသလို နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပြုံးနေပုံက သူမ သူမ သူငယ်ချင်း ဝေစီတို့ ပြောဆိုပြုမူနေသည့် ကိစ္စကို သူမနှလုံးဝ မသက်ဆိုင်သော ပွဲကြည့်မရှိသတ် ပုံမျိုးမို့ စိုင်းခမ်းမက်ရင်ထဲမှာ ထိုအေးစက်စက် အပြုအမူလေးများကို ကြည့်နေကျွမ်းတို့နေရပါပြီ။

သူမရင်ထဲမှာ သူနဲ့ ဝတ်သက်ပြီး တကယ်ပဲ ဘာမခံစားရတော့ဘူးလား။ မနာလို ဝန်တိုခြင်းမရှိလျှင် အခုဆိုတာ မဖြစ်နိုင်။ အခုလို ဝေစီက သူ့အပေါ်မှာ လိုအပ်တာထက်ပိုပြီး ခင်မင်ရင်းနှီး ပြုနေတာကို အနည်းဆုံး တစ်စုံ တစ်ရာတော့ ခံစားစေချင်လှသည်။ မျက်နှာ အနေအထား ပြောင်းသွားတာမျိုး၊ စိတ်ဆိုးသည့် အမူအယာ တစ်ခုခု သူမထံမှ ဖြစ်ပေါ်စေချင်လှ ပါသော်လည်း အခြေအနေက သူ မျှော်လင့်

သလို ဖြစ်မလာတော့ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်လာသည်။

သူ့စားနေသည့် ထမင်းမာင်းအရသာတွေ ပျောက်ဆုံးသွားချိန်မှာ သူမကတော့ သူနဲ့ဆန့်ကျင်ဘက် ဟင်းများ၏ အရသာကို စိတ်ဝင်တစား ရှိသလို နှစ်ခြိုက်စွာ စားသောက်နေပါသည်။

သူ သူမကို ဘယ်လိုမှ မကျေနပ်နိုင်တော့ပါ။ ထမင်းပွဲမှာ သူ့ကို သူမက နည်းနည်းမှ ဂရုမစိုက်သလို ဝေစီဆိုသည့် သူမ သူမသိချင်းကိုသာ အလေးပေး ဂရုတစိုက် ပြုနေပါသည်။ ဝေစီကတော့ သူမနှင့် စကားပြောနေရသော်လည်း အာရုံက မာင်းထမင်း အပေါ်မှာထက် သူ့ကိုသာ ပိုနေသည်။

သူ ဟန်မဆောင်နိုင်၊ ဇွန်းနှင့် ခက်ရင်းကို ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဟင်”

“စိုင်း ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ တော်ပြီးလားဟင်”

“စားဦးလေ”

“ကိုယ် ရင်ပြည့်နေလို့ပါ”

“တယ် နေမကောင်းဘူးလား၊ စောစောကတော့ ပြောသွားကွာ”

“မှန်း”

“ဟင် ကိုယ်လည်း မပူပါဘူး”

ပြောနေတာကမှ ကြားဦးမည်။

ဝေစီက သူ့နဖူးကို ဖျိုးဖျိုးဖျတ်ဖျတ် စမ်းသပ်ပြီး သွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် တားမြစ်ရောင်ရှားချိန်လည်း မရလိုက်ပါ။ သူ့ချစ်သော မြတ်နိုးသော မိန်းမရှေ့မှာ တခြားတစ်ယောက်၏ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းအမြဲအမူများကြောင့် အခံရခက် ဒေါသထွက်နေမိ သလို မြတ်လေးညို့ ဆိုသည့် ချစ်သူလေး၏ အေးစက်စက် လုပ်ပြီး ဘာမှမဆိုင် သလို နေတာကိုလည်း အသည်းယား နေမိသည်။

ဒါ ဘာအချိုးတွေလဲ ...

သူမကို သိပ်ချစ်နေမှန်း သိရက်နဲ့ အခုလို လုပ်နေတာ သူ မကျေနပ်နိုင်ပါ။

“မြတ်လေးရေ”

“ဟင်”

“ဝေစီကို မြတ်လေး လိုက်မပို့နဲ့နော်၊ အပြန် စိုင်းရဲ့ ကားနဲ့ပဲ ပြန်လိုက်မယ်၊ ရတယ် မဟုတ်လား”

“ရပါတယ်၊ မြတ်လေးလည်း မာမိခိုင်းထားတဲ့ ကိစ္စလေးတွေ ရှိသေးလို့ ဝေစီကို လိုက်ပို့မပေးနိုင်တာနဲ့ အတော်ပဲ ဖြစ်သွားတာပေါ့”

“ကဲ မြတ်လေးကို ခွင့်ပြုဦး”

“အိုကေ”

“ဘိုင်း”

“ကိုစိုင်း၊ ဝေစီကို သေချာ လိုက်ပို့လိုက်ပါနော်”

အပြုံးလှလှလေးနှင့် စကားဆိုလာသည့် ချစ်ရသူ၏ ချက်နှာလေးကို ခပ်ရရ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း အကြိတ်လိုက်မိသည်။ အနားမှာ ဝေစီရှိနေသည်။ လိုက်မပို့ဖေးဘူး လို့ စိတ်ထဲက အော်ပြော နေမိပေမယ့် အပြင်မှာတော့ နှုတ်ပိတ်ငြိမ်သက်နေ လိုက်ရသည်။

ကြာရင် သူမ လုပ်နေပုံတွေနှင့် သူ ပေါက်ကွဲမိ ဘာမှမည် ထင်သည်။ မြင်ကွင်းရှေ့မှ သူမတားလေး ပျောက် ကွယ်သွားသည်။

“လာလေ စိုင်း၊ ဝေစီတို့လည်း သွားကြမယ်”

သူ ဘာမှမပြောတော့ပါ။

ကားကို နေရာမှ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ရင်ဆဲမှာတော့ သူမ အမြဲအမူလေးများအတွက် တနံ့နံ့နှင့် အခံရခက်လျက် ရှိသည်။

“ဘယ်ကို ပို့ပေးရမလဲ ဝေစီ”

“အပန်းမကြီးဘူးဆိုရင်တော့ စူပါဝမ်းဘက် ခဏ သောက် ဝင်ချင်တယ်၊ ပို့ပေးမလားဟင်”

“ရပါတယ်”

မရလို့လည်း မဖြစ်တော့။

လူတစ်ယောက်လုံး ကားပေါ် ရောက်နေပြီးမှ လိုက်ပို့ခေါ်

ဟော အခုတော့ မြတ်လေးညို့ ကိုယ်တိုင်က သူမနှင့် စေ့စပ်ထားသည့် စိုင်းခမ်းမဏ် ဆိုသူရဲ့ စိတ်ကို စမ်းသပ် ကြည့်ချင်သည်။ ကူညီပါဟု ဆိုလာသည်။ သားအမိတစ်တွေ တိုင်ဝင်ပြီး ဝမ်းသာအားရ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ကံကြမ္မာ ဆိုတာ ပြောလို့မရသလို ဖူးစာဆိုတာကလည်း သိမိပြီး ဆန်းကြယ်သည် မဟုတ်လား။ ကံကောင်းရင် စိုင်းခမ်းမဏ်လို လူတစ်ယောက်ကို ဝေစီ ကိုယ်တိုင် ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရနိုင်သေး သည်။

မြတ်လေးညို့ကို ကူညီချင်လွန်း၍ မဟုတ်။

ကိုယ်မြိုင်ဆက်တစ်ယောက် နှုံးနိမ့်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ စေရန် ဖြစ်သလို သူမကိုယ်တိုင် သူဌေးကတော်ဘွဲ့ကို လိုချင် လွန်းလို့ ဆိုတာ မြတ်လေးညို့ သိမည်မထင်။ ဒါကြောင့်လည်း မြတ်လေးညို့ ရှေ့မှာ စိုင်းခမ်းမဏ်စိတ်ကို စမ်းသလိုလိုနှင့် တမင် ပညာကုန် သုံးပြီး ရဲတင်းပြနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမ ဘာလုပ်လုပ်၊ မြတ်လေးညို့က တစ်ခွန်းမှဝင်မပြော၊ ပြောလို့လည်း မရဘူးလေ။ ဒီဇာတ်လမ်းက ဝေစီက စခဲ့သည့် ဇာတ်လမ်းမှ မဟုတ်တာ။ မြတ်လေးညို့ ကိုယ်တိုင် စခဲ့သည့် ဇာတ်ဆိုတော့ သူမ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေရမည်ပေါ့။ စိုင်းခမ်းမဏ် ဆိုတာကလည်း အနီးကပ်ကြည့်လေ ချောလေ။ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ကောင်းလေ ဆိုတော့ ဝေစီတစ်ယောက် သူမဘက်ကို အပါ ဆွယ်ရန် စိတ်ကူးအကြံဉာဏ်တွေ ထုတ်ပြီးရင်း ထုတ်နေမိသည်။

အခုလည်း သူမနှင့်အတူ စိုင်းခမ်းမဏ် ပါလာတာကို ကြည့်ပြီး သိပ်ကျေနပ်နေသည်။ ဒါ အစပဲ၊ ရှိသေးတာ မဟုတ် လား။ နောက်ဆို မြတ်လေးညို့ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို လုံးဝ မေ့သွားပြီး ဝေစီမှ စေစီဖြစ်နေစေရမည်။ အတွေးနှင့် သဘော ကျစွာ ရယ်မောလိုက်မိသည်။

“အဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“စိုင်းရေ ကြည်မိဦး၊ ဝေစီနဲ့ မလှဘူးလား ဟင်”

ရင်ကလေးကိုမော့ တင်ကလေးကို ကော့ပြီး အလှဆုံး အပြုံးနှင့် အကျီလေးတစ်ထည်ကို သူမကိုယ်နှင့် ကပ်မြဲလိုက် တော့ စိုင်းခမ်းမဏ်မှာ မကြည့်ချင်ဘဲ လှမ်းကြည့်ရသည်။

“လှလား၊ စိုင်း”

“အင်း ကောင်းပါတယ်”

“ဟာကွာ လှရင်လှတယ်၊ မလှရင်မလှဘူး ပြောမှပေါ့ ကောင်းပါတယ်ဆိုတာက ဘာကို ပြောတာလဲလို့”

“အင်း... အင်း လှပါတယ်”

“အိုကေ... လှတယ်ဆိုရင် စိုင်းရွေးပေးတဲ့ အတီလေး အိပ် ယူလိုက်တော့မယ်”

“ဒါလေး ထည့်လိုက်ညီမ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဝေစီနှင့် စိုင်းခမ်းမဏ်ကို ကြည့်ပြီး အရောင်းစာရေး

၂၈

မြပုလဲသွယ်

လေးတွေက အိပ်ပွားတစ်မျိုးနှင့် ပြုံးနေကြ တာကြောင့် စိုင်းခမ်းမက်မှာ နေရင်းထိုင်ရင်း အထင်မြင်လွှဲ ခံနေရခြင်း အပေါ် သဘောမတွေ့နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ အထူးသဖြင့် ဝေစီ ဆိုသည့် မြတ်လေးညို၏ သူငယ်ချင်း ဆိုသူကို ဖြစ်သည်။

သူမဘာသာ အင်္ကျီရွေးပြီး ဝယ်တာကို သူကပဲ သူမ အတွက် အင်္ကျီရွေးပြီး ဝယ်ပေးသလိုလို အပြောအဆို အပြု အမူတွေကို သူဆက်ပြီး သည်းခံမနေနိုင်သဖြင့် မျက်နှာထား ခပ်တင်းတင်းနှင့် ဝေစီကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ကားထဲက စောင့်နေမယ်ဝေစီ”

“အို မဟုတ်တာ၊ စိုင်းနဲ့အတူ ဝေစီလည်း လိုက်မှာ ပေါ့၊ ဈေးဝယ်ပြီးပါပြီ”

“ဒါဆိုလည်း သဘောပဲ”

ကောင်တာမှာ ငွေရှင်းနေသည့် ဝေစီကို မစောင့် တော့ဘဲ သူ့ဘာသာ ကားရှိရာကို ခြေလှမ်းကျကြိုးများဖြင့် လျှောက်ခဲ့သည်။ အပြန်လမ်း တစ်လျှောက်လုံးလည်း ဝေစီ ကပဲ ဦးဆောင်စကားပြောလာသည်။

စိုင်းခမ်းမက်ကတော့ သူမ စကားတွေကို ဘာတစ်ခုမှ စိတ်မဝင်စား။ မကောင်းတတ်သဖြင့် အင်း... အဲနှင့် ခေါင်းညိတ် ခေါင်းခါလုပ်နေရသည်။ နောက်ဆို ဝေစီဆိုသည့် မိန်းမနှင့် သတိထားဆက်ဆံမှ ဖြစ်မည်ဟု တွေးနေမိသည်။ အိမ်ပြန်

ရောက်ရောက်ချင်း မြတ်လေးညိတ် ဖုန်းဆက်ကြည့်သည်။ ဖုန်း လာကိုင်သူက မြတ်လေးညိတ် ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေသည်။

“မြတ်လေးညိတ်”

“ပြောပါ”

သူ့မှာ ဝေစီကြောင့် တစ်နေ့ထုန့် ဒေါသဖြစ်ပြီး အခဲ ရခက် စိတ်ရှုပ်နေသလောက် သူမ ပုံစံလေးတော့ အေးဆေး လှချည်လား။

“မင်း မောင့်ကို ဘယ်လို အမျိုးမျိုးသွားတာလဲ ဟင်”

“ဘာကို ပြောတာလဲ”

မြတ်လေးညိတ် မသိဟန်ခံဆောင်ပြီး ပြန်မေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဘာကိစ္စ မောင့်ကို မင်း သူငယ်ချင်းနဲ့ လွှတ်လိုက် ရတာလဲ”

“ဪ ဟော် ... ဒါလား ကျွန်မ ဘာတစ်ခုမှ မစိစဉ်တာ ရှင့်မျက်စိနဲ့ အမြင် အကြားပါနော်၊ ဘာကိစ္စ ကျွန်မကို ဒါတွေ လာပြောနေရတာလဲ”

စိုင်းခမ်းမက် ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။

မြတ်လေးညိတ် ပြောတာတွေ မှန်နေတာကိုတော့ သူလည်း မငြင်းနိုင်။ ဝေစီဆိုတဲ့ မိန်းမကို ကြည့်ရတာ အတော်ကို ရဲတင်း သွက်လက်လွန်းတာလည်း အမှန်ကိုယ် တွေ့မို့ မြတ်လေးညိတ်ကို

အပြစ်တင်စကား ဆိုလိုက်မိတာကိုပဲ ပြန်အားနာရသည်။

“ဆောရီး မြတ်လေးရယ်၊ မောင်မြတ်လေးကို အပြစ် တင်သလို ဖြစ်သွားတယ်”

“မြတ်လေးကို မောင်သိပ်ချစ်တာ မြတ်လေး သိစမ်း ပါဗျာ”

မြတ်လေးထံမှ ဘာစကားမှ ထွက်မလာ။

“သိပ်ချစ်တယ်... မောင့်ချစ်ရယ်”

“မြတ်လေးဆီက ချစ်အဖြေကို မောင်အမြန်ဆုံး ကြွေ ပါရစေကွယ်”

“မြတ်လေး မောင့်ကို တစ်ခုခု ပြောဦးလေ”

“အချိန်တွေ ရှိပါသေးတယ်ရှင်”

“အဲဒီအချိန်တွေကို အမြန်ဆုံး ရွှေ့ပြောင်းပစ်လိုက် ချင်ပြီကွာ၊ မြတ်လေးကို အမြန်ဆုံး ပိုင်ဆိုင်ချင်နေပြီ သိလား”

“ဒါပဲ မဟုတ်လား၊ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

“ဂျောက်”

မြတ်လေးညီဘာသာ ဖုန်းချပစ်လိုက်သည်။ စိတ်ဝင် ကတော့ ဒီနေ့ သူနဲ့ဝေစီ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ကြလဲဆိုတာ သိချင် နေမိသည်။ ဝေစီကို သူမဘယ်တုန်းကမှ လျော့မတွက်ပါ။ သူမ အပေါ်မှာ နာလိုကြသူတွေ မဟုတ်။ အပြိုင်အဆိုင် စိတ်ဓာတ် တွေနှင့်အမြဲ မနာလို မရှုဆိတ်ဖြစ်နေကြတာ သိပါသည်။ တစ်

သက်သက် ဝေစီကို စိုင်းခမ်းမက် ကိစ္စကို ပြောရတာလည်း အကြောင်းရှိပါသည်။ ဝေစီစိတ်ဓာတ်ကို ကောင်းစွာ သိထား သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထင်ထားသည့် အတိုင်းပင် သူမ ရွှေ့မှာပင် စိုင်းခမ်းမက်အပေါ် ပြောဆိုဆက်ဆံပုံများက ရဲတင်း လွန်း၍ မြတ်လေးညိုရဲ့ ဝမ်းကွဲညီမပါဆိုတာတောင် ပြောဖို့ ရှက်စရာဖြစ်နေသည်။

ဝေစီ ပြောခိုင်းသလို သူမ သူငယ်ချင်းအဖြစ် မိတ်ဆက် ပေးထားမိ၍သာ တော်တော့သည်။ သူငယ်ချင်း အနေနဲ့ ဆိုတော့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ငဲ့ညှာနေစရာ မလိုသလို စိုင်းခမ်းမက် စိတ်ကို စမ်းသပ်ရာ မှာလည်း သူ့အနေ နှင့် ထောက်ထားစရာ သိပ်မလိုပါ။ ညီမဆိုတော့ စိုင်းခမ်းမက် ဘက်ကလည်း စောင့်စည်းထိန်းချုပ်နေနိုင်သဖြင့် သူငယ်ချင်း ကိစ္စကို လွယ်ကူစွာ လက်ခံသဘောတူလိုက်သည်။

ဝေစီပုံစံက စိုင်းခမ်းမက်၏ စိတ်ကို စမ်းသပ်နေတာ မျိုးနှင့် လုံးဝမတူ။ အပြောအဆို အပြုအမူများက သူမဘက်သို့ အပိုင်ပါလာအောင် စည်းရုံးတော့မည့် အနေအထားမျိုး ဖြစ် နေသည်။ ထို့အတွက် မြတ်လေးညီမှာ ပြဿနာမရှိပါ။ မနာလို ဝန်တိုစိတ်လည်း မဖြစ်မိ။ မိမိတို့ ချစ်လှကြိုက်လှပါသည် ဆိုသော ယေဘုန်း တစ်ယောက်က တခြားမိန်းမ တစ်ယောက် နှင့် အတွေ့မှာ မရှောင်နိုင် မတိမ်းနိုင် ဖြစ်ပြီး သူ့ဘာသာ ဇာတ်ကိန်း

၂၃၂

မြလဲသွယ်

သွားရင်လည်း ဝမ်းနည်းစရာမရှိ။ သစ္စာမရှိသော၊ မစောင့်စည်းနိုင်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ရာသတ်ပန် လက်တွဲခွင့် မရလိုက်တာကိုပဲ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ကျိတ်ပြီး ကျေးဇူး တင်ပြီးမည် မထုတ်လား။

စိုင်းခမ်းမက် ဆိုတဲ့လူရယ် ...

ရှင်အပေါ်မှာ ကျွန်မလည်း စိတ်ဝင်စားနေမိပြီဆိုတာ ယုံပါ။ ဒါပေမယ့် အချစ် တစ်ခုတည်းနဲ့ ဘဝတစ်ခုကို တည်ဆောက်လို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

ကျွန်မ လိုချင်တဲ့ သစ္စာတရားနဲ့ အချစ်စစ်ကို မျှော်လင့်နေပါရစေ။ မေတ္တာစစ်နဲ့သာ ချစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် မလွဲမသွေ ဆုံစည်းကြရမှာပါ။

သိန်းမင်းစာပေ

အခန်း (၁၄)

“ဝေစီကို လိုက်ပို့ပေးပါစိုင်းရယ်၊ နော် နော်”

“ကျွန်တော် တကယ်မအားလို့ပါ ဝေစီ၊ နောက် ကြိုးမဲ့မှာပါ”

“ဟွန်း... စိုင်း၊ အဲဒီလို ပြောနေတာ ဘယ်နှစ်ခါရှိပြီလဲ”

“မရဘူးကွာ၊ မရဘူး၊ စိုင်း လိုက်မပို့ရင် ဝေစီ စိုင်း အိမ်အထိ လိုက်လာမှာပဲ၊ အဲဒီကျမှ ငွတ်အတင်း ငြင်းနေသမျှ တစ်ခါတည်း စိတ်ညစ်သွားရမယ် သိလား”

ဝေစီစကားက သူ့ကို ခြိမ်းခြောက်နေသလို ပါလား။

သိန်းမင်းစာပေ

စိုင်းခမ်းမက်၏ မျက်ခုံးထူကြီး တွန့်ကုတ်သွားသည်။ မိန်းမနှင့်ကျမှ စိုင်းခမ်းမက် ခက်ပြီးရင်း ခက်နာရသလို စိတ်ညစ်ပြီးရင်း ညစ်နေရသည်။

သူ ကိုယ်တိုင် ဝေစီကို လုံးဝအရော မဝင်ချင်ဘဲ ခပ်မှန်မှန် ခပ်တန်းတန်း ဆက်ဆံနေတာကို သိသိကြီးနှင့် ဇွတ်အတင်း လိုက်လျောနေတော့ အခက်တွေ့နေသည်။ ယောက်ျားလေး ဆိုတာကလည်း သူတို့ မိန်းကလေးတွေလို မဟုတ်။ ပြီးတော့ မြတ်လေးညို၏ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အနေနှင့် ရင့်ရင့်သီးသီး ပြောပြီး နောင်မပတ်သက်ဖို့ အပြစ်ပြောလည်းမဖြစ်။ အလိုက်အထိုက် မောရင်း စကားပြောရင်း ဝေစီက သူ့ဆီက ခင်မင်ရင်းနှီးခွင့်ကို ရယူဖို့ ကြိုးစားနေသည်။

ဖုန်းဆက်တန်းတလည်း သူ့အံ့ဩခဲ့ရသေးသည်။ သူ ဖုန်းနံပါတ်ကို မြတ်လေးညိုဆီက ရတာပါဟု ပြောတုန်းက သူ့ရင်ထဲမှာ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းနှင့် အတော်လေး ခံရခက် လိုက်သေးသည်။ နောက်မှ တွေးယူပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဖြေသိမ့် လိုက်နေရထိုင်ရတာ သက်သာသွားသည်။ အခုလည်း စိုင်းခမ်းမက် ဇွတ်အတင်း သူမနှင့် အတူလိုက်ပြီး မွေးနေ့ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခု လိုက်ပို့ပေးဖို့ ဇွတ်ပူဆာနေသဖြင့် သူ့ဘက်က မြတ်သား ငြင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဝေစီကို ကျွန်တော် ပြောစရာတစ်ခု ရှိသေးတယ်”

“ဘာလဲ ပြောလေ”

“မြတ်လေးက ကျွန်တော့်ကို တခြားမိန်းကလေးတွေ နဲ့ သွားတာလာတာ မကြိုက်ဘူးဗျ၊ အဲဒါကြောင့်ပါ”

“ဒါဖြင့် ဝေစီက မြတ်လေးဆီက ခွင့်တောင်းရမှာပေါ့ ဟုတ်လား”

သူ မဖြေမိပါ။

စိုင်းခမ်းမက်ရင်ထဲ အသည်းထဲက ဖြစ်စေချင်တာ ကလည်း ထိုအတိုင်းပါ။ သဝန်တိုတာ ချစ်လို့မဟုတ်လား။ သူ့အပေါ်မှာ မြတ်လေးညိုကိုယ်တိုင် မနာလို တုံ့ရှည်ဖြစ်ပြီး သဝန်တိုစေချင်ပါသည်။

“ကဲ ဝေစီက ခွင့်တောင်းလို့ မြတ်လေးကိုယ်တိုင်က ခွင့်ပြုပါတယ်ဆိုလာရင်ရော”

“သူကိုယ်တိုင်က လိုက်ပို့ပေးဖို့ ခွင့်ပြုတယ်လို့ ကျွန်တော့် ဆီကို ဖုန်းဆက်လာမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် မငြင်းပါဘူး”

“ဟိုကေ... စိန်လိုက်”

“မြတ်လေးကိုယ်တိုင် ဖုန်းဆက်ပြီး ခွင့်ပြုပါတယ် ဆိုတဲ့ စကားပြောကို ပြောလာစေရမယ်”

“သေချာလှချည်လား”

“ဝေစီပါတဲ့ရှင်၊ မသေချာရင် ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ဘူး စိတ်ချ၊ မြတ်လေးညိုစိုင်းကို ဖုန်းဆက်လာလိမ့်မယ်၊ စောင့်နေနော်”

“ဂျောက်”

စိုင်းခမ်းမက် အာရုံတွေ နောက်သွားသည်။

မပတ်သက်ချင်လို့ အကြောင်းဘယ်လိုပြုပြ ဝေစီနဲ့ တော့
မလွယ်ပါလား။ ဒီကြားထဲ မြတ်လေးညိုကိုယ်တိုင် ကတောင်
သူ့ဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး ခွင့်ပြုတယ်လို့ ပြောစေရမယ် ဆိုပါလား
ဘာတွေလဲ . . .

ဝေစီဆိုတဲ့ မိန်းမက ဘာမို့လို့ မြတ်လေးညိုဆိုတဲ့
သူ့အသက်မိက ချစ်ခင်မြတ်နိုးရတဲ့ မိန်းကလေးအပေါ်မှာ အဆေ
အချာပြောနိုင်ရတာလဲ။ ဘယ်လိုပတ်သက်မှုတွေ ရှိနေ လို့လဲ
ဝေစီစကားကို သူ မယုံကြည်ပါ။ ဆံပင်တွေကို လက်ငါး
ချောင်းနှင့် ထိုးဖွပြီး ဦးခေါင်းကို ညင်သာစွာ ခါယမ်းလိုက်
မိသည်။

“တူ တူ တူ”

ဖုန်းသံမြည်လာသဖြင့် သူ ကောက်ယူနားထောင်
လိုက်သည်။

“ဟလို”

“ကျွန်မပါ”

“ဟင် မြတ်လေး”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဝေစီ ကျွန်မဆီ အခုပဲ ဖုန်းဆက်တယ်”

“အဲဒီတော့ . . .”

“ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ဝေစီတောင်းတဲ့ အကူအညီကို ဝေး
လိုက်ပါ”

“ဘယ်လို”

“မြတ်လေး မောင်ကို ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်”

စိုင်းခမ်းမက် အံ့သြစွာ မေးလိုက်သည်။

“ရှင့်အနေနဲ့ အခက်အခဲမရှိဘူးဆိုရင် ဝေစီကို အကူ
အညီ ပေးဖို့သာ ပြောတာပါ”

“အခုကစ၍ မောင်မကူညီရင်လည်း သူ့ဘာသာ သူ
သွားလို့ ရတာပဲ မဟုတ်လား”

“သူ့ကိုယ်တိုင်က ရှင်နဲ့မှ သွားချင်နေတာကိုး”

“သူ့သွားချင်တိုင်း မြတ်လေးက ခွင့်ပြုရရောလား”

မြတ်လေးညိုထံမှ မည်သည့်ဖြေသံမှ ထွက်မလာပါ။ သူ
သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ မြတ်လေး”

“ဝေစီကို ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့ သူငယ်ချင်းမို့ ဒီလောက် သည်း
ခံနေတာက နားလည်လား။ နောက်ကို မောင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး
အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ဖို့ သူ့ကို သတိပေးထားပါ”

“မပြောနိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်မကို သဘောထားသေးတဲ့ လူ
အစ်ယောက်လို့ ထင်နေမှာပေါ့ရှင်”

“ဪ... အဟွန်း ဟွန်း”

“မြတ်လေးက ဝေစီရှေ့ သိပ်ပြီး သဘောထားကြီး ပြချင်နေတာပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား”

“ပြောစမ်း၊ မြတ်လေး မောင်အပေါ်မှာ နည်းနည်း လေးမှ သဝန်မတိုဘူးလား”

“အဲဒါတွေ မေးမမေးပါနဲ့ရှင်၊ အခုရှင်နဲ့ဝေစီကိစ္စကို အရှင်ပြောလိုက်ပါဦး”

“ဘာမှပြောစရာမရှိဘူးကွ၊ မြတ်လေးခွင့်ပြုပေမယ့် မောင်ကိုယ်တိုင်က သူနဲ့နှစ်ယောက်တည်း သွားဖို့ ခွင့်မပြု နိုင်တာ သိရဲ့လား”

ဒေါသနှင့် မာကျောကျွတ်ဆတ်နေသည့် စိုင်းခမ်းမအိ အသံကို နားထောင်ပြီး မြတ်လေးပြုံးလိုက်ပါသည်။ သူစိတ်တို နေပြီမဟုတ်လား။ ဝေစီအကြောင်းကို မြတ်လေးညို သိထား တော့ “သူစိတ်တိုတာကို အပြစ်မဆိုပါ။

“အဲဒီကိစ္စ ကျွန်မကို လာပြောနေမယ့် အစား ရှင့် ဝေစီကို ပြောလိုက်ပေါ့”

“ဘာ ရှင့်ဝေစီလဲ၊ မြတ်လေးနော်၊ မောင် အသည်း ယားအောင် သိပ်လုပ်မနေနဲ့၊ ပြီးမှ မောင်ကို အပြစ်တင် စကားပြောပြီး ထုခိုက်တာကိုတော့ မောင် ဂရုမစိုက်ဘူးတာ သိလား”

“ရှင်နော်”

“ဒီညနေ မြတ်လေးနဲ့ မောင်နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ချင် တယ် ချစ်ရယ်၊ ခွင့်ပြုပါဗျာ”

“အို ကျွန်မ မအားဘူးရှင်၊ အလုပ်ကိစ္စတွေ ရှိသေး တယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို ညကျမှ မြတ်လေးဆီကို မောင် လာခဲ့မယ်”

“အိုး မလာနဲ့”

“မရဘူး လာမှာပဲ

“ကျောက်”

သူမထံမှ စကားဆုံးအောင် မစောင့်တော့ဘဲ ဖုန်းချ ပစ်လိုက်သည်။ စိုင်းခမ်းမအိနှင့် ပတ်သက်လာတိုင်း သူမ ဘက်က ဘယ်တုန်းကမှ လိုက်လျောကြည်ဖြူတာမျိုး မရှိခဲ့တာ သူသိပါသည်။ သူက သူမကို သိပ်ချစ်ရလွန်းလို့ ဇွတ်တရွတ် အချစ်တွေနှင့် သူမအချစ်ကို ရယူရန် ကြိုးစားနေရသူ ဖြစ်သည်။ သိပ်မကြာလိုက်ပါ။

ဝေစီ ဖုန်းဆက်လာသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ အားမနာနိုင် တော့။ မြတ်လေးညို သိပ်သဘောထားကြီးပြချင်နေတာကို ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် သူ ဘယ်လိုမှ မအားကြောင်း အပြတ် ပြောပစ် လိုက်သည်။ အခုရှင်မှ နောင်ရှင်းမည်။ နောက် စိတ်ဆိုးပြီး

လုံးဝ မခေါ်ပါစေနဲ့လို့တောင် ဆုတောင်းရမလို ဖြစ်နေသည် မဟုတ်လား။

သူ တစ်ဖက်ခြံထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မြတ်လေးညို ကိုယ်တိုင် သူမကားလေးနှင့် မောင်းထွက်သွား တာကို မြင်လိုက် ရသဖြင့် သူလည်း အပြေးအလွှား သူမသွားရာ နောက်ကို ကားဖြင့် လိုက်ခဲ့သည်။

“ဟိ . . . ဟိ”

“ဟင်”

မြတ်လေးညို သူ့ကို မြင်သွားပြီမို့ သူ့ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။ သူမကတော့ မရယ်မပြုံး ခပ်တည်တည်စုံစုံ တစ်မျိုးလေးနှင့် ကြည့်တာ။ သူမကားကို ရှေ့ဆက်မောင်းသွား သည့်အတွက် သူ့နှုတ်ခမ်းကိုသွားဖြင့် ဖွဖွကိုက်လိုက်သည်။

စူပါမားကက်တစ်ခု ရှေ့မှာ သူမကားလေး ရပ်သွား သည်။

ဟော . . .

“အဟွန်း . . . ဟွန်း . . . ဟွန်း”

ဇော်ရှိုင်းကားကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် စိုင်းခမ်းမဏ် သဘောကျစွာ ကျိတ်ရယ်လိုက်သည်။ ဇော်ရှိုင်းကလည်း သူနှင့် မြတ်လေးညိုကို မြင်တွေ့ပါကြောင်း သူမ မသိအောင် လတ် လှမ်းပြ လိုက်သည်။ စိုင်းခမ်းမဏ် ကားကို သူမကားနားမှာ

ကပ်ရပ်လိုက်သည်။

မြတ်လေးညိုက သူ့ကို တစ်ချက်မကြည့်ဘဲ အထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ သူမ စိတ်ထဲမှာ စိုင်းခမ်းမဏ်တစ်ယောက် သူမသွားရာနောက်ကို လိုက်ပါလာမည် ထင်နေသည်။ တကယ် လည်း ထိုပုံစံအတိုင်း စိုင်းခမ်းမဏ် လိုက်ခဲ့တာ ဖြစ်ပေမယ့် ဇော်ရှိုင်းကို တွေ့အပြီးမှာတော့ အစီအစဉ်က ရုတ်တရက် တစ်မျိုး ပြောင်းသွားခဲ့သည့်အဖြစ်ကိုတော့ သူမ မသိလိုက်ပါ။

“မြတ်လေး”

“ဟင် ရှင်”

“ဇော်ရှိုင်းပါ”

“အို . . .”

မြတ်လေးညို မျက်နှာလှလှလေး သိသာစွာ ပျက်သွား သည်။ ထင်ထားတာက တစ်ယောက်။ မထင်မှတ်ဘဲ သူမ အနားကို သွားခနဲ ရောက်လာသူ တခြားတစ်ယောက်မို့ အနီးအနားမှာ စိုင်းခမ်းမဏ်ကို တွေ့လိုတွေ့ငြား အပြေး အလွှား ရှာဖွေကြည့်မိသည်။ မတွေ့။

“တစ်ယောက်တည်းလားဟင်၊ ကိုယ်လည်း မြတ်လေး နဲ့အတူ ဈေးဝယ်ဖို့ အဖော်လိုက်ပေးမယ်လေ”

“မလိုပါဘူး၊ ကျွန်မ ချစ်သူပါတယ်ရှင်”

“အဟား . . . ဒီလိုအပြောတွေနဲ့ ကိုယ့်ကို လိမ်ညှာ

သွားဦးမလို့လားဗျာ၊ မရဘူးဗျာ မရဘူး။ ဒီတစ်ခါတော့ မြတ်လေး သွားရာ နောက်ကို သက်တော်စောင့် အဖြစ် လိုက်ရမှာပဲ”

တကယ်လည်း သူပြောသည့်အတိုင်း သူမသွားရာ နောက်ကို လိုက်လာသည့်အတွက် မြတ်လေးညို့ စိတ်ညစ် သွားသည်။

“ပေး . . . ပေး မြတ်လေး လက်ထဲက အိတ်၊ ကိုယ့်ကို ပေး”

“ရတယ် . . . ကျွန်မဘာသာဆွဲပါ့မယ်”

ဇော်ရွှင်းလက်ကြီးက သူမ လက်ထဲက အိတ်ကို ဇွတ် အတင်း ဝင်ဆွဲ တော့မယ့်အတိုင်း တရစ်ဝဲဝဲ လုပ်နေသဖြင့် မြတ်လေးညို့ခမျာ မနည်းရှောင်တိမ်းလိုက်ရသည်။

“ဈေးဝယ်ပြီးရင် တစ်ခုခု သွားစားကြရအောင်နော် မြတ်လေး”

“ကျွန်မ ချစ်သူပါတယ်လို့ ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမလဲ”

“ချစ်သူ ပါတယ်ဆိုရင် ပြလေ၊ ဘယ်မှာလဲ”

ဇော်ရွှင်း နှုတ်ခမ်းတွေက ခပ်ပြုံးပြုံး။

သူ့အကြည့်တွေကလည်း ချစ်သူမရှိဘဲ ညာနေသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ကြည့်သည့် အကြည့်မျိုးမို့ အခဲ ရခက်သလို သူမနားက တစ်ဖဝါးမခွာ။ တောက်တဲ့ကံ သလို ကပ်နေပုံကြောင့် စိတ်ညစ်နေမိသည်။

“သိပ်ချစ်တယ်ဗျာ၊ ပြီးတော့ သိပ်သိပ်လှတယ်”

“ရှင့်ပါးစစ်တို့ ပိတ်ထားပါ”

“အား ပိတ်စေချင်ရင် လွယ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကိုယ့်ကို ချစ်ပါတယ်လို့သာ ပြောလိုက်၊ မြတ်လေး အလိုကျ အားလုံး ဖြစ်စေရမယ်”

“ပြဿနာပါလား”

“ချစ်တာ အပြစ်မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ မြတ်လေးညို့မာန ကြီးတယ်ဆိုတာ သိပါတယ်”

ဟော . . .

ခပ်လှမ်းလှမ်း ကောင်တာတစ်ခုရှေ့မှာ ပစ္စည်းတွေ လျှောက်ကြည့်နေသည့် စိုင်းခမ်းမဏ်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် အနားက ကိုတောက်တဲ့ ဇော်ရွှင်းဘက်လှည့်ကာ ပြောလိုက် သည်။

“မြင်လား၊ ဟိုမှာ ကျွန်မချစ်သူ”

“အငှားကြား ချစ်သူအတု ဟုတ်မဟုတ် သေချာမှ ဖြစ်မှာနော်”

“ရှင် ဘာစကားပြောတာလဲ”

“ဗမာစကားပါပဲ၊ မြတ်လေးညို့ အဲဒီလူကို လုံးဝ မချစ်ဘူး ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပြီးပါပြီဗျာ”

၂၁၄

မြပုလဲသွယ်

“ဟင်”

“အဲဒီတော့ ကိုယ့်ရှေ့မှာ ဟန်ဆောင်နေလဲ အပိုပါပဲ”

မြတ်လေးညို နှုတ်ခမ်းလေး ကိုက်ပြီး ဇော်ရှိုင်းဆိုသည် လူကို မကျေမနပ်လေး ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဒီလူ ရသည် သတင်းတွေကလည်း အတိအကျမို့ အံ့သြခြင်းလည်း ဖြစ်မိသည်။

“တို့မေတ္တာကိုသာ လက်ခံဖို့ စဉ်းစားပေးပါဗျာ”

“မြတ်လေး”

ဇော်ရှိုင်း စကားကြောင့် အံ့သြမင်သက် နေတုန်း စိုင်းခမ်းမက်က သူမ၏အမည်ကို ခေါ်ကာ သူမရှိရာကို လျှောက် လာနေတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟိုမှာ မြတ်လေးရဲ့ အမုန်းဆုံးလူ လာနေပြီ၊ အပြတ်သာ ပြောပစ်လိုက်ဗျာ၊ ဒါမှ နောက်ကို မြတ်လေးနား မကပ်ရဲမှာ”

ဇော်ရှိုင်းက သူမနားကပ်ပြီး တီးတိုးပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဘာတွေ ဝယ်နေတာလဲ ချစ်ရဲ့၊ အပြင်မှာ မောင် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောနေလို့ ကြာသွား တယ်”

“ဆောရီးကွာ”

“ရပါတယ် မောင်ရဲ့၊ မြတ်လေးလည်း ပစ္စည်းတွေ လျှောက်ကြည့်ရင်း မောင်အလာကို စောင့်နေတာပါ”

သိန်းမင်းစာပေ

“မောင်ရဲ့ မြတ်လေးရယ်”

မြတ်လေးညို၏ အပြုံးချိုချို ချစ်စဖွယ်မှုနဲ့ စကားဆို လိုက်ပုံ လေးကြောင့် စိုင်းခမ်းမက်ရင်ထဲ သိမ့်ခနဲ လှိုက်ဖို့ နွေးထွေးသွားတာ ချစ်မြတ်နိုးခြင်းအပြည့်ဖြင့် မြတ်လေး၏ လက်ကလေးကို သူ့လက်များဖြင့် တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင် ဖျစ်ညစ်လိုက်သည်။ သူ့ အလိုချင်အတောင့်တဆုံး . . .

သူကြားချင်နေသည့် စကားကို ချစ်ရသူလေးထံမှ မထင်မှတ်ဘဲ ကြားလိုက်ရခြင်းက အလိုချင်ဆုံး ဆုတစ်ခုကို ရရှိလိုက်သလိုပင်။ သူမ ဘေးနားမှာ ရှိနေသည့် ဇော်ရှိုင်း ကြောင့် သူ့ကို ဟန်ဆောင်လိမ့်ညာ ပြောနေတာလေးကိုပင် ရင်နှင့်အမျှ ခံစားနေရလျှင် သူမအချစ်ကို အမှန်တကယ် ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရမည်ဆိုလျှင် ကမ္ဘာပေါ်တွင် သူ့လောက် ပျော်မည့် သူရှိမည် မထင်ပါ။

“လာ မောင်၊ မြတ်လေးတို့ ဟိုဘက်ကို သွားကြမယ်”

သူ့လက်မောင်းကြီးကို သူမ လက်ကလေးနှင့် ဆွဲ ကိုင်ပြီး ချစ်စဖွယ် မော့ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်ပုံက တကယ် ချစ်သူလေး တစ်ယောက်နယ်။ ဇော်ရှိုင်းက သူမ မမြင်အောင် မျက်စိမှိတ်ပြပြီး လက်မထောင်ပြနေသည်။

မြတ်လေးညိုကတော့ သူတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၏ အကြံအစည်ကို မသိသူပီပီ ဇော်ရှိုင်းရှေ့မှာ စိုင်းခမ်းမက်

သိန်းမင်းစာပေ

လက်မောင်းကြီးကို ဆွဲကိုင်လျက် ခေါင်းလေးမော့ ရင်ကလေး
ကော့ပြီး ဒါ ကျွန်မချစ်သူစစ်စစ်ရှင်ဟု ပါးစပ်မှ ထပ်ပြီး
ထုတ်မပြောသော်လည်း မျက်နှာအမူအရာလေးက မော်ပြ
လိုက်ပါသည်။

“ချစ်ရေ ကြည့်ပါဦး၊ ဒီအင်္ကျီတွေထဲက မောင်နှ
မလိုက်မယ့်အဆင်ကို ရွေးပေးပါဦးဗျာ”

“ရွေးပေးမှာပေါ့၊ မောင်ရဲ့၊ မောင်က အသားဖြူတယ်
ဆိုတော့ ဟောဒီ မိုးပြာနုနု အဆင်လေးနဲ့ဆို သိပ်လိုက်တယ်
မောင် ကြိုက်ရဲ့လားဟင်”

“မောင့်အချစ် ရွေးပေးတာဆို အားလုံးကြိုက်တယ်”

“အဟင်း... ဟင်း... ဟင်း”

“မောင်ကတော့လေ သိပ်ပိုတာပဲ”

“မပိုပါဘူး ချစ်ရယ်၊ လိုတောင်လိုနေပါသေးတယ်”

ထိုစကားကို စိုင်းခမ်းမက် ရင်ထဲ အသည်းထဲက
လှိုက်လှဲစွာ ပြောလိုက်တာဖြစ်ပေမယ့် မြတ်လေးညိုကတော့
သူမတို့နှင့်အတူ အလမ်း သိမိမဝေးသော နေရာမှ အကဲခတ်
သံလို သူမတို့ ပြောဆိုပြုမူနေသည့် စကားများ၊ အမူအရာများ
ကို တစ်ချိန်လုံး လိုက်ပြီး အကဲခတ်နေသော ဇော်ရှိုင်းဆိုသည်
ပုဂ္ဂိုလ် ရှိနေတာကြောင့် သဏ္ဌာန်လုပ် သရုပ်တူအောင်
ဟန်ဆောင် ပြောဆိုရယ်မောနေရခြင်း ဖြစ်သည်။

“လာ အချစ် မောင်တို့ ဟိုဘက်သွားကြမယ်”

“သွားလေ”

စိုင်းခမ်းမက်က သူမ လက်ကလေးကို ပိုင်နိုင်စွာ
ဆွဲယူသွားသလို မမျှော်လင့်ဘဲ သူမထဲမှ မောင်ချင်းငယ်နေ
အောင် အခေါ်ခံရသဖြင့် အပျော်လွန်နေသည့် သူမမျက်နှာ
ချောချောမှာ အပြုံးတွေဝေနေပါသည်။ မြတ်လေးညိုကို နာမည်
ပင် မခေါ်တော့ဘဲ အချစ်ခြင်း မိုးမွန်အောင် ခေါ်လျက် သူမ
လက်ကို မလွှတ်တမ်း တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင် ဖျစ်ထွေး ထား
သဖြင့် အနေရခက်နေပါသည်။

“ချစ်ရေ... မောင်တို့ ရတနာရွှေဆိုင်ကို ဝင်ကြည့်
ရအောင်”

“အို”

“ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ မောင်ရဲ့”

“လာပါဗျာ၊ ဟိုရောက်တော့ ချစ်သိမှာပေါ့”

သူမလက်ကလေးကို ဇွတ်အတင်း ဆွဲခေါ်နေသည့်
စိုင်းခမ်းမက် လက်ထဲက သူမလက်ကလေးကို ရုန်းယူရင်း
ဟန့်တားသလိုလေး ဆိုလိုက်ပေမယ့် သူမ မြတ်လေးညို
လက်ကလေးကို မလွှတ်ဘဲ တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသဖြင့်
ရုန်းမရဘဲ ရှိလေသည်။

ဇော်ရှိုင်း ဆိုသည့် လူ ရှိနေသောကြောင့် ဟန်မပျက်

အလိုက်သင့်လေး လိုက်ခဲ့ရင်း ဇော်ရွှင်းရှိနေသည့် နေရာကို အသာ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ စောစောတနေရာမှာ ဇော်ရွှင်း ဆိုသည့်လူ ရှိမနေတော့သဖြင့် လှမ်းလက်စ ခြေလှမ်းလေး တဲ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်မလက်ကို လွှတ်ပါ”

“ဟာ ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ- ချစ်ရဲ့”

“အိုး လူ့ကို နာမည်ရှိတယ်၊ နာမည်ခေါ်ပါရှင်”

“ဖယ်စမ်းပါ”

ချက်ချင်း ပြောင်းလဲသွားသော ချစ်ရသူ၏ အပြုအ- လေးများကြောင့် ရင်မောသွားရသူက စိုင်းခမ်းမက်ဖြစ်သည်။

“ဒုက္ခပါပဲအချစ်ရာ၊ ခုနတုန်းကတော့ မောင့်ကို ခုတ်တယ်ဆို”

“အဲဒါမယ် ဘယ်တုန်းက ရှင်ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောလို့လဲ၊ ဟိုလူ ကျွန်မကို နှောင့်ယှက်နေလို့ ဟန်ဆောင်တာပဲ သိရဲ့လား”

“ဟောဗျာ”

“ဒါဖြင့် မြတ်လေးက မောင့်ကို တကယ်ချစ်တာ မဟုတ်သေးဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားလေးကို အငှား ချစ်သူအဖြစ် ဟိုလူရှေ့မှာ ဟန်ဆောင်မပေးနိုင်ဘူး၊ တကယ်ချစ်မှ ကျုပ်ကို မောင်လို့ခေါ်ပါ။ ဒါပဲ”

“ကျုပ်သွားမယ်”

သွားပေါ့ . . .

ဟွန်း ကြီးကျယ်နေလိုက်တာ။ ပြောတော့လည်း လူကို မရရင် အခုပဲ သေတော့မလို့နဲ့။ သူ့ချစ်သူအဖြစ် ခဏ ဟန်ဆောင်မိတာလေးကိုပဲ သူ့ကို တကယ်မချစ်ရင် မောင်လို့ တောင် မခေါ်ရဘူးဆိုပဲ။

ဟွန်း ဒီလိုမျိုးအချိုးတွေနဲ့ ချစ်ပါလိမ့်မယ်၊ စောင့်နေ။ ကျော့ခိုင်းလျှောက်သွားသည့် စိုင်းခမ်းမက်မမြင်အောင် မျက်စောင်း ဒိုင်းခနဲ လှမ်းထိုးလိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းလေးကို စုထောက်ထားလိုက်မိသည်။

“မြတ်လေး”

“ဟင် . . . ရှင်”

“ဘယ်လိုလဲ၊ အခုတော့ တစ်ယောက်တည်းပဲလား”

အနားကို သွားခနဲ ရောက်လာပြီး မေးလိုက်သော ဇော်ရွှင်းပုံစံ မခိုးမခန့်ကြောင့် သူမ ရှေ့မှာ မားမားကြီး သွားနေသည့် စိုင်းခမ်းမက်၏ နောက်ကျောပြင်ကို တစ်ချက်လှမ်း ကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

အခုမှခက်ပြီ။

သူနောက်ကို အပြေးလိုက်သွားလိုက်ချင်ပေမယ့် သူက လည်း ဇော်ရွှင်ဆိုသည့် လူရှေ့မှာ ဟန်ဆောင်ချစ်သူ လူမလေးနိုင်ဟု အပြတ်ပြောသွားသည်။ မောင်လို့ ခေါ်တာ တောင် သူ့ကို တကယ်ချစ်မှ ခေါ်ရမည်တဲ့။

“ကျွန်တော့်တို့ လိမ်ညာလို့ မရဘူးဗျာ”

“ရှင်ကို ဘာကိစ္စ ကျွန်တေ လိမ်ညာရမှာလဲ”

“ဒါဖြင့် မြတ်လေးချစ်သူက ဘာလို့ တစ်ယောက် တည်း ထားခဲ့တာလဲ”

“သူက ထားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”

“မြတ်လေးဘာသာ နေခဲ့တာပေါ့ဟုတ်လား၊ ဟာ ဒါလည်း ကိုယ့်အတွက် မဟာအခွင့်အရေးပဲ လာ”

“ဟို ဘယ်လိုလဲ”

“ဇော်ရွှင်လက်ကြီးက မြတ်လေးလက်ကလေးကို အတင်းဆွဲယူတော့မလို လေထဲမှာ ပျံဝဲတက်လာခြင်းကြောင့် မြတ်လေးညှို့မှာ သူမလက်ကလေးကို အမြန်သိမ်းဖွတ်မယ့်လမ်းမကမ်း နေရာမှာ ရှိနေသည့် စိုင်းခမ်းမက်ထံ အသံလေး လျှောက်ခဲ့သည်။ သူမ နောက်မှ ဇော်ရွှင်ဆိုသူ လူကလည်း ခပ်တည်တည် လိုက်ပါလာခြင်းကြောင့် စိုင်းခမ်းမက်လက်မောင်းကြီးကို သူမလက်ကလေးများဖြင့် အသာဆွဲ

လိုက်သည်။

“မောင်ရေ၊ ဘာတွေဝယ်မလို့ ကြည့်နေတာလဲဟင်”

“ဘာမှ မဝယ်ဘူး”

“ဟင်”

စိုင်းခမ်းမက်က သူမကို လှည့်မကြည့်ဘဲ သံပြတ်ဖြင့် ဆိုလိုက်ခြင်းကြောင့် မြတ်လေး ရင်ထဲမှာ ဒေါသနှင့် အောင့်သွားရသော်လည်း အနားမှာ ဇော်ရွှင်ရှိနေမြဲမို့ အချို့ မြန်ဆုံး အလှဆုံး ပြုံးကာ စိုင်းခမ်းမက် မျက်နှာချောချောကို မော့ကြည့်ရင်း . . .

“မောင်ကလည်းကွာ”

“မင်း ကျုပ်ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”

“မောင်လို့လေ”

“ဘာအဓိပ္ပါယ်နဲ့ ခေါ်တာလဲ”

ဟော ဒါတော့ သူမြတ်လေးကို တမင်ညစ်ပြီ။

“ဖြောလေ”

စိုင်းခမ်းမက် မြတ်လေးညှို့မျက်နှာ ထုလှလေးကို စူးစိုက် ငုံ့မိုးကြည့်ရင်း မေးနေသည့်အတွက် သူမထံမှ လှပ သော မျက်စောင်းကြီးတစ်ခု စိုင်းခမ်းမက်ရှုလာသည်။

“မောင်ကလည်း သိရဲ့သားနဲ့၊ မေးနေပြန်ပြီ”

“ဘာကို သိရမှာလဲဗျာ၊ တချို့ကဆို ခုတစ်မျိုး တော်ကြာ တစ်မျိုးနဲ့ စိတ်အပြောင်းအလဲ သိပ်မြန်ကြတာ”

မြတ်လေးညိုကို တမင် စောင်းပြောနေတာ မဟုတ်၊ တည့်တည့်ကြီး ပြောနေတာ ဆိုတော့လည်း စိတ်ထဲရှိ သလောက် ပြန်စွာလိုက်ချင်ပေမယ့် အနားက ဇော်ရှိုင်းဆိုသည့် လူရှိနေတော့ ဒေါသလေးတွေကို မျိုသိပ်လိုက်ပြီး . . .

“မောင် စိတ်ဆိုးနေရင်လည်း ပြောပါကွာ၊ မြတ်လေး တောင်းပန်ပါတယ်”

“တောင်းပန်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ ချစ်ဖို့ပဲ လိုတာပါ”

“ကဲ ပြော”

“ဘာကို ပြောရမှာလဲ”

“မောင့်ကို တကယ်ချစ်မိပါပြီလို့”

“မောင်ကလည်း အစကတည်းက အဲဒီအတိုင်းပဲ မဟုတ် လားလို့”

ချစ်တယ်ဆိုသော စကားကို တမင်မပြောချင်၍ ရှောင် ပြီး ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ စိုင်းခမ်းမဏ်ကလည်း မြတ်လေးညို ၏ စိတ်သဘောကို ရိပ်မိပြီးသားမို့ သူမအချစ်ကို ရရန် အိပ် ချည်ပြီး တုပ်ပြီး စကားပြောခိုင်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ထပ်ပြော”

မြတ်လေးညို ဇော်ရှိုင်းရှိရာကို မျက်လုံးလေး နှေး နှေးကြည့်လိုက်သည်။ ဇော်ရှိုင်းကလည်း သူမနှင့် စိုင်းခမ်း မဏ် တို့ မျက်လုံးဖြူကြီးနှင့် စိုက်ကြည့်နေခြင်းကြောင့် မြတ်လေး

နှင့် အကြည့်ခြင်း ဆုံသွားကြသည်။

“ကဲ ကဲ ချစ်တယ်”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“မောင့်ကို ဟောဒီက မောင့်ကို”

“တကယ်နော် ပြီးမှ အာခတ်လို့ မရဘူးဗျာ၊ သိလား”

“သိတယ်၊ သိတယ် လာအိမ်ပြန်ကြမယ်”

စိုင်းခမ်းမဏ်၏ လက်ကို ဆွဲပြီး နေရာမှ အပြေး ထွက်ရန်ပြင်နေသော ချစ်သူလေးကို ကြည့်ပြီး သူ ကျေနပ် ကြည်နူးစွာ ရယ်မောလိုက်မိသည်။

“အဟွန်း... ဟွန်း... ဟွန်း”

“မောင်အချစ်ဆုံးလေးရယ်”

ဇော်ရှိုင်းကို သူ့မျက်စိတစ်ဖက် လှမ်းမှိတ်ပြလိုက်သည်။

မြတ်လေးညိုဆိုသည့် ချစ်သူလေးနောက်ကို သူလိုက်မိ၊ လာခဲ့ရပေမယ့် သူမသာ နောက်ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့် လိုက်မည်ဆိုပါက အူနှိပ်၍ ရယ်မောနေသော ဇော်ရှိုင်းကို သူမ သေချာပေါက်တွေ့လိုက်ရမည်မှာ မလွဲဧကန်သာတည်း။

အခန်း (၁၅)

“အဖွဲ့နီး... ဟွန်း... ဟွန်း”

“ဟား မောင့်ချစ်ရသူရယ်”

စိုင်းခမ်းမက် ကြည်စေ့ မြတ်နိုးခြင်းများစွာဖြင့် ချစ်သူလေး၏ ကလေးဆန်စွာ မြူနေပုံလေးများကို ချစ်မဝနိုင်စွာ တွေးရင်း တစ်စုံစီရယ်မောနေမိခြင်း ဖြစ်သည်။

ကြည့်လေ ချစ်သူလေး လုပ်နေပုံတွေက ဘယ်လောက်များ အသစ်သားစရာ ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ သူ့ကို တကယ်ချစ်ပါပြီ တာညာလို့ ကတိတွေ အထပ်ထပ်ပေးပြီးခါမှ သူနှင့် လုံးဝအတွေ့မခံတော့သည့်အပြင် သူမအရိပ်ကလေး ကိုယ်

အမြင်အတွေ့မခံနိုင်သလို ကိုယ်ယောင်ဖျောက်နေ လိုက်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဘာပဲပြောပြော၊ သူမနှင့် သူဆိုတာ တရားဝင်ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြပြီးပြီမို့ ဒီတစ်ခါ ဘာ့ခတ်ပြီး ဟန်ဆောင်တာပါလို့ ပြောလိုလည်း သူက လက်ခံတော့မည်မဟုတ်ပါ။ သူမထံမှ သူအလိုချင်ဆုံး အချစ်ဆုကို ရခဲ့ပြီမို့ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ရန်သာ ရှိပါတော့သည်။

ခက်နေတာက မြတ်လေးညှီဆိုသည့် ချစ်သူလှလှလေး ဖြစ်သည်။ သိပ်ပြီး အရှောင်အတိမ်းတွေ ကောင်းနေသော သူမ မျက်နှာလှလှလေးကို တွေ့ချင် မြင်ချင်နေသော စိုင်းခမ်းမက်မှာ အိမ်မြှောင် အမြီးပြတ်သလို နေမထီ ထိုင်မသာ ဖြစ်နေသည်။

“သိပ်ဆိုးတယ်ကွာ”

မောင် သိပ်ချစ်မှန်းသိရက်နဲ့ အခုလို လူကို အတွေ့မခံဘဲ ပုန်းနေတာ မောင်ရင်ထဲ ဘယ်လောက်အခံရခက်သလဲဆိုတာ ချစ်လေး ကိုယ်ချင်းစာမိရဲ့လားဗျာ။

ဟူး... မောင့်သက်ရယ်။

သူမဘတ်က သူ့ကို လုံအောင် ပုန်းနေသလို သူကလည်း သူမကို တွေ့မြင်လိုစေဖြင့် အကြံဉာဏ်တွေ စိတ်ကူးတွေ ထုတ်နေပါသည်။ ကျောင်းတွေက ပိတ်ထားတော့ ပိုဆိုးနေသည်။ ခါတိုင်း ကျောင်းသွား ကျောင်းပြန် ဆုံရပါသေး သည်။

အခုတော့ ဖုန်းဆက်လို့လည်း မရ၊ သူ့အသံကို ကြား တာနှင့် ဖုန်းချပ်စလိုက်သလို သူ့မာမိကတစ်ဆင့် ခေါ်ခိုင်းပြန် တော့ လည်း . . .

“သမီးက သားနဲ့ စကားမပြောချင်းဘူးတဲ့ သားရေ”

“ဒီကလေးမ ဘာတွေများ စိတ်ကောက်နေလဲ မသိပါ ဘူးကွယ်”

ဟု ပြန်ပြောတတ်သဖြင့် ဖုန်းဆက်တာကို လက်လျှော့ လိုက်ရသည်။ သေချာတာကတော့ သူမ တခြားတစ်နေရာကို ထွက်သွားတာ မဟုတ်ဘဲ အိမ်ထဲမှာ ရှိနေခြင်းကြောင့် နည်းနည်း တော့ ဖြေသာပါသေးသည်။

သိပ်ဆိုတဲ့ ကလေးမကို လူချင်း တွေ့လို့ကတော့ ကောင်းကေခင်း ဒဏ်ပေးရဦးမည်ဟု စိတ်ထဲက တေးမှတ် ထားလိုက်သည်။

မြတ်လေးညိုကတော့ သူမအိပ်ရာလေးထက်မှာ လူး လွန်နေသည်။ ပြန်တွေးမိတိုင်း သူမကိုယ် သူမ ရှက်နေ မိသည်။ စိုင်းခမ်းမက်ဆိုသည့် လူကို အရင်တုန်းက ကြည့် မရအောင် ဒေါသဖြစ် မုန်းခဲ့ရပေမယ့် အခုတော့ စိုင်းခမ်းမက် ဆိုသည် ကိုလူချောက သူမရဲ့ချစ်သူ ဖြစ်၍လာခဲ့မေပြီ။ ဒါကလည်း ဇော်ရှိုင်း ဆိုသည့် လူဆိုးပုံစံ မိုက်ကန်းကန်း လူကြောင် ကြောက်လန့်ပြီး အဖြေပေးလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားတာမို့ သူမထံ

တမင် လူလည်လုပ်သည်ဟု ထင်သောကြောင့် အခုလို သူနှင့် အတွေ့မခံဘဲ ပုန်းနေမိခြင်းဖြစ်သည်။

ချစ်သူဘဝ မရောက်ခင်တုန်းကလည်း လူကို နေရာ တကာ ပိုင်စိုးပိုင်နှင်း မြူမှုပြောဆိုဆက်ဆံခဲ့လို့လည်း မကျေနပ်ပါ။ အခု ချစ်သူတွေဖြစ်ပြီး တမင် အတွေ့မခံဘဲ နေလိုက် တော့ အိမ်ခြောင်အမြီးပြတ်သလို ဖြစ်နေမှာကို တွေးပြီး ကျေနပ်နေမိသည်။

မှတ်ထား။ သူများကို အနိုင်ကျင့်ချင်တဲ့လူ၊ အခုတော့ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ။ ကောင်းတယ်၊ အဲဒီအတိုင်းပဲ နေပါစေ။

အဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း

အပြုံးလှလှလေးများဖြင့် တစ်ဖက်ခြံကို လိုက်ကာများ ကြားမှ အသာချောင်းကြည့်လိုက်မိသည်။ စိုင်းခမ်းမက်၏ ကားကို မတွေ့ရ။ အပြစ်ထွက်သွားပြီ ထင်ပါရဲ့။ သူတို့ ယောက်ျားလေး တွေ ဆိုတာက မိန်းကလေးတွေလို ညဘတ် ရောက်ရင် အိပ်ရာ ထက်မှာ ငြိမ်ငြိမ်နေချစ်ကြတာ မဟုတ်။ ညကြီး မိုးချုပ်လည်း အပြင်ထွက်၍ လည်တက်ကြသူတွေ ဆိုတော့ အိမ်မကပ်တာ သိပ်မဆန်းပါ။

လိုက်ကာလေးကို အသာပြန်ချလိုက်သည်။

အိပ်ယာထက်မှာ လဲရင်း တီဗွီအစီအစဉ်တွေကို တစ်ခု ပြီးတစ်ခု ပြောင်းကြည့်နေမိသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ဒီအချိန်ဆို

သူ ဘယ်တွေ့ရောက်ပြီး ဘာတွေ လုပ်နေသလဲဆိုတာ သိချင်နေမိသည်။

“ဒေါက် ဒေါက်”

တိဗ္ဗိအစီအစဉ်ကို ကြည့်နေရာမှ တဒေါက်ဒေါက်သံကြောင့် ရုတ်တရက် ဘာသံမှန်းမသိ။ အသံက ဆက်မြည်နေသောကြောင့် ခေါင်းလေးထောင်ပြီး အသံလာရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“အမလေး”

မှန်မှာ ကပ်နေသော မျက်နှာကြီးကြောင့် ရုတ်တရက် လန့်သွားပြီး လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်မိသည်။

“ရှား”

“မောင်ပါ ချစ်ရဲ့”

“ဟင်”

စိုင်းခမ်းမဏ်အသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် မြတ်လေးညီမျက်လုံးလေး ပြူးသွားသည်။

“ရှင် ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဟင်”

သူ အနားကို အပြေးရောက်သွားပြီး တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်ရန်စကား ဆိုလိုက်သည်။ သူကတော့ မြတ်လေးညီ ဒေါသဖြစ်နေတာကိုလည်း ဂရုစိုက်ဟန်မရှိပါ။ ခပ်ပြုံးပြုံး မျက်နှာပေးနှင့် မြတ်လေးညီ မျက်နှာလှလှလေးကို မျက်လုံးထောက်

တောက်များဖြင့် ရွန်းလဲ့စွာ စူးစိုက်ကြည့်နေပါသည်။

“မောင် မြတ်လေးကို သိပ်တွေ့ချင်နေတာ ဆက်ပြီး မအောင်နိုင်တော့လို့၊ အခုလို လူမသိ သူမသိ ဝိုက်လုံးက တွပ်တက်လာရတာပဲလေ”

“မောင်ကို တခါးဖွင့်ပေးပါဦးဗျာ”

“အိုး ဘာဖြစ်လို့ တခါးဖွင့်ပေးရမှာလဲ”

“တော်ကြာ မာမိတို့ တွေ့သွားမှ ကျွန်မရွက်ပြီး သေမှာရှင် သိရဲ့လား”

“ပြန်ပါရှင်”

“မပြန်ပါဘူး”

“အို့”

မြတ်လေးညီ ဒေါသဖြစ်စွာ သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“မောင်ကို လုံးဝအတွေ့ မခံတာက ဘာသဘောလဲ ပြောမိဦး”

“ဘာပြောရမှာလဲ၊ မတွေ့တာ မတွေ့ချင်လို့ပေါ့”

“ခြေ... ဒီလိုလား”

“ရှင်ပြန်ပါနော်၊ ကျွန်မကို စိတ်ညစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့”

“စိတ်ညစ်အောင် လုပ်နေတာက မောင်လား၊ မြတ်မလား ကိုယ့်ချစ်သူမျက်နှာလေးတောင် မြင်ခွင့်တွေ ခွင့်မရအောင်

မောင်က ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ”

“တံခါးဖွင့်ကွာ၊ မဖွင့်ပေးရင်လည်း ဖွင့်ပေးလာအောင် လုပ်ရမှာပဲ”

“ဟင် ရှင်ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ၊ အောက်မှာ မာမိတို့ ဒယ်ဒီတို့ ရှိတယ်ရှင်၊ သိရဲ့လား”

“သိရင်လည်း ဘာမှမဖြစ်ခင် တံခါးဖွင့်လေ၊ နောက်မှ မောင့်အဆိုးမဆိုနဲ့ပေါ့”

သူမ စိတ်ညစ်သွားသည်။ သူ့ကို အကြမ်းနည်းနှင့် သုံးပြီး နှင်ထုတ်လို့ မရနိုင်တာကို သိလိုက်သည်။ စိုင်းခမ်းမဏ် တကော့ ညဝတ်ပိုးသားအင်္ကျီ ဖြူဖြူလေးနှင့် မီးရှောင်အောက် မှာ လွတ်လပ်စွာ လှချင်တိုင်း လှနေသော ချစ်သူလေးကိုသာ မြတ်နိုးချစ်မဝနိုင်သလို ခပ်စိုက်စိုက် ငေးကြည့်နေမိသည်။

သူ့အကြည့်များကို မြတ်လေးညို ရင်မဆိုင်ရဲပါ။ ထို့အတူ သူ့ကို ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ အခန်းတံခါးဖွင့်ပေး၍ မဖြစ်မှန်း သိနေပါသည်။

“ဒီမှာ”

“ဘယ်လို... မောင်ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”

“အို”

မြတ်လေးညို ပါးလေးတွေ ဖြန်းခနဲ ပူနွေးသွားသည်။ ဇော်ရှိုင်း ဆိုသည့် လူရှေ့မှာ ထပ်အောင်ခေါ်ခဲ့မိတုန်းက သူ

မျက်နှာချောချောကိုလည်း စေ့စေ့မကြည့်မိခဲ့ပါ။ တစ်ချိန်လုံး လိုလို ဇော်ရှိုင်းကိုသာ အကဲခတ်နေရသောကြောင့် ဘာကို မှလည်း သိပ်ပြီး ဂရုမထားမိသလို ထူးထူးခြားခြားလည်း မခံစား ခဲ့မိပါ။

အခုညစွာက သူနဲ့ မြတ်လေးညို နှစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေရုံမက၊ သူ့အကြည့် သူ့အပြောတွေက အပျိုစင်၏ ရွှေဘဝင်ကို တုန်လှုပ် ချောက်ချားစေသလို၊ ရင်ခွန်သံလေး တွေကိုလည်း အထိန်းအကွပ်မှ လှုပ်ရှားစေတော့ ခက်လှ ပါသည်။ သို့သော်လည်း သူမနှင့် သူက ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ ကြပြီ ဆိုတော့လည်း သူပြောသလို မောင်လို့ ခေါ်ရန်အပြင် တခြား မရှိပါ။

ထို့ကြောင့် ရှက်သွေးဖြင့် ရဲရဲနီနေသော မျက်နှာ လှလှ လေးကို ခပ်လွဲလွဲလေး လုပ်ကာ . . .

“ဟို မောင်ကို မြတ်လေး မတွေ့နိုင်တာ နေမကောင်း ဖြစ်နေလို့ပါ”

“ဪ... ဒါဖြင့် ဖုန်းမကိုင်နိုင်တာကရော”

မြတ်လေး မဖြေနိုင်။

“သမီးရေ”

“ဟော ဓာမိလာနေပြီ ရှင်၊ အို မောင်ပြန်ပါ မနက်ဖြန် ကျမှ မြတ်လေးတို့ တွေ့ကြရအောင်ပါနော်”

“ယုံရမှာလား”

“ယုံပါရှင် ယုံပါ”

“သမီး အိပ်ပျော်နေပြီလား”

“လာမိပြီ မာမိ”

စိုင်းခမ်းမက်ကို စကားဆက်ပြောမနေနိုင်တော့။ မိခင် ဖြစ်သူကို အပြေးအလွှားတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရသည်။

“ဘာလဲ မာမိ၊ ဘာပြောမလို့လဲ ဟင်”

“ဘာမှ မတုတ်ပါဘူးကွယ်၊ သမီးမှန်တင်ခုံပေါ်က မာမိ ဗိုက်ဆုံအိတ် ယူမလို့ပါ။ အဲဒီအထဲမှာ အရေးကြီးတဲ့ စာရွက် စာတမ်းတွေပါတာ အခုမှ သတိရလို့ သမီးဒယ်ဒီကို ပြမလို့လေ”

“မြတ်လေး ယူစေးမယ်နော် မာမိ”

လက်ဖွေ့အိတ် အိတ်ကြီးကို မှန်တင်ခုံပေါ်က မာမိ အပြေးယူပေးရင်း စိုင်းခမ်းမက်ရှိရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ စောစောကနေရာမှာ မရှိတော့မှ ရင်အေးသွားသည်။ မာမိ သူ့အိတ်ကြီးကို ယူပြီး အောက်ထပ်ပြန်ဆင်းသွားမှ တူးသက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။

“ဒေါက် ဒေါက်”

“ဟင်”

“မြတ်လေး၊ မောင်ဆက်ပြီး ရပ်မနေနိုင်တော့ဘူး ကြာရင် အောက်တို ပြုတ်ကျတော့မယ် ထင်တယ်”

“အို”

သူမ ထင်သလိုမဟုတ်ဘဲ၊ စိုင်းခမ်းမက်က အခုအချိန်ထိ မပြန်သေးဘဲ ဇွဲကောင်းနေခြင်းကြောင့် စိတ်ညစ်ရသလို သူပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် သူမမှာ အံ့သြထိတ်လန့်စွာ သူရှိရာကို အပြေးရောက်သွားသည်။

“ဟယ်”

ရေပိုက်ကို တွယ်ဖက်ထားသည့် သူ့ပုံစံက တစ်စက်မှ သက်သာဖွယ်ရာ မရှိပါလား။ မတော်တဆအောက်ကို ပြုတ်ကျသွားပြန်ရင်လည်း အုတ်ခံအမာပေါ်ကျရမှာမို့ မတွေးရဲစရာပါ။ မဖြစ်တော့။

“မောင်”

“ဗျာ”

“ပြန်ပါတော့နော်၊ မနက်ဖြန် မြတ်လေး မောင်နဲ့ တွေ့ပါမယ်”

“မလိုချင်ဘူးကွာ၊ အခုလည်း တွေ့မယ်၊ မနက်ဖြန်လည်း တွေ့မယ်”

“မောင်ကို တကယ်ချစ်တယ် ဆိုရင် အခုခြံထဲကို တိုက်တိတ်လေး ဆင်းခဲ့”

“အို မောင်ကလဲ”

“ဘာလဲ မဆင်းခဲ့ဘူးလား၊ ဒါဖြင့် မောင်လည်း ဒီက

ပြုတ်ကျပြီး သေချင်သေပါစေ၊ ဒီအတိုင်းနေရမှာပဲ”

“စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်”

“ပြောလို့မရတော့ဘူးလား”

“မရဘူး”

“ကဲ... ကဲ အောက်ကနေ စောင့်နေ အခုဆင်းလာခဲ့မယ်”

“တကယ်နော် မောင့်ကို ညှာလို့မရဘူး၊ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဒီတစ်ခါတော့ မောင်က ဖြတ်လေးကို မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ တွေ့မှာပဲ”

“ကဲ ဆင်းပါတော့၊ ကတိတည်ပါ့မယ်”

“အိုကေ”

“ဖြတ်လေး”

“ဟင်”

“သိပ်... သိပ်ချစ်တယ်”

“အို”

ဖျတ်ခနဲ သူ့အရိပ်ကလေး ပျောက်သွားမှ သက်ပြင်း ရှိုက်လှိုက်သည်။ မှန်တင်ခုံ ရှေ့သို့ အပြေးသွားပြီး သူမ ငဲ့နိုးလေးကို မှန်ထဲကို ကမန်းကတန်းကြည့်လိုက်သည်။ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ညဝတ်အင်္ကျီလေးပေါ် အနောက်ထည်ထပ်ဝတ်ပြီး ဓာမိတို့ မမြင်အောင် နောက်ပေါက်က

ခြံထဲသို့ ဆင်းခဲ့သည်။ ခပ်မှောင်မှောင် အလင်းဝိုးတဝါးမျှသာ ရှိ၍ သစ်ပင်များကြားမှ အသာတိုးပြီး လျှောက်လာခဲ့သည်။ ခြံထဲမှာ စောင့်နေပါမယ်ဆိုပြီး ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိသော စိုင်းခမ်းမဏ်ကို ရုတ်တရက် သူမ ရှာမတွေ့။

စိုင်းခမ်းမဏ်ကတော့ သစ်ပင်အကွယ်အရိပ်မှာ ပုန်းနေရင်း ဖြတ်လေးညှိ သူ့အနား ရောက်အလာကို စောင့်နေပြီးမှ ဗြုန်းခနဲ အပြင်ကို ခုန်ထွက်ပြီး သူမ ကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ အရောက် တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ပစ်လိုက်သည်။

“ဖြတ်လေး”

“အို... အမေ”

“ချစ်တယ်ကွာ”

“အို... ”

“စကားပြောစရာရှိတယ်ဆို၊ ဖယ်စမ်းပါ”

သူမ တစ်ကိုယ်လုံး စိုင်းခမ်းမဏ် ရင်ခွင်ကျယ်ကြီး ထဲ နစ်ဝပ်ပူးကပ် မွန်းကျပ်စွာ ရှိနေရာမှ ဇွတ်အတင်း ရုန်းထွက်ရန် ကြိုးစားပါသော်လည်း သူမ မလွတ်ဘဲ ပို၍ တိုးဖက်ရင်း...

“ပြောမှာပါ၊ အခု ချစ်သူဖြစ်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဒီထက် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ပြောစရာရှိတယ်”

“လာခဲ့”

“အို... အို”

“မောင်နော်”

စိုင်းခမ်းမက် ရင်ဘတ်ကြီးကို သူမ လက်ကလေးများနှင့် တွန်းထောက်ပြီး တားမြစ်ဖို့ ကြိုးစားပါသော်လည်း နောက်ကျခဲ့ပါပြီ။ သူမ တစ်ကိုယ်လုံး စိုင်းခမ်းမက် ရင်ခွင်ထဲမှာ နွေးထွေးလှိုက်မောစွာဖြင့် သူ့ထံမှ လှိုက်လှဲသိပ်သည်းစွာ ကျရောက်လာသည့် အနမ်းပွင့်များထဲမှာ သူမ တစ်ကိုယ်လုံး စုံးစုံးနစ်မြုပ်သွားမတတ် ရှိနေပါသည်။

တားဆီးဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း မရ။ စိုင်းခမ်းမက် ကလည်း သူမကို စကားဆိုခွင့်မပြု။ သူ့ကို နေမထိ ထိုင်သော ဖြစ်အောင် နှိပ်စက်အနိုင်ယူထားသမျှ လွမ်းဆွတ်တမ်းတခဲ့ရသော အချစ်ရက်များ အတွက် အနမ်းဖြင့် အတိုးချပြီး စိတ်ကို လွတ်ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ အချိန်လေးတွေ ရှည်ကြာ ငွာငြိမ်သက်သွားသည်။

မြတ်လေးညှိက ကြမ်းရမ်းလွန်းသော စိုင်းခမ်းမက်၏ ရင်ဘတ်ကြီးကို သူမ လက်သီးဆုပ်ကလေးများဖြင့် တဖုန်း ဖုန်းထုရိုက်နေမိသည်။

“ဟိတ် ဘာလို့ လူကို ဒီလောက်တောင် နှိပ်စက်ရတာလဲကွ”

“မောင် အာလို့ဆိုးသေးလဲ”

“ကိုယ့်ချစ်သူကို ချစ်လို့ နမ်းတာပဲ၊ ဆိုးတယ်လဲ”

ဘယ်သူပြောလဲ”

ရယ်မြဲရိပ်သမ်းနေသော သူ့အသံက တိုးတိုးရှုရှုနှင့် မြဲကြတုန်ယင်နေသည်။

“ချစ်”

“မောင်နော် တော်ပြီလို့ဆိုနေ”

“အင်းပါ... တော်ပါပြီ ချစ်က ဘာလို့ မောင့်ကို အတွေ့မခံဘဲ ရှောင်နေရတာတုန်း”

“သွား အခုမှ မမေးနဲ့”

ရှက်ရှက်နှင့် သူ့ဗိုက်ကို တအား ဆွဲလိမ်မစ်လိုက်သည်။

“အား”

“နာတယ်ကွ”

“နာပလေစေ ဒါမှ နောက်ကိုမှတ်မှာ”

“ကဲ... မေးတာဖြေပါဦး၊ ဘာလို့ မောင့်ကို အတွေ့မခံတာလဲ”

“ကြောက်လို့”

“ဘာကိုလဲ”

“တွန်း... မောင့်ကိုပေါ့”

“ဟော်ဗျာ... ဘာလို့ ချစ်က မောင့်ကို ကြောက်ရတာလဲ”

“အခုလို ဖြစ်မှာကို ကြောက်လို့ပေါ့”

“ဟာကွာ”

“အဟွန်း... ဟွန်း... ဟွန်း”

ချစ်သူလေး စကားကို မြတ်နိုးနှစ်ခြိုက်စွာ ရယ်မောရင်း သူမပါးပြင်နုနုလေးကို ဖွဖွညင်သာ ငုံ့နှမ်းလိုက်သည်။

“မောင်တို့ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ရမယ်နော်ချစ်”

“စဉ်းစားဦးမယ်”

“ဟော လုပ်ပြန်ပြီ၊ မြတ်လေး မောင်ကို မချစ်ဘူးလား”

“ဟွန်း အဲဒါက ဘာစကားလဲ၊ မချစ်မှတော့ ဘယ်သူက မောင်ရင်ခွင်ထဲကို ရောက်လာမှာလဲ”

“ဝါဖြင့် အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ဖို့ ပြောတဲ့ကိစ္စကို သဘောတူလိုက်ပြီလား”

“ကျောင်းပြီးဖို့ တစ်နှစ်ပဲလို့တော့တာကို ဘယ်လိုပြောနေတာလဲ”

“သိပ်ချစ်နေတာပေါ့ဗျာ၊ အခုထိ မသိသေးဘူးလား”

“အို စကားကောင်းကောင်း ပြောစမ်းပါ”

ပြောရင်း သူမကိုယ်လေးကို မချင်မရဲ ဖျစ်ညှစ် လှိုင်းကြောင့် သူမပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အခုတည်းက အပြတ်ပြောလိုက်မယ်နော်၊ တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် သစ္စာရှိပါ၊ တစ်ခုခု သတင်းကြားရလို့တမျက်နှာကို တစ်သက်လုံး စာယ်တော့မှ တွေ့ရလိမ့်မယ်”

မထင်နဲ့”

“စိတ်ချ၊ မောင်ချစ်တာ ဟောဒီက ကောင်မလေး တစ်ယောက်တည်း ရှိတယ်”

“အခုတော့ ပြောတာပဲ၊ နောက်မှ ...”

“ဟိတ် ဘယ်နှယ်နေရင်း ထိုင်ရင်း လူကို ပြဿနာရှာနေရတာလဲ၊ ကျွမ်းကျင်လည်း အခုတည်းက တစ်ခါတည်း ပြောမယ်၊ ကျွပ်ကလွဲပြီး တခြားဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ ပတ်သက်ဖို့ ကြိုးစားနဲ့၊ ကျွပ်အကြောင်း သိသွားမယ်၊ ဒါပဲ”

“အံ့မယ် လူကိုများ သူ့လို မှတ်နေလားမသိဘူး”

“ဟော အဲဒါက ဘာစကားလဲ”

“ဟွန်း မသိရင် ခက်မယ်၊ ရည်းစားသက်စေ့ထားတဲ့ သူရုပ်လူဗွေဆိုတာ မသိဘူး မှတ်လို့လား”

“မြတ်လေးထင်တာ လုံးဝ မှားတယ်”

“ဘာ မှန်လာဥ လုပ်ဦးမလို့လဲ”

“မှန်လာဥ ခလုပ်ပါဘူး ဗျာ၊ အခုချိန်ထိ မောင်မှာ အချစ်ကလွဲပြီး ချစ်ရမယ့်သူ မရှိခဲ့ပါဘူး၊ အဲဒါ တကယ်ပြောတာပါ၊ အခြေအနေပေးလို့ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ချစ်ပြောသလို ဖြစ်နေရတာပါ”

“ဪ မောင်မှာတော့ အပြစ်မရှိဘူးပေါ့လေ”

“ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ဝက်ကလည်း ...”

၃၀၀

မြပုလဲသွယ်

“တော်ပါ”

“တော်ပါပြီဗျာ”

“ချစ်”

“မောင်”

စကားသံတွေ မျောက်ဆုံးသွားသည်။

တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားသည့် ချစ်သူရင်ခွင်ကွယ်
ကြီး ထဲမှာ ချစ်သူတစ်ကိုယ်လုံး ရောက်ရှိနေသလို ချစ်သူတစ်
ကိုယ်ကြီးကိုလည်း ခြေဖျားလေး ထောက်ပြီး မမှီမကမ်းလေး
ဖက်တွယ်ထားလိုက်မိပါသည်။

ညလေပြေ၏ ရယ်မောသံတီးတိုးထဲမှာ ချစ်သံစဉ် တို့သံ
တိုးတိုးညင်သာ မျောလွင့်လျက်ရှိသည်။

သိန်းမင်းစာပေ

အချစ်တဖန်ဆင်းသည်

၃၀၁

အခန်း (၁၆)

သိပ်ချစ်တော့ သိပ်သဝန်တိုမိကြသည်။

သဝန်တိုတာ အချစ်ဆိုသည့်အတိုင်း ထိုအချစ်ကိုပဲ
ကျေနပ်ခဲ့ကြပြန်သည်။ ဖုန်းသံလေးတွေ အဆက်မပြတ် မြည်
နေသလို နေရာအနှံ့ အချစ်ခြေရာလေးတွေ ဖြန့်မိကြသည်။

“ချစ်”

“ဟင်”

“မောင်ကို ချစ်ရဲ့လား”

“ဟော... အဲဒါက ဘာဖြစ်ရပြန်တာတုန်း”

“မောင်မေးတာ ဖြေစမ်းပါ”

သိန်းမင်းစာပေ

“ချစ်တယ်၊ သိပ်သိပ်ချစ်တယ်၊ ကဲ ကျေနပ်ပြီလား”
 စိုင်းခမ်းမဏ် ချစ်သူမျက်နှာလှလှလေးကို စိုက်ကြည့်
 ရင်းက ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ချစ်သူလေး ခေါင်း
 မာပြီး တစ်ဖွတ်ထိုးဆန်တာ မာနကြီးတာကို သူသိပါသည်။
 ဇော်ရှိုင်းကို လူဆိုးလုပ်ပြီး သူမထံမှ အချစ်ကို ရယူ နိုင်ခဲ့တာကို
 ပြန်တွေးမိတော့ သူ အသံထွက်၍ သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်
 မိသည်။

“အဟွန်း... ဟွန်း... ဟွန်း”

“မောင်နော် လူကို ကြည့်ပြီး ဘာရယ်တာလဲ၊ မေး
 တာတော့ မဖြေဘူး”

“ဟင်... ချစ်ကဲ ဘာမေးတာလဲ၊ မောင်မကြား
 လိုက်ဘူး”

“ကြည့် အခုထဲက ဇာတိက ပြနေပြီ၊ လူတစ်ယောက်
 လုံး ဒီမှာ ထိုင်နေပြီး စိတ်တွေက ဘယ်ကိုရောက်နေမှန်းမှ
 မသိတာ”

“ဘယ်ကိုမှ မရောက်ပါဘူးဗျာ၊ ဟောဒီက မောင်
 ချစ်သူလှလှလေး အကြောင်း တွေးနေမိလို့ပါ”

“မောင်နော်၊ အလျှောက်ကောင်းလို့ ခွင့်လွှတ်လိုက်
 တယ်မှတ်ပါ၊ ပြော မြတ်လေးကိုရော မောင်က တကယ် ချစ်တာမှ
 ဟုတ်ရဲ့လား”

သူ မြတ်လေး မျက်နှာလှလှလေးကို စူးစိုက်ကြည့်
 လိုက်သည်။ ကြည့်စမ်း အခုချိန်ထိ သူ့အချစ်ကို သူမ မယုံ
 သေးဘူးပေါ့။

“တကယ်ချစ်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်”

“ဟိုး... နေဦး၊ ဆယ်ကယ်မက ချစ်ရတာလို့ ပြောမလို့
 ဒီမှာကြည့် မောင်နဖူးက ဒဏ်ရာမြင်လား”

စိုင်းခမ်းမဏ်က သူ့နဖူးက သူမလက်ချက်နှင့် ရရှိ
 ခဲ့သည့် အမာရွတ်ကလေးကို ပြလိုက်သည်။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဒီလောက်စွာပြီး လှတဲ့ကောင်မလေး
 ကို ဒီဒဏ်ရာရပြီးကတည်းက တစ်နေ့မမြင်ရရင် မနေနိုင်
 အောင်ကို ချစ်ခဲ့တာဗျာ၊ သိရဲ့လား”

“မြတ်လေးကို မောင် သိပ်ချစ်တယ်၊ အတူတူ နေချင်ပြီ
 အသက်ရယ်”

“မောင်ရယ်”

မြတ်လေးညို လက်ကလေးကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်
 သာသည့် ချစ်သူ့လက်များကို ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်ရင်း
 မြတ်လေးညို လှပစွာ ပြုံးလိုက်သည်။ တကယ်ချစ်မိပြီဆိုတော့
 ချစ်သူနှင့်အတူ နေချင်ကြတာ သဘာဝပဲဆိုတာ သူမကိုယ်တိုင်

ခံစားနားလည်နိုင်ခဲ့ပါပြီ။

လူငယ်ချင်းကလည်း မခွဲအတူတူ ကြည်ဖြူနေပြီ ဆိုတော့ သူမတို့ မင်္ဂလာပွဲကို ကျင်းပရန် နှစ်ဘက်လူကြီးတွေ ညှိနှိုင်း တိုင်ပင်နေကြတာကို နှစ်ယောက်စလုံး အသိဖြစ်ပါသည်။ သို့ပါ သော်လည်း မြတ်လေးညီ ဆန္ဒအတိုင်း နောက်ဆုံးနှစ် ဓာမေးပွဲ ဖြေဆိုပြီးမှ မင်္ဂလာပွဲကို ကျင်းပကြရမည် ဖြစ်သဖြင့် တစ်နှစ်တိတိ စောင့်ဆိုင်းကြရပါဦးမည်။

“ဟယ်... မောင်ရေ ဟိုမှာ ဟိုမှာ”

“ဘာလဲ မြတ်လေး”

စကားပြောနေရင်း အလန်တကြားလေး အော်ဟစ် လိုက်သော ချစ်သူလေးကြောင့် စိုင်းခမ်းမက် သူမကြည့်ရာ ဘက်သို့ လိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် ဘယ်သူ့ကို မတွေ့ပါ။ မြတ်လေးမှာသာ ဝေစီကို လှမ်းမြင်လိုက်ပြီး အပြဲ ရခက်သွားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အစတုန်းကတော့ စိုင်းခမ်းမက်၏ စိတ်ကို စမ်းသပ် ရန် ဖြစ်သော်လည်း အခုတော့ ဝေစီကို မောင်နှင့် ပတ်သက် မှာကိုပင် အလိုမရှိတော့ပါ။ သူမ ချစ်သူကို ဇွတ်အတင်း ညနေတာကို မသိဟန်ဆောင်ပြီး ကြည့်နေနိုင်သည့် အင်အား လည်း မရှိပါ။ သူမ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတုန်း ဝေစီ သူမတို့ နှစ်ယောက်ရှိရာကို တည့်မတ်စွာ လျှောက်လာ နေသည်။

ဖြစ်သည်။

“ဟေး မြတ်လေး”

“ဪ ဝေစီ”

“ကြည့်စမ်း၊ စိုင်းက ဝေစီကိုတောင် မခေါ် မပြောနဲ့ စိမ်းကားလှချည်လား”

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ မြတ်လေးနဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စတွေ တိုင်ပင်နေရလို့ပါ”

စိုင်းခမ်းမက် တမင်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မြတ်လေးညီနှင့်သူ စေ့စပ်ထားပြီးသား သိသိနှင့် ဇွတ် အတင်း ပတ်သက်ဖို့ ကြိုးစားနေသော ဝေစီသဘောကို သိထားပြီး သည့်အတိုင်း ခပ်ပြုံးပြုံး အမူအရာနှင့် ချစ်သူ မျက်နှာလှလှ လေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

ဝေစီမျက်နှာ မည်းခနဲဖြစ်သွားသော်လည်း ချက်ချင်း ပင် ဘာမှမဖြစ်သလို ပြုံးရယ်လိုက်ကာ ...

“ဒါဆိုရင် ဝေစီလည်း စိုင်းတို့အတွက် မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ ကောင်းကောင်း ဝယ်ရဦးမှာပေါ့”

“မင်္ဂလာပွဲက ဘယ်တော့လဲ”

“မကြာမီ လာမည်ဆိုပါတော့ဗျာ၊ အဟွန်း”

စိုင်းခမ်းမက် မျက်နှာချောချော ပြုံးရယ်နေသလို မြတ်လေးညီ နှုတ်ခမ်းလေး ပြုံးနေတာကို ကြည့်ပြီး ဝေစီ ခင်ထဲမှာ

ပူလောင်သွားသည်။ စိုင်းခမ်းမဏ်နှင့် မြတ်လေးညို တို့ မကြာခင် လက်ထပ်ပေတော့မည်။ ဆယ်သက်စား မကုန်သော ငွေကြေး ကြွယ်ဝမှုနှင့်အတူ ချောမောခန့်ညားလွန်းသည့် စိုင်းခမ်းမဏ်လို လူကို မြတ်လေးညို ရသွားလိုကတော့ ဒီ တစ်သက် ဝေစီတို့ မိသားစုတွေ နလန်မထူနိုင်အောင် ရှုံးရပေ တော့မည်။

ဝေစီကိုယ်တိုင် စိုင်းခမ်းမဏ်နှင့် ဇွတ်အတင်း ပတ်သက် ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း မအောင်မြင်။ စိုင်းခမ်းမဏ်က ပြတ်သား စွာ တုံ့ပြန်ခဲ့တာကို ခံခဲ့ရပြီးပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့ သူ့လို လူကို ပေါ့ပေါ့ဆဆ လုပ်၍ မရမှန်း သိလိုက်ပါပြီ။ ဝေစီ ဦးနှောက်ထဲမှာ အတွေးတစ်ခု လက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဟုတ်ပြီ။

ငွေတွင်းကြီးကို ဒီအတိုင်း လက်လွှတ်မခံနိုင်။ ကိုယ့် အတွက် တစ်ခုခု ကျန်ရစ်ခဲ့မှ ဖြစ်မည်။ ကံကောင်းလို့ကတော့ ဝေစီကိုယ်တိုင် သူ့ငွေကတော်ဘွဲ့ကို ရယူနိုင်သေးသည် မဟုတ် လား။ အတွေးနှင့်ပင် ကျေနပ်ပီတိတွေ လှိုက်ဖြာ သွားသည်။

ထို့ကြောင့် ချက်ချင်း အမူအရာတွေ ပြောင်းပစ် လိုက်သည်။

“စိုင်း”

“ဟင်”

“ဒီမှာ ဝေစီကို ဘယ်သူလို့ထင်လဲ”

စိုင်းခမ်းမဏ်ရှေ့မှာ သူမ မျက်နှာလေးကို အလှဆုံး ပြုံးပြီး မေးလိုက်တော့ စိုင်းခမ်းမဏ်မှာ ဘာကိုမှ နားမလည် နိုင်သလို သူ့ချစ်သူလေး၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မြတ်လေးမှာတော့ ဝေစီ ဘာပြောမလဲ သိချင်စိတ်ဖြင့် ဝေစီ မျက်နှာကို ကြည့်နေမိပါသည်။

“ထင်တတ်ပါဘူး၊ ဝေစီပဲ ပြောပါ”

“မသိရင် မှတ်ထား၊ ဝေစီဆိုတာ ဟောဒီက မြတ်လေး ညိုရဲ့ ညီမပါတဲ့ရှင်”

“ဟာ တကယ်”

“တကယ်ပေါ့ မယုံရင် ရှင့်ဇနီးလောင်းကို မေးကြည့်၊ မြတ်လေးကိုယ်တိုင်က သူ့ချစ်သူရဲ့ စိတ်ကို စမ်းကြည့်ချင်လို့ ဝေစီကို ကူညီပေးပါလို့ ပြောတာနဲ့ အခုလို စိုင်းကို ဇွတ် အတင်း ပွဲကြမ်းရတာပါရှင်”

“အခုလို ရှင်းပြရတာကလည်း စိုင်းစိတ်ထဲမှာ ဝေစီကို တစ်မျိုး ထင်နေမှာစိုးလို့ ချစ်သူနှစ်ယောက် အချစ်စမ်းပွဲမှာ ဝေစီက စားစာခံဆိုတာ သိအောင်လို့ပါနော်”

“ဝေစီကို စိုင်းအထင်နဲ့ ပြီး မခေါ်မပြောချင်နေတာ ဝေစီ သိပါတယ်”

“ဟာဗျာ မဟုတ်တာ”

ဝေစီပြောသည်စကားက မှန်နေတာမို့ စိုင်းခမ်းမဏ်

မျက်နှာဖွဲ့သွားသည်။

“မြတ်လေးကို ခွင့်လွှတ်ပါမောင်၊ ဝေစီပြောတာ အားလုံး အမှန်တွေချည်းပါပဲ”

“မြတ်လေးရယ်”

ကိုယ့်ချစ်သူလေးကို ဘယ်တုန်းကမှ အပြစ်မယူခဲ့သလို သူ့အချစ်ကို စမ်းသပ်ပုံကလည်း အသည်းယားစရာလေးမို့ ပိုတိုး၍ ချစ်ရပါသည်။ သို့ပါသော်လည်း ဝေစီဆိုတာ မြတ်လေး ညီမဆိုတော့ ပြောမိဆိုမိသမျှ မျက်နှာတော့ အထားရခက်လှ ပါသည်။

“ဆောရီး ဝေစီ၊ ကိုယ့်ဘက်က လွန်တာတွေရှိခဲ့ ရင် လည်း ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ရပါတယ် ဝေစီအပေါ် တစ်မျိုးမထင်ရင်ဘဲ ကျေနပ် ဝါပြီ”

“ဟာ လုံးဝမထင်ပါဘူးဗျာ၊ အရင်တုန်းက မြတ်လေး ညီမမှန်း တကယ်မသိလို့ပါ၊ အခုတော့ ဝေစီ ဘာလို့ အဲဒီလို လုပ်ရတယ်ဆိုတာကို သဘောပေါက်နားလည်ပါပြီ”

“ကဲ ဒါဆို ဝေစီသွားတော့မယ်၊ နောက် ကိုသာ ဝေစီ အပြတ်နှင်မထုတ်ပါနဲ့”

“ဟာကွာ . . .”

ပြောပြောဆိုဆို ဝေစီထွက်သွားပြီမို့ ချစ်သူနှစ်ယောက်

တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

“သိပ်ဆိုးတာပဲဗျာ၊ ကြည့်ပါဦး ဝေစီကို ဘယ်လောက် အားနာဖို့ကောင်းလဲ”

“အားနာရင် သူ့နောက်လိုက်သွားဧါ”

“ဟော ကြည့်စမ်း၊ ပြောရင်းနဲ့ ပိုဆိုးလာပြီ”

“ဘာမှမဆိုးဘူး၊ အဲဒီလိုလုပ်တာ မောင်အချစ်စိတ်ကို သိချင်လို့၊ ဒါတောင်အစပဲ ရှိသေးတာ၊ ဝေစီက မြတ်လေးတို့ လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုလို့ သူ့ကို အထင်မလွှဲအောင် ဖွင့်ပြော သွားတာ”

“အကြောင်းမသိတော့ မောင်ကလည်း သူ့ကို အပြတ် ဟောတ်ပစ်လိုက်တာပေါ့ဗျာ၊ အခုမှ ပြန်တွေးပြီး ချစ်ရဲ့ညီမ ပါလားဆိုဦး . . .”

“ကဲ ပြော၊ မောင့်သစ္စာကို ယုံပြီလား”

“မယုံနိုင်သေးပါဘူး”

“ညီမတစ်ယောက်လုံး စမ်းသပ်တာတောင် လူကို မယုံ ဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့် လာခဲ့”

“ဟိတ် လူကြားထဲမှာနော်”

သူမ ဝခုံးကို ဆုပ်ကိုင်လာသည့် ချစ်သူလက်ကို

ဖယ်ရှားရင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ စိုင်းခမ်းမဏ်မှာ အလန့်တကြားလေး ဖြစ်သွားသည်။ ချစ်သူလေးကို ကြည့်ကာ သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်အတွက် မြတ်လေးညိုမှာ လည်း နှုတ်ခမ်းကို သွားနှင့် ခပ်ဖွဖွ ကိုက်ရင်း သူ့နှင့်အတူ လိုက်ရယ်မောလိုက်မိသည်။

နောက်ပိုင်းမှာ ဝေစီနှင့် တွေ့တိုင်း စိုင်းခမ်းမဏ်က အရင်က တင်းမာပြတ်သားခဲ့သမျှ လိုက်လိုက်လျော့လျော့လေး ဆက်ဆံခဲ့ပါသည်။ ထိုအရာကပင် ဝေစီ လိုချင်သော အခွင့်အလမ်းဖြစ်ကာ စိုင်းခမ်းမဏ်အပေါ်မှာ ပကတိဖြူစင်ရိုးသားသော ကလေးတစ်ယောက်လို ပြောဆိုဆက်ဆံခဲ့သည်။ သူ့အပေါ်မှာ ယုံကြည်မှု ရှိအောင် ရိုးသားပြခြင်းဖြင့် သူမလိုချင်သည့် အနေအထားကို ရောက်အောင် ဆွဲဆောင်ခေါ်ယူခြင်းဖြစ်ကြောင်း စိုင်းခမ်းမဏ် ကိုယ်တိုင် လုံးဝမရိပ်မိပါချေ။ ဒီနေ့ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိ ဝေစီအကြံဉာဏ်တွေကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ဖြစ်လာသည်။

အဲဒီကြောင့် စိုင်းခမ်းမဏ်ရှိရာကို တမင်သွားပြီး အမှတ်မထင် ဆုံစည်းမိဟန်ဖြင့် ဝင်ရောပြီး အိမ်အပြန်လိုက်ပို့ပေးပြောတော့ စိုင်းခမ်းမဏ်က အလွယ်တကူပင် သဘောကျလိုက်သဖြင့် ဝေစီ စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီး ကျေနပ်သွားသည်။ တစ်လမ်းလုံး မြတ်လေးနှင့် သူတို့ မင်္ဂလာကိစ္စကိုသာ မေးမြန်း

ပြောဆိုလာခဲ့သည်။
ဝေစီတို့အိမ်ရှေ့မှာ စိုင်းခမ်းမဏ်ကားလေး ရပ်သွားသည်။

“ကျေးဇူးပဲနော် စိုင်း၊ အိမ်ထဲဝင်ထိုင်ပါဦး”

“တော်ပြီဝေစီ၊ နောက်မှပဲ”

“အမလေး နောက်ဆိုတာ မလွယ်ပါဘူး သတို့သားကြီးရယ်၊ ကော်ဖီလေး တစ်ခွက်လောက် တိုက်ချင်လွန်းလို့ပါ။ ဘာလဲ ဝေစီက စိုင်းတို့လောက် မချမ်းသာလို့လား”

“မဟုတ်တာကွာ”

ဝေစီစကားက မြားချက်တည်တည် ထိသွားပြီမို့ စိုင်းခမ်းမဏ် ကားပေါ်က ဆင်းပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ရပါတော့သည်။

“ညှော်ခန်းမှာ ခဏထိုင်ဦးနော်၊ ဝေစီအခုပဲ ပြန်လာခဲ့မယ်”

“ရတယ် ဝေစီ၊ အိမ်မှာ အယ်သုမူ မရှိကြဘူးလား”

ညှော်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း တိတ်ဆိတ်နေသည့် အိမ်ကြီးကို ကြည့်ပြီး စိုင်းခမ်းမဏ် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ရှိတယ် စိုင်းရေ၊ အားလုံးအပေါ်ထပ် ရောက်နေကြတယ်၊ ထင်တယ်”

“မိလုံးရေ ရေနွေးရှိလား”

“ရှိပါတယ် မမလေ”

အိမ်မှာ လူရှိပါကြောင်း အိမ်ဖော်မလေး အသံဖြင့် သိစေလိုက်သည်။ တကယ်တော့ အိမ်မှာ မိလားကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မရှိပါ။ ကော်ဖီခွက်ကို သူမကိုယ်တိုင် ဖျော်ပြီး အသင့်ကိုယ် ထားသည့် ဆေးကို ထည့်မွှေလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အလှဆုံး အပြုံးနှင့် စိုင်းခမ်းမက်ရွှေမှာ ကော်ဖီခွက်ကို အသာ ချပေး လိုက်သည်။

“ဟောဒီမှာ ဝေစီကိုယ်တိုင် ဖျော်လာတဲ့ကော်ဖီ သောက် ကြည့်ပါဦး။ ခါးစိမ့်စိမ့်လေး ဖြစ်နေလို့ မကြိုက်ဘူး ဆိုပြီး ပြန်ခဲ့ မထားခဲ့နဲ့နော်။ ဒီတစ်ခွက်တော့ ကုန်အောင် သောက်ရမယ် သိလား။”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ရိုးသားသည့် စိုင်းခမ်းမက်က ဝေစီအကြံအစည်ကို လုံး မရိုက်မိဘဲ အငွေ့ထောင်းထောင်းထနေသည့် ကော်ဖီ ခွက်ကလေး ကို ဝေစီအလိုကျ တစ်ခွက်လုံး ကုန်အောင် သောက်ပစ်လိုက် ပါသည်။

“ကဲ ကျေနပ်ပြီလား ဒေါ်ဝေစီ”

“အင်း... စိုင်း ဝေစီတို့ တကယ်ခင်တယ်ဆိုတာ ယုံပါပြီ ရှင်”

“စိုင်းက မြတ်လေးကို သိပ်ချစ်တာပဲနော်”

“ချစ်တာပေါ့ဗျာ၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ တစ်ခါမှ မချစ်ဘူး”

အချစ်နဲ့ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်ရတာပါ။ ပြီးတော့ ဝေစီလည်း သူ့အကြောင်း သိတယ်ဟုတ်လား။ သိပ်မာနကြီးတာဆိုတော့ သူ့ဆီက အဖြေရအောင် မနည်း ခြိမ်းခြောက်ပြီး ကြိုးစားခဲ့ ရတာခင်ဗျာ”

“ဟိုတစ်ခါက ဝေစီကို သူ့သူငယ်ချင်းပါလို့ မိတ်ဆက် ပေးတဲ့အချိန်အထိ ကိုယ့်ကို လုံးဝချစ်အဖြေ မပေးသေးဘူး”

“ဪ ဟုတ်လား၊ မသိပါဘူး ဝေစီက အဲဒီကတည်းက စိုင်းတို့ ချစ်သူတွေဖြစ်ပြီးမှ စိတ်ကောက်ပြီး အရွံ့တိုက်နေ ကြတယ် ထင်နေတာ”

“အမလေး သူနဲ့ပြိုင်ပြီး အရွံ့မတိုက်ရဲပါဘူးဗျာ၊ အခု တောင် သူ့အနားမှာ ချစ်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေလို့ အမြန်ဆုံး ပိုင်ဆိုင်အောင် ကြိုးစားနေရတာပါ”

“ကဲ ကိုယ်လည်း ပြန်ဦးမယ်ဝေစီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

စိုင်းခမ်းမက် ဝေစီကို အပြုံးနှင့် နှုတ်ဆက်ပြီး နေရာမှ အထ...

“ဟာ မူးလိုက်တာ ဝေစီရယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီမှာ ခဏပြန်ထိုင်ဦးလေ စိုင်း”

“အင်း... အင်း”

စိုင်းခမ်းမက် သူ့ကိုယ်သူ မဟန်နိုင်တော့ဘဲ ဆိုဖာ ပေါ်

အမြန်ထိုင်ချလိုက်ရသည်။ သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ ထိုင်ခုံ ပေါ်မှာစင် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

စိုင်းခမ်းမက်၏ မျက်နှာချောချောကို ကြည့်ပြီး ဝေစီ သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

အဟင်း... ဟင်း အခုတော့ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ။ စိုင်းခမ်းမက် ဆိုတဲ့ လူကြီးရယ်။ ဝေစီကြံရင် ရှင်လည်း ဘာခံ နိုင်မှာမို့တုန်း။ မြတ်လေးညီရေ ဒီတစ်ခါတော့ မင်း တို့ကို အဖွဲ့ ပေးရတော့မယ် ထင်တယ်။

အိပ်ဆေးတန်ခိုးဖြင့် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသူကို တစ်ချက်စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ကော်ဖီခွက်ကို သိမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဒယ်ဒီအရက်ပုလင်းကို ဆွဲယူကာ စိုင်းခမ်းမက် ပါးစပ် ထဲကို လောင်းထည့်လိုက်သလို သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို အရက်စော် နံအောင် လုပ်လိုက်သည်။

သူ့ဆံပင်တွေ ဖရိုဖရဲ ရှုပ်အင်္ကျီကြယ်သီးကို ရင်ဘတ် နေရာက ဖြုတ်ပစ်လိုက်ပြီး မိလုံးအကူအညီဖြင့် သူ့ကိုယ်ကြီး ကို သူ့အိပ်ခန်းထဲ ဆွဲသွင်းကာ ကုတင်ပေါ် တင်လိုက် ကြသည်။
“မိလုံး”

“ရှင် မမလေး”

“ဒီမှာ နင့်အတွက် မုန့်ဖိုးယူ၊ ပါးစပ်ကို လုံအောင် စိတ် ထားနော်၊ တစ်ခုခု နင့်ဆီက ပေါက်ကြားလို့ကတော့ အလှူ

ဖြုတ်ပြီသာမှတ်”

“ဟုတ်”

ငွေတစ်ထပ်ကို ဆွဲထုတ် ပေးလိုက်တော့ မိလုံးက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ယူပြီး နေရာက ချာခနဲ လှည့် ပြေးသွားသည်။ မိလုံးမှာ လက်ထဲက ငွေစက္ကူများကို တစ်လှည့်၊ ကိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည့် ဝေစီရှိရာ အိပ်ခန်းကို တလှည့် ကြည့်ပြီး ဇောချွေးပျံ့နေမိသည်။

နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေသည့် လူကြီးကို ဘာဖြစ်လို့ မမလေး သူ့အိပ်ခန်းထဲ ဆွဲသွင်းထားမှန်းမသိ။ ဆယ့်တစ်နှစ် အရွယ်သာရှိသည့် အပြင်လူကလည်း ကလေး သာသာ အရွယ် သေးသေးညက်ညက်မို့ ဘာကိုမှ နားမလည်။ မျက်လုံးအပြူးသား၊ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် အိမ်က ကားပြန် အလာကို ကြည့်နေ မိသည်။

ဒေါ်သူဇာမှာလည်း အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်ထားသည့် ကားကြီး ကြောင့် ရုတ်တရက် ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါရောက်နေမှန်း မသိ။ ဖိနပ် ချွတ်မှာ ချွတ်ထားသည့် ယောက်ျားစီးဖိနပ်တစ်ရံ ကြောင့် မျက်ခုံး တွန့်ပြီး အိမ်ထဲသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ဧည့်ခန်းမှာ မည်သည့် ဧည့်သည်မှ မရှိသဖြင့် ထမင်းစားခန်းဘက်များ ရောက်နေ သလားဟု စိတ်ကတွေးနေသည်။

“မာမီ”

“ဟင်”

“အိမ်မှာ ဘယ်က ဧည့်သည်ရောက်နေတာလဲ မမ
ဝေစီလည်း မတွေ့ပါလား”

“ဟဲ့ မိလုံး”

“ရှင် မေမေကြီး”

“ဧည့်သည့်နဲ့ နင့်မမလေးရော”

“ဟို . . . ဟိုထဲမှာ”

“ဘာ”

မိလုံး လက်ညှိုး ထိုးပြသည့်အခန်းက ဝေစီအိပ်ခန်း
ဖြစ်နေသဖြင့် ဒေါ်သူဇာတို့ သားအမိ မျက်လုံးပြူးကုန်ကြသည်။

“သူတို့ ဘာလို့ အခန်းထဲရောက်နေတာလဲ”

“အိပ်နေတာပါ”

“အို”

“ဟဲ့”

သားအမိ နှစ်ယောက် တစ်ယောက် မျက်နှာသစ်
တစ်ယောက် ထိတ်လန့်တကြား ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“မမတစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ
မသိဘူး မာမိရေ၊ တံခါးဖွင့်ကြည့်ပါဦး”

“ညည်းရောလာလေ”

“ဟုတ်”

“ဟဲ့ မဟုတ်ဘူး၊ ညည်း နေခဲ့၊ ငါ အရင်ကြည့်မယ်”
နေခဲ့ဆိုပေမယ့် မာမိနောက်ပါးက မေမိ ကပ်လိုက်
လာခဲ့သည်။

“ကျွှီ . . .”

စေ့ရံစေ့ထားသည့် အခန်းတံခါးကို ဒေါ်သူဇာ အသာ
တွန်းဖွင့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟင်”

“အမလေး . . . ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာတုန်း မိဝေစီ”

“မာမိ”

“ဘာမာမိလဲ၊ ညည်းနယ် လုပ်ရက်ပါပေ အခု ဘယ်နယ်
လုပ်ကြမတုန်း၊ ညည်း အကောင်က ဘယ်သူလဲ၊ နှီးစမ်း၊ ဖအေကြီး
သိရင် အားသုံးသေကုန်မယ်၊ နားလည်လား”

အိပ်ရာထက်မှာ သမီးဖြစ်သူနှင့် အတူ ရှိနေသော
လူကြောင့် ထူပြာဝေစွာ အော်ဟစ်လိုက်သည်။ ဝေစီကတော့
သူမလိုချင်သည့်အတွက် ဆိုက်ပြီမို့ ကျိတ်ပြီး ဝမ်းသာနေမိသည်။

“ညည်း အပြင်ထွက်စမ်း၊ ဟိုကောင့်ကို ငါမေးမယ်”

“မာမိ”

“ဖယ်စမ်း”

“ဟင် . . . ဒါ . . . ဒါ မြတ်လေးညိုနဲ့ လက်ထပ်မယ့်
ကောင် မဟုတ်လား”

သမီးဖြစ်သူ ခုတင်ထက်မှာ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသော သူ့ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ဒေါ်သူဇာ မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် ဝေစီဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မာမီ၊ သူ စိုင်းခမ်းမက်ပါ”

“ဘာ . . .”

“ဒီကောင်နဲ့ ညည်းနဲ့က ဘာဆိုလို့ ဒီလိုဖြစ်တာတုန်းဟု့ကောင် ထစမ်း ထစမ်း”

“ဟင် လှုပ်လည်းမလှုပ်ပါလား မိဝေစီ သေများသွားတာလား၊ အို တစ်ကိုယ်လုံးလည်း အရက်နဲ့တွေ့ နံလို့ပါလား”

“အငယ်မ မြတ်လေးညိုကို ချက်ချင်း ဖုန်းဆက်စမ်း သိပ်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စရှိလို့ အခုလာပါလို့၊ မာမီဆက်ခိုင်းတာလို့ပြော”

“ဟုတ်”

မေမီ ဖုန်းအပြေးဆက်နေချိန်မှာ သားအမိနှစ်ယောက် စိုင်းခမ်းမက် မျက်နှာချောချောကို အမြင်တစ်မျိုးစီနှင့် ကြည့်နေကြသည်။

“ဝေစီ”

“ရှင် မာမီ”

“ညည်း ငါ့ကို အမှန်အတိုင်း ပြောစမ်း၊ အခုကိစ္စ ရိုးမှရိုးရဲ့လား”

“မာမီ ဘာကို ပြောတာလဲ”

ဝေစီ မသိဟန်ဆောင်ပြီး ပြန်မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ငါက ညည်းကို မွေးထုတ်ခဲ့တဲ့ အမေပါအေ၊ ဒီမယ် စိုင်းခမ်းမက်ပုံစံကို ကြည့်စမ်း၊ ငါ ဒီလောက်အော်ဟစ် ရိုက်ပုတ်နေတာတောင် မနိုးဘူး၊ ညည်း တစ်ခုခု လုပ်ထားတာ မဟုတ်လား”

“ပြောစမ်း”

“မာမီ သိနေမှတော့ ဆက်လိမ့်လည်း အကြောင်း မထူးပါဘူး၊ ဟုတ်တယ် သူ သောက်မယ့်ကော်ဖီခွက်ထဲကို အိပ်ဆေး ထည့်တိုက်ပြီးမှ မိလုံးနဲ့ အိမ်ခန်းထဲကို ရွှေ့လိုက်တာ”

“အလိုလေး ညည်း ဥစ္စာက ကြောက်စရာပါလားအေ မိန်းကလေးတန်မဲ့ ဘာသဘောနဲ့ အခုလို အရှက်တကွ အကျိုးနည်း ကိစ္စကို လုပ်ရတာတုန်း”

“မြတ်လေးညိုကို မုန်းလို့မာမီ၊ သူတို့က သမီးတို့ကို ဘာလို့ အမြဲတမ်း နိုင်နေရတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ သမီးတို့ထက် ပိုပြီး ကံကောင်းနေရတာလဲ၊ သမီးတို့ရော သူ့လို မဖြစ်နိုင် တော့ဘူးလား၊ သူတောင် ဒီလိုလူတစ်ယောက်ကို ရနိုင်သေးရင် မာမီ သမီး ဝေစီကရော ဘာလို့ မရနိုင်ရမှာလဲ မာမီ”

“ဟင်”

သမီးဖြစ်သူ၏ စကားများနှင့် စိတ်ကူးအကြံအစည်

များက အပျိုလေးတန်မဲ့ ကြောက်စရာကောင်းလှချည်လား။
ဒေါ်သူလာ ကိုယ်တိုင် အစ်မကြီးဖြစ်သူ အပေါ်မှာရော တူမ
ဖြစ်သူ မြတ်လေးညို့ အပေါ်မှာပါ အမြဲတမ်း မနာလို ဝန်တို
ဖြစ်တာ မှန်ပါသည်။ ရွှေတင်တစ်မျိုး ကွယ်ရာတစ်မျိုး ပြောခဲ့
ဝေမယ့် ကိုယ့်သမီး၏ ရင်ထဲမှာ အခုလို ကြံစည်စိတ်ကူး လာလိမ့်
မည်ဟု မထင်ခဲ့ပါချေ။

အခုတော့ ကိုယ့်စိတ်က ကိုယ့်ကို အကျိုးပေးသည်ဟု
ပြောရမလား။ မြတ်လေးညို့နှင့် လက်ထပ်တော့မည့် ယောက်ျား
ကို သမီးဖြစ်သူက ခပ်ပြောင်ပြောင် အပိုင်ဖမ်းလုယူဖို့ ကြိုးစား
နေလေပြီ။

“အခန်းထဲမှာ မာမီရှိတယ်မေ”

“အန်တီနဲ့ မေ ဘာကိစ္စ ...”

“အို ဒါ ... ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“သူ ... သူ”

“မြတ်လေး ... နေဦး”

လုံးဝ ထင်မှတ်မထားသော မြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်
ရသဖြင့် အံ့ဩရှက်လန့်ခြင်းနှင့်အတူ မြတ်လေးညို့နေရာမှ ချာခနဲ
လှည့်ပြေးသွားပေပြီ။

“မတားနဲ့မာမီ သွားပါစေ၊ ဒါမှ စိုင်းနဲ့ သမီးလက်ထပ်
နိုင်မှာ”

“ဟဲ့ အို ... မဟုတ်တာအေး”

“မြတ်လေး မြတ်လေး”

ဒေါ်သူလာ တူမဖြစ်သူ နောက်ကို အပြေးလိုက်သွား
ပါသော်လည်း မမီတော့ပါ။ မြတ်လေးညို့ ကားလေးက သူတို့
ခြံထဲက အဝေးကို ထွက်ပြေးသွားပြီ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်တင်တင်
နီးရာဆိုဖာပေါ်မှာ ဖရိုဖရဲ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ကိုယ့်လောနှင့်
ကိုယ်မို့ သားအမိနှစ်ယောက်လုံး မြတ်လေးညို့၏ ကားသံကို
မကြားလိုက်သလို အငယ်မမေမိကလည်း ကလေးသားသာမို့
အမေနှင့် အစ်မဖြစ်သူ ရှိရာကို ခေါ်လာတော့ ဝေစီ အိပ်ရာ
ထက်မှာ အိပ်ဆေးအရှိန်နှင့် အိပ်ပျော်နေသော စိုင်းခမ်းမ၏
ကို တွေ့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မာမီ”

“သမီးနဲ့ စိုင်းကို အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ပေးဖို့ စီစဉ် ပေးပါ”

“ဪ ... ပြောတော့ လွယ်လိုက်တာ၊ ဟိုက ညည်း
ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်ပေးမှာတဲ့လား”

“ဖြစ်ရမှာပေါ့ မာမီရဲ့၊ သူတောင် သမီးအိပ်ရာပေါ်
ရောက်နေပြီပဲ၊ ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ”

“သူ့ဘာသာ ညည်းအိပ်ရာထဲကို ဝင်အိပ်တာမှ မဟုတ်
ဆဲ၊ ညည်းနဲ့ မိလုံးအိပ်ဆေးခပ်ပြီး အခန်းထဲ ဆွဲသွင်း လို့ အခုလို
ဖြစ်ရတာ”

“မေမေကြီး”

“ဘာလဲ”

“အဲဒီလူကြီးကို မိလုံး မသတ်ပါဘူး၊ မေမေကြီးရယ်၊ မမလေးက ကူဆွဲပေးပါဆိုလို့ လုပ်ပေးတာပါ။ ဒီမှာ မမလေး ပေးထားတဲ့ ပိုက်ဆံလည်း ပြန်ယူပါ။ မိလုံး ထောင်ကျမှာ ကြောက်လို့ပါ။”

မိလုံးက ကြောက်အား လန့်အားနှင့် ရိုက်မစစ်ဘဲ သူ့ဘာသာ ဖော်ကောင်လုပ်ကာ ဝေစီပေးထားသည့် ငွေများကို ဒေါ်သူဇာ လက်ထဲ ဇွတ်အတင်းထည့်ပေး လိုက်သည်။

“ကဲ... ကဲ သွား၊ ဒီကိစ္စ ညည်းနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး ကိုယ့် ဘာသာ လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်၊ ဒီနားမလာနဲ့၊ ငါတို့ ပြောတာတွေလည်း ချောင်းနားထောင်မနေနဲ့၊ သွားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထောင်ချောက်လွတ်သည့် သမင်လေးလို မိလုံး တစ်ယောက် လေ၏လျှင်မြန်ခြင်းမျိုးဖြင့် သူတို့သားအမိနားက အပြေးလေး ထွက်သွားပါသည်။ ငွေတစ်ထပ်ကို စားပွဲပေါ် ပစ်တင်ရင်း ဒေါ်သူဇာ သက်ပြင်းရွက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သမီးဖြစ်သူ ဝေစီကို တစ်ချက် စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ပိုင်နိုင်သော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် ထိုင်ရာမှ ဖျတ်ခနဲ ထလိုက်သည်။

အခန်း (၁၆)

ငိုရလွန်းလို့ သူမမှာ ဖျက်ရည်တွေ ကျန်ပါသေးရဲ့ လား ဟု ထင်စရာဖြစ်သည်။ ဝေစီအခန်းထဲက ခုတင်ပေါ်မှာ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်ပျက်နေသော စိုင်းခမ်းမဏ်ပုံရိပ်ကို ပြန်မြင် ယောင်မိတိုင်း သူမအသည်းနှလုံးကို တူနှင့် ထုချေလိုက်သကဲ့သို့ နှလုံးသား တစ်ခုလုံး မွေ့ကြေလေသည်။

လုံးဝ ထင်မှတ်မထားသည့် အဖြစ်မို့ ခံပြင်းရှက်ရွံ့ ရခြင်းနှင့်အတူ ရင်ထဲ အသည်းထဲက လှိုက်ပြီး နာကျင်လျက် ဖြေသော်လည်း မပြေနိုင်ဘဲရှိရာမှ နောက်ဆုံးတော့ အားလုံး နှင့် တေးရာကို မြတ်လေးညီ ထွက်ပြေးခဲ့သည်။

စိုင်းခမ်းမက်က သူမကို ဇွတ်အတင်း တွေ့ဖို့ ကြိုးစား
နေတာကို လုံးဝခွင့်မပြုသလို သူနှင့် လုံးဝလက်မထပ်နိုင် ပါ
ကြောင်း၊ မိဘတွေကို အတိအလင်း ဖွင့်ပြောကြေငြာခဲ့သည်။
မာမိကိုယ်တိုင် မြတ်လေးညို တစ်ယောက် ဤမျှ ပေါက်ကွဲ
ခံစားရတာမျိုးကို တစ်ခါမှ မကြုံဖူးသဖြင့် သမီးဖြစ်သူကို အံ့ဩ
မယုံနိုင်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်နေခဲ့ရပါသည်။

“မောင်စိုင်းမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ သမီးရယ်၊ နှစ်ဖက်
မိဘတွေအားလုံး မင်္ဂလာကိစ္စတွေ စီစဉ်ပြီးမှ ဒါက ဘယ်လို
ဖြစ်တာလဲကွယ်”

“မြတ်လေးကို မမေးပါနဲ့တော့ မာမိရယ်၊ သူနဲ့ မြတ်လေး
တို့ဘဝ ဘယ်လိုမှ ရှေ့ဆက်လို့ မရတော့လို့ပဲလို့ မှတ်ထား
လိုက်ပါတော့ ရှင်”

“အဟင့်... ဟင့်... ဟင့်”

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွယ်၊ သမီးက ဒီလိုချည်း ငိုနေတော့
မာမိတို့က ဘယ်လိုလုပ် စိတ်ချမ်းသာနိုင်ပါ့မလဲ၊ မောင်စိုင်း
တွေ့ပါရစေဆိုတော့လည်း သမီးက အတွေ့မခံပြန်ဘူး”

“မောင်စိုင်းတို့ ဘာဖြစ်တာလဲလို့ မေးတော့လည်း ဘာ
မှ ရေရေရာရာမဖြေနိုင်ဘူး”

“အဲဒါ မာမိကို သူလိမ်ညာနေတာ မာမိ၊ သူ့အ
ကို သူသိပါတယ်”

“အို... မြတ်လေး၊ သူ့အကြောင်းတွေ မပြောချင်ဘူး
မာမိ၊ အန်တီ ဒေါ်အဲနာရှိတဲ့ ပြည်ကို ခဏသွားနေပါရစေ၊
သူ့ကိုလည်း မြတ်လေးသွားတဲ့နေရာကို လုံးဝပြောမပြဘူးလို့
ကတိပေးပါမာမိ”

“သူ့ လိုက်လာလို့ကတော့ မြတ်လေးလည်း ရောက်ရာ
ပေါက်ရာ လျှောက်သွားပစ်မှာပဲ”

“အို မပြောကောင်း မဆိုကောင်းကွယ်၊ သမီးလေး
ဆန္ဒအတိုင်း အားလုံး ဖြစ်စေရမယ်၊ ဟုတ်လား”

“တိတ်... တိတ်... မငိုနဲ့တော့နော်”

မာမိကိုယ်တိုင် စီစဉ်ပေးသဖြင့် မာမိအချစ်ဆုံး သူငယ်
ချင်းထဲက တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်သော ပြည်မြို့က အမျိုးကြီး
ဒေါ်အဲနာတို့အိမ်ကို ရောက်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ စိုင်းခမ်းမက်
အတွက် ဘယ်တော့မှ မငိုဘူးဟု ကျိတ်ပြီး ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ပေမယ့်
တကယ်တမ်းကျတော့ တွေးမိတိုင်း မျက်ရည်ကျသည်။ ခံစား
ရတိုင်း ငိုမိသည့်အဖြစ်။

အန်တီဒေါ်အဲနာက ကရင်တိုင်းရင်းသူဖြစ်ပြီး တုမ
တစ်ယောက် နှင့်အတူ နေထိုင်သူဖြစ်သည်။ မာမိက သူ
သူငယ်ချင်းကို မြတ်လေးညိုအကြောင်း ဘယ်လိုပြောထားသည်
မသိ။ အထူးဂရုစိုက်ကာ သူမကို မည်သည့်စိတ်အနှောင့် အယှက်
မှ မရှိအောင် အနေအထိုင် အသွားအလာမှတဆင့် သတိထားခဲ့သူ

ဖြစ်သည်။

“မဟုတ်သေးပါဘူး မာမီရာ၊ သားတော့ မြတ်လေးကို ဘာတစ်ခုမှကို နားမလည်တော့ဘူး၊ အန်တီကို သွားမေး တော့လည်း ဘာတစ်ခုမှ မေးလို့မရဘူး၊ ကြာရင် သားတော့ ရူးတော့မယ် ထင်တယ်”

ရုတ်တရက်ကြီး မြတ်လေးညီဘက်က သူ့ကို လုံးဝ လက်မထပ်နိုင်ပါဘူး ဆိုသည့်အကြောင်း တိလင်းစွာ ကြေငြာပြီး နောက် သူ့ကိုလည်း အတွေ့မခံတော့။ ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို ဒီလို ရက်ရက်စက်စက်ကြီး သစ်စိမ်းချိုး ချိုးသွားရတာလဲ ဟု အဖြေရှာ မရဖြစ်နေတုန်း သူမက ရှာဖွေလို့ မရအောင် ပျောက်သွားခဲ့ ပြန်သည်။

ဘယ်သွား၍ ဘယ်လာသည်ကို မေးလို့မရ။ မြတ်လေးညီ မာမီကိုယ်တိုင်က အခုကိစ္စကို သူ့သမီးဆန္ဒ မပါဘဲ လုံးဝမပြောပြ နိုင်ဟု ပြတ်သားစွာ ပြောဆိုတုံ့ပြန် လာခဲ့ခြင်းကြောင့် မနေတတ် မတိုင်တတ် ရူးမတတ် ခံစား ရသူက စိုင်းခမ်းမက်ဖြစ်သည်။

“မင်းတို့ဟာက ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲကွာ၊ အားလုံး ပြေလည်ပြီးနေပြီးမှ ရုတ်တရက်ကြီး ‘ထဖြစ်တာ’၊ ငါတော့ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပြီ”

သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူ စိုင်းခမ်းမက် ခံစားနေရတာတိ ကြည့်ပြီး ဇော်ရှိုင်း စိတ်မသက်သာစွာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့ကြောင့် မြတ်လေးညီနှင့် စိုင်းခမ်းမက် ချစ်သူများအဖြစ် ပြေလည်သွားတုန်းက သူ့ကတိအတိုင်း စိုင်းခမ်းမက် ကိုယ်တိုင် ဇော်ရှိုင်း ကို ကျေးဇူးတင်စကား အထပ်ထပ် ဆိုခဲ့သလို ဝမ်းတော့ဘယ်လဲ ပေးခဲ့ပါသည်။

ဟော... အခုတော့ မြတ်လေးညီထံမှ မည်သည့် အကြောင်းပြချက်မှ မရဘဲ စိုင်းခမ်းမက်ကို ရက်စက်စွာ ကျောခိုင်း သွားသည်ဆိုတော့ ဘာကို နားလည်ရမှန်းမသိ။ ဘာပြဿနာတွေ ဖြစ်လို့လဲ ဟု မေးပြန်တော့လည်း စိုင်းခမ်းမက် က သူမ စိတ်ဆိုးအောင် ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ခဲ့ပါဟု ဆိုလာတော့ လည်း စဉ်းစားရခက်လှသည်။

“သူ့ ငါ့ကို တကယ်မချစ်လို့ ဒီလို ရက်ရက်စက်စက် လုပ်သွားရတာပါကွာ၊ အစတည်းက သူက ငါ့ကို မုန်းနေ တာဆိုတော့ မင်းကို ကြောက်လန့်ပြီး ငါ့ကို ချစ်အဖြေပေး လိုက်ပေမယ့် သူ့စိတ်ထဲမှာ ငါ့ကို တကယ်မချစ်ဘူး ထင်ပါ တယ်”

“မင်း တကယ်ပဲ အဲဒီလိုထင်လား စိုင်း၊ မြတ်လေးညီ စိတ်ဓာတ်ကို မင်းက ငါ့ထက်ပိုသိမှာပေါ့ကွာ၊ မင်းကသာ ဘာပြဿနာမှ မရှိဘူးဆိုလို့ပဲ ငါ့အထင်ပြောရင် မင်းအပေါ်မှာ ရုတ်တရက် ပြတ်သားစိမ်းကားနိုင်အောင် သိပ်ပြီးကြီးတဲ့ ပြဿနာ တစ်ခု ရှိရမယ်လို့ ငါထင်တယ်”

“ငါတော့ စဉ်းစားလို့မရဘူး ဇော်ရွှင်”

“အချစ်ကြီးတော့ အမျက်ကြီးတယ်ကွ”

“အဒါ ငါနဲ့ဘာဆိုင်လဲ”

“ဟ... သိပ်ဆိုင်တာပေါ့ကွာ၊ မြတ်လေးညိုက မင်းတို့ သိပ်ချစ်လွန်းတော့ အခုလိုတွေ ဖြစ်ကုန်တာပေါ့”

“မြတ်လေးက ငါ့ကို သိပ်ချစ်တယ်”

“အေးလေ မင်းမယ့်ဘူးလား”

ဇော်ရွှင်အမေးကြောင့် သိပ်လှသည့် ချစ်ရသူ၏ မျက်နှာ လှလှလေးကို မြင်ယောင်လာသည်။ ရွှန်းလဲ့သော မျက်ဝန်းပြာကြီး များနှင့် သူ့အပေါ် အမြဲဆိုဝက်နေတတ်သော ချစ်သူလေး အကြောင်း တွေးမိလေ ချစ်သူကို အခုချက်ချင်း မြင်လို့ တွေ့လို့ စိတ်ငြင်းပြလာလေဖြစ်သည်။

“မြတ်လေး ငါ့ကို သိပ်ချစ်တာယုံပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ဘာသာ တစ်ဖက်သတ် အမြင်နဲ့အခုလို ဆုံးဖြတ် သွားတာ တော့ ငါ့ရင်ကို ခွဲနေတာနဲ့ အတူတူပဲကွ ဇော်ရွှင်ရ”

“ငါ့ကို ကူညီစမ်းပါဦး သူငယ်ချင်းရာ”

လူငယ်နှစ်ယောက် ဖြစ်ကြသည့်ကိစ္စမှာ လူကြီးတွေ လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်။ သူတို့ချင်း ပြောလည်မှသာ မင်္ဂလာ ကိစ္စကို စီစဉ်နိုင်ကြမှာမို့ မအေနှစ်ယောက်ကတော့ သားလေး သမီးလေး တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် တိုင်ပင်ပြောဆို နေကြပေမည်။

အဖြေကမရ၊ သားဖြစ်သူက သူ့မှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိလို့ ပြောနေသလို သမီးဖြစ်သူကျပြန်တော့လည်း သူမကို ချစ်ရင် အခုကိစ္စ လုံးဝမမေးပါနှင့်ဟု ဆိုလေသွား။

“ဟာ ဟုတ်ပြီ၊ မြတ်လေးညို ညီမ ဝေစိတို့ကိုသွားပြီး အကူအညီတောင်းကြည့်ရင်ရော စိုင်း”

ဇော်ရွှင် စကားကြောင့် စိုင်းခမ်းမက် တွေဝေ သွားသည်။ ဝေစိဆိုမှ လွန်ခဲ့သည့်တစ်ပတ်က ဝေစိတို့ အိမ်က ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခေါင်းထဲမှာ ပြာခနဲ ခိုက်ခနဲ မူးဝေပြီး မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သလို ဖြစ်သွားခဲ့တာကို ပြန်အမှတ်ရသွားသည်။

သူ ဖျတ်ခနဲ အိပ်ရာကနိုးလာတော့ ဝေစိကို သူနှင့် မျက်နှာချင်း ထိုင်ခဲ့မှာ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ် ဖတ်လျက်အနေအထား နှင့် တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူ အနေရခက် အားနာစွာ ဝေစိကို ကမန်းကတန်း နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့သည်။ သူ အခုလို တစ်ခါမှ မမြဲဖြစ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ဝေစိတို့အိမ်မှာ သူ ဘယ်လောက်ကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားသလဲ သိလို့၍ နာရီတို့ ကားမောင်းရင်း တစ်ချက် ငဲ့ကြည့်တော့ မျက်လုံးပြူးခဲ့ရသည်။

ဝေစိကို ဧည့်ခန်းထိုင်ခဲ့ပေါ်မှာ သူ တစ်နာရီကျော် ကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားခဲ့တာပါလား။ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ ခဏလေးဟု ထင်နေခဲ့သည်။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဘာကြောင့် အခုလို ဖြစ်ရတာလဲ ဆိုတာ သူ့ဘာသာလည်း မတွေးတတ်။

မြမူလဲသွယ်

ဝစီကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း အပြုံးလှလှလေးနှင့် သူတို့ အိမ် ပေါက်စအထိ ရယ်မောစနောက်ရင်း လိုက်ပို့ပေးခဲ့ သေးသည်။

သူ မြန်လာသည့်အချိန်အထိ သူမ အိမ်မှာ တခြား အိမ်သားများကို မတွေ့ရ။ ဝေစီတစ်ယောက်တည်း အိမ်ဖော် မလေးနှင့် တွေ့ခဲ့ရသည်။ ကားပေါ်တက်ခါနီး ဝေစီက သူ့ကို...

“ကာလနဂါး အိပ်မုပ်ကြီး” ဟု နှာခေါင်းလေး ရွှံ့ကာ စလိုက်တာကို သူရယ်မောခဲ့ရသေးသည်။ အစတုန်းကတော့ ဝေစီတို့အိမ်မှာ ရုတ်တရက်ကြီး ထိုးအိပ်ခဲ့ရတာကို အလေး အနက်ကြီး မစဉ်းစားခဲ့မိပါ။ စဉ်းစားကြည့်တော့လည်း အကြောင်း အရာက ဘာမှထူးခြားမှုမရှိ။ တစ်ခုပဲ သူရုတ်တရက်ကြီး ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ဆိုတာ ဖြစ်သည်။ သူ့ခေါင်း ထဲမှာ လင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဇော်ရွှင်”

“ဟေ”

“ငါ တစ်ခုခုကို စဉ်းစားမိလာသလိုပဲ”

“ဘာကို ပြောတာလဲ”

သူ ဖြစ်ပျက်ပုံ အလုံးစုံကို ပြောပြလိုက်သည်။ ဇော်ရွှင် က ဝေစီအိမ်မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ သေချာ စဉ်းစားနားထောင် နေပြီးမှ ...

“မင်း ပြောသလိုဆို ကော်ဖီထဲမှာ အိပ်ဆေး ခွံ

အချစ်ကစန်ဆင်းသည်

ရှိရမယ်၊ အဲဒီတော့ သူ့ရည်ရွယ်ချက်က အာလဲ”

“အဖြေကတော့ ရွှင်းဇာတယ်၊ ဒါပေမယ့် အကြောင်း တစ်ခုခုကြောင့် သူ့အကြံ ပျက်သွားပုံရတယ်ကွ၊ အဲဒါကြောင့် မင်း အိမ်ပြန်လာလို့ရတာ”

“မင်းပြောသလိုလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူက မြတ်လေးညီမကွ”

“အရင်းမှ မဟုတ်ဘဲ စိုင်းကြီးရ၊ ဝမ်းကွဲညီမတွေမှာ အပြိုင်အဆိုင် မနာလို ဝန်တိုဖြစ်တတ်ကြတာ မင်းလည်း ကြားဖူးမှာပေါ့၊ ကိုယ့်ထက်သာ မနာလို ဆိုတာမျိုးပေါ့ကွာ”

“ဒါဆို သူတို့မြတ်လေးကို”

“သေချာတော့ ပြောလို့ မရသေးဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် အနီးစပ်ဆုံး တွေးကြည့်တာဆိုရင်လည်း မမှားပါ ဘူး”

စိုင်းခမ်းမက် ရင်ထဲ ပူလောင်သွားသည်။

မြတ်လေးညီ သူ့ကို အတွေ့မခံချင်လောက်အောင် စိတ်နာကြည်းစရာ ဖြစ်စရာ အကြောင်းရင်းနှင့် အနီးစပ်ဆုံး တွေးနိုင်သော်လည်း တိကျရေရာသော အဖြေက ရရှိမလာ ခဲ့ပါ။

“ဇော်ရွှင်ရား ငါ မြတ်လေးကို သိပ်ချစ်တယ်ကွာ၊ သူ ငါ့အချစ်တွေကို သိမှာပါ”

“သိပါတယ်ကွာ၊ မင်းကလည်း ဒီလောက်လည်း စိတ်ဓာတ် မကျစမ်းပါနဲ့၊ အချစ်စစ်ဆိုတာ မဖြောင့်ဖြူးဘူးလို့

ပြောကြတယ် မဟုတ်လား”

“မင်းတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်စစ်စစ်တွေဆိုတော့ မဖြောင့်ဘူးပေါ့၊ နောက်တော့လည်း အဆင်ပြေသွားမှာပါကွာ”

မြတ်လေး . . . မောင်ရဲ့ချစ်သက်ရယ်။

မောင်တို့အဖြစ်တွေက ကြုံဖူး ထူးတယ်လို့ ပြောရ တော့မလားကွယ်။ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် မြတ်လေး မော့ကို အထင်အမြင် လွဲသွားခဲ့တယ် ဆိုရင်လည်း အခုချိန် မှာ အချစ်တိုယ်တိုင် ခံစားကြေကွဲနေရမှာမယ် ဆိုတာ မောင် သိနေပါတယ်အသက်ရယ်။

“မရယ်၊ မမတူမ အမိုက်မကလေးကို ခွင့်လွှတ်ပါရှင်၊ ခွင့်လွှတ်ပါ၊ အီး . . . အတင့်ဟင့်”

“သူက ဘာအဖြစ်တွေ လုပ်လို့ မမက တူမလေးကို ခွင့်လွှတ်ရမှာလဲ ညီမရယ်၊ စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ထားပါ၊ ကားတိုက် မိတယ်ဆိုပေမယ့် အခြေအနေက စိုးရိမ်ရမယ့်အခြေအနေကို တော်ခဲ့ပါပြီကွယ်”

ဒေါ်သဇင်ခမျာ တူမကို ဖက်၍ ရှိုက်ငိုနေသော ညီမ ဖြစ်သူကို ချော့မော့နှစ်သိမ့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝေစီ ကား အက်စီးဒင့်ဖြစ်လို့ အမြန်လိုက်ခဲ့ပါတု ဖုန်းရတုန်းက ဒေါ်သဇင် ကိုယ်တိုင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားခဲ့ရသည်။ ဆေးရုံတို့ အပြေး လိုက်သွားတော့ ဝေစီက အရေးပေါ်အခန်းထဲ ရောက်နေ သဖြင့်

ညီမနှစ်ယောက်အတူ စောင့်ခဲ့ရသည်။

တစ်ချိန်လုံး ငိုရှိုက်နေသော ညီမဖြစ်သူကို နှစ်သိမ့်ရင်း ဆရာဝန်က လူနာအခြေအနေ စိတ်ချရပါပြီဆိုမှ သက်ပြင်း ချနိုင်ခဲ့ကြသည်။

“မမ မသိဘူးနော်၊ မမ မသိဘူး၊ ဝေစီဆိပ်မိုက်တယ် သိလား”

“ဘာတွေ ပြောနေတာလဲကွယ်၊ မျက်ရည်တွေ သူတို့ လိုက်ဦး၊ လာ လာ လူနာထားတဲ့ အခန်းကို သွားကြည့် ရအောင်”

ဒေါ်သုဇာ၏ ခင်ပွန်းက အဝေးမှာ ရောက်နေသလို အငယ်မလေးကလည်း ဖခင်ဖြစ်သူ နောက်လိုက်သွား၍ သားအမိ နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည့်အချိန်အခါ အရေး အကြောင်းဖြစ် လို့မူ ယောက်ျားဘက်က ဆွေမျိုးတွေက အားကိုး၍ မရသော အခြေအနေမို့ ထုံးစံအတိုင်း သွေးသား အရင်းအချာ ဖြစ်သည့် အစ်မကြီးကိုသာ အားကိုးခဲ့ရသည်။

“အို သမီးလေးရယ်”

“ဝေစီ တူမကြီး”

မေ့ဆေးအရှိန်ဖြင့် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသော ဝေစီ ကတော့ သူမအဖြစ်တွေကို ဘာတစ်ခုမှမသိ။ ခြေထောက်များ ညှပ်သွားသဖြင့် အရေးပေါ် ခွဲစိတ်ကုသခဲ့ရာ ညာဘက် ခြေထောက်လေးမှာ ဒဏ်ရာပျောက်သွားသည်တိုင် အရင်လို

ပြန်မကောင်း နိုင်တော့တဲ့ ခြေတစ်ဖက်ဆာသွား ရတော့မည့် အဖြစ်ကို မသိရှာသေးပါချေ။

အကြောင်းစုံ သိရှိရပြီဖြစ်သော အမေဖြစ်သူနှင့် ကြီးကြီး ဖြစ်သူမှာသာ ရင်ထဲ ဆိုနှင့်စွာ ကြေကွဲနေကြရသည်။ ဒေါ်သူဇာက ပတ်တီးအထပ်ထပ်နှင့် ခန္ဓာကိုယ် အနှံ့အပြား ဒဏ်ရာရနေသော သမီးဖြစ်သူ၏ မျက်နှာလေးကို ဝံ့ကြည့်ရင်း ကျိတ်ပြီး ရှိုက်ငိုနေမိ သည်။

ဝေစီ၏ စနက်ကြောင့် မြတ်လေးညိုတို့ ချစ်သူနှစ် ယောက် ဝေးခဲ့ကြသည်။ အထူးသဖြင့် မြတ်လေးညိုက စိုင်းခမ်း မဏ်ကို လုံးဝအတွေ့မခံဘဲ ရှောင်ပြေးသွားခြင်းက ချစ်ရသူနှစ် ဦး၏ ရင်ကို ဘယ်လောက်များ ခံစားကြေကွဲစေ ရှာမလဲ။ ဝေစီ အခန်းထဲက မြင်ကွင်းကို မြတ်လေးညို ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့သွားခဲ့ ရတာကို ဒေါ်သူဇာကိုယ်တိုင် စာနာနိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဝေစီကို နားဝပ်အောင် ပြောဆိုဆုံးမကာ စိုင်းခမ်းမဏ်ကို နာ မူလက ဆွဲထိုင်ခဲ့သည့် ဧည့်ခန်းက ခုံပေါ် အရောက် ပြန်ရွှေ့ပြောင်း ဝေးခဲ့သည်။ ပြီးတော့မှ ကားကို ဂိုဒေါင်ထဲ ထည့်သိမ်းပြီး အငယ်မနှင့်အတူ သားအမိ နှစ်ယောက် မြေပျ မျောက်ပြီး တစ်နေရာမှ အကဲခတ်နေခဲ့ ကြသည်။

စိုင်းခမ်းမဏ် ပြန်သွားမှ ဟင်းချနိုင်ခဲ့သည့်အဖြစ်။ မိမိ၏ မချစ်ခင် မနှစ်သက်သော သူကို မတရားသည့် နည်းဖြင့်

အရယူ၍ မငြင်းဆန်နိုင်၍ လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့လျှင် သော်မှ အရှင်လတ်လတ် ငရဲကျခံရသည့်အဖြစ်ထက် ဆိုးရွားသည့် ဘဝထဲမှာ မိမိ၏သမီးကြီးကို အနှစ်မှန်း မခံနိုင်ပါ။

ဝေစီကတော့ သူ့အကြံအစည်ကို မိခင်ဖြစ်သူက လက်မ ခံနိုင်သဖြင့် မတတ်သာ၍ လက်လျှော့လိုက်ရသော်လည်း သူ ဖြစ်စေချင်သည့်အတိုင်း စိုင်းခမ်းမဏ်ကို မြတ်လေးညိုအက်က လုံးဝ အတွေ့မခံဘဲ ရှောင်ပြေးသွားခဲ့ သည့်သတင်းကို နားထောင် ပြီး သိပ်ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေခဲ့သည်။

အခုတော့ ချစ်သူနှစ်ဦးရဲ့ စစ်မှန်တဲ့ ချစ်မေတ္တာတွေက သမီး ဝေစီထံ စူးရောက်ကာ ဒဏ်အခတ်ခံရခြင်းဟုဒေါ်တင်တင် ယုံကြည်နေပါသည်။ မိမိစိတ်က မိမိကို အကျိုးပေးသည်ဆိုတာ အမှန်ပါပဲလား။ အစ်မကြီးဖြစ်သူ ဒေါ်သဇင် ကိုယ်တိုင် သမီး အတွက် စိတ်ဒုက္ခရောက်နေရသလို ဒေါ်တင်တင်လည်း အခု တော့ ခံစား ကြေကွဲနေရပါပြီ။ မြတ်လေးညိုတို့ ချစ်သူ နှစ်ယောက်က နှလုံးသား ကြေကွဲကြရုံမျှသာ ဖြစ်သော်လည်း သမီး ဝေစီဘဝကတော့ တစ်သက်လုံး ပြန်လည် ပြုပြင်၍မရ သော ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံး လိုက်ရသည့်အတွက် ဝေစီမမျှာ ခံနိုင်ရည် ရှိပါဦးမလား။

ကွေးလေ ဖြေမသည်နိုင်လေဖြစ်ကာ အစ်မဖြစ်သူ ဒေါ်သဇင်ကို မြတ်လေးညိုတို့ ချစ်သူနှစ်ယောက် အခုလို

ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်ခဲ့ရတာလဲ ဆိုတာကို တောင်းပန်စကားနှင့် ရင်ဖွင့်ပြောကြားလိုက်ပါသည်။

“အဲဒါပဲ မမရယ်၊ ဝေစီကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်”

“ဪ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ညီမရယ်၊ ဝေစီလေးကို မမ အပြစ်မယူပါဘူး။ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ အခုကိစ္စကို မောင်စိုင်းခမ်းမက် ကိုယ်တိုင် လုံးဝမသိစေရဘူးလို့ မမကတိ ပေးပါတယ်ကွယ်”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မမရယ်၊ ဝေစီကတော့ သူ့ ဘဝဆုံးပါပြီ”

“အို မဟုတ်တာကွယ်၊ တင်တင် ဒီလောက်ကြီး ခံစား ကြေကွဲပြနေရင် ကလေးက ပိုစိတ်ထိခိုက်မှာပေါ့ကွယ်၊ မငို ပါနဲ့ညီမရယ်၊ ဝေစီရှေ့မှာ စိတ်ကို ထိန်းပါကွယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမရယ်၊ သူ့အဖေသိရင်လည်း ရင်ကျိုး မှာ ပါပဲ”

ဝေစီသတိရသည်အချိန်မှာ ညီမနှစ်ယောက် အပြုံး မပျက် အားပေးနိုင်အောင် ကြိုးစားပြီး လူနာစိတ်ဓာတ် မကျ အောင် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ထိန်းနိုင်ကြသဖြင့် တော်ပါသေးသည်။ သို့ပါသော်လည်း အဖြစ်မှန်ကို ကြာရှည်စွာ မဖုံးနိုင်။ နောက် ရက်မှာ ဝေစီတစ်ယောက် ဘယ်လိုသိသွားသည်မသိ ချိုးပွဲချ ငိုပါတော့သည်။

“မငိုပါနဲ့ သမီးရယ်၊ မနက်ဆို သမီးအဖေနဲ့ ညီမလေး ပြန်ရောက်တော့မှာ၊ သမီး အခုလို ငိုနေတော့ မာမီ ဘယ်လို လုပ် စိတ်ချမ်းသာမှာလဲကွယ်”

“ငိုပါရစေ မာမီရယ်၊ အားရအောင် ငိုပါရစေ၊ ဂါ နောက်ဆုံးပါ”

“ကြီးကြီး”

“ဘာလဲ ဝေစီ”

မျက်ရည်ပြည့်နေသော မျက်လုံးများဖြင့် အဒေါ်ဖြစ်သူ ကို မောကြည့်လိုက်သော ဝေစီရင်မှာ ဘာနှင့်မှ မတူသော ခံစားချက်များဖြင့် ဆို့နှင့်နေပါသည်။

“ကြီးကြီးကို ဘာမှမပြောပါနဲ့တော့ ကလေးရယ်၊ တူမကြီး စာမေပြောပြလို့ ကြီးကြီးအားလုံး သိပြီးပါပြီ၊ တူမကြီးကို ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါ”

“ကြီးကြီးက ခွင့်လွှတ်ပေးမယ့် ကံကြမ္မာကတော့ ဝေစီကို ခွင့်မလွှတ်ပါဘူးရှင်၊ သေခွာပါမယ့် အပြစ်ဒဏ်တစ်ခု ကို ပေးလိုက်ပါပြီရှင်၊ အဟင့်... ဟင့်... ဟင့်”

“ဝေစီ တူမကြီးရယ်”

ဒေါ်သဇင် ဝေစီကိုယ်လေးကို တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက် လိုက်သည်။ ဝေစီကတော့ ဒေါ်သဇင်ရင်ခွင်မှာ ကလေး တစ်ယောက်လို ကိုယ်လေး သိမ့်သိမ့်တုန်သည်အထိ မှိုက်ငို

နေရာပါသည်။

ထို့နောက် တူဝန်းတတွေ တိုင်ပင်ကာ မြတ်လေးညိုနှင့် စိုင်းခမ်းမဏ်တို့ ချစ်သူနှစ်ဦး အထင်အမြင်လွဲမှားပြီး တစ်ယောက် တစ်နေရာစီ ဝေးကွာနေကြရသည့်အဖြစ်မှ အမြန်ဆုံး ပြေလည်ရန် သူမ အမှားများကို ခွင့်လွှတ်ရန် ရေးသားသော ဝေစီ၏ တောင်းပန်စာလေးနှင့်အတူ အခုကိစ္စကို တစ်သက်လုံး စိုင်းခမ်းမဏ် မသိစေဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေကြရန် ဒေါ်သဇင် ကိုယ်တိုင် ရေးသားထားသည့် စာလေးကို စိုင်းခမ်းမဏ်ကို ပေးအပ်ပြီး မြတ်လေးညိုကို သွားရောက်ခေါ်ယူရန် တာဝန်ကို စိုင်းခမ်းမဏ်က ပေးအပ်လိုက်ပါတော့သည်။

အခန်း (၁၇)

ကားက လေထုကို ခွင်း၍ ထရိပ်ရိပ် ပြေးနေသည်။ စိုင်းခမ်းမဏ်မှာ ချစ်သူကို တွေ့မြင်လိုလေဖြင့် ဇော်ရွှင်းမောင်းနေသော ကား၏ပြေးနှုန်းကို နှေးသည်ဟု စိတ်မှာ ထင်နေမိသည်။

“မြန်မြန်မောင်းပါ ဇော်ရွှင်းရ၊ ငါ မြတ်လေးကို တွေ့ချင်လှပြီ”

“ဒီထက် မြန်ရရင်လည်း နတ်ပြည်ကို ရောက်ဖို့ပဲ ရှိတော့တယ် စိုင်းကြီးရေ၊ မင်းကွာ ဒါကြောင့် အန်တီက စိတ်မချလို့ ငါ့ကို ကားမောင်းပြီး လိုက်ပို့ပေးဖို့ ဘာဝန် ပေး

ထားတာ၊ မင်းပုံစံက ငါသာ မပါရင် ကားကို လျက်လေယာဉ် ပျံ့နှံ့အောင် မောင်းမှာ သေချာတယ်”

ထိုစကားကို စိုင်းခမ်းမက် မငြင်းပါ။

အန်တီသင်က သူ့ကို စာတစ်စောင် ထုတ်ပေးပြီး မြတ်လေးညိုကို သွားခေါ်ပေးဖို့ ပြောတုန်းက စိုင်းခမ်းမက်မှာ သူ့နားကို သူမယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘာဖြစ်လို့ အခုလို ဖြစ်ရတာလဲ ဆိုတာ အန်တီသိပြီ မောင်စိုင်း၊ အဲဒီတော့ သမီးကို အန်တီ ပေးလိုက်တဲ့စာလေးကိုသာ ပေးလိုက်ပါ။ မင်းခေါ်ရာနောက် ကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ပြန်လိုက်လာပါလိမ့်မယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ အန်တီရယ်”

“ဒီထက်မိုပြီး ဝမ်းသာရအောင် သားတို့နှစ်ယောက်ကို မာမီတို့က အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ပေးဖို့ တိုင်ပင်ပြီးသွားကြပြီ သားရေ”

“ဟေး... ဒါမှ သားရေမာမီကွ”

ပျော်လွန်း၍ အမေနှစ်ယောက်ရှေ့မှာပင် ဟန် မဆောင် နိုင်ဖြစ်ခဲ့ရပေမယ့် သူမရွက်နိုင်ပါ။ မြတ်လေးညို ရဲ့ရာကို အပြေးသွားချင်နေပြီ ဖြစ်သော သားဖြစ်သူ၏ အဖြစ်သည်း ပုံကို သိပြီဖြစ်သော မာမီက အခုလို အစီအစဉ်လုပ်ပေးခြင်း ဖြစ် ပါသည်။

အကြောင်းပြချက်ကတော့ သားသိပ်ပြီး စိတ်လွှပ်ရှား နေလို့ ကားမောင်းခွင့်မပြုနိုင်ပါဟု ဆိုပါသည်။ မာမီစကားကို စိုင်းခမ်းမက် မငြင်းပါ။ အမှန်လည်း စိတ်လွှပ်ရှားနေသဖြင့် အခုချိန်မှာ ကိုယ်ကိုင်ကားမောင်းတာထက် ဇော်ရှိုင်းမောင်းသည့် ကားပေါ်မှာ လိုက်ပါလာရင်း တွေးချင်ရာတွေး ထေးချင် ရာငေး နေရခြင်းက ပို၍အဆင်ပြေပါသည်။

ပြည်ဆိုအရောက် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် မနားတမ်း မောင်းခဲ့ကြသည်။ ပြည်ကို ရောက်တော့လည်း အန်တီရေး ပေးလိုက်သည့် အိမ်လိပ်စာကို အပြေးအလွှား ရှာဖွေရပြန် သည်။

“ဟင်”

မြတ်လေးညိုမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ စိုင်းခမ်းမက်နှင့် ဇော်ရှိုင်း ဆိုသည့် လူကို တစ်မြိုင်တည်း တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့သြလွန်း၍ တိုယ့်ဗျက်လုံးများကိုပင် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ စိုင်းခမ်း မက်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကတော့ မြတ်လေးညို ကို မမြင်ကြပါ။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ရယ်မော စနောက်နေ ကြရင်း စိုင်းခမ်းမက်က ဇော်ရှိုင်း၏ လက်မောင်း ကို လက်သီးနှင့် ခပ်ဖွဖွ လှမ်းထိုးလိုက်ပြီး ကားပေါ်တက်သွား ကြသည်။ မြတ်လေးညို နှုတ်ခမ်းလေးကို သွားဖြင့် ဖွဖွကိုက် လိုက်သည်။

ကြည့်စမ်း။

သူတို့နှစ်ယောက်က သိပ်ပြီး ခင်ခင်ရင်းနှီးကြတဲ့သူတွေ

ပါလာ။ သူငယ်ချင်းလား။ အမျိုးတော်ကြတာလား မညီပေမယ့် နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး မြတ်လေးညို့ အချစ်ကို မရရအောင် လုပ်ကြံရယူခဲ့ကြတာကတော့ ငြင်းလို့ မရနိုင်အောင် သူမ ကိုယ်တိုင် မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

လူလိမ်၊ လိမ်ညာ။

မုန်းတယ်၊ မုန်းတယ် . . .

ရှင်ကို ကျွန်မ သိပ်မုန်းတယ် စိုင်းခမ်းမက်။ မျက်ဝန်း ထဲမှာ ခေစိအိပ်ခန်းထဲက သူ့ဝံ့ကို ပြန်မြင်ယောင်ပြီး အသည်း နှလုံးတွေ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်လာသည်။

“မမ”

“မမ”

“ဟင် အဲဒါ”

“ဘာဝယ်ဦးမလဲဟင်၊ အိမ်ပြန်ကြတော့မလားလို့ မေးနေ တာပါ”

“ဪ အင်း ပြန်ကြမယ်လေ”

မြတ်လေးညို့ အန်တီဒေါ်အဲနာ တုမလေး အဲဒီနှင့် အတူ ဈေးကို လိုက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ အပြန် စတိုးဆိုင်ထဲ ဝင်ပြီး လိုအပ်တာတွေ ဝယ်ကြရင်း အခုလို မမျှော်လင့်ဘဲ စိုင်းခမ်း မက်နှင့် ဖော်ရှိုင်းတို့ကို ကားတစ်စီးနှင့် တွေ့လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ လမ်းတစ်ဖက်စီမှာ ဖြစ်နေသည့်အပြင် အလှမ်းဝေး နေကြသဖြင့်

သူမကို မမြင်မတွေ့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့ ပြည်ကို ဘာလာလုပ်ကြတာပါလိမ့်။ မာမိများ မြတ်လေးညို့ ဒီမှာရှိနေ တာကို ပြောလိုက်လို့လား။ အို မဟုတ်ပါဘူး။ မာမိ ကိုယ်တိုင် မြတ်လေးကို ကတိပေးထားတာပဲ။ သူတို့ဘာသာ တခြားကိစ္စနဲ့ လာတာနေမှာပါ။

အတွေးခေါင်ပုံနှင့် မြတ်လေးညို့တို့ ဆိုင်ကယ်လေး ခြံထဲသို့ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်သည်။ ထင်သည့်အတိုင်း ခြံပိုင်းကျယ် ကြီးမားမား မည်သည့်တန်းမှ ရှိမနေသဖြင့် စိတ်အေးသွားသည်။

“ဟော လာကြပါပြီ၊ မြတ်လေးရေ သမီး ဒီမှာ သမီးကလေး လွှတ်လိုက်တဲ့ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်”

“ဪ အုတ်ကုပါ အန်တီ”

“မြတ်လေး”

“ဟင် ရှင်”

မမျှော်လင့်ဘဲ စိုင်းခမ်းမက်ကို အန်တီဒေါ်အဲနာ၏ ဧည့်ခန်းထဲမှာ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မြတ်လေးညို့ မျက်နှာ လှလှ လေး ထင်းမာအေးစက်သွားသည်။ အန်တီ ဒေါ်အဲနာ အိမ်မှာမှို မြတ်လေးညို့ ဒေါသကို မျှိသိပ်လိုက်သည်။

“ရှင် ဒီကို ဘာကိစ္စနဲ့ လာတာလဲ”

“မြတ်လေး မာမိက လွှတ်လိုက်လို့ပါ”

“ဒီမှာ ရှင်အကြံ ဒါအကုန်ပဲလားဟင်”

“မြတ်လေး ဘာကို ပြောတာလဲ၊ မောဝ်နားမလည်ဘူး”

“အဟင်း... ဟင်း နားမလည်ရင်လဲ ပြောရဦးမှာ ပေါ့ရှင်၊ ဇော်ရှိုင်းဆိုတဲ့လူနဲ့ ရှင်နဲ့ဘာတော်သလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“မောင်မညာပါဘူး၊ ဇော်ရှိုင်းက မောင်အချစ်ဆုံး သူငယ် ချင်းပါ မြတ်လေး”

“ဪ”

“ရှင်က ကျွန်မကို ရှင်သူငယ်ချင်းနဲ့ ခြိမ်းခြောက်ပြီး အချစ်ကို လိမ်ညာယူခဲ့တာပေါ့ ဟုတ်လား”

အနီတီဒေါ်အိန်နာတို့ မကြားအောင် တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် ရန်စွာနေသော ချစ်သူမျက်နှာလှလှလေးကို စိုင်းခမ်းမက် မြတ်နိုး စွာ စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“အဲဒါ မြတ်လေးကို သိပ်ချစ်လို့ပါ”

“ရှင်လို လူလိမ်လူညာကို ကျွန်မ သိပ်မုန်းတယ် သိလား၊ ရှင်မျက်နှာကိုလည်း မမြင်ချင်ဘူး၊ ဒီမှာ ရှင်အခု ပြန်ပါ”

“မြတ်လေး”

“နေပါဦး ချစ်ရယ်၊ မြတ်လေးကို မောင်ရှင်းပြပါ ရ ခေဦး”

“ရှင်လို လူလိမ်တစ်ယောက်ရဲ့ စကားကို ကျွန်မက ယုံရ ဦးမှာလား”

“မောင့်အပေါ်မှာ မြတ်လေးအထင်မှား နေတာ မောင်

သိတယ်၊ ဟောဒီမှာ မြတ်လေးမာမီ ရှေးပေးလိုက်တဲ့စာ၊ ဒါကို ဖတ်ပြီးရင် မြတ်လေး မောင်အပေါ်မှာ အထင်အမြင် လွဲနေတာ တွေ အားလုံး ရှင်းသွားမှာပါ”

သူ့လက်ထဲက စာကို မြတ်လေး ဆွဲယူထားလိုက်သည်။

“ရှင်ပြန်တော့”

“ပြန်မှာပါ၊ ဒါပေမယ့် မြတ်လေး သိအောင် မောင် ပြောစရာရှိသေးတယ်၊ စာဖတ်ပြီးရင် မြတ်လေး မောင်နဲ့ တစ်ခါတည်း ပြန်လိုက်ခဲ့ရမှာနော်”

“ဟို... ဘာကိစ္စ ကျန်မက ရှင်နဲ့ ပြန်လိုက်ရမှာလဲ”

“စာဖတ်ပြီးရင် မြတ်လေးက မောင်ကို အထင်မလွဲ တော့ဘူး မဟုတ်လား”

“ရှင်ကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“မြတ်လေး မာမီက၊ ကောင်းပြီလေ မြတ်လေး ပြန် မလိုက်ရင်လည်း မောင်တတော့ ဟောဒီအိမ်ရှေ့ ကားရပ်ပြီး တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး စောင့်ခေါ်ရမှာပဲ”

“ဟင်... ရှင်”

စိုင်းခမ်းမက် သူမစကားကို စောင့်ပြီး နားထောင် မနေ တော့ဘဲ အိမ်ပေါ်က ဆင်းခဲ့သည်။ ခြံဝင်းကျယ်ကြီး အတိုင်း တဖြည်းဖြည်း လမ်းလျှောက်သွားသည့် စိုင်းခမ်းမက် ၏ နောက်ကျောပြင်ကို ကြည့်ကာ အလေးကြိတ်ပြီး နေရာမှ ချာခနဲ

လှည့်ထွက်၍ မိမိအခန်းထဲ ပြေးဝင်ခဲ့သည်။

အိပ်ရာပေါ် ရောက်သည်နှင့် မာမီရေးပေး လိုက်သည် ဆိုသော စာလေးကို ဖောက်ဖတ်လိုက်သည်။

“မြတ်လေးညိုတဲ့ ဟင် ဒါ ဂေစီရေးပေးလိုက်တဲ့ စာပါ လား”

သူမ ဂေစီစာလေးကို ဖတ်လိုက်သည်။ ဂေစီ သူမကိုခွင့် လွှတ်ရန် တောင်းဝန်ထားပြီး သူမနှင့် စိုင်းခမ်းမက်တို့ ဖြစ်ပျက်ပုံ အလုံးစုံကို ဝန်ခံရေးသား ထားသလို အခု ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆေးရုံမှာ ရောက်နေကြောင်း၊ ဘဝ တစ်သက်စာ နုလန်မထူနိုင် အောင် သူမခြေထောက်တစ်ဖက် လူစဉ်မမီတော့သည့် အဖြစ်ကို ကံကြမ္မာက ဒဏ်ခတ်လိုက်ပါပြီဟု ရေးသားထားသည်။

မာမီကတော့ အခုတိစ္စတွေ အားလုံးကို စိုင်းခမ်းမက် လုံးဝ မသိကြောင်း၊ သမီးကလည်း အခုတိစ္စကို လုံးဝမေ့ ပျောက် ပြီး ညီမဝေစီကို ခွင့်လွှတ်ပေးရန် ရေးသားထားမြန် သည်။

ဝေစီရယ် . . .

သူက ကိုယ့်အပေါ် ဘယ်လိုပင် မကောင်းကြံစည်ခဲ့ ပါသော်လည်း အခုလို ဖြစ်သွားရသည် ဆိုပြန်တော့လည်း ဝေစီအတွက် စာနာစိတ်ဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်သည်။ ဝေစီစာကလေးကို ဘယ်သူမှ မတွေ့မမြင်အောင် မီးရှို့ ဖျက်ဆီး လိုက်ပါသည်။ *

အခုတော့လည်း မြတ်လေးညိုရင်ထဲမှာ အထင်အမြင် လွဲမှားခဲ့သမျှ ပိန်းကြာဖက်တွင် ရေမတင်သကဲ့သို့ လျော့ကျ ပျောက်ဆုံး သွားခဲ့ရပါပြီ။ မာမီ ဒါကြောင့် စိုင်းခမ်းမက်ကို သူမရှိရာကို လွှတ်လိုက်တာကို သဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။

ချစ်သော မောင်ကိုလည်း မြတ်လေးညို အဖြစ်မတင် တော့ပါ။ စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရသမျှ၊ လွမ်းခဲ့ရသမျှ နာကျင်ကြေကွဲ ရသော ခံစားချက်များအစား အခုတော့ ရင်ခုန်လိုက်မောစရာ တမ်းတရရာများ ဖြစ်၍ လာခဲ့ပါပြီ။ တကယ်တော့ မောင်ကို သူမ မမှန်းနိုင်ပါ။ သစ္စာမရှိ ဖောက်ပြန်သော သူအဖြစ် နာကြည်းခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မောင်ကတော့ မြတ်လေးညို သူ့အပေါ် ဘာလို့ အခုလို စိမ်းကားသွားရကြောင်း သဘော ပေါက် မည်မထင်ပါ။ ဇော်ရှိုင်းအကြောင်း ပြောလိုက်၍ မြတ်လေးညို သူ့ကို အခုလို စိတ်ဆိုးနေခြင်းမှာ ဇော်ရှိုင်း ကြောင့်ဟု ထင်နေမည်လား မပြောတတ်ပါ။

မြတ်လေးညို အိမ်ရှေ့ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟောတော့”

စောစောတုန်းက သူမတို့အိမ်ရှေ့မှာ ရှိမနေသော သူ့ကားကြီးက အခုတော့ မြတ်လေးညို တည်းခိုနေသည်အိမ် ပေါက်တည်တည်မှာ ရောက်နေရုံမက ကားတံခါးကို ငွီမြီး အိမ်ထဲသို့ ခပ်တည်တည်လှမ်းကြည့် နေသော မောင်အသွင်

ချောချောကြီးက ထင်းနေသည်။

“မြတ်လေးရေ”

“ရှင် အန်တီ”

“တစ်ခါတည်းပဲ ပြန်လိုက်သွားမှာဆိုတော့ ဗစည်းတွေ သိမ်း တော့လေတယ်၊ အပြန်ဗိုးချုပ်ရင် မတောင်းဘူးကွယ်”

“ဟို မြတ်လေး”

“ကပါကွယ်၊ စိတ်ကောက်နေရင်လည်း ပြေလိုက်တော့၊ သရင် ခုနကပဲ ဖုန်းဆက်တယ်၊ သမီးကို ခေါ်ပေးရမလားဆိုတော့ မခေါ်ပါနဲ့၊ သမီးချစ်သူနဲ့ တစ်ခါတည်း ပြန်လိုက်ခဲ့တော့လို့ အန်တီကို ပြောလိုက်ပြီ”

မြတ်လေးညို ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပါ။

မောင်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ဇော်ရှိုင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူမ အချစ်ကို ဒြိမ်းခြောက် အရယူတာအလွဲ၍ တခြား အပြစ် မရှိတော့ မာမီစီစဉ်သည့်အတိုင်း သူနှင့်အတူ ပြန်လိုက်ရုံသာ ရှိတော့သည်ပေါ့။

“အန်တီကို မြတ်လေး ကန်တော့ပါတယ်”

“သမီးတို့ကို ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်ပါစေကွယ်၊ အဲမှ ညည်းမမ အိတ်ကို ကားထဲ လိုက်ပို့လိုက်ပါကွယ်၊ နောက် တစ်ခေါက်လာရင် သားတွေ သမီးတွေနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် လာတာကိုပဲ တွေ့ချင်တယ်”

“အန်တီကလဲ”

“ဒါ ရှက်စရာမဟုတ်ဘူးကွယ်၊ သဘာဝတရားတွေပါ၊ ကဲ... ကဲ ပြန်ကြတော့”

အိမ်ပေါ်မှ အထုပ်ဆွဲ၍ ကောင်မလေး ဆင်းလာ တာကို မြင်တတ်တည်းက စိုင်းခမ်းမက် အပြေးသွားကာ မြတ်လေးညို အဝတ်သေတ္တာကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ရတယ် ညီမလေး၊ ပေး... ပေး... လာ မြတ်လေး မောင်တို့ပြန်ကြမယ်”

“ရှင်သူငယ်ချင်းရော”

“ဇော်ရှိုင်းကို မေးတာလား၊ သူပြန်သွားပြီလေ”

“အန်တီကို အားနာလို့၊ ရှင်နောက်ပြန်လိုက်လာတာ၊ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ရှင်ကို နည်းနည်းမှ ကျေနပ်တယ်မထင်နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ၊ ချစ် မကျေနပ်ရင်လည်း မောင်က ကျေနပ်တဲ့အထိ တောင်းပန်မယ့်သူပါ”

“သွားမယ်နော်ညီမ”

အဲမှကို နှုတ်ဆက်ပြီး မြတ်လေးညို သူ့ကား ပေါ်တက် လိုက်သည်။ မျက်နှာလှလှလေးကို တင်းမာပြီး နှုတ်ခမ်းလေး ကို စုထုတ်ထားပေမယ့် စိုင်းခမ်းမက်ကတော့ ချစ်ရသူလေး ကိုယ် ကားပေါ်ရောက်လာပြီမို့ ရှင်ထဲမှာ တသိမ့်သိမ့် ကြည်နူး စိတ်နှင့် ချစ်မြတ်နိုးနေမိပါသည်။ ကားလေးကို နေရာမှ ညင်သာစွာ

မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ မြတ်လေးညှိတ သူ့ကို မကြည့်သလို စကားလည်း မပြော၊ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ လမ်းတစ်ဖက်ကို ငေးမောရင်း လိုက်ပါလာသဖြင့် စိုင်းခမ်းမက်မှာ သူမ အပြု အမူလေးများကို အသည်းယား နေမိသည်။

“ချစ်”

“မောင်ရဲ့မြတ်လေး”

“လွမ်းလိုက်ရတာ အသက်ရယ်၊ ချစ်ရောမောင်ကို မလွမ်းဘူးလားဟင်”

“ဟွန်း... သူ့တိုယ်သူ အထင်ကြီးနေလိုက်တာ ကျွန်မက ဘာကိစ္စ ရှင့်ကို လွမ်းရမှာဟွန်း”

ခပ်စွာစွာ အသံလေးပြန်ထွက်လာသဖြင့် စိုင်းခမ်းမက် ရင်ထဲမှာ လိုက်လံစွာ ပျော်ရွှင်သွားသည်။

“မြတ်လေး မောင်ကို မချစ်ဘူးလား”

“မုန်းတောင် မုန်းသေးတယ်၊ ရှင့်မျက်နှာကို မပြင် ရပါစေနဲ့တောင် ဆုတောင်းနေတာသိရဲ့လား”

“ချစ်ကလည်းကွာ၊ မောင်က မြတ်လေးကို သိပ်ချစ် တော့ ကြံမိကြံရာ ကြံရတာပါဗျာ၊ ဇော်နှိုင်းသာ မောင်တို့ နှစ်ယောက် ကြားမှာ ဝင်မကူညီရင် မြတ်လေးလည်း အခုချိန်ထိ မောင်ကို ချစ်ပါတယ်လို့ ပြောဦးမှာမဟုတ်ဘူး”

“ရှင်ကရော ချစ်စရာကောင်းလို့လား”

“မြတ်လေးနော်၊ မောင်ကို ရှင် ရှင်လို့ မပြောနဲ့ မခံနိုင် ဘူးသိလား၊ မောင်လို့ခေါ်”

“မခေါ်နိုင်ပါဘူး”

“ကြည့်စမ်း မောင်က သိပ်ချစ်မုန်းသိလို့ သိပ်ခို၊ နေတာ မဟုတ်လား”

မြတ်လေးညှိထဲမှ ဘာသံမှ ထွက်မလာ။

စိုင်းခမ်းမက် ဘေးတိုက်မြင်နေရသည့် ချစ်သူမျက်နှာ လေးကို မချင့်မရဲ စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ကားကို အချိန်ဖြင့်ပြီး မောင်းပစ်လိုက်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ခူခင်းတွေအားလုံး ရိပ်ခနဲ နိပ်ခနဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ကားလေးက မြို့အစွန်ဘက်ရှိ ခြံစန်းကျယ်ကြီးများ ခွံရာကို ရောက်လာသည်။ စိုင်းခမ်းမက် ကားကို လမ်းဘေးကို ထိုးရပ်ပစ် လိုက်သည်။

“ဟို ဘာလုပ်တာလဲ”

“သိပ်ချစ်လို့”

“ဟို”

မြတ်လေးညှိ တစ်ကိုယ်လုံး စိုင်းခမ်းမက် ရင်ခွင်ကြီး ထဲ နစ်မြုပ်သွားသည်။ ပြီးတော့ မြတ်လေးညှိတားမြစ်နေသည့် ကြားမှ လွမ်းခဲ့ရသမျှ အတိုးချကာ အညှိုးနှင့် သည်းကြီး မည်းကြို အချစ်မိုးတွေ မစနိုင်အောင် သွန်းပစ်လိုက်သည်။

ကြီးစိုးစပြုနေပြီ မြစ်သော ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက် လျက် လေပြည်ညင်း၏ အသံလေးများမှ လွဲ၍ နောက်ရွတ်မည့်သူ တစ်စုံတစ်ရာ မရှိပါချေ။

“သိပ်ချစ်တယ် ချစ်ရယ်၊ မောင်ကို ချစ်တယ်မဟုတ် လားဟင်”

“အင်း”

“ဘာ အင်းလဲ၊ ဟောဒီနှုတ်ခမ်းလေးက ပြေ”

“ချစ်ပါတယ် မောင်ရယ်၊ ချစ်ပါတယ်”

“မောင်ချစ်ရယ်”

စကားသံလေးတွေ ပျောက်ဆုံးသွားကြပြန်သည်။

လွှဲကံလှဲပြင်းပြသော ချစ်ခြင်းထဲမှ နှစ်ယောက်စလုံး မျောပါသွားကြသည်။ ချုံမြိန်နွေးထွေးသော ချစ်သံစဉ်လေး များဖြင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက် ထားမိကြသည်။

“ချစ်”

“ဟင်”

“လက်ထပ်ကြမယ်နော်”

“အင်း”

မြတ်လေးညို ချစ်သူအလိုကျ ခေါင်းလေးညိတ်ပြ လိုက်သည်။

စိုင်းခမ်းမက်က သူမ ကိုယ်လေးကို မချင်မချေ ပို၍ တိုး ဖက်လိုက်ပြီး သူ့မျက်နှာချောချောကို သူမ မျက်နှာနှင့် တိုးဝေကာ ...

“ဒီထစ်ခါ ထပ်ခွဲရရင် မောင်တော့ မခံစားနိုင်တော့ ဘူး သိလား၊ ချစ်သူ စိတ်ကောက်ပြောအောင် မောင်ချောတတ် ပေမယ့် အခုလို အသံသူမှ မသိအောင် တိတ်တိတ်လေးပုန်း နေတာမျိုး နောက်မလုပ်ပါဘူးလို့ ကတိပေးစမ်းပါ”

“အဲဒါတော့ မောင်အပေါ်မှာ မူတည်တာပဲ”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မောင်က မြတ်လေးကို မလိမ် မညာဘဲ သစ္စာရှိရှိနေရင် မြတ်လေးလည်း မောင်အနားပဲ နေမှာပေါ့၊ တစ်ခုခု ဖောက်ပြန်လိမ့်ညာလို့ကတော့ ဒီထက် ပိုဆိုးမယ်သိလား”

“တစ်ခါလေး လိမ့်ညာမိပါတယ်၊ ကြောက်နေရ ပါလား”

“ကြောက်ရမှာပေါ့၊ မောင်လုပ်တာကရော ကောင်းလို့ လား”

“ကောင်းပါတယ်၊ ကိုယ့်ချစ်သူဆိုက အချစ်ကို ရမယ် ဆိုရင် အားလုံးကောင်းတယ်”

စိုင်းခမ်းမက်က ဝေခွံကြောင့် မြတ်လေးညို အထင် လွဲပြီး စိတ်ဆိုးသည်ဟု မသိ၊ ဇော်ခွိုင်းကိစ္စကို သိပြီး သူမ စိတ်ဆိုးနေသည်ဟု ထင်နေသည်။

၃၆၄

မြို့လဲသွယ်

“မောင်ရယ်၊ မောင့်ကို မြတ်လေးသိပ်ချစ်တယ် သိလား၊
 မောင်ကလည်း မြတ်လေးကို အမြဲချစ်ပြီး သစ္စာ ရှိပေ”
 “သစ္စာရှိ မရှိ သိချင်ရင် ပေါင်းကြည့်လေ”
 “အံ့မယ် မောင်တော်တော်နစ်နာ နေပါဦးမယ်”
 “ကဲ ကားထွက်ပါတော့၊ အပြန် မိုးချုပ်နေလိမ့်မယ်”
 “နေပါဦး၊ မောင့်ချစ်သူမျက်နှာလေးကို အဝ ကြည့်
 ပါရစေဦး”

ချစ်သူစကားကြောင့် မြတ်လေးညို့ သူ့ကို မျက်စောင်း
 ထိုးလိုက်သည်။ ဝတ်ဝန်းကျင်က မောင်နေပြီ၊ ပြီးတော့ မျက်နှာ
 လေးကို ကြည့်ပါရစေဦးဟု ပြောနေသူက သူမကိုယ်လေးကို
 မလွှတ်တမ်း ပွေ့ဖက်ထားသဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာလည်း
 တစ်ယောက် ကောင်းစွာ မြင်ကြရသည် မဟုတ်ပါ။

“ကဲ ဖယ်စမ်းပါ၊ အခုမှ သည်းနေလိုက်တာ”

“အခုမှ သည်းရတာပေါ့ဗျာ၊ လူချင်းလည်း အခုမှ
 တွေ့ကြရတာကိုး၊ မြတ်လေးကို မောင်ဘယ်လောက်လွမ်းနေ
 တယ်ဆိုတာ ချစ်က သိလို့လား”

“သိတယ် သိတယ်”

“ဟင် တကယ်”

“ကဲ... တော်ပြီ တော်ပြီ အိပ်ပြန်ကြမယ်၊ အိပ်ရောက်
 မှ ဆက်မေး”

“အိပ်ရောက်တော့ အခုလို မလွတ်လပ်တော့ဘူး၊ ပြီးတော့
 မြတ်လေးက မောင်ကို အခုလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ချစ်ခွင့်
 မပေးဘဲ ထွက်ချည်းပြေးနေဦးမှာ မဟုတ်လား”

“ပြေးမှာပေါ့၊ တွေ့တိုင်း မောင်ဆိုးနေတာကိုး”

“အဟွန်း... ဟွန်း... ဟွန်း”

မြတ်လေးညို့ အပြောလေးကို နားထောင်ပြီး သဘော
 ကျစွာ သူရယ်လိုက်သည်။ မြတ်လေးညို့ကတော့ ခပ်ဖျော့ဖျော့
 ကိုယ်ရနံ့မွှေးသော သူ့ရင်ခွင်ကြီးထဲမှာ ဆက်မနေလိုတော့ပါ။
 တစ်ဦးရင်ခုန်သံ တစ်ဦးကြားနေရသလို အသက်ရှူသံများ တိုးဝေ
 ဖြတ်သန်း ပူးကပ်နေခြင်းကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူစွာ အနေရ
 ခက် ရှက်ရုံနေပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ရင်ခွင်ကြီး ထဲက သူမ
 ကိုယ်လေးကို ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်ပေမယ့် အချိန်မမီတော့ပါ။

“မြတ်လေး”

“မောင်”

“တော်ပြီကွယ်”

“ဟင်အင်း ချစ်တယ်”

“အို အို”

အနမ်း မုန်တိုင်းတစ်ခု သူမကိုယ်ပေါ် အရှိန်ပြင်းစွာ
 ပြိုလဲကျလာသည်။ ချစ်သူကို ချစ်သည့်စိတ်ဖြင့် သူမ မတား
 မြစ်နိုင်တော့ပါ။ မောင့်ကိုယ်ကြီးကို မမှီမကမ်း ဖြန်လည် ဖက်တွယ်

ထားမိသည်။ ကားလေးထဲမှာ အချစ်သံစဉ် အချစ် ကဗျာများဖြင့် ပြည့်နှက်သွားသည်။

အမောင့်ထုထဲမှာ ကားက တစ်ခိုက်တစ်ခြားနေသည်။

မြတ်လေးညို့ ချစ်သူ၏လက်မောင်းကြီးမှာ ကိုယ်လေးကို မှီနွဲ့ထားသလို စိုင်းခမ်းမက်ကလည်း ချစ်သူ၏ နဖူး ပြေပြေလေးကို ငုံ့မွှေးနှမ်းနှိုက်လိုက်သည်။

“ချစ်”

“မောင်”

“ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီခရီးလမ်းကလေးကို ဘယ်တော့မှ မဆုံးစေချင်တော့ဘူး သိလား”

“အာဖြစ်လို့”

“မြတ်လေးညို့ ဆိုတဲ့ စကားလေးကို သိပ်သိပ်ချစ်လို့ပေါ့ဗျာ”

“မြတ်လေးရော မောင့်ကို ချစ်ရဲ့လား”

“အခုထိ မောင်မသိဘူးလားလို့”

မြတ်လေးညို့ လက်ကလေးက စိုင်းခမ်းမက် ပိုက်ခေါက်ကို ဆွဲလိပ်ပစ်လိုက်တော့ သူက မြတ်လေးလက် ကလေးတို့ ဆွဲယူနှိုက်နှမ်းပြီး ခပ်တိုးတိုး ကျိတ်ရယ်လိုက်သည်။ မြတ်လေးညို့ ချက်နေတာကို သူသိပါသည်။

“ဒီပုံအတိုင်း ခက်ဦးမယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“အခု မောင်ချစ်က သိပ်ရှက်တတ်တာကို တွေးမိလို့ပါ။ လက်ထပ်ပြီးရင် မြတ်လေးရှက်နေပုံနဲ့ မောင်တော့ ဒုက္ခပဲ”

“မောင်နော် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“အဲဒီအခါကျရင်လည်း အခုလိုပဲ ...”

“မောင်”

“ဗျာ”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“သိပ်ပျော်နေတာလေ လက်ထပ်ပြီးရင် သားတွေ သမီးတွေနဲ့ သိပ်ပျော်စရာကောင်းမှာပဲ အချစ်နော်”

“စိတ်ကူးကလည်း ယဉ်လွန်းတယ်”

“ဒါဖြင့် စိတ်ကူးယဉ်တာ မဟုတ်ဘဲ လက်တွေ့ ဖြစ်ကြောင်း သက်သေပြဦးမှ ထင်တယ်”

“တော်ပါ”

“တော်ပါပြီဗျာ”

ကားကန်ဆက်ခလုတ်ကို နှိပ်ပြီး သူဖွင့်လိုက်သည်။

ငြိမ်ညောင်းတိုးဖျော့သော သံချင်းသံလေးက ကားထဲမှာ ညင်ညင်သာသာ စီးချောသွားသည်။ စိုင်းခမ်းမက် သူ့လက်မောင်းမှာ မှီနွဲ့ငြိမ်သက်နေသော ချစ်သူလေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ စောစောက သူနှင့်ချစ်သူလေး တို့၏ ချစ်ခွန်

၃၆၈

မြတ်ဗုဒ္ဓ

သိခဲ့ကြပုံကို ပြန်လည်သတိရမိတော့ ရင်ထဲမှာ နှေးထွေးစွာ
ဖိုလှိုက်သွားကာ ချစ်သူလေး၏ မခုံးကို ညင်သာစွာ ပွေ့ဖက်
လိုက်သည်။

“ချစ်”

“ဟင်”

“အခု ညကလေးကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ရဘူးနော်”

“အို”

“ဒီညလေးကို ဘယ်သူဖန်ဆင်းတာလဲ သိလား”

“ဟင်အင်း”

သူပြုံးလိုက်သည်။

“မသိရင်မှတ်ထား၊ အချစ်က ဖန်ဆင်းတာပါတဲ့ဗျာ”

“မောင်ရယ်”

လိုက်လှသော ချစ်ခြင်းကိုယ်စီဖြင့် တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကြသည်။ အခုတော့
လည်း အချစ်က ဖန်ဆင်းသည့် ညအမှောင်ထဲမှာ ချစ်သူ
နှစ်ယောက်၏ ကားလေးက အချစ်များစွာဖြင့် တဖြည်းဖြည်း
ဝေး၍ ဝေး၍ သွားတော့သည်။

ချစ်သူတိုင်း ကြည်နူးပျော်ရွှင်နိုင်ကြပါစေ ...

ချစ်ခြင်းစေတောအားဖြင့် ...

မြတ်ဗုဒ္ဓ

(အချစ်က ဖန်ဆင်းသည်)

သိန်းမင်းစာပေ

